

Giới thiệu Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng

Truyện Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng, chuyện nói về một tiểu công chúa rất được hoàng thượng ân sủng và đặc biệt là đối với hôn sự của cô càng khẩn trương hơn rất nhiều.

Phụng Hoàng, nổi tiếng xinh đẹp, cũng yêu thích võ học như khanh, lại hoạt bát hiếu động, nay được hoàng thượng sắp xếp hôn sự với một vị tướng quân. Nàng có võ nghệ rất cao cường cũng đã từng làm cho tam thái tử bại trận dưới tay cô.

Chính vì như vậy mà tướng quân không dám treo cao không dám so tài với công chúa. Chỉ sợ sau này lúc bất hòa, không ai dám gánh nổi trọng trách đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Này, thương thế của Ngao Bính không phải do tôi gây ra!

Lúc này, tôi đang ngồi ở cung điện Vân Tiêu, ngồi bên cạnh tôi là một tiên Hoa Đào, trên đầu búi tóc kiểu song loa, mặc một thân quần áo hồng phấn, gương mặt vô cùng hưng phấn, thấy tôi cũng không nghiêm khắc, thì kéo tay của tôi nói: “Vị tiên hữu này, trước đây sao tôi chưa từng gặp qua, mới phi thăng gần đây hay sao?”.

Tôi vẫy vẫy tay nói: “Bình thường tôi không có cơ hội lên Thiên đình, tiên hữu thấy tôi là phải”.

Tiên Hoa Đào sợ là đã coi tôi như một vị tiểu thần tiên, nhân dịp lần này Thiên Đế mở yến tiệc lớn mới có dịp lên Thiên đình mở mang tầm mắt, vì vậy cũng không hỏi nhiều, song lại càng thêm nhiệt tình giới thiệu cho tôi tình hình hiện tại ở thiên đình: “Muội thành tiên cũng được hơn ba trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng sôi động như thế, nghe Mẫu Đơn tử tỷ nói lần này bề ngoài Thiên Đế muốn mừng thọ, thật ra là Vương Mẫu nương nương muốn làm mối cho Thượng tiên Bích Hoa!”.

Tôi bây giờ mới hiểu thiệp mồi của Ngọc Đế viết là mừng thọ, chẳng qua... “Không biết Thượng tiên Bích Hoa là vị nào, cũng là mới phi thăng gần đây sao?”.

Tiên Hoa Đào như là nghe được chuyện gì lạ lùng lắm, thanh âm đột nhiên đẩy lên quãng tám: “Tỷ tỷ không biết Thượng tiên Bích Hoa!”. Sau đó hình như chợt nhớ ra hoàn cảnh đáng thương của tôi, lại nhỏ giọng an ủi nói: “Tuy tỷ tỷ là tiên ở trần gian, nhưng cũng không cần quá tiếc nuối làm gì. Tuy rằng muội thường nghe nói tới Thượng tiên Bích Hoa, nhưng cơ hội gặp mặt cũng cực kỳ ít, chỉ từng được đứng xa nhìn ngài ấy một lần. Hôm nay, nhân cơ hội này, chúng ta phải nhìn Thượng tiên Bích Hoa cho thật kỹ mới được”. Nói xong còn tiện tay đưa cho tôi một cây nhân sâm, rồi tự mình cũng chọn lấy một cây trong khay, từ từ nhấm nháp.

Nghe tiên Hoa Đào nói vậy, thì hình như Bích Hoa đúng là một nhân vật nổi tiếng. Nếu nói theo kiểu nhân gian, có lẽ là... hạc giữa bầy gà(1)? Tôi nghi ngờ hỏi: “Không biết Thượng tiên Bích Hoa là người như thế nào?”.

Tiên Hoa Đào cũng không ăn nhân sâm nữa, liền kể cho tôi nghe câu chuyện nàng đã thuộc như lòng bàn tay: “Thượng tiên Bích Hoa trước khi thành tiên là hoàng tử ở nhân gian, sau chịu ơn của Thái Thượng Lão Quân(2) mà phi thăng. Một trăm năm trước, Ma giới đánh lên Tiên giới, Nhị Lang Chân Quân(3) vừa mới nhận lệnh đến Nam Hải thu phục yêu quái, giữa lúc Thiên Đế đang đau đầu nhức óc, thì Thượng tiên Bích Hoa chủ động xin thống lĩnh thiên binh thiên tướng đi đánh cho Ma giới thất bại thảm hại”.

Tôi gật đầu, hóa ra Bích Hoa đúng là một võ tướng. Tôi nhớ đến vóc dáng vạm vỡ của Thiên Bồng Nguyên Soái, không nhận được rừng mình một cái, lại nhớ đến gương mặt hung dữ của Dương Tiễn(4), lại rừng mình thêm cái nữa.

Xem ra gần đây, khiếu thẩm mỹ ở Tiên giới cũng thay đổi không ít, xem ra tôi đã không theo kịp trào lưu mất rồi. Tôi nhớ mấy ngày trước xem qua Quan Trần Kính(*) thấy một tiết mục phỏng vấn của người phạm, một cô gái miệng nhỏ da ngăm tím người yêu, yêu cầu “cao khoảng 176 – 183 cm, gương mặt càng đẹp trai càng tốt. Phải đẹp trai như Lưu Đức Hoa(5), gợi cảm như Nhậm Đạt Hoa(6), tuấn tú như Lập Uy Liêm(7), lạnh lùng như Tạ Đình Phong(8), tài hoa như Hàn Hân(9)”. Còn nói là bởi vì: “Chỉ số thông minh không thể cao hơn tôi, nên chỉ có thể dùng tướng mạo đẹp trai và chiều cao để bù đắp, như thế mới xứng đôi với tôi”. Có trách thì trách yêu cầu như thế nhưng lại có người chấp nhận. Tôi không thể không nghi ngờ hiện tại gu thẩm mỹ đang thịnh hành là mắt nhỏ miệng rộng da ngăm. Như vậy, gương mặt của vị Bích Hoa kia... Tôi không nhận được lại rừng mình thêm một cái nữa.

(*) Quan Trần Kính: gương nhìn vạn vật trên thế gian.

“Nhìn kìa, Thượng tiên Bích Hoa tới!”. Tiên Hoa Đào lên chọc cánh tay của tôi, ra hiệu báo tôi nhìn người ở giữa đại điện, “Người mặc trường bào màu xanh lục chính là Thượng tiên Bích Hoa”.

Tôi vừa tự nhủ mình không nên trông mặt mà bắt hình dong, vừa tự cổ vũ mình để đủ dũng khí nhìn Bích Hoa. Thế nhưng chỗ ngồi tôi chọn lại ở góc khuất, khoảng cách thì xa, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bóng người màu xanh, giống như nhìn thấy một cây cải thảo, còn gương mặt trông như thế nào, tôi không nhìn thấy rõ lắm.

Thiên Đế đối với sự xuất hiện của Bích Hoa rất nhiệt tình, chỉ một vị trí gần mình ban cho Bích Hoa ngồi, sau đó vẫy tay, ra hiệu cho chúng tiên yên lặng, tiếp đó mới nói: “Gần đây Vương Mẫu vẫn luôn có tâm sự, khiến nàng ngủ không yên giấc, Trẫm nghĩ nhân dịp hôm nay chúng tiên tề tựu đông đủ, hoàn thành nguyện vọng này của Vương Mẫu”.

Thái Thượng Lão Quân thấy thế liền tiếp lời: “Không biết Vương Mẫu nương nương có tâm sự gì, nếu không ngại có thể nói cho chúng tiên cùng nghe, ít nhất cũng có thể cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết”.

Vương Mẫu cười nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chẳng qua gần đây lão thân muốn làm một chuyện tốt, muốn làm bà mối thôi”. Dừng một chút, vừa cười vừa chuyển hướng Bích Hoa nói, “Thượng tiên Bích Hoa, không biết khanh đã để ý ai chưa?”.

Bích Hoa đứng ở giữa điện, cung kính lạy: “Dạ thưa, chưa”.

Vương Mẫu gật đầu: “Khanh có ưng ý Tam công chúa Long tộc – Ngao Liên?”.

Ngao Liên bị nêu tên thì cúi đầu, gương mặt ửng đỏ. Tôi không thể không thương Ngao Liên đến phát khóc, tội nghiệp cho một cô nương như hoa như ngọc, sẽ phải gả cho một kẻ xấu như cây cải thảo, lại không dám phản kháng chỉ có thể cảm nín mà chấp nhận, xem đi, gương mặt đều đã tức giận đến đỏ cả lên rồi.

Bích Hoa lại cúi lạy: “Ngao Liên công chúa xinh đẹp đáng yêu, ngày thơ hồn nhiên, thật không còn ai tốt hơn. Tiếc rằng vì thân không giỏi việc đi lại dưới nước, sợ là thường ngày đi lại không tiện, chỉ sợ thờ ơ với công chúa”.

Vương mẫu lại chỉ về hướng Thần nữ Côn Luân: “Còn Đỗ Lang?”.

Ôi, Đỗ Lang là cô con gái mà Nguyên Thủy Thiên Tôn(10) cưng chiều nhất, sao lại phải gả cho cái kẻ xấu xí như vậy! Tôi đau lòng nói với tiên Hoa Đào: “Cô nhìn xem, Thần nữ Đỗ Lang đang trợn mắt nhìn Bích Hoa kia kìa!”. Tiên Hoa Đào nghi hoặc hỏi: “Thần nữ Đỗ Lang rõ ràng là đôi mắt ẩn tình, tỷ tỷ nhìn thế nào mà lại thành ra trợn mắt?”.

Cũng may Bích Hoa có thể tự mình hiểu lấy, lại cúi mình lạy: “Thần nữ Đỗ Lang tư chất thông minh, đoan trang trầm tĩnh, là một cô nương tốt đẹp, tiếc rằng vì thân là một võ tướng, là người thô tục, sợ là không xứng với Thần nữ tài năng tuyệt thế”.

Vương Mẫu gật gù đầu, lại nhìn quanh bốn phía, như đang tìm người nào đó. Thấy tôi trốn ở một góc, người lặng lẽ lườm tôi một cái. Tôi không khỏi lo lắng trong lòng, cân nhắc xem người lườm tôi là có ý gì, thì đã nghe Vương Mẫu nói: “Trưởng công chúa của Phượng tộc - Phượng Hoàn, nổi tiếng xinh đẹp, cũng yêu thích võ học như khanh, lại hoạt bát hiếu động, không biết có hợp ý khanh?”.

Tôi thầm kêu khổ, theo vai về tôi phải gọi Vương Mẫu nương nương một tiếng dì, người đối với tôi vẫn là ngày càng thương yêu, sao hôm nay người lại đem tôi đẩy vào trong chỗ nước sôi lửa bỏng thế này!

Tôi lại thấy Bích Hoa lại cúi lạy, nói: “Thần nghe nói trưởng công chúa của Phượng tộc - Phượng Hoàn, võ nghệ phi phàm, tuy sống ở núi Tê Ngô xa xôi, nhưng đã từng trèo đèo lội suối đến Đông Hải, đánh Tam thái tử Long tộc đến nổi anh ta phải đến chỗ Lão Quân xin đan dược, thần tự thấy pháp lực không cao hơn so với Ngao Bính, ha ha, chỉ sợ sau này lúc bất hòa, phải thường đến làm phiền Lão Quân. Vãn xin Vương Mẫu nương nương tha cho thần”.

Chúng tiên nghe thấy thế liền cười vang cả điện, Vương Mẫu cũng không nhắc lại việc làm mối cho Bích Hoa nữa, việc này dường như cứ thế bị lãng quên. Chỉ có tôi, thực sự là có nỗi khổ không thể nói, lườm rồi lại lườm Ngao Bính, trong lòng thầm thì sau này dù cho Ngao Bính có cầu xin tôi thế nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ giúp đỡ một cách bừa bãi nữa.

Tôi lúc này thật muốn lôi ruột gan bản thân ra cẩn thận nhìn xem một cái, xem có phải hay không đã biến thành xám ngắt, có khi biến thành đen tuyền rồi cũng nên.

Nếu sớm biết chuyện thành ra như thế này, tôi nhất định sẽ không đi tới đây!

Gần đây cha tôi phát hiện tôi không cố gắng tu hành, liền căn dặn Ngọc Anh cô cô đôn đốc tôi nhiều hơn, để đề phòng thiên kiếp của tôi sắp tới.

Thiên kiếp của tộc Phượng hoàng chúng tôi so với người khác có chút khác biệt. Không thể trốn tránh, nếu không thiên kiếp tiếp theo sẽ kinh khủng hơn gấp vạn lần, cho nên, từ khi tôi sinh ra tới giờ đã hơn ngàn vạn năm, còn chưa từng nghe thấy có con phượng hoàng nào dám trốn tránh thiên kiếp.

Các chủng tộc khác thường tìm một chỗ trốn để tránh thiên kiếp. Chỉ với điểm này thôi, tôi thật sự hâm mộ tộc Cửu vĩ Hồ. Lần trước khi hồ ly Từ Tô độ kiếp, tôi trông thấy thiên lôi sáng loáng sắp đánh tới trên đầu Từ Tô, nhưng vì nàng tìm thấy chỗ trốn trên người một người chín đời làm việc thiện, còn chẳng biết xấu hổ cuộn tròn lại trong lòng cái kẻ thiện lương ngốc nghếch kia, vì vậy đạo thiên lôi kia cũng chỉ có thể đánh xuống chỗ cách nàng một thước, đem rừng cây hai bên trái phải nàng đốt trụi, chỉ còn lại một mảng cháy sém, vậy mà con hồ ly kia ngay đến cả cọng lông cũng không bị thương tổn.

Ngọc Anh cô cô trước nay luôn rất yêu thương tôi, nàng sợ tôi bị thương tổn lúc độ kiếp giống như những gì mà phụ thân tôi đã dặn dò, nên nàng đối với

việc tu hành của tôi cực kỳ dễ ý, ngày đêm trông nom tôi, đề phòng tôi lên trốn xuống núi chơi.

Cũng thật phục cha tôi, chỉ cần nói một câu, tôi đã bị Ngọc Anh cô cô cầm tù cả mấy tháng. Vì thế nên khi tôi nhận được thiệp mời của Thiên Đế cùng Vương Mẫu từ sứ giả(11), thì tôi vô cùng vui vẻ, cũng chẳng buồn để ý xem trên thiệp mời viết cái gì, chỉ lo sửa soạn hành lý của mình, tiện tay tùy ý nhặt lấy một bảo vật từ kho phòng(*) nhét vào trong túi hành lý, rồi theo hướng Cửu Trùng Thiên mà chạy. Đùa chứ, đây là cơ hội nghỉ ngơi khó mà cầu được đấy!

(*) Kho phòng: kho, phòng cất giữ đồ.

Tôi vốn tính toán tới yến hội rồi vẫn giống như trước đây, đưa hạ lễ trước, sau đó ăn uống no say một hồi, cuối cùng là lên đường hồi phủ. Vì thế nên tôi cũng không ngồi ở vị trí mà Ngọc Đế đã an bài trước, bởi vì vị trí ấy rất gần chỗ ngồi của Ngọc Đế, nhất cử nhất động đều bị chúng tiên nhìn thấy. Với cái dáng ăn thường ngày của tôi, chắc chắn là tôi sẽ hủy đi thanh danh của tộc Phượng hoàng từ trước đến nay vốn tao nhã, vì thế tôi chỉ có thể tìm một góc khuất mà ngồi.

Bốn phía đều là những tiểu tiên có phẩm cấp thấp, chắc là do tôi thường ngày không tới Thiên giới, nên hai bên đều không ai biết ai. Sáu trăm vạn năm trước trong trận chiến giữa Tiên và Ma, Thượng thần Đông Hạo đem hồn phách làm ấn, khó khăn lắm mới phong ấn được Ma Quân Thái Vu, rất nhiều Thượng thần cũng đã hy sinh ở trong trận chiến đó.

Do đó, Tiên giới tồn thất nghiêm trọng. Hiện giờ đạt đến phẩm cấp thượng thần chỉ còn lại có Ngọc Đế, Vương Mẫu, tộc trưởng Hồ tộc ở Thanh Khâu – Hồ Linh, tộc trưởng tộc Phượng hoàng – Phượng Ngạn cùng với con gái của người – cũng chính là kẻ bắt tôi đây, Phượng Hoàn. Đúng vậy, trong cuộc chiến kia, những người cùng vai vế với tôi nếu không phải hồn phi phách tán, thì cũng là phải đi đầu thai tái tạo lại tiên thân, chỉ còn trơ lại mình tôi là một con chim, mặc dù ở thời hậu chiến cũng nẩy lần suýt phải hồn phi phách tán, nhưng cũng may cuối cùng vẫn nghiêng nghiêng ngả ngả mà trở về. Từ đó về sau, tôi liền bị phụ thân nhốt ở Cung Phượng Thần trên núi Tê Ngô để an dưỡng khôi phục nguyên khí, thêm vào đó tôi cũng không muốn đến Thiên đình để thấy cảnh mà đau lòng, nên cũng rất ít khi đến Thiên đình.

Sau này những vị tiên hữu mới phi thăng lên Thiên đình sức mạnh cũng không bằng những thần tiên đã hy sinh năm đó, điều đó cũng có nguyên nhân. Năm đó linh lực ở tam giới dồi dào, vạn vật sinh trưởng đúng thời, nhất là các thần tiên, vừa sinh ra đã thấm đẫm linh khí của đất trời. Mấy vạn năm sau, linh lực cũng vì thế mà tăng gấp bội phần. Sau cuộc chiến với Ma thần, để củng cố phong ấn của Thượng thần Đông Hạo, Ngọc Đế đã đem một trong hai ngọn nguồn của linh lực trong thiên địa – núi Cửu Nghi ra để trấn áp Thái Vu, chỉ còn núi Côn Luân là linh nhãn để duy trì linh lực của thiên địa, nuôi dưỡng vạn vật trên đời. Vì vậy linh lực của tam giới hiển nhiên là không thể so được với năm xưa.

Vậy mà giờ đây lại xảy ra tình huống oan ức như vậy!

Tôi thật muốn nhảy ra, lấy lông vũ trên đầu mà thề: “Thương thế của Ngao Bính không phải do tôi làm!”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bí Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 2: Tôi cảm thấy trái tim già nua của tôi ở trong lồng ngực đập đánh thịch một cái vui vẻ, tôi đang nghĩ xem có nên đi theo anh ta hay không

Ngày ấy tôi đột nhiên cảm thấy buồn chán, tính đến nhân gian chơi mấy bữa.

Đáng tiếc thường ngày phụ thân hận nhất là tôi không chịu làm gì, mỗi khi nhìn thấy đáng về chơi bởi lêu lổng của tôi, ông sẽ ở trong phòng ngủ ôm di vật của mẫu thân tôi, nước mắt tuôn rơi, than thở vì đã không dạy dỗ tốt nữ nhi duy nhất, đến nay cảm kỳ thi họa không học được, tu hành cũng không ra gì, thật hổ thẹn với phẩm cấp thượng thần.

Tôi thật không đành lòng để phụ thân đã lớn tuổi như vậy còn phải lo lắng cho tôi, nên quyết định đến Đông Hải rủ Ngao Bính cùng nhau hạ phàm, để huynh ấy che giấu giúp tôi, đến khi phụ thân có hỏi, cũng có thể nói là có chính sự phải làm.

Tôi căn dặn thị nữ Tinh Thực vài câu sau đó liền nhảy lên một đám mây lành đi thẳng đến Đông Hải, ai ngờ tới Đông Hải cũng không thấy bóng dáng Long Tam, hỏi Quy Thừa tướng về hướng đi của Long Tam, thì ông ta ấp úng, chỉ nói không biết. Tôi không còn cách nào khác, đành phải ra về trong thất vọng.

Trên đường đi qua núi Thái Hành, nhìn thấy núi Thái Hành là một khoảng xanh biếc thơm hương, xanh đến sống động hoạt bát. Tôi khi đó tuy rằng đã sáu trăm vạn tuổi, nhưng nói thế nào cũng là một con chim, nhìn thấy cánh rừng mỹ lệ như thế, chung quy là trong lòng yêu thích vô cùng, không nhịn

được xuống núi đi dạo.

Đi dạo được một lúc thì tôi thấy một người cả người đầy thương tích, huyết nhục mơ hồ, nằm trên mặt đất, cũng chính là Long Tam. Xem dáng vẻ cực kì thảm hại của huynh ấy, tôi đành phải tạm thời tìm một cái hang núi thu xếp đem huynh ấy lại đây, sau đó đi Dao Trì tìm chút tiên thảo, cho huynh ấy ăn. Tiếc rằng tiên thảo của Dao Trì cũng không giống như trong các vở kịch thường diễn ở nhân gian, cứu được người sắp chết, làm liền xương thịt. Long Tam ăn một gốc tiên thảo xong, cũng chỉ có thể làm máu đang chảy ngừng lại mà thôi.

Ai ngờ Long Tam là đồ khôn vong ân phụ nghĩa, câu nói đầu tiên lúc tỉnh lại từ trong cơn mê chính là: “Không được làm tổn thương Chu Than!”.

Tôi thế nhưng lại thừa hỏi, hướng Long Tam cười hỏi: “Huynh nói thật đi huynh làm sao mà toàn thân bị thương thành ra như thế, hơn nữa Chu Than là ai?”.

Thật ra đến giờ tôi cũng chưa từng suy nghĩ cẩn thận, trước đây xem Long Tam một bộ dáng phong lưu đi giữa ngàn vạn đóa hoa, thế nào cũng không phải người vì một người nào đó mà chịu ngũ lõi oanh đỉnh, vì sao lại thua dưới tay Chu Than. Bị Chu Than hại thành ra như vậy, còn muốn bảo vệ cô ta, vì để không bị lão Long Vương phát hiện ra cô ta, mà không tiếc bán đứng bằng hữu tốt nhất của huynh ấy – cũng chính là tôi.

Đúng vậy, cái tội danh “đã từng trèo đèo lội suối đến Đông Hải, đánh Tam thái tử Long tộc đến nỗi anh ta phải đến chỗ Lão Quân xin đan dược”, thật ra hoàn toàn là tôi gán tội họ người khác!

Sau khi đem kẻ bị thương nặng là Long Tam về đến Long Cung, tôi chỉ đành phải quay về Thần cung dọn dẹp hành lý, trốn đến nhân gian. Lòng thầm nhủ, trước hết chờ cho Ngao Quảng bớt giận, chờ thêm một thời gian, rồi quay trở lại cúi đầu nhận tội.

Nhân gian có câu: “Đại ân ân vu triều, trung ân ân vu thị, tiểu ân ân vu lâm(12)”. Tôi là một thiếu nữ, ân thân ở giữa triều đình có lẽ không phải là đối sách tốt nhất. Tôi liền hóa thành một thiếu nữ bình thường, ở ngoại ô kinh thành biến ra một tòa nhà, coi như là lấy chỗ dung thân.

Tôi thường ngày cũng không đặc biệt yêu thích cái gì, chỉ thích ở quán trà nghe tiên sinh kể chuyện. Ví dụ như về con khi tên là Tôn Ngộ Không, tôi thật sự rất thích, tuy rằng đó không phải là sự thật, trên Thiên đình cũng không có tiên chức nào là Bật Mã Ôn cả.

Có một ngày, tiên sinh kể chuyện đang kể đến đoạn Bạch Cốt Tinh hóa thành một thôn nữ phạm trần lừa Đường Tăng, một nam tử mặc cảm bảo đi đến bên bàn của tôi rồi ngồi xuống, cầm tay tôi đang đặt ở trên bàn nói: “Không biết cô nương là người phương nào?”.

Tôi nhìn bàn tay tôi đang bị cầm, lại nhìn nam tử có dáng vẻ có thể so sánh với Thiên Bồng Nguyên Soái, lại nhìn đám thuộc hạ phía sau anh ta, trong đầu lại suy nghĩ một chút về những lời thoại thường nghe thấy trong các vở kịch, hình như tôi đang bị trêu ghẹo? Tôi ra vẻ sợ hãi, nói: “Công tử xin tự trọng!”. Suy nghĩ một chút, sau đó rút tay về.

Vị công tử kia không đồng ý, vừa cầm tay của tôi, tay kia cầm lấy cây quạt, nâng cằm của tôi, cười một cách dung tục với tôi: “Cô nương đừng sợ, tôi là con trai của Binh Bộ Thượng Thư(*), cô nương đi theo tôi, sau này có thể ăn ngon mặc đẹp suốt đời”.

(*) Binh Bộ Thượng Thư: ngang hàng với Bộ trưởng Bộ Quốc phòng ở hiện đại.

Sống sáu trăm vạn năm, cao quý vì là một trong số rất ít những vị Thượng thần còn sống sót sau trận chiến Tiên – Ma, đây là lần đầu tiên có người dám không tôn trọng tôi, nhưng đây lại là một tiểu oa nhi mới có hai mươi tuổi đầu, tôi cảm thấy trái tim già nua của tôi ở trong lồng ngực đập đánh thịch một cái vui vẻ, tôi đang nghĩ xem có nên đi theo anh ta hay không thì, chợt nghe phía sau có giọng nói: “To gan, còn không mau buông tay!”.

Tôi cùng công tử con của vị Thượng Thư nào đó đồng thời quay đầu lại, thấy một thư sinh mặc áo bào màu tro đứng ở nơi đó, mặt đỏ bừng. Vóc dáng anh ta gầy yếu đến nỗi suýt chút nữa thì không đỡ nổi cả cái áo choàng trên người, một làn gió thổi qua, trông anh ta giống như những đồng liêu muốn phi thẳng của tôi vậy.

Công tử của vị Thượng Thư nào đó thấy thế, chỉ nói một chữ: “Đánh!”.

Sau đó đám thuộc hạ của anh ta liền xông lên bao vây lấy thư sinh kia, hướng đến trên người thư sinh kia mà đánh.

Tôi ngây người, không biết đây có tính là anh hùng cứu mỹ nhân hay không, đáng tiếc thư sinh kia hình như quá yếu, thật không đáp ứng được hình tượng anh hùng trong lòng tôi. Nhất thời, trong lòng tôi có chút cảm nhận không đúng. Giống như cứu Bạch nương tử không phải là Hứa Tiên có diện mạo thanh tú, mà là một kẻ đầu lơ loét, mặt đầy mụn mủ giống như tên ăn xin vậy.

Thư sinh kia có vẻ yếu ớt, nằm trên mặt đất, lại vẫn cố gắng đứng lên, đẩy tôi ra sau người để che chở, nói với công tử của vị Thượng Thư nào đó: “Trước đó tôi đã nhờ bằng hữu báo quan, các người nếu không đi, sẽ không kịp đâu đây”.

Tôi nghe thấy những lời này, chợt có chút hoảng hốt, tựa như năm trăm vạn năm trước, trên chiến trường cuộc đại chiến Tiên – Ma, cũng có một bóng hình như vậy, che chở trước mặt tôi. Thời gian trôi qua đã lâu, hình ảnh mơ hồ kia một lần nữa, lại dần trở nên rõ nét.

Một tên thuộc hạ tiến lên, lặng lẽ nói vài câu vào tai công tử của vị Thượng Thư nào đó, sau đó công tử của vị Thượng Thư nào đó liền đem theo đám người rời đi.

Thư sinh kia quay lại chỗ tôi vái chào: “Nhà của tiểu sinh cách đây không xa, không bằng cô nương theo tiểu sinh trở về trước, chỉnh trang lại đầu tóc y phục, cũng là để phòng người nhà của cô nương nhìn thấy dáng vẻ này của cô nương, lại mất công lo lắng”.

Tôi cúi đầu nhìn vật áo mình chẳng có chút xê dịch, thật nghĩ không ra có chỗ nào cần chỉnh trang y phục. Có điều nếu anh ta đã nói như vậy, tôi cũng không tiện từ chối, chỉ đành gật đầu.

Thư sinh kia gương mặt lại đỏ bừng, nói: “Xin mời cô nương”.

Anh ta dẫn tôi đi loanh quanh hồi lâu, cuối cùng cũng đi tới một tòa nhà hẻo lánh. Anh ta dẫn tôi đi vào bên trong, lại rót cho tôi một chén trà, nhìn tôi uống xong, mới cúi đầu, nói: “Cô nương xin chờ một chút, tiểu sinh đi đun chút nước ấm mang đến”.

Sau khoảng nửa nén hương, tôi liền nằm chộp mắt ở trên bàn.

Chỉ một lúc sau, vị thư sinh vừa mới còn “thâm tím mình mẩy” liền dẫn kẻ mới đánh mình chính là công tử của vị Thượng Thư nào đó vào nhà, không còn dáng vẻ nho nhã lúc trước, nói: “Ha ha, Quách Tử, mặt hàng lần này đáng về không tệ, chắc có thể đem đến thanh lâu bán với giá cao”.

Công tử của vị Thượng Thư nào đó liền nói: “Trước hết trời cô ta lại, nhốt cùng với tên tiểu tử hôm qua trong mật thất, đợi ngày mai bán một mẻ!”.

Ai ôi, vậy mà lại có thể là cùng một người!

Tôi rất bình thản, thật ra lúc tên thuộc hạ mới vừa nói ra câu nói kia với công tử của vị Thượng Thư nào đó tuy rằng giọng nói rất nhỏ, nhưng tôi lại không phải phạm nhân, cho nên tôi nghe thấy rất rõ ràng, anh ta đang nói: “Lão Đại, cẩn cầu”.

Mà chén trà thư sinh kia đưa tôi, tôi cũng ném thấy vị của an tức thảo.

Trong mật thất đã có người ở từ trước, tôi đến sau coi như là khách, đương nhiên phải kết thân với chủ nhân trước.

Cho nên, khi bọn Quách Tử đóng cửa mật thất, tôi liền lập tức “tỉnh lại”, phát hiện bốn phía tối om, lo lắng trong bóng tối đến thăm hỏi chủ nhân gian phòng dường như có chút không thích hợp, liền lấy từ trong ngực ra viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng lúc rời khỏi Đông Hải đã tiện tay cầm lấy, viên dạ minh châu này chỉ to bằng quả trứng vịt, đối với việc chiếu sáng gian mật thất này thì không đủ, nhưng có còn hơn không.

Tôi cầm hạt châu trong tay, hướng tới cái ghế duy nhất trong mật thất mà đi đến, trên ghế có một người đang ngồi, là một nam nhân. Khi lại gần, gương mặt tôi lại thoáng ửng hồng, bởi vì nam nhân kia thật sự là rất tuấn tú.

Từ sau trận chiến Tiên – Ma, những tiểu tiên mới phi thăng gần đây pháp lực không lớn như trước, bọn họ lại không giống phần lớn các thần tiên thời sáng thế buổi sơ khai, có được diện mạo đẹp, tuy rằng họ thường cũng cố gắng dùng pháp lực làm đẹp chính mình, nhưng bởi vì pháp lực của họ đều thấp hơn tôi, cho nên tôi nhìn thấy đều là gương mặt nguyên bản của bọn họ.

Lâu nay đã quen nhìn gương mặt của những người qua đường, hôm nay đột nhiên nhìn thấy dung mạo đẹp đến thế, tôi nhất thời có chút không quen.

Cũng may trong mật thất không quá sáng, sự thẹn thùng của tôi có lẽ cũng không bị phát hiện.

Tôi hắng giọng, thấp giọng hỏi: “Công tử, huynh cũng bị lừa tới đây sao?”.

Công tử kia mỉm cười với tôi: “Bọn họ lợi dụng lúc hạ nhân của tại hạ không có bên cạnh, trực tiếp trói tại hạ lại mang tới đây”.

Nụ cười của anh ta ngay lập tức làm chói mắt tôi, lúc này, trong lòng tôi chỉ hận không thể đem bọn Quách Tử tới mà hung hăng đánh cho một trận. Tiểu công tử tuấn tú như vậy, làm sao có thể sử dụng thủ đoạn bạo lực như thế chứ!

Vì thế tôi liền vỗ ngực nói: “Công tử đừng sợ, để tôi cứu huynh ra ngoài!”.

Vị công tử kia cười cười, giọng nói trầm ấm: “Nếu có cơ hội cô nương chính mình đi trước đi, tại hạ đi đứng có chút không tiện, sợ làm liên lụy đến cô nương”.

Lúc đó tôi mới biết anh ta bị tật ở chân, không khỏi có chút đau lòng, đáng tiếc cho dung mạo người người oán trách của anh ta. Mỹ nhân luôn nhận được sự yêu thương của mọi người, tôi tuy rằng hơn sáu trăm vạn tuổi, nhưng kỳ thật cũng có lòng yêu cái đẹp, huống hồ vũ tộc chúng tôi lúc chọn bạn đời, màu lông điểm lệ luôn chiếm ưu thế.

Tôi hạ mình ngồi xổm xuống, vỗ vỗ tay anh ta đang đặt ở trên đùi, đau lòng nói: “Công tử sao có thể nói thế. Mặc dù tôi không đọc nhiều thi thư, nhưng cũng biết “Bạch xà truyện”, chúng ta cùng gặp nạn, tôi lại mặc kệ huynh mà rời đi một mình, không phải vậy sẽ giống như kẻ xuất gia độc ác đã giam giữ Bạch nương tử khiến cô ấy phụ lòng Hứa Tiên sao! Tôi tuy là phận nữ lưu, những quyết không muốn mang tiếng xấu như vậy!”.

Vị công tử kia nghe thấy vậy, nhũu cặp lông mày, cười đến đường như càng vui vẻ hơn: “Vậy làm phiền cô nương rồi”.

Tâm tình tôi lại phơi phới, nghiêm mặt mà nói: “Chúng ta vừa gặp đã thân, không cần khách sáo như vậy, tôi là Phượng Hoàn, nhà ở ngoại ô kinh thành, huynh gọi tôi là Phượng Hoàn là được rồi”. Vốn muốn anh ta giống như Long Tam gọi tôi một tiếng “A Hoàn”, nhưng nghĩ đến việc anh ta chỉ là một tiểu oa nhi mới hơn hai mươi tuổi, tôi thì đã hơn sáu trăm vạn tuổi, thật xấu hổ khi chiếm tiện nghi của anh ta như thế, “Không biết phải xưng hô với công tử như thế nào?”.

“Tống Tử Hiên”.

“Tứ Hiền”, tôi tự động bỏ họ anh ta đi, “Huynh ngủ một chút đi, đợi sau khi tỉnh lại, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi”. Tôi cân nhắc việc làm phép trước mặt phạm nhân dường như không tốt cho lắm, nên liền nhẹ giọng an ủi Tổng Tứ Hiền, dự định lừa anh ta ngủ say sau đó dẫn anh ta ra ngoài.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của Tổng Tứ Hiền.

Tôi nhẹ nhàng đi đến phía trước Tổng Tứ Hiền, đem anh ta đặt lên lưng tôi, suy nghĩ một chút, tôi là một lão phượng hoàng, làm sao có thể bị một phạm nhân cười ở trên lưng được, ngộ nhờ sau này để cho tiểu tử Long Tam kia mà biết, chẳng phải tôi sẽ bị huynh ấy cười nhạo đến cả vạn năm sao, vì thế tôi đem Tổng Tứ Hiền đặt ở trên ghế, xoay người, đem anh ta ôm ngang ngực. Trong lòng lăm lăm một pháp thuật, nháy mắt liền đi ra bên ngoài.

Tôi suy nghĩ về việc không thể ôm Tổng Tứ Hiền vào trong ngực đi thẳng một mạch ra ngoài như vậy, tuy rằng tôi không ngại, nhưng anh ta là một đại nam nhân, ngộ nhờ bị người ta phát hiện, dù sao cũng có chút ảnh hưởng. Tôi nghe những lời thoại trong các vở kịch nói, dường như ở nhân gian tương đối đề ý đến việc này, hình như gọi là “khuê dự(*)”? Suy nghĩ một chút, tôi lại ôm Tổng Tứ Hiền quay trở lại gian mật thất lúc này, để anh ta ở trên ghế, sau đó đem cả ghế lẫn người cùng đẩy ra phòng ngoài.

(*) Khuê dự: thanh danh khuê các của các nữ tử thời xưa

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh tay Tổng Tứ Hiền, nhẹ giọng nói: “Tứ Hiền, tỉnh dậy đi, chúng ta ra ngoài rồi”.

Tổng Tứ Hiền lúc này mới mở mắt, bình tĩnh nhìn tôi, giống như không có phản ứng gì. Một lúc sau, nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên nói: “Làm sao đi ra được?”.

Tôi khoát tay, cười nói: “Không biết, bọn chúng một câu cũng không nói, trực tiếp đem chúng ta đưa đến nơi này”. Dừng một chút, lại hỏi Tổng Tứ Hiền, “Có vẻ như tôi lạc đường, huynh có biết đi ra ngoài bằng đường nào không?”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Không ngờ A Hoàn cũng có lúc mạnh mẽ như thế, Tứ Hiền thân thể yếu đuối, nàng phải trân trọng tôi một chút

Tổng Tứ Hiền nói: “Hay là cô nương đi trước đi, ngộ nhờ bọn họ đổi ý, chúng ta đều không chạy thoát được”. Suy nghĩ một chút, anh ta duỗi tay chỉ một hướng, nói: “Nếu tôi không nhầm, cô nương đi theo hướng này, chắc có thể ra được đến bờ rừng”.

Tôi gật đầu nói: “Vừa rồi đã nói rồi mà, Phượng Hoàn tôi đâu phải hạng người như vậy”, rồi quan sát xung quanh một chút, cắn chặt răng, hạ quyết tâm, gật đầu nói: “Thôi quên đi, để tôi cống huynh đi đi!”.

Đáng tiếc là tôi đến chừng này tuổi, còn bị một thằng nhóc hơn hai mươi tuổi đầu leo lên tám lưng phượng hoàng cao quý, sau này có bị Long Tam chê cười, danh dự mà tôi giữ gìn cả trăm vạn năm nay sợ là muốn mất sạch.

Tổng Tứ Hiền còn muốn nói nữa, nhưng tôi khoát tay, không để cho anh ta nhiều lời, ngồi xổm xuống trước mặt anh ta, quay đầu lại nói: “Leo lên đi”.

Cuối cùng anh ta cũng thấp giọng nói: “Vậy làm phiền cô nương”.

Sau đó một thân hình ấm áp leo lên trên lưng tôi, tôi giờ tay ra đỡ mông anh ta, đẩy anh ta lên cao hơn. Thân hình nam nhân trên lưng ta chợt căng thẳng, sau đó cũng từ từ thả lỏng.

Theo như những gì Tổng Tứ Hiền nói thì anh ta và tùy tùng của anh ta bị tách ra, nên tôi chỉ còn cách đưa anh ta đến nhà tôi ở tạm.

Bây giờ, anh ta đang ngồi trên chiếc ghế tôi thích, cắn hạt dưa mà tôi thích, uống trà Bích Loa Xuân tôi thích nhất.

Tôi đau khổ, hỏi Tổng Tứ Hiền: “Không biết Tứ Hiền có dự định gì không?”.

Anh ta bình tĩnh nói: “Tại hạ đi lại không tiện, lại không dám làm phiền cô nương lần nữa cũng tại hạ về nhà, nên đành quấy rầy cô nương vài ngày, chờ tùy tùng tìm đến đây, lại tính tiếp”. Nói xong, lại nhíu mày, nói tiếp: “Nếu cô nương có điều bất tiện, xin cứ nói rõ, tại hạ mặc dù là đi lại bất tiện, cũng không dám đem đến thêm phiền phức cho cô nương”. Nói xong, lại cười dịu dàng với tôi.

Tôi nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh ta, thì chỉ nhất thời cảm thấy tất cả hoa cỏ trong thiên địa này đều đang nở rộ trong đình viện bé nhỏ này của tôi, làm sao còn nhớ đến việc ngộ nhờ anh ta ở lại lâu dài, bị anh ta phát hiện ra điểm bất thường thì làm sao bây giờ, chỉ luôn miệng nói: “Không phiền gì hết, Tứ Hiền cứ tự nhiên”.

Tổng Tử Hiền cứ như vậy mà ở lại phủ đệ nhỏ bé của tôi ở ngoại ô. Những ngày này, tiền sinh ở trà quán vừa lúc kể đến chuyện tình Thôi Oanh Oanh cùng Trương Sinh(13), tôi thật sự thích tính tình dâm yêu dâm hận của Thôi Oanh Oanh, nên thường hát vài ba câu ở trong viện.

Nếu tôi hát kịch ở trong đình viện, Tổng Tử Hiền thường ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng nổi hứng, cũng hát vài câu tiếp lời.

Nếu tôi giặt quần áo trong sân, Tổng Tử Hiền cũng ở bên cạnh yên lặng vẽ tranh, tình cờ tôi đi đến xem xem anh ta vẽ cái gì, thì lại phát hiện bức tranh của anh ta chỉ có một bóng hình mờ ảo, hình như, là bóng dáng một nữ tử.

Tôi hỏi Tổng Tử Hiền vì sao không vẽ chính diện, anh ta lại nhìn ta cười dịu dàng: “Ban đầu điều làm tôi rung động, cũng là bóng dáng của nàng”.

Tôi lặng lẽ xoay người, cân nhắc hay là hôm nào có cơ hội, đi tìm Lão Quân xin mấy viên đan dược, bồi bổ đầu óc cho anh ta. Trong cơn canh mấy ngày sau, tôi cũng hấp cách thủy mấy cái óc heo cho anh ta.

Qua mấy ngày, tôi nghĩ thương tích của Long Tam chắc cũng đã tốt, cơn giận của Ngao Quảng chắc cũng đã bớt nhiều rồi, tôi muốn sớm quay lại Đông Hải thỉnh tội. Dù sao để lâu chỉ e rằng Ngao Quảng hiểu lầm là tôi có ý, cơn giận mới lắng xuống lại bị thổi bùng lên mất thôi.

Nghĩ thế nhưng thường ngày tôi lại hay nghĩ người nghĩ: Tổng Tử Hiền ở lại nơi này của tôi, tôi lại đi mấy ngày không về, chân anh ta có tật, hành động không tiện, lại không có tôi ở bên chăm sóc, chuyện cơm nước giặt giũ có nhiều điểm bất tiện.

Vì thế mấy ngày nay lúc tôi nhìn thấy Tổng Tử Hiền cứ luôn muốn nói lại thôi, thật muốn hỏi anh ta vì sao tùy tùng của anh ta còn chưa tìm được anh ta, cũng thật là quá thất trách đi.

Cuối cùng, tôi cũng tìm được một biện pháp vẹn toàn.

Ban đêm, tôi đưa Thần Nông(14) tới, hỏi ông ta tật ở chân Tổng Tử Hiền có phương pháp nào chữa khỏi hay không?

Thần Nông bấm đốt ngón tay tính toán, nói: “Tật ở chân của người này có từ lúc còn ở trong bào thai, nếu muốn chữa khỏi, cần phải dùng một số dược tính mạnh, nhưng lại sợ dược quá mạnh, anh ta là một người trần mắt thịt lại chịu không nổi”.

Tôi nhú mày hỏi: “Có cách nào khác không?”.

Thần Nông nhìn tôi một lát, lại nói: “Cô cô là thượng thần thời Thượng cổ, tiểu thần cả gan nói thẳng, không biết cô cô có bằng lòng độ chút tiên khí cho người này hay không, nếu có tiên khí của cô cô, dù không dùng dược tính mạnh cũng không sao”.

Tôi vô cùng bối rối mà nhận đan dược từ tay Thần Nông, khoát tay cho ông ta rời đi.

Lại rón rén đi vào phòng Tổng Tử Hiền.

Tổng Tử Hiền đang ngủ say, lông mi dài phủ xuống đôi mắt thành một bóng mờ. Tôi nhìn anh ta... khuôn mặt thật tuấn tú, làm tôi cảm thấy khó nhìn được. Thật ra độ tiên khí cho anh ta cũng chẳng sao, có điều bị một lão phượng hoàng hơn sáu trăm vạn tuổi như tôi hôn một cái, nếu như Tổng Tử Hiền mà biết, không biết có ghê tởm đến nỗi muốn nôn hay không nữa.

Tôi đè thấp thanh âm, nhỏ giọng nói với Tổng Tử Hiền: “Lần này là tình thế bất buộc thôi, sau này nếu huynh phát hiện, xin đừng trách tội tôi”. Tổng Tử Hiền yên lặng ngủ, không hề có phản ứng. “Nếu huynh không nói gì, tôi coi như huynh đồng ý rồi đấy nhé”.

Hừ, tuy rằng anh ta đang ngủ, nhưng tôi đã xin lỗi trước rồi, nên không thể nói đây là lỗi của một mình lão phượng hoàng tôi được.

Tôi lấy tay giữ cằm của Tổng Tử Hiền, cầm đan dược đưa vào miệng ngậm, nhẹ nhàng lại gần môi anh ta, hôn lên đôi môi mỏng vô cùng gợi cảm kia.

Người ở dưới thân tôi bỗng dựng mở mắt ra, cười nói: “Thì ra thường ngày chuyện nàng luôn muốn nói lại thôi với tôi, là muốn làm chuyện này phải không?”.

Tôi giật mình, suýt nữa thì đem cái mạng già này quăng mất. Khổ nỗi trong miệng lại đang ngậm đan dược, không thể nói chuyện, đành phải hạ quyết tâm, tay giữ lấy đầu Tổng Tử Hiền không cho anh ta ngẩng đầu, sau đó cả thân mình bò nhào lên trên người anh ta (động tác cụ thể xin tham khảo cảnh chó mèo đánh nhau), dùng sức chặn môi anh ta, cố gắng đẩy viên đan dược trong miệng sang miệng anh ta. Nhưng Tổng Tử Hiền thật ra lại rất hợp tác hé miệng ra, ăn đan dược, còn không cần thận cần phải cái lưỡi phượng hoàng cao quý của tôi, cho dù lão phượng hoàng tôi da dày thịt béo, nhưng dù sao đầu lưỡi cũng là chỗ mềm mại, nhất thời một cảm giác tê dại theo đầu lưỡi truyền đến. Tôi muốn đứng dậy, nhưng lại bị Tổng Tử Hiền vươn tay ôm chặt, đặt ở trên người anh ta.

Anh ta hỏn hển nói: “Không ngờ A Hoàn cũng có lúc mạnh mẽ như thế, Tử Hiền thân thể yếu đuối, nàng phải trân trọng tôi một chút”. Nói xong ôm tôi đảo một vòng, biến thành anh ta ở phía trên tôi, lại cúi xuống cắn môi tôi.

Trong lòng tôi không ngừng lo lắng, lo lắng anh ta nếm được mùi vị thịt phượng hoàng của tôi, nhìn không được một hơi đem tôi ăn sạch. Thiên Bồng Nguyên Soái từng nói với tôi, ở Phù Tang(*) có một số người, có sở thích ăn sống tôm cá gì đó, còn gọi với mỹ danh là “sinh ngư phiến(**)”. Tôi tự thấy hương vị đôi môi của phượng hoàng hẳn là không kém hương vị mấy vật phẩm trong biển kia, vậy tôi phải làm sao đây?

(*) Phù Tang: tức là nước Nhật Bản.

(**) Sinh ngư phiên: dịch theo từ ngữ là miếng cá sống, có thể hiểu là món sashimi của Nhật.

Cũng may Tổng Từ Hiên chỉ cọ môi vào môi tôi, rồi lại mút, cho đến khi làm hai cánh môi tôi tê dại, sung vù, mới dừng lại nói: “Hôm nay tạm tha cho nàng, phần còn lại chờ đến khi chúng ta thành thân làm sau đi”.

Được thả tự do, tôi lập tức nhảy xuống giường, quay về trốn trong phòng mình. Phía sau còn truyền đến tiếng cười vui vẻ của Tổng Từ Hiên.

Tôi đau khổ, nhìn gương mặt với đôi môi sưng đỏ trong gương, vô cùng sầu não. Dáng vẻ này, nếu bị người khác nhìn thấy, chắc chắn là sẽ bị nghi ngờ. Tôi còn nhớ lần trước ăn quá nhiều mù tạt, môi cũng bị sưng đỏ như vậy, đã bị Long Tam cười nhạo rất lâu. Nếu lần này Tổng Từ Hiên ném được hương vị thơm ngon của thịt phượng hoàng, mỗi ngày đều làm vài lần như vậy, tôi chẳng phải là thật sự thế thảm?

Tôi không ngủ được, nên tính xem khuyên nhủ Tổng Từ Hiên như thế nào. Suy nghĩ của anh ta thật kỳ quái, tôi nhất thời không có biện pháp đối phó. Tuy rằng anh ta còn chưa có nói thẳng ra muốn đem tôi nấu chín để ăn, nhưng dù sao thì phụ thân cũng đã dạy tôi, phải đề phòng với những sự việc còn chưa xảy ra.

Tôi là lão phượng hoàng hơn sáu trăm vạn tuổi, vốn da dày thịt béo, hơn nữa từ xưa tới nay còn lười vận động, chất lượng thịt cũng không thể nào ngon được, mà quan trọng nhất là... tôi chính là ân nhân cứu mạng của anh ta mà, anh ta sao có thể lấy oán trả ơn cơ chứ!

Nếu là người khác muốn đem tôi nấu lên ăn, tôi tuyệt nhiên sẽ chẳng bận tâm, cùng lắm thì đánh kẻ đó hôn mê rồi bỏ chạy, tiếc rằng dáng vẻ của tên gốc Tổng Từ Hiên này thật hợp ý tôi, khiến tôi có chút luyến tiếc.

Hôm sau, lúc Tổng Từ Hiên rời giường rất vui vẻ thoải mái, lại vui vẻ chuẩn bị đồ ăn sáng, rồi lại vui vẻ khi thấy tôi ăn hết đồ ăn, cuối cùng mới vui vẻ hỏi: “Đêm qua A Hoàn ngủ có ngon giấc không?”.

Không tốt, hết sức không tốt! Tôi cười nói: “Đêm qua tôi có chút mệt mỏi, liền ngủ sớm, không ngờ sáng nay vừa mở mắt đã thấy bình minh rồi”.

Tổng Từ Hiên gật gật đầu, cũng không nói gì nhiều, chỉ nhìn tôi thật dịu dàng.

Ánh mắt anh ta nhìn tôi thật rất giống ánh mắt ngày xưa tôi nhìn hạt dưa, chính là hạt dưa vị ngũ vị hương. Tôi cảm thấy tê dại từ đuôi chậm chạp tiến thẳng lên đến trên đầu, đáy lòng không khỏi run lên, cảm thấy cái ngày mà mình biến thành phượng hoàng cách thủy cũng không còn cách xa nữa.

Tôi háng giọng nói: “Từ Hiên, có một số việc, tuy rằng huynh chưa nói, nhưng trong lòng tôi vẫn biết”. Vì vậy huynh không nên muốn nấu chín tôi!

Tổng Từ Hiên nghe thấy vậy lại càng cười dịu dàng hơn, duỗi tay cầm móng vuốt của tôi, à không, tay của tôi: “Không vội, tôi có thể chờ câu trả lời của nàng”.

Trời ạ! Chẳng lẽ huynh thấy huynh có thể đợi được đến ngày tôi cam tâm tình nguyện để huynh hầm cách thủy tôi hay sao!!!

Tôi đi tới đi lui trong phòng nghĩ: ngày mai chân của Tổng Từ Hiên lành rồi, anh ta cũng biết đường, có thể tự trở về nhà, vậy tôi có thể yên tâm mà quay về Tiên giới.

Nửa đêm, tôi lén lút thu dọn hành lý, ảo não biến trở lại nguyên hình, bay theo hướng Thần Cung trở về núi Tê Ngô.

Tôi những tưởng rằng ra đi lạng lẽ thần không biết quỷ không hay, lại không hề biết rằng, đêm đó sau khi tôi rời đi Tổng Từ Hiên cũng không ngủ, mà một mình lạng lẽ ngồi bên cửa sổ ngắm trăng. Cảnh tôi biến thành phượng hoàng bay đi bị anh ta nhìn thấy không sót tý nào, thậm chí anh ta còn thấy trên cánh tôi có treo một bọc hành lý màu lam.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bí Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Bám người như thế, không lẽ là con mái?

Lúc mới hình thành thế gian, ban đầu trời và đất chỉ là một thể, Cổ thần Hỗn Độn đã tách trời và đất ra rồi sau đó ngài đã đồng hóa với trời và đất(*). Cổ thần Hỗn Độn đã biến cánh tay phải thành cha tôi – Phượng Ngạn, cũng là người đồng lứa duy nhất trên Tiên giới với ngài. Tôi tuy rằng sinh sau đẻ muộn, nhưng là nữ nhi duy nhất của cha tôi, bối phận(**) của tôi đương nhiên là rất cao. Sau trận chiến Tiên – Ma lần đó, các vị tiên hữu cùng bối phận với tôi đã hy sinh hết mất rồi, nên hiện nay chúng tiên bối phận so với tôi đều thấp hơn rất nhiều. Tôi là con phượng hoàng duy nhất tuổi đã lớn mà còn chưa có hôn phối, kỳ thật tôi sớm đã từ bỏ cái dự định này, ví dụ như nói đến Thượng tiên Bích Hoa kia kia, sư phụ của anh ta là Thái Thượng Lão Quân, nếu tính theo bối phận, bắt anh ta gọi tôi là “Bà ngoại”, tôi cũng thấy xứng đáng. Chi là ngày thường tôi cũng không quá để ý mấy việc đó, dù sao đi nữa bị Thái Thượng Lão Quân, một ông lão già nua râu tóc bạc phơ, gọi mình một tiếng “Cô cô” thì có khác nào tự mình nhắc nhở chính mình đã là

một “bà lão” đầu. Các vị tiên hữu cũng hiểu tâm tư của tôi, nên gọi tôi là Thượng thần Phụng Hoàng, lâu dài gọi nhiều thành quen, đại khái bọn họ cũng quen luôn thật ra tôi lớn hơn bọn họ đến vài bối phận.

(*) Trong truyện gọi là hỗn độn cổ thần, dựa theo nội dung thì mình đoán đây là Bàn Cổ.

(**) Bối phận: vai vế.

Hôm nay bị một vị Bích Hoa ở trước mặt chúng tiên hữu đồ oan như thế, trong lòng tôi quả thật có chút khó chịu, nên trong lúc không chú ý đã uống hơi nhiều rượu một chút. Tiên Hoa Đào còn không biết tôi chính là Thượng thần Phụng Hoàng “đánh Tam thái tử Long tộc đến nỗi anh ta phải đến chỗ Lão Quân xin đan dược” kia, nên vẫn như trước ở trước mặt tôi khen Bích Hoa có rất nhiều điểm tốt.

Gương mặt tôi không tránh khỏi giật giật mấy cái. Tôi dứt khoát cầm theo bầu rượu, một mình đi ra phía ngoài điện, dự tính tìm một nơi tĩnh mịch uống một mình. Hoa sen trong Dao Trì đang nở rộ, được mấy đám mây lành bao phủ, thật là mỹ lệ. Tôi đi theo bậc thềm bằng ngọc, đến ngồi ở bên ao, cời giày đem chân ngâm vào trong ao.

Tôi còn nhớ rõ lúc nhỏ, tôi cũng thích ngồi như vậy, nhưng lúc đó còn có người ngồi bên cạnh, mà mấy trăm vạn năm sau cũng chính là ngày hôm nay, tôi lại chỉ có một mình.

Khi đó Ngọc Đế Nhuế Hạng bây giờ mới chỉ là một vị tướng quân, vị trí Thiên Đế là của Hạo Thiên, Thái Ất cũng còn sống rất vui vẻ, tôi mới bắt đầu học phép thuật, chưa biết cách làm biến mất cái đuôi phụng hoàng phía sau, dù đi đến đâu cũng đành phải kéo lê cái đuôi phụng hoàng theo, chứng tiên lúc ấy vẫn luôn cười nhạo sau lưng tôi.

Ngày ấy, tôi lên trốn ở bên bờ Dao Trì thầm khóc than, Thái Ất lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh tôi, đưa tay sờ lên mái tóc để chòm của tôi, nói: “A Hoàn đừng khóc, cái đuôi của A Hoàn rất đẹp”.

Tôi nức nở nói: “Huynh gạt muội, bọn họ đều nói muội ngốc nghếch, ngay cả cái đuôi cũng không thu lại được”.

Thái Ất vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra lau nước mắt của tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai dám mắng muội, huynh đánh kẻ đó cho muội, ca ca của huynh là Hạo Thiên, bọn họ không dám đánh trả lại huynh đâu”.

Tôi bị dáng vẻ cường hào ác bá của Thái Ất chọc cười: “Thái Ất, huynh tốt nhất”.

Thái Ất.

Tôi cảm thấy trí óc dần dần trở nên mơ hồ, dứt khoát nằm xuống bên cạnh ao, hiện ra nguyên hình, chờ lát nữa Thái Ất ca ca sẽ tìm thấy tôi ở cạnh ao này, sau đó nhất định sẽ đem tôi trở về bên cạnh a nương. A nương chắc chắn đã chuẩn bị sẵn hạt dưa thơm lừng cùng với bánh trái ngon, chờ tôi quay trở về ăn.

Trong cảnh mơ hồ đó, có bóng người xuất hiện trước mắt tôi, đến gần tôi, yên lặng nhìn cái đuôi phía sau tôi, sau đó ngồi xuống nói: “Tiên cầm của vị tiên hữu nào uống rượu say, có nhớ đường về không?”.

Tôi kêu lên một tiếng “chiêm chiếp”, cố gắng đứng lên, nhào vào trong lòng người đó, nhắm mắt lại một cách thỏa mãn.

Tôi biết mà, Thái Ất ca ca nhất định sẽ tìm được tôi.

Bóng dáng người kia hình như bị hành động của tôi làm cho sợ hãi, “Bám người như thế, không lẽ là con mái?”. Tiếp đó lại cười nói: “Thôi đi, theo tại hạ trở về ở vài ngày, chờ chủ nhân tới tìm vậy”.

Người đó ôm tôi vào trong ngực, tay vuốt ve mấy sợi lông vũ ở gáy của tôi, tôi được người đó vuốt ve cảm thấy rất thoải mái, nên lập tức rơi vào giấc ngủ.

Hôm sau lúc tôi tỉnh lại, nhận ra mình được đặt trong một cái giỏ trúc đan, trên giỏ có phủ một lớp đệm mềm mại, xung quanh có hoa tươi trang trí, rõ ràng là chủ nhân rất để tâm đến việc trang trí cái giỏ này. Nhưng mà dù cho cái giỏ này có đẹp đến cỡ nào đi chăng nữa, cũng chẳng thể che giấu được một sự thật rằng nó không phải là cái giường.

Tôi, Phụng Hoàng, thế mà lại bị người ta coi như chim chóc mà đem nuôi dưỡng trong giỏ trúc!

“Thượng tiên, hôm qua muội lấy được một bảo vật, nghe nói là bảo vật từ thời Thượng cổ truyền lại. Bình thường muội cũng có nghiên cứu chút ít về mấy vật đó, nhưng chưa từng gặp qua vật ấy, vẫn nghe nói Thượng tiên học sâu hiểu rộng, không biết Thượng tiên có nguyện ý đến tề phủ, giảng giải cho muội nghe về vật ấy, tiện thể cũng ngồi chơi một lúc”. Thanh âm nói chuyện phía phòng ngoài có chút khàn khàn, lại vô cùng ngọt ngào, không thể nghĩ ngờ gì chắc chắn là nhà đầu Đổ Lang kia rồi. Nếu nói đến chuyện gì khác, tôi không dám cam đoan, nhưng mà nói đến đồ cổ, Côn Luân rất có tiếng tăm cơ mà. Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy là cùng thế hệ với phụ thân tôi, nhưng lại chỉ kém tôi vài tuổi, thuở nhỏ chúng tôi gần bó thân thiết, lúc ông ta còn chưa thành tiên, rất thích thu thập bảo bối, dưới chân núi Côn Luân không biết cất giấu bao nhiêu kỳ trân dị bảo. Đổ Lang mà nói như thế, chắc chắn là khiêm tốn mà thôi. Chỉ là Đổ Lang từ trước tới nay tâm cao khí ngạo(*), không biết người kia là ai, lại có thể làm cho cô ấy tự hạ mình đến như thế.

(*) Tâm cao khí ngạo: tự coi mình thanh cao mà kiêu ngạo.

Tôi sai cánh bay đến đậu trên một thân cây ngô đồng, cẩn thận đánh giá bọn họ.

Người kia quay lưng lại với tôi, nên tôi không thấy rõ dung mạo, chỉ thấy Đỗ Lang hai má ửng hồng, đôi mắt ẩn tình.

“Thần nữ Đỗ Lang xin đừng khiêm tốn như vậy, tại hạ hiểu biết có hạn, sợ là cũng không nhận ra được. Tại hạ nghe nói Thái Thượng Lão Quân cũng là người tinh thông mấy thứ đó, không bằng Thần nữ mời ngài ấy giám định giùm đi”.

Đỗ Lang vậy nhưng không hề nản lòng, chỉ rụt rè hỏi: “Thượng tiên Bích Hoa có thể đi cùng Lão Quân không?”.

Bích Hoa? Người kia là Bích Hoa!

Tôi che mặt thở dài một tiếng: “Oan gia ngõ hẹp!”.

Đỗ Lang bị thanh âm “chiêm chiếp” làm kinh động, mới chú ý tới tôi đang ở trên cây. Nguyên thân của tôi, Đỗ Lang chắc chắn là đã nhìn thấy, nhưng khi đó cô ấy còn nhỏ, hơn nữa từ sau khi xảy ra chuyện với Thái Ất, đã rất lâu rồi tôi không hiện nguyên thân, cho nên cô ấy còn có chút nghi ngờ.

Bích Hoa vươn tay lên, ôm tôi vào trong ngực, áy náy nói: “Bích Hoa thật rất muốn đến quý phủ giám định bảo vật, tiếc rằng tiên cầm này lại lạc mất chủ nhân, tại hạ tạm thời nhận nuôi dưỡng, sợ là không rảnh rồi”.

Mấy câu nói của Bích Hoa hôm thọ yến vẫn luôn canh cánh ở trong lòng tôi, bây giờ Bích Hoa không nhận ra tôi, tôi đây cũng chẳng ngại ảnh hưởng đến toàn cục mà đùa anh ta một lần, để giải trí cho tháng ngày buồn chán đến mọc nấm của tôi. Vì thế, tôi chính thức lấy thân phận tiên cầm ở lại bên cạnh Bích Hoa.

Bích Hoa là người sạch sẽ, hàng ngày nhất định phải đến linh tuyến phía sau điện tắm rửa. Tôi đậu trên cây nhìn thấy anh ta ngâm mình trong nước ở phía xa, liền lặng lẽ bay xuống dưới, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, dùng miệng ngậm y phục của anh ta đem đi ra xa một chút, sau đó phun ra một ngọn lửa, đốt y phục của anh ta cháy sạch sành sanh. Rồi vô cùng đắc ý mà bay đến bên bờ ao, giả bộ như chẳng có việc gì, lẳng lặng chờ Bích Hoa tắm xong, sau đó chờ đợi để cười nhạo Bích Hoa.

Bích Hoa sau khi tắm xong, không tìm thấy y phục, lại thấy tôi lặng lẽ đứng ở bên cạnh ao, bắt đắc dĩ thở dài.

Tôi nhìn anh ta không chớp mắt, giả ngu.

“Chỉ có mình tiên hữu ở đây”, Bích Hoa nói với tôi, “Tiên hữu có phiền không nếu lấy giúp tôi một bộ y phục đem lại đây?”.

Tôi tiếp tục giả ngu.

Bích Hoa thở dài rồi nói: “Hóa ra là một con Phụng hoàng ngọc ngốc nghếch, cũng thật là hiếm thấy”.

Trong lòng tôi đã sớm muốn cười đến rút gân, tộc Phụng hoàng của tôi, vẫn được gọi là loài chim bất tử, sinh ra đã thông tuệ, chẳng lẽ lại giống như mấy loài phạm điều à. Có điều Bích Hoa lại là phạm nhân phi thăng, không biết chuyện cũng là lẽ thường. Tôi liếc Bích Hoa một cái, gật gật đầu, làm như đang chải chuốt mấy sợi lông vũ trước ngực.

Thấy vậy Bích Hoa trầm tư rồi nói: “Tuy rằng tiên hữu là một con chim mái, nhưng lại ngốc nghếch, như thế tôi cũng coi như không có vấn đề gì”. Nói xong, Bích Hoa thế nhưng lại trực tiếp từ trong nước đứng lên, đi thẳng về phía phòng ngủ.

Mấy sợi tóc còn dính trên người, nước từ cổ chảy xuống thành từng giọt, chảy dọc theo hõm cổ, lại theo làn da trần của anh ta mà chảy xuống dưới, lại tiếp tục chảy xuống dưới nữa... Tôi cảm thấy khoang mũi nóng lên, liền vội vã ngẩng đầu lên, cho máu mũi chảy ngược lại vào trong. May mà còn kịp, chứ nếu mà máu mũi chảy ra, không nói đến huyết phụng hoàng có bao nhiêu quý giá, chỉ cần nói đến thể diện đáng thương của tôi, cũng đành phải quăng mặt thôi. Tôi rên lên một tiếng, lấy cánh che hai mắt lại. Chỉ có thể hận chính mình sao lại có thể nghĩ ra một cái ý tưởng kinh khủng đến như thế cơ chứ!

Hình như dáng vẻ của tôi đã dọa Bích Hoa sợ hãi, anh ta cúi người ôm ta vào ngực, lo lắng nói: “Vị tiên hữu này, hình như thân thể không được khỏe, tôi đưa đưa tiên hữu về nghỉ ngơi trước nhé”.

Tôi kiên quyết nhắm mắt lại, may mà toàn thân có lông vũ bao phủ, khiến anh ta không phát hiện ra vẻ mặt khác thường của tôi.

Sau khi tôi phát hiện tôi lại lần nữa bị Bích Hoa đặt trong giỏ trúc, tôi chỉ hận không thể lao lên mổ cho anh ta mấy cái thật đau. Không làm gì được chỉ có thể trợn mắt nhìn anh ta, đành tức giận mà nhảy ra khỏi giỏ, bay thẳng lên giường, xòe rộng cái đuôi ra phủ kín mặt giường, hướng về phía anh ta kêu hai tiếng “chiêm chiếp”, tỏ ý chế giễu. Tôi xin thề, Bích Hoa là vị thần tiên khó đối phó nhất từ khi tôi đục vỏ trứng chui ra cho đến giờ.

May mà tôi còn có một ưu điểm, chính là nghĩ thoáng. Ví dụ như hiện nay, tôi và Bích Hoa bất tự đã có chút xung khắc, tôi lập tức quyết định tối nay thừa dịp trăng tối gió lặng, nên sớm quay về Thần Cung của tôi, hơn nữa theo tính toán của tôi, thời gian thiên kiếp đến cùng là mấy ngày sắp tới thôi. Cái loại thiên kiếp này, đã thật quý dị thì thôi, lại còn không thể tính toán được nữa chứ. Như Thiên Bồng Nguyên Soái, tuy rằng dáng vẻ có chút khó coi, nhưng dù sao cũng đã đọc nhiều thi thư, tính tình lại khiêm tốn nhân hậu, đúng là một người thành thật. Đáng tiếc trong một lần đón thiên kiếp anh ta lại sơ suất, đang ở chỗ cô bé Hằng Nga uống rượu, tiểu tiên Thổ Ngọc lại nhắm tướng Hợp Hoan Lộ(*) là Quế Hoa Tửu(**) mà dâng cho Thiên Bồng Nguyên Soái uống, vì thế nên mới tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, lại càng đau khổ hơn nữa là, cái kẻ được mời rượu là Thiên Bồng Nguyên Soái còn chưa tỉnh táo, thế nhưng đã bị phạt đẩy đi đầu thai làm heo. Mỗi lần nhắc tới Thiên Bồng Nguyên Soái, chúng tiên đều không khỏi thở dài, vì anh ta mà tiếc hận mãi thôi. Tôi thật lòng không muốn đi theo vết xe đổ của Thiên Bồng Nguyên Soái, để phòng sự việc tương tự phát sinh, vẫn nên quay về Thần Cung là an toàn hơn hết.

(*) Hợp Hoan Lộ: = xuân được, ai không hiểu xuân được để làm gì thì...

(**) Quế Hoa Tửu: rượu quế hoa, rượu làm từ hoa quế.

Thế nhưng đến đêm tôi lại bị cản trở, nguyên nhân là do Bích Hoa đã đặt kết giới trên không. Tôi tuy rằng không chịu khó tu hành, nhưng dù sao cũng lớn hơn Bích Hoa mấy trăm vạn tuổi, nếu thực sự muốn phá kết giới xông ra ngoài cũng không phải là không thể, nhưng kết giới lại kết hợp với thượng cổ kỳ trận, muốn phá trận phải lãng phí rất nhiều linh lực, mà thiên kiếp thì lại sắp tới, tôi không dám làm bừa, đành phải bay trở về phòng.

Bích Hoa chưa ngủ, thấy tôi vào phòng, liền buông bút trên tay xuống, vừa cười mà như không liếc mắt nhìn tôi một cái, vừa rót một chén trà, rồi ôm tôi đặt tôi lên đùi anh ta: “Tiên hữu, sương đêm rất lạnh, chú ý thân thể một chút”. Tôi yên lặng không nói gì, chỉ nhìn thấy trên bàn đặt một đĩa hạt dưa hồng hồng đang tỏa hương thơm ngát, yên lặng chịu đựng sự quyến rũ từ mùi hương đó.

Đột nhiên trước mắt tôi lại xuất hiện một cánh tay thon dài trắng muốt, trong lòng bàn tay có mấy nhân hạt dưa đã được bóc sạch sẽ. Bích Hoa cười khê khê nói: “Không biết thường ngày tiên hữu thích ăn cái gì, lúc tôi còn là con người, vẫn luôn dùng hạt dưa làm mồi dụ chim sẻ, nếu cùng là điều tặc, về phương diện ẩm thực chắc là gần giống nhau thôi. Hạt dưa trên bàn là tôi mới rang hôm nay, tiên hữu thử ăn đi”.

Tôi cứng người lại, vừa rồi mới thấy có chút cảm giác biết ơn anh ta lập tức đã không cánh mà bay.

Chim sẻ mà dám so với Phượng hoàng à, đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bí Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Bích Hoa yên lặng nhìn tôi một lát, rồi bỗng lạnh lùng nói: “Hoàn Phượng là phượng hoàng, chắc có thể biến thành người?”

Hôm nay, hai vị Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhi phát hiện núi Bất Chu có điểm khác thường, Ngọc Đế Nhuế Hạng kinh hãi, vì thế đã phái Nhị Lang Hiến Thánh Chân Quân đi kiểm tra. Dương Tiễn mang theo binh khí là tam tiên lưỡng nhận kích(*) tuần tra vài vòng trên núi Bất Chu, rồi vội vã quay về thiên đình cầu kiến Ngọc Đế. Theo như Thái Bạch Tinh Quân lúc ấy đang uống trà với Ngọc Đế nói lại thì, Dương Tiễn áo giáp chưa kịp cởi, tay còn đang cầm thần binh, không đợi tiên đồng truyền báo, đã vội vã lao vào.

(*) Tam tiên lưỡng nhận kích: kích có ba đầu mũi nhọn (chắc giống cái đinh ba của Hải Vương) hai lưỡi.

“Lão thân lúc ấy toàn thân đỏ mồ hôi lạnh”, Thái Bạch nhấp ngụm trà, rồi tiếp tục nói: “Lão thân còn tưởng rằng Nhị Lang Chân Quân muốn bức vua thoái vị, tâm thân già này của lão, thật không chịu nổi sự hù dọa lớn như vậy”.

Tôi trốn ở sau rèm, thầm nghĩ: tiểu tử Dương Tiễn này tính tình thẳng thắn, nóng nảy, với tính nết của Ngọc Đế từ trước tới nay, đôi bên vẫn luôn có xung đột, sau này lúc anh ta cùng với Ngọc Đế lập ra ước định “chỉ nghe điều động chứ không giáp mặt”, còn mời chúng tôi tới làm chứng, Dương Tiễn này ngày thường nếu có thể tránh được Nhuế Hạng thì tránh, lần này sao lại kích động như thế chứ, chẳng lẽ đã có việc gì hệ trọng đã xảy ra rồi?

Bích Hoa nghe Thái Bạch nói xong, trấn an nói: “Tinh Quân lo lắng quá rồi, Nhị Lang Chân Quân tuy tính tình có chút nóng nảy, nhưng dù sao ngài ấy cũng là cháu ngoại của Ngọc Đế mà”.

Thái Bạch Tinh Quân gật đầu: “Đúng vậy, thật ra Nhị Lang Chân Quân phát hiện cột trụ chống trời ở núi Bất Chu có điểm khác thường, nên mới kích động đến như thế. Ngài ấy đi tuần tra ở chân núi Bất Chu, phát hiện thấy cột trụ chống trời xuất hiện mấy vết rạn nứt, vết lớn nhất đã lan đến nửa thân trụ rồi, nếu cứ để như thế, chỉ sợ... Ngọc Đế sai tôi đến truyền lệnh ngài mau đi tìm nguyên nhân, đồng thời tìm cách sửa chữa”. Thái Bạch khà một tiếng rồi đem chén trà đặt trở lại bàn, gương mặt kích động nói: “Thượng tiên Bích Hoa, cột trụ chống trời là cội nguồn của Thiên đình, sự việc lần này rất quan trọng, không thể coi thường”.

Bích Hoa gật đầu xác nhận.

Cột trụ chống trời là trước đây Nữ Oa nung nung chặt đứt tứ chi của thần quy mà biến thành, sau trận chiến Tiên – Ma, để đề phòng cột trụ chống trời bị phá hủy, Hạo Thiên còn hạ thêm chín chín tám mươi một đạo phong ấn ở bên ngoài, còn đem mây ngũ sắc ở Côn Luân về vây quanh, bảo hộ nó không bị gió thổi mưa dầm. Tầng bảo vệ chu đáo đến như thế, mà lại có vết nứt, nhất định không phải do nguyên nhân tầm thường gây ra.

Bích Hoa tuy rằng năng lực chiến đấu tốt, nhưng cũng chỉ mới phi thăng thành tiên, chỉ sợ xử lý việc này cũng gặp chút khó khăn.

Tôi vén rèm, bay đến đậu ở trên vai Bích Hoa. Quay về phía Thái Bạch nói: “Ngọc Đế chắc chắn sẽ không để cho mình Bích Hoa đi làm việc này, ngài còn nói cái gì nữa không?”.

Nói xong tôi mới chợt nhớ ra lúc này tôi nên giả vờ làm một con chim bình thường, nên trong lòng cứ hồi hận mãi. Tôi nghĩ nghe tôi nói tiếng người, Bích Hoa chắc phải kinh ngạc lắm, ít nhất thì cũng phải lộ ra vẻ mặt bất ngờ. Ai ngờ anh ta lại cầm lấy cốc trà đặt trên bàn, uống một ngụm, rồi nhẹ nhàng đặt xuống, giống như bình thường tôi vốn nên như thế rồi.

Nhưng Thái Bạch Tinh Quân thấy tôi, lại nhanh chóng đứng lên, đi đến bên cạnh người tôi, thần sắc cung kính, cúi người nói: “Ngọc Đế còn nói, nếu Thượng thần Phượng Hoàn chịu ra khỏi Thần Cung, vậy có thể tiện thể cũng đi xem núi Bất Chu một chút”.

Tôi tự nhiên cảm thấy có làn gió lạnh từ cửa thổi đến, thờ dãi rồi nói: “Đã như vậy, Thái Bạch Tinh Quân mau đi tìm Thượng thần Phượng Hoàn, nếu không nhanh, sợ là Thượng thần Phượng Hoàn lại nhớ Cung Phượng Thần, đến lúc đó làm chậm trễ chính sự thì cũng không tốt”.

Thái Bạch Tinh Quân nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nghi hoặc liếc nhìn tôi một cái.

Tôi đỏ mặt, trong ngực tim đập đánh thịch một cái, trầm giọng nói: “Tinh quân đi nhanh lên đi, tiểu tiên không tiễn”.

Thái Bạch Tinh Quân vội vàng nói: “Đúng đúng đúng”, rồi cố làm ra vẻ tự nhiên quay về phía Bích Hoa chấp tay nói: “Thái Bạch không tiễn ở lại lâu”.

Bích Hoa tiễn Thái Bạch ra cửa, tôi đậu trên bàn, chỉ hận không thể tìm cái lỗ mà trốn xuống. Bích Hoa quay lại phòng, ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, đem một chân gác lên trên chân kia, cười mà như không nhìn tôi nói: “Nói đi”.

Tôi cân nhắc chỉ cần không nói cho Bích Hoa biết tôi chính là Phượng Hoàn, mọi chuyện đều có thể cứu vãn, mặt mũi của tôi cũng vẫn còn. Người trên Thiên giới gặp qua chân thân của tôi cũng không nhiều lắm, mà cùng lắm thì sau này tôi tìm biện pháp, khiến anh ta vĩnh viễn không biết chân thân của Phượng Hoàn tôi là cái dạng gì là được rồi.

Tôi hắng giọng nói: “Tiểu tiên thật ra không phải là tiên cảm mà các thần tiên nuôi dưỡng, hôm ấy uống nhiều rượu nên say quá mới ngã xuống cạnh bờ Dao Trì”. Tôi ngẩng đầu quan sát Bích Hoa, rồi lại nói: “Tiểu tiên vừa rồi cũng mới phát hiện ra mình có thể nói, chắc là nhận được tiên khí từ quý phủ, khiến linh lực đột nhiên tăng mạnh”.

Không biết có phải bản tiên cảm nhận nhầm rồi hay không, trong phòng vốn yên lặng, sau khi tôi nói xong, hình như càng yên lặng hơn.

Về mặt Bích Hoa rất khó đoán, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Tiên hữu nếu đã có thể nói chuyện, tất nhiên là sẽ có tên, không biết nên xưng hô thế nào?”.

Tôi thầm nghĩ: “Thượng tiên có thể gọi tôi là Hoàn Phượng(15)”.

Bích Hoa yên lặng nhìn tôi một lát, rồi bỗng lạnh lùng nói: “Hoàn Phượng là phượng hoàng, chắc có thể biến thành người?”.

Tôi nghiêm mặt chân thành nói: “Tiểu tiên căn cơ còn thấp, pháp lực yếu kém, nếu muốn hóa thành người thì cần phải có ngoại lực trợ giúp, một mình tiểu tiên không tự hóa phép được”.

Ánh mắt sắc bén của Bích Hoa dường như muốn xuyên thấu qua cả lớp lông vũ của tôi, tôi cố nhịn xuống cảm giác đám lông vũ trên lưng muốn dựng đứng cả lên, cố gắng ưỡn ngực, nhìn anh ta bằng ánh mắt trong veo.

Trong phòng trầm lặng một lúc, Bích Hoa mới nhẹ nhàng nói: “Hoàn Phượng đi nghỉ ngơi đi, mai cùng tôi đi tuần tra núi Bất Chu”.

Tôi không nghĩ, chuyện đi núi Bất Chu cuối cùng tôi lại không đi được.

Tôi vốn nghĩ thiên kiếp của mình sẽ đến nhanh, cũng không thể ngờ được nó lại đến đột ngột như thế. Ai ngờ đâu ngay lúc Bích Hoa và tôi rời khỏi điện Bích Vân lên đường đến núi Bất Chu, đột nhiên cuồng phong gào thét, ngay lúc đó, mây đen cuộn cuộn kéo đến, đá cùng bụi bay mù mịt đất trời, nghe mơ hồ đâu đó, dường như có tiếng sấm sét giữa các tầng mây.

Bích Hoa ôm tôi vào trong ngực, nhũn mày nói: “Dị tượng như thế, e là có diệt thiên lôi muốn đánh xuống đầu ai, chúng ta tạm thời tránh xa một chút, để tránh bị thương”.

Tôi từ trong ngực Bích Hoa nhảy ra, cười gượng, lời Thượng tiên Bích Hoa nói quả thật không sai, đây đúng là điềm báo diệt thiên lôi sắp xảy ra, có điều, tôi e rằng không thể tránh đi được.

Diệt thiên lôi tuy rằng nổi danh đã lâu, nhưng cũng không thường gặp. Tôi sống đến bảy trăm vạn năm, cũng mới chỉ gặp qua một lần.

Muốn trở thành Thiên đế, tất nhiên là phải thọ ngang thiên địa, sáng như nhật nguyệt, tồn tại cùng vạn vật, sống lâu dài như ngàn sao, vĩnh viễn không chết. Ngoại trừ Cổ thần Hỗn Độn, chưa từng có ai có thể hoàn toàn thoát ly khỏi lực giới, nói theo cách nào đó, đây cũng là một cách phá vỡ quy luật của thiên địa, diệt thiên lôi chính là thử thách cuối cùng trước khi Hạo Thiên đăng cơ làm Thiên Đế.

Lần đó khi Hạo Thiên biết diệt thiên lôi sẽ đánh xuống, việc đầu tiên là dùng Khôn Tiên Tác(*) trói Thái Ất vào cột nhà, rồi gọi tôi đến, dặn tôi trông

nom Thái Ất cho tốt, sau đó một mình chạy đến núi Thái Hành hoang vắng không một ngọn cỏ mọc, lặng lẽ chờ diệt thiên lôi.

(*) Khổ Tiên Tác: đây từng trời tiên.

Tôi vẫn nhớ rõ lúc đó, tôi ít nhiều gì cũng có chút không yên tâm. Nắm ống tay áo của Hạo Thiên, do dự nói: “Thật ra ngôi vị Thiên Đế, trông thấy oai phong hoa lệ vậy thôi, nhưng lại có rất nhiều cảm kích, không thể bằng hiện tại tự do”.

Hạo Thiên chỉ thờ dài, buồn bã nói: “Phạm vi lan tỏa của diệt thiên lôi quá lớn, Thái Ất tu hành còn yếu, ở bên cạnh nhìn sợ là chịu không được, muội cần phải đề ý đệ ấy”.

Ngày ấy, Thái Ất khổ sở van nài tôi thả huynh ấy ra, tôi cắn răng, trấn an huynh ấy đợi một chút, đừng lo lắng, cũng không hề phát hiện thanh âm của chính mình đang không kiềm chế được mà run rẩy sợ hãi.

Tôi và Thái Ất ở trong phòng, nghe xa xa bên ngoài truyền đến tiếng sấm ầm ầm cùng với tiếng nổ vang thiên địa.

Cũng may mà Hạo Thiên tuy rằng mình đầy thương tích, cũng vẫn còn sống về được đến Thiên cung.

Phượng Hoàn tôi vinh hạnh biết bao, thế mà lại được ưu ái đến vậy, cũng được mở mang tầm mắt một lần xem sự lợi hại của diệt thiên lôi.

Tuy rằng Bích Hoa và tôi từ trước tới nay không hợp, nhưng nói thế nào đi nữa tôi cũng đã hơn bảy trăm vạn tuổi, cũng không thể so đo với tiểu bối được. Hơn nữa tôi tuy rằng tuổi tác có chút lớn, nhưng tính sĩ diện cũng vẫn còn lớn lắm, nhìn gương mặt của Bích Hoa, lại càng luyến tiếc không muốn để cho diệt thiên lôi lan đến gần anh ta.

Tôi dang rộng hai cánh, quay đầu dặn dò Bích Hoa: “Tiên hữu ở trong này nghỉ tạm một chút, tôi bay nhanh, đến phía trước xem xét một chút”. Nói xong lập tức bay nhanh về phía trước. Cột trụ chống trời ở chân núi Bất Chu đã bị tổn hại, đương nhiên là không chịu nổi sự oanh tạc của diệt thiên lôi, hơn nữa còn có Bích Hoa ở đây, tôi phải nhanh chóng bay ra xa một chút, dẫn diệt thiên lôi rời đi xa hơn.

Tôi nghĩ tôi đúng là con phượng hoàng thể thảm nhất trong lịch sử. Ngây ngô sống tới bảy trăm vạn tuổi, không có sờ trường gì, cũng chẳng góp được chút công trạng nào, những người tôi thích đều rời xa tôi, mà người thích tôi đến nay vẫn chưa xuất hiện, ngay đến lúc chết cũng chẳng có thân nhân bên cạnh, lại còn phải một mình trốn đến nơi không người.

Chỉ sợ đến lúc phụ thân tìm được tôi, tôi đã hóa thành cát bụi, bay khắp thiên địa này.

Nghĩ đến đây, lại cảm thấy buồn, sợ là ngày sau lúc đám tiểu bối ngẫu nhiên nhớ đến tôi, cũng chỉ nói: “À, Thượng thần Phượng Hoàn, hình như nghe quen quen”.

Diệt thiên lôi quả thật đến rất nhanh. Tôi mới tìm được một ngọn núi hoang, còn chưa kịp đứng vững, diệt thiên lôi đã đánh xuống đầu tôi. Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy lục phủ ngũ tạng dường như bị xé thành trăm mảnh, vô cùng đau đớn, tôi không nhận được phải ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng dài.

Mây đen trên trời dày đặc trông giống như những miếng bông bị ngâm trong lọ mực vậy, nặng trĩu, càng xuống thấp, giữa những tầng mây ánh chớp lóe sáng, phát ra những tiếng sấm nổ “ầm ầm”.

Đạo sấm sét thứ nhất mới qua, đạo thứ hai đã đến.

Cổ họng khô nóng, sau đó dường như trong bụng cũng có một ngọn lửa thiêu đốt.

“Phụ thân, tám lửa Niết bàn là như thế nào?”.

“Lửa Niết bàn là lửa thiêng của tộc Phượng hoàng chúng ta, từ trong bụng phát ra, lan tỏa đến toàn thân”.

Chẳng lẽ đây chính là tám lửa Niết bàn? Chắc sau khi nhận đạo sấm sét cuối cùng, tôi có thể trực tiếp thiêu mình trở thành một con tiểu phượng hoàng.

Sau này, tôi nghĩ lại và thường tự hỏi, nếu như lúc ấy Bích Hoa không che chắn cho tôi, mặc kệ tôi tự thiêu chính mình trở thành điều gì, có phải kết quả mọi chuyện sẽ khác đi hay không?

Có điều anh ta vẫn đột ngột lao đến đây, che chở cho tôi, kiên quyết nhận đạo sấm sét cuối cùng thay tôi.

Mây đen bay đi, tầng mây trên cao mờ mờ hiện ra một màu vàng chói sáng.

Tôi vùng vẫy nhảy ra từ trong ngực anh ta, hóa thành hình người, đưa Bích Hoa đang bất tỉnh quay trở về điện Bích Vân, đưa phượng vũ cho tiên đồng trông cửa nói: “Nhanh đi Cung Đầu Suất mời Thái Thượng Lão Quân tới đây”.

Diệt thiên lôi đánh lên người tôi còn khiến tôi đau đến muốn rút gân, Bích Hoa thành tiên mới chỉ mấy trăm năm, nhất định là không chịu nổi.

Tôi sống bảy trăm vạn năm, người thật tâm đối xử tốt với tôi chẳng có mấy ai, tôi nhất định sẽ không để anh ta trở thành Thái Ất thứ hai. Cho dù Bích Hoa xuất phát từ nguyên nhân gì thì anh ta cũng là người duy nhất trong nhân gian tịch mịch này đối xử tốt với tôi.

Tôi nghĩ chờ cho thương thế của Bích Hoa đỡ rồi, tôi nhất định phải đưa Long Tam đến trước mặt anh ta, nói rõ mọi chuyện cho anh ta nghe, để cho anh ta biết, Phụng Hoan của núi Tê Ngô, thanh danh có thể không tốt, nhưng nhất định không phải là một kẻ ý mạnh hiếp yếu.

Tôi khổ sở nhìn Thái Thượng Lão Quân, nắm tay Bích Hoa đang nằm hôn mê trên giường nói: “Bá Dương, ông nghĩ lại xem có biện pháp nào hay không, dù phải nhảy vào núi đao biển lửa tôi cũng sẽ đi”.

Thái Thượng Lão Quân khẽ vuốt chòm râu trắng muốt, đi đi lại lại vài vòng trong phòng, mới chậm rãi nói: “Thượng thần Phụng Hoan, biện pháp thì có đấy, nhưng mà...”. Ông ấy ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, chần chờ một chút, thần sắc dường như có chút đồng tình, nói: “Thượng tiên Bích Hoa bị thương thất hồn lục phách, nếu muốn khôi phục, cần có Si Mị Chung(*) nuôi dưỡng thất hồn, cùng với Ngưng Thần Châu(**) nuôi dưỡng lục phách. Si Mị Chung từng là pháp khí mà Thái Vu dùng để luyện hồn, tiếc rằng trong đại chiến Tiên – Ma đã bị phá hủy, còn Ngưng Thần Châu thì mất tích không biết đang ở chốn nào...”.

(*) Si Mị Chung: si mị là yêu ma quỷ quái, chung trong convert là chén, nhưng mình nhớ trong Tam sinh tam thế - Thập lý đào hoa có Đông Hoàng Chung được dịch thành Chuông Đông Hoàng, chẳng biết thế nào nữa nên mình cứ để nguyên là Si Mị Chung không dịch nữa cho an toàn.

(**) Ngưng Thần Châu: hạt châu/ ngọc tụ hồn.

Tôi vẫy vẫy tay để tiên đồng đưa Thái Thượng Lão Quân quay trở về.

Tôi vẫn nhớ rõ trận chiến Tiên – Ma sáu trăm vạn năm trước. Khi đó tôi mới học được cách đem giấu cái đuôi phụng hoàng của mình đi, pháp lực còn yếu kém. Phụ thân căn dặn Ngọc Anh cô cô phải cẩn thận trông nom tôi, rồi mang theo thất xích thanh phong(*) xông ra chiến trường. Tôi thừa dịp Ngọc Anh cô cô không chú ý, lén trốn ra ngoài Thần Cung, lẳng lẽ theo sau phụ thân, phụ thân lo lắng cho an nguy của Tiên giới, quả thật là không phát hiện ra tôi. Mãi cho đến khi Thái Vu chém một đao về phía tôi, phụ thân bị tiếng thét thê thảm của Thái Ất làm kinh động mới phát hiện ra tôi, tôi vẫn nhớ lúc đó ánh mắt phụ thân ẩn chứa sự tuyệt vọng, không dám nhìn tôi. Đao phong của Thái Vu rất sắc bén, ép tôi không thể đỡ được, tôi cảm thấy tiếng “răng rắc” vỡ vụn của xương cốt toàn thân, cơ thể gấp lại, chẳng thể nào nghĩ đến chuyện nghiêng mình tránh đi. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đó, Thái Ất đột nhiên lao tới trước mặt tôi, nhận một đao của Thái Vu, trong bước đường cùng thay tôi nhận lấy một đao kinh thiên động địa, cũng là tranh thủ cho phụ thân có thời gian cứu tôi.

(*) Thất xích thanh phong: có lẽ là binh khí, có thể hiểu là thanh đao màu xanh dài bảy thước.

Một đao này, đem Thái Ất vừa mới nảy vẫn còn sống sờ sờ ra đấy bị chém thành hai đoạn, từng giọt máu ấm nóng rơi xuống mặt tôi, phủ mờ hai mắt tôi. Tôi ôm lấy Thái Ất cả người đầy máu, thanh âm giết chóc nơi chiến trường bên tai dần dần lùi ra xa, tôi chỉ biết lấy tay che vết đao trước ngực Thái Ất, nước mắt tuôn rơi, vừa thấy mình bất lực lại bàng hoàng.

Ký ức về Thái Ất đã khắc rất sâu trong lòng tôi, hành động của Bích Hoa lại rất giống những gì Thái Ất đã từng làm, tôi cuối cùng cũng cảm thấy, đây là ông trời cho tôi một cơ hội, để bù đắp lại sai lầm trước kia.

Si Mị Chung đã bị phá hủy trong trận chiến Tiên – Ma, tôi sẽ xuyên thời không, đem Si Mị Chung trở về.

Dù phải nghịch thiên sửa mệnh, tôi quyết không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 6: Thiếu chủ mình giám, thật ra thuộc hạ là một kẻ đoạn tụ! (Phụng Hoan, cho dù có là nữ giả nam đi chẳng nữa, sao lại có thể lại đoạn tụ được!).

Sáu trăm vạn năm trước, tình hình giữa Tiên giới và Ma giới tuy rằng căng thẳng, nhưng hai giới vẫn cho phép người của đối phương qua lại thăm viếng.

Tôi giết một gã thị vệ, hóa thành dáng vẻ của kẻ đó, trà trộn vào Cung Tu La. Người thị vệ này tên là Khương Duy, là một xà yêu, bình thường vốn ít nói, vì tính tình nhu nhược, nên bị bạn bè đồng nghiệp xa lánh, chỉ có một lang yêu tên gọi là Thanh Dịch đối xử tốt với anh ta.

Như vậy thật là tốt. Tôi nghĩ, cho dù Khương Duy có mất tích đi chẳng nữa, chỉ sợ là cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới bị mọi người phát hiện ra.

Đáng hận là tôi mới chỉ kịp nhớ được tên của mấy gã thị vệ, thì sực chút nữa đã gây ra họa lớn rồi.

Ngày ấy, tôi lấy danh nghĩa thị vệ đi tuần tra để tìm đường.

Long Tam từng nói với tôi, Thiếu chủ Ma giới là Bà La Già có một sở thích kỳ quặc, thích những vật tỏa sáng lấp lánh. Nghe nói anh ta từng đào một căn mật thất ở trong Cung Tu La, đem cất những bảo vật thu thập được vào trong đó, nhưng không ai có thể tìm được cửa vào mật thất. Tôi nhìn xà nhà được làm bằng vàng ròng phía trên đầu, lại nhìn vách tường bốn phía được khảm đầy tinh thạch, rồi lại nhìn xem đồng trên châu mã não bày đầy trên mặt đất, không nghi ngờ gì nữa tôi đã vô tình ngã vào Tầng Bảo Các(*) của Bà La Già mất rồi.

(*) Tầng Bảo Các: nơi cất giữ báu vật.

Ai mà ngờ được tôi mới đập một cước vào khoảng không, lại rơi vào tình thế rối rắm như vậy, rơi vào một cuộc phiêu lưu mạo hiểm ly kỳ đến thế.

Thì cũng giống như, bây giờ tôi ngã một cái, trùng hợp làm sao lại rơi vào đúng mắt trận của trận Ngũ Hành. Nếu tôi đúng là một gã thị vệ bình thường, sợ là sẽ bị nhốt trong trận này, không thể cử động. Nhưng trận pháp này, tôi nhìn lại thấy vô cùng quen thuộc, chính là nó, trong trận chiến Tiên – Ma năm ấy, giam giữ Đồng Hạo, chính là trận pháp này. Trận chiến đó đem đến cho tôi những hồi ức đau đớn, đến giờ tôi vẫn ngày đêm nhớ lại. Lần này, thấy trận pháp này, tôi thế nhưng lại dễ dàng thoát ra.

Ra khỏi trận, cảnh vật trước mắt trở nên sáng ngời, bốn phía là những đóa hoa đang độ nở rộ rực rỡ, hương thơm của hoa mai ngào ngạt, hoa nở làm một khoảng trời ánh lên sắc đỏ đỏ, vàng vàng, thật là diễm lệ. Tôi thật chỉ muốn nằm xuống chỗ này, ngủ một giấc ngon lành.

Đáng tiếc, đã có người đã đến trước tôi, lại còn là một đôi uyên ương nữa chứ.

Mỹ nhân kia nhìn thấy tôi, sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vã lấy quần áo che ngực, trốn vào trong ngực tình lang, cao giọng hỏi: “Người tới là ai?”.

Tôi quay sang cười với mỹ nhân, coi như tôi là một người qua đường bình thường không hề có ý định tấn công họ, thành khẩn nói: “Tại hạ không có ý định quấy rầy nhả hững của hai vị, thật ra tại hạ cũng chỉ là lạc đường mà rơi vào đây, bây giờ lập tức rời đi, hai vị xin cứ tiếp tục”.

Dứt lời quay đầu nhấc chân muốn bỏ chạy.

Thì lại nghe thấy một giọng nam trầm khàn nói: “Đứng lại”.

Tôi đặt chân xuống một cách cứng ngắt, ngẩng đầu nhìn nam nhân đang nói kia. Anh ta không nhanh không chậm ngồi dậy, một tay đỡ thân thể, một tay vuốt ve mái tóc của mỹ nhân trong ngực, không hề để ý xung quanh mà tiếp tục thương thức. Sau đó quay đầu liếc nhìn tôi, nói: “Nhìn y phục thì người là thị vệ trong cung?”.

Tôi gật đầu xác nhận.

Mỹ nhân kia liền lạnh giọng nói: “Thiếu chủ, thân thể nô gia bị xú tiểu tử này nhìn thấy mất rồi, ngài không thể tha cho hắn ta được”. Thật giống như hoa lê ướm mưa, làm tôi cũng thấy thương xót.

Lúc này, tôi quả thật cảm thấy vô cùng bi ai, kết quả của lần tìm đường này đúng là xui xẻo. Nếu tôi đúng thật là một gã đàn ông thô lỗ, thì thôi cũng đành chịu! Mà tôi quả thật không hiểu bộ ngực bằng phẳng của cô ta thì có cái gì để mà che cơ chứ, và lại tôi bề ngoài tuy là một gã nam tử, nhưng bên trong là một người hiểu rất rõ lòng dạ nữ nhân, những gì cô ta có tôi cũng có, mà những gì tôi có chưa chắc cô ta đã có. Cô ta coi như không thấy tôi, tôi cũng sẽ coi như không biết cô ta ở đây cùng người khác vụng trộm yêu đương, cô ta cứ để cho tôi lặng lẽ rút lui không phải là được rồi hay sao, bây giờ cả hai bên đều khó xử, cần gì phải như thế cơ chứ.

Bà La Già vuốt ve tấm lưng trần của mỹ nhân, khẽ cười nói: “Được rồi, tùy ý nàng”.

Tôi kinh ngạc, không thể tin được Bà La Già lại là kẻ coi mạng người như cỏ rác như thế, vội vàng hét lên: “Thiếu chủ, thuộc hạ bị oan!”.

Bà La Già không thèm quan tâm nói: “Người nói xem, người bị oan chỗ nào?”.

Tôi véo đùi, hai mắt rung rung nhìn mỹ nhân đang trốn trong ngực Bà La Già, nói: “Cô nương không cần để tâm chuyện tại hạ nhìn thấy thân thể của cô nương, tại hạ không nhìn thấy gì cả, mà cho dù có nhìn thấy đi nữa, cô nương cũng không cần sợ hãi. Bởi vì...”. Tôi khẽ cắn môi, bình tĩnh nhìn về phía Bà La Già, vừa khóc vừa nói, “Thiếu chủ minh giám, thật ra thuộc hạ là một kẻ đoạn tuyệt”.

Bà La Già vẫn thản nhiên như trước.

Tôi tiếp tục khóc lóc: “Thiếu chủ, thuộc hạ tuy thân là nam tử, nhưng trong lòng thật sự chỉ muốn làm một nữ nhân, chỉ tiếc phụ mẫu sinh thuộc hạ ra nhầm giới tính. Bây giờ, thuộc hạ gặp được người trong lòng, cũng chỉ dám nhìn xa vài lần, rồi lại... lại sợ ngộ nhỡ người ấy biết được, trong lòng ghét bỏ thuộc hạ, không bao giờ... muốn gặp thuộc hạ nữa”. Nước mắt nóng hổi từ khóe mắt tôi chảy xuống, tôi cắn môi, không nói gì nữa.

Mỹ nhân kia hình như bị tôi dọa cho sợ hãi, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, không nói gì.

Bà La Già ánh mắt chợt lóe sáng, ngập ngừng nói: “Người người thích, không phải là...”.

Tôi gật đầu.

Đáy lòng lại bắt đầu bi ai, trời ơi, Bà La Già sao không nói cho hết câu đi, tôi làm sao mà biết tôi nên thích ai đây. Cái kẻ ở đằng sau câu nói ấy, cuối

cùng là heo hay là chó, tôi cũng đâu có biết, thế mà lại phải mang tiếng là thích người đó!

Giương mặt Bà La Già bỗng dưng ửng hồng, rồi lập tức trở lại bình thường, nghiêm mặt nói: “Ngươi không thể thích người đó, người đó sẽ không thích ngươi đâu”.

Tôi yên lặng gật đầu, tiếp tục giả bộ đau khổ.

Bà La Già dường như không đành lòng khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của tôi, an ủi ta: “Tuy rằng người đó không thích ngươi, nhưng nói chung là cũng sẽ không ghét ngươi. Ngươi không cần quá đau khổ”. Dừng một chút, lại do dự hỏi, “Ngươi tên là gì?”.

“Khương Duy”.

“Ừm... Vậy, ta điều ngươi đến làm người hầu của ta, ngươi, khụ khụ, có đồng ý hay không?”.

Tiếp cận được Thiếu chủ của Ma giới chính là có cơ hội được tiếp cận Ma Quân, nhất định là sẽ có cơ hội tiếp cận Si Mị Chung.

Tôi mạnh mẽ ngẩng đầu, hưng phấn nói: “Thuộc hạ đồng ý, vô cùng đồng ý!”.

Bà La Già bị ánh mắt của tôi làm kinh ngạc, một lúc lâu sau, mới hốt hoảng nói: “Nếu vậy, ngày mai qua làm đi”.

Tôi thấy tai anh ta đỏ ửng lên, thâm cảm thông với anh ta, tiểu ma đầu đáng thương, từ lúc sinh ra cho tới giờ, chắc là chưa trải việc đời, mới chỉ gặp được một kẻ đoạn tụ, đã xấu hổ đến thế, sau này khi Thái Vu bị phong ấn, anh ta làm sao có thể thống lĩnh Ma giới đây?

Làm người hầu của Thiếu chủ Ma giới cuộc sống hàng ngày thật vô cùng dễ chịu, ban đêm không phải đi tuần tra, chỉ cần đứng canh ở ngoài cửa phòng Bà La Già, gió thổi không đến mặt, mưa rơi không đến đầu. Chỉ duy nhất có một điều khiến tôi bức bối mà thôi, Bà La Già tuổi tuy còn trẻ, lại sớm học thói phong lưu, đêm đêm vui vẻ đến bình minh, tôi canh giữ ở cửa, nghe thanh âm nũng nịu của đám yêu nữ ấy, lâu dần, thâm tâm thấy thật không thể chịu nổi, tuy tôi là một bà cô ế chồng, nhưng dù gì đi nữa cũng là một cô nương, hàng đêm cứ nghe xuân thanh như thế, ngày ngày nhìn những thân thể yêu kiều như thế, cứ nhắm mắt lại là lại thấy mấy cảnh... xuân cung đồ kia, qua ba ngày, tôi liền đêm thì ngủ không đủ giấc, ngày thì tinh thần hoảng hốt.

Bà La Già từ trên giường nhỏ ngồi dậy, vạt áo để hở, chân trần đi đến ngồi xuống trước gương, liếc nhìn tôi một cái.

Tôi lập tức nhận lệnh đi đến chải đầu búi tóc cho Bà La Già.

Tóc Bà La Già đen óng mượt mà, cảm trên tay cảm giác rất mềm mại, vũ tộc chúng tôi lúc rảnh rỗi cũng thích chải chuốt lông vũ, lúc này, tôi thể nhưng lại nhất thời quên khuấy đi mất, cứ sờ sờ vuốt vuốt tóc anh ta mãi thôi. Mãi cho đến lúc anh ta “khụ khụ” mấy tiếng, tôi mới giật mình tỉnh lại, xấu hổ mà buông lược, lùi sang một bên.

Ôi, tôi già mất rồi.

Bà La Già nhìn tôi, yên lặng không nói.

Tôi sờ sờ mũi, có chút lo lắng. Bị một tiểu bối nhìn như thế, tôi quả thật là cảm thấy có chút kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, Bà La Già mới chậm rãi nói: “Khương Duy, mấy ngày nay ta thấy tinh thần ngươi có chút rối loạn, ngươi có tâm sự gì, cứ nói ra, ta sẽ xem xem có thể giúp được ngươi không”.

Tôi ngừng thờ một lúc, cảm thấy tim đập nhanh “thình thịch” mấy cái, giương mắt nhìn trộm gương mặt không chút biểu cảm của Bà La Già, thận trọng suy nghĩ xem có phải anh ta đã phát hiện ra mục đích của tôi hay không.

Nhưng nếu anh ta biết ta cần Si Mị Chung, thì sao còn nói có thể giúp tôi.

Chẳng lẽ Bà La Già lại là một người tốt!?

Tôi chần chừ hỏi: “Cái gì cũng có thể à?”.

Bà La Già ngạc nhiên, giống như tôi vừa mới hỏi một vấn đề kinh thiên động địa vậy, gương mặt lập tức thay đổi, liếc mắt nhìn tôi một cái hàm ý sâu sắc, ập a ập úng nói: “Trừ cái ngươi vừa mới nghĩ ra”.

Thế mới nói không nên hy vọng quá nhiều, bằng không nhận lại sẽ chỉ là sự thất vọng càng sâu mà thôi.

May mắn là tôi không đặt quá nhiều hy vọng vào đây.

“Vậy cũng không sao”.

Hắn là sự thất vọng trong giọng nói của tôi thể hiện quá rõ, nên Bà La Già giật mình, ngượng ngùng nói: “Ngươi nghĩ xem ngươi còn muốn cái gì khác nữa không?”.

Tôi đau khổ, thờ dài, lắc đầu.

Bà La Già cũng thờ dài: “Thôi đành vậy, sau này nghĩ ra thì nói với ta”.

Tôi chán nản gật đầu.

Thấy anh ta quan tâm tôi đến thế, trong lòng tôi cũng có chút cảm động, liền hảo tâm nhắc nhở: “Thiếu chủ tuy rằng tuổi còn trẻ, cũng nên tranh thủ thời gian, chăm chỉ tu luyện, rèn luyện bản thân, đồng thời cũng phải chú ý thân thể hơn nữa, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút, tránh lao lực”. Tôi nói hươu nói vượn vậy thôi nhưng thật ra mục đích thì chỉ có một, nói ngắn gọn chỉ có một câu: “Hàng đêm đi ngủ sớm một chút đi, đừng phong lưu như thế nữa, tôi cũng được quay về ngủ sớm một chút”.

Bà La Già cân nhắc câu nói của tôi một lúc, ánh mắt lóe sáng, trong đó có chút bất đắc dĩ lại có chút áy náy nói: “Thì ra là ta đã không chú ý đến tâm ý của người”.

Tôi nhìn anh ta với hai mắt sáng lấp lánh.

Bà La Già tiếp tục nói: “Như vậy đi, sau này lúc nào trong phòng ta có nữ nhân, người đi qua đình viện chờ đi”.

Bản tiên bị phẫn, lòng hận không thể quăng cả cái bàn vào mặt anh ta. Quả nhiên lòng dạ nam nhân như kim trong đáy biển, tôi chẳng qua chỉ nhắc nhở anh ta cho tôi về nghỉ ngơi sớm một chút, anh ta lại đem tôi tổng ra sân hóng gió, tuy rằng thời tiết bây giờ không quá lạnh, nhưng mà đêm xuống nhiều sương, hơn nữa ai biết được nhờ đâu đêm nào đó lại gặp phải gió lớn, mưa to hay cái gì đó nữa. Tôi như trái cà gặp sương, đau khổ nói: “Vâng”.

Nhân dịp bị giáng chức, tôi cố tình tỏ ra suy sụp mấy ngày. Cả đêm ôm bầu rượu thương thân, thỉnh thoảng hướng về phía trăng mà ngâm mấy câu thơ đầy thương cảm. Cảm thấy những vần thơ ai oán của mấy thi nhân mặc khách ấy, cũng gần giống với tâm tình của tôi bây giờ. Ví dụ như “Hỏi người sầu được bao nhiêu/ Sông xuân vẫn chảy một chiều về đông(16)”, hay như “Cây khô, cành cỗi, quạ chiều/ Chiếc cầu nho nhỏ, nước reo bên nhà/ Gió tây, đường cũ, ngựa già/ Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời(17)”. Ngâm thơ vịnh thơ, chính tôi lại làm tôi cảm động, mà lúc cảm động, nhin không được nhớ ra vài giọt lệ phượng hoàng.

Thật ra mà nói ngày đó mỹ nhân bị tôi phá đám chuyện tốt chính là con gái của Thạch Trất Ma – kẻ có tính cách nóng nảy hung hãn nhất trong Ma giới Thập Ma, Thạch Cơ. Tuy rằng tướng mạo của Thạch Trất Ma quả thật là vô cùng xấu xí, nhưng cũng may Thạch Cơ di truyền dung mạo của mẫu thân, đáng vẻ ôn nhu như nước. Điểm đáng tiếc duy nhất chính là, Thạch Cơ giống cái gì thì không giống, thể nhưng tính cách hung hãn nóng nảy của Thạch Trất Ma thì lại giống đến mười phần.

Tôi yên lặng nhìn chính bản thân mình đang bị dây thừng trói, buồn bã nói: “Thạch Cơ nương nương, thuộc hạ thật sự là kẻ đoạn tụ mà”.

Lúc này trong lòng tôi thì lại đang lấy làm lạ, ngẫm nghĩ xem chẳng lẽ trông tôi giống như một con phượng hoàng thích nữ nhân lắm sao? Tôi thật sự không phải kẻ đoạn tụ mà!

Thạch Cơ “hừ” một tiếng, vung roi đánh xuống đất tạo thành một vết trắng, lạnh lùng nói: “Kẻ ngâm thơ hàng đêm ở trước cửa phòng Bà La Già chính là người?”.

Tôi gật đầu.

Gương mặt Thạch Cơ bỗng trở nên dữ dằn, cắn hận mắng: “Đồ tiện nhân!”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Thiếu chủ, ngài đối với tôi... có chỗ nào không vừa lòng ư?/ Không có. Nhưng mà... có một số việc, phải là người tình tôi nguyện thì mới được.

Tôi run rẩy, yên lặng nhìn Thạch Cơ, còn có ai có thể khổ hơn tôi không cơ chứ. Đã là kẻ đoạn tụ rồi mà vẫn có thể khiến Thạch Cơ nổi giận.

Thạch Cơ bình tĩnh nhìn tôi một lúc, rồi đột nhiên nói: “Người ta vẫn nói xa yêu tính tình lắng lo, ta thấy đều là vì ánh mắt không thành thật của người, người đâu, lấy đao móc mắt hẳn ta ra cho ta!”.

Một trận gió thổi qua, trong lòng tôi bỗng lạnh lẽo. Thật ra mà nói thuật biến hóa, cho dù có biến hóa trăm ngàn kiểu đi nữa, cho dù phép thuật có cao

đến đâu đi nữa, thì ánh mắt cũng không thể thay đổi được. Cô nàng Thạch Cơ này nói tôi lẳng lơ chỗ nào đi nữa tôi cũng có thể cho qua được, chỉ có điều nàng ta không vừa ý đôi mắt của tôi thì thật sự làm tôi bị tổn thương.

Tôi từ tâm nói: “Thạch Cơ nương nương nếu đã tin thuộc hạ là kẻ đoạn tụ, thì sao còn để trong lòng sự cố ngoài ý muốn lần trước. Khương Duy cho dù là có lẳng lơ, nhưng cũng tuyệt đối không dám bất kính với nương nương nửa phần”.

Thạch Cơ bị tôi làm cho ghen hờn, cau mày nói: “Tiểu tử ngươi còn giả ngu nữa à, trừ khi ta cũng là kẻ ngu xuẩn giống ngươi thì ta mới bị ngươi lừa. Ngươi cho là ta không biết tâm tư của ngươi hay sao? Thiếu chủ là nhân trung long phượng, là người mà ngươi có thể mơ mộng trào cao được à?”.

Tôi làm ra vẻ trấn tĩnh nhìn vào hư không một lát, giả bộ buồn bã. Có phải đây là tình tiết trong vở kịch đang thịnh hành ở phạm giới thời gian gần đây hay không, không thể tưởng tượng được. Phượng Hoàn tôi hóa thành nam nhân, thế mà cũng có lúc bị coi là “tiểu tam”. Nhưng mà tôi thật sự muốn biết, Thạch Cơ nhìn chỗ nào mà thấy tôi có tâm tư “mơ mộng” đối với Bà La Già. Nhưng mà làm một con phượng hoàng tốt tam quan(*) đoan chính, tôi tuyệt đối sẽ không mang cái danh tiếng xấu này trên lưng.

(*) Tam quan: con người có ngũ quan gồm mắt, mũi, miệng, tai, mày. Chim phượng hoàng nên chỉ có mắt, miệng, mũi, không có tai và mày (hình như thế).

“Thạch Cơ nương nương mình giám, Thiếu chủ phong thái xuất sắc, phong lưu phóng khoáng, quả thật là rất hấp dẫn người khác”. Đôi mày liễu của Thạch Cơ dựng thẳng, gợn roi trong tay lên muốn đánh tôi, tôi vội nói lớn, “Nhưng mà, người thuộc hạ thích là một người khác, thuộc hạ tuyệt đối không dám di tình biệt lý”.

Ngon roi suất chút nữa đánh trúng tôi chột đứng lại trên không, Thạch Cơ trừng mắt nhìn tôi, sau đó, lại cười lạnh nói: “Nói linh tinh, nếu không phải vì ngươi, vì sao Thiếu chủ gần đây bỏ mặc ta”.

Tôi nhìn vẻ mặt khó đoán của Thạch Cơ, vừa khóc vừa nói: “Thuộc hạ nguyện thể hiện lòng trung thành”.

Lúc tôi quay trở về, Bà La Già mới vừa cùng mỹ nhân rời giường. Thấy tôi đi vào, vẻ mặt có phần xấu hổ, tôi nghĩ nếu tôi đem Bà La Già quảng cho Thạch Cơ, lòng tôi cũng thấy có chút thẹn với lương tâm. Vì thế tôi cầm lấy bầu rượu ở trên bàn, rót một ly đưa qua cho Bà La Già.

Bà La Già không nói gì, lẳng lơ uống, rồi trả ly rượu lại cho tôi.

Tôi lại lẳng lơ rót một ly khác.

Bà La Già nhìn tôi muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn không được hỏi: “Vừa rồi ngươi không có ở trong đình viện, là đi nơi khác sao?”.

Tôi tưởng rằng tôi đã chuẩn bị tâm lý tốt, nghe Bà La Già hỏi xong, trong lòng lại giật mình một cái. Lại cẩn thận nghĩ xem vừa rồi để lộ chỗ nào hay không.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên cứng nhắc đến quý dị.

Bà La Già thấy tôi không nói gì, lại lẳng lơ uống một ngụm rượu, sau đó phát tay: “Bỏ đi, không uống nữa”.

Tôi cầm bầu rượu mang ra ngoài, lúc ra khỏi cửa, lại nghe thấy thanh âm từ bên trong vọng ra: “Đêm nay vào phòng ngủ cùng ta”.

Tình hình sao lại phát triển theo chiều hướng quái dị thế này, Bà La Già không muốn ngủ cùng mỹ nhân, lại muốn ngủ cùng phòng với một xú nam nhân như tôi, nếu như mà nữ Thạch Cơ kia mà nghe thấy, không biết đáng về trông sẽ thế nào nữa.

Bà La Già sau khi nói ra câu kia, dường như lại có chút hối hận, chần chừ nói: “Không phải là ngủ chung giường, ngươi mang giường của ngươi qua đây”.

Trời ạ! Không phải chỉ là một cái giường thôi sao!

Thấy đêm đã khuya, tôi sắp xếp mọi thứ gọn gàng rồi quay trở lại phòng Bà La Già. Bà La Già ngồi ngay ngắn ở một bên giường, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi.

Bên cạnh là một thị nữ mặc y phục màu đỏ, đang bê một chậu nước, lẳng lơ đứng đó.

Tôi còn nhớ lần trước lúc không cẩn thận đem bí mật Nhuyết Hạng thích ngủ khóa thân nói ra, Ngọc Đế cũng nhìn tôi như thế.

Tiếc rằng lúc ấy tôi không nhận ra, chỉ nghĩ ngài ấy cô độc, lẻ loi, còn tiến lên, trêu chọc ngài ấy nữa: “Ngọc Đế, sắc mặt ngài như thế sẽ làm các vị tiên hữu sợ đấy, đến lúc đó chẳng còn ai dám ở cùng ngài, như vậy ngài làm Ngọc Đế không phải là vô cùng cô đơn hay sao”.

Vừa dứt lời, sắc mặt Ngọc Đế trở nên cực kỳ phức tạp khó coi, ửng hồng, tím tái, đen thui, lần lượt từng sắc mặt thay nhau trình diễn. Đáng tiếc tôi không biết hối hận, lại tiếp tục nói: “Có điều, như vậy cũng có điểm tốt... Sau này lúc ngài ngủ chẳng lo có người đột ngột tập kích nữa rồi, haha”.

Nghe nói, hôm đó lúc Ngọc Đế trở về có đập vỡ mất ba cái bàn, sáu cái ghế, bảy cái bình hoa, mười hai cái cốc trà.

Lúc này, Bà La Già nhìn tôi như vậy, làm tôi cảm thấy lo lắng.

Tôi yên lặng đi đến bên giường, đứng ngang hàng với thị nữ kia, cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ xem vừa rồi có chạm phải nỗi đau của Bà La Già hay không. Có điều tôi nghĩ mãi, nhưng vẫn nghĩ không ra vừa rồi có làm gì khiến anh ta mất hứng. Tôi còn phải dựa vào anh ta để tìm hiểu xem Si Mị Chung ở chỗ nào, cũng không thể tùy tiện chọc giận anh ta, vì thế thử nói: “Thiếu chủ, ngài đối với tôi... có chỗ nào không vừa lòng ư?”.

Bà La Già mở miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng rồi rầm nói: “Không có. Nhưng mà... có một số việc, phải là người tình tôi nguyện thì mới được”.

Tôi suy nghĩ một lúc, cảm thấy mình không làm gì cưỡng ép anh ta cả. Từ lúc trở thành người hầu của anh ta cho đến nay, tôi luôn lấy anh ta làm trung tâm, anh ta muốn uống nước tôi tuyệt không đưa anh ta rượu; anh ta muốn tôi đi qua đình viện, tôi tuyệt đối không trốn ở dưới cửa sổ chờ anh ta; mà ngay cả bây giờ, anh ta muốn tôi ngủ cùng anh ta, tôi cũng không dám trốn đi chỗ khác ngủ.

Tôi không hề dao vào cổ ép anh ta, cũng không dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt anh ta nha.

Tâm tư của Bà La Già, thật là khó đoán. Có điều cứ thuận theo anh ta một chút, uyển chuyển nhẹ nhàng, chắc cũng không đến nỗi khiến anh ta ghét cay ghét đắng đâu nhì.

Tôi giờ khuôn mặt u ám mà nghiêm trang, buồn bã nói: “Thuộc hạ hiểu, chỉ là có đôi lúc thuộc hạ không thể khống chế được bản thân, lí trí cũng không thể chi phối được hành vi của cơ thể”.

Cho nên, Thiếu chủ ngài là người tốt mở lòng tha thứ cho tôi đi.

Thị nữ đứng bên cạnh tôi đột nhiên chân mềm nhũn, loạng choạng bước mấy bước, may mà tôi nhanh tay nhanh mắt, đưa tay đỡ được cô ấy. Nghĩ rằng cô ấy cũng bị tôi làm liên lụy, thâm tâm tôi cảm thấy áy náy, nên mềm giọng nói: “Cô nương cẩn thận, cô nương có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”.

Thị nữ kia sắc mặt xám xịt, run rẩy đứng lên, yên lặng lắc đầu.

Bà La Già đến lúc ấy mới nhớ ra còn có người khác đang ở trong phòng, gương mặt không chút biểu tình nói: “Người đi ra ngoài trước đi”.

Tôi xoay người, bước nhanh ra cửa.

“Không phải nói người. Khương Duy, người ở lại”.

Tôi chậm chạp quay trở về chỗ cũ, dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ mà nhìn thị nữ kia được tự do.

Cô ấy run rẩy hành lễ, gương mặt quý dị liếc nhìn tôi, rồi nhanh chóng chạy biến đi mất.

Tôi bị ánh mắt bao hàm sự kinh ngạc, sững sốt, thần phục, thông cảm của cô ấy làm cho hỗn loạn.

Bà La Già thở dài, nói: “Thoải được rồi, ba ngày sau là sinh nhật của phụ vương, nếu người có thể nghĩ ra biện pháp làm cho phụ vương cười một cái, ta liền đáp ứng người một lần cũng được. Nhưng mà, phụ vương đã hơn ba trăm năm qua chưa từng cười”.

Hóa ra Bà La Già là một người con có hiếu. Nhưng mà nếu như Thái Vu biết ông ta cười một cái sẽ khiến ông ta mất đi Si Mị Chung, không biết là ông ta có còn cười nổi nữa hay không.

Nhưng mà nghe được cái tin tức như thế, tinh thần tôi phấn chấn, việc ngủ cùng Bà La Già cũng không quá bài xích nữa, cùng lắm thì tôi không cời quần áo là được.

“VẬY Thiếu chủ, chúng ta đi nghỉ ngơi sớm đi thôi”.

Bà La Già sắc mặt lại biến đổi, ngập ngừng nói: “Hôm nay cứ vậy đi, ta còn chưa chuẩn bị tinh thần, người quay về phòng ngủ đi”.

Tôi bị ý tưởng lúc thế này lúc thế kia của anh ta làm cho đau cả đầu, nếu là Long Tam, tôi nhất định phải xông lên đánh cho huynh ấy một trận cho hết giận, nhưng mà nghĩ lại thì Bà La Già vừa mới đồng ý giúp tôi xong, trong lòng tôi vẫn còn nhớ tới ân tình của anh ta, cũng ngại trở mặt với anh ta, vì vậy phối hợp với anh ta làm ra vẻ tiếc nuối nói: “Tôi nay không thể ngủ cùng Thiếu chủ, Khương Duy cảm thấy thật tiếc nuối. Nhưng mà, Thiếu chủ yên tâm, Khương Duy nhất định sẽ cố gắng làm cho Ma Quân mỉm cười, cho dù có phải đi vào nơi dầu sôi lửa bỏng, thuộc hạ cũng không hối hận”.

Bà La Già dường như bị tấm chân tình mênh mông như đại dương của tôi làm cảm động, liếc nhìn tôi một cái rất sâu sắc, lấy tay day day huyết thái dương, rồi phất tay cho tôi lui ra ngoài phòng.

Nhưng mà, chỉ là ngủ cùng thôi mà, còn cần phải chuẩn bị cái gì cơ chứ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ngài không tin lời ta, thì có thể hỏi người này. Hỏi anh ta xem, anh ta có phải là nam sủng của Thiếu chủ hay không?

Tôi thấy Bà La Già đã quăng cho tôi một cái vấn đề khó nhằn rồi đấy, ví dụ như nói tới chuyện tôi với Thái Vu từ trước tới nay chưa từng gặp mặt chẳng hạn, cũng may là còn có thời gian ba ngày để nghĩ cách.

Nhưng mà tiểu nha đầu Thạch Cơ này cũng quá là vội vàng hấp tấp rồi, hôm qua mới cùng tôi bàn bạc kế hoạch, sáng nay đã muốn nghe ngóng tình hình rồi.

Sáu trăm vạn năm sau, từng có kẻ rảnh rỗi mà đưa ra bảng xếp hạng Tam đại nhân vật sùng sỏ khó chơi nhất Ma giới.

Ma Cơ xinh đẹp mà đồ kị, huyết tẩy hậu cung ba nghìn mỹ nhân.

Bà La Già háo sắc mà mưu lược, không cần dùng chiến tranh cũng khiến người người phục tùng.

Thái Vu mạnh mẽ anh dũng, dùng sức mạnh để đàn áp trăm vạn quần hùng.

Ma Cơ tính tình hay ghen tị, từng vì ham muốn cá nhân mà hại chết hậu cung ba nghìn phi tần mỹ nữ của Bà La Già, chính là Thạch Cơ.

Trước kia, tôi luôn nghi ngờ điều này, nhưng bây giờ thì tôi tin rồi.

Thật ra tôi vẫn luôn rất thành thật, rất bảo thủ, tôi không hề có ý muốn câu dẫn Bà La Già, lại càng không muốn sát hại Thạch Cơ.

Trước toàn Ma giới, tôi xin thề, không có ai so với tôi tâm có thể trong sáng hơn được nữa.

Hơn nữa, lấy tôi bảy trăm vạn tuổi xuyên không về đây, nhìn Bà La Già chỉ đáng tuổi con cháu tôi, tôi cũng chẳng dám nghĩ ngợi gì nhiều.

Nhưng mà, điều bí ẩn nhất chính là: thân phận của tôi là bí mật, mục đích của tôi cũng là bí mật. Mà lại càng bí ẩn hơn chính là, Thạch Cơ, cô ta không tin tưởng tôi!

Khách quan mà nói, việc này, đồ bề không phải do tôi.

Có đánh chết tôi tôi cũng không thừa nhận, mấy thứ như dụ dỗ với bộ dạng lăng ló kia có nửa điểm liên hệ với tôi.

Thị nữ bị tôi làm liên lụy tới qua tên là Tiểu Thúy, là người mới được chuyển đến hầu hạ Bà La Già.

Nghe cô ấy nói, thị nữ trước cô ấy tên là Lan Nhi, vì dáng vẻ cũng có chút xinh đẹp, nên cũng từng thử quyến rũ Bà La Già, tiếc là hôm đó tâm trạng Bà La Già không tốt lắm, nên không thành công. Sau đó không biết làm sao mà Thạch Cơ nghe được chuyện này, sai người trói Lan Nhi, lấy đao cắt một miếng thịt của cô ấy, bắt Lan Nhi phải ăn. Lan Nhi thể nhưng cũng là người cứng cỏi, dù làm thế nào cũng không chịu ăn. Thạch Cơ liền đem miếng thịt của cô ấy đặt trên bàn, rồi dùng thuật trói buộc tính mạng của Lan Nhi, sống không được, chết cũng không xong, lúc đó chỉ có thể ăn thịt của chính mình.

Tôi nghe xong cảm thấy tóc gáy chỉ muốn dựng thẳng lên, đến lúc này mới hiểu đêm đó tôi đã đi dạo một vòng ở trước Quý Môn Quan, suýt chút nữa đã đến Minh Phủ cùng uống trà rót rượu với Tần Quảng Vương – Vương Tường.

Lúc này, nhìn đến trước mặt tôi là Thạch Cơ, phía sau cô ta còn có đại đao thị vệ đi theo, trong lòng tôi không khỏi lo lắng.

Thạch Cơ hỏi thẳng: “Chuyện ta giao cho ngươi, ngươi làm đến đâu rồi?”.

Đêm qua, sau khi Thạch Cơ nghe xong một đồng lời tâm huyết của tôi, đã quyết định cho tôi một cơ hội “hỏi cái sửa chữa sai lầm”. Cô ta đưa cho tôi một cái bình nhỏ dẹt: “Ngươi lợi dụng lúc Thiếu chủ không chú ý, đem bỏ lẫn vào com canh, để ngài ăn”.

Tôi yên lặng nhận, chần chừ hỏi: “Độc này có giải được hay không? Ăn vào là chết bất đắc kỳ tử à?”.

Ôi trời ơi, ngộ nhờ sau khi Bà La Già ăn xong, lăn quay ra chết, không phải là tôi sẽ bị liên lụy sao, đến lúc đó, khỏi phải nói đến Sĩ Mị Chung, chỉ sợ riêng việc làm sao để sống sót mà rời khỏi Ma giới thôi cũng đã là vấn đề rồi.

Gương mặt Thạch Cơ giật giật mấy cái, khoanh tay nói: “Nói lung tung cái gì thế hả, ta đối với Thiếu chủ là thật lòng, sao lại hại ngài. Bên trong chỉ có tình cớ thôi. Thử cô ta đã ăn rồi, chỉ cần Thiếu chủ ăn hùng hổ, ngài nhất định sẽ yêu ta như ta yêu ngài vậy”. Cô ta hài lòng liếc mắt nhìn tôi một cái, một

lúc sau, lại tiếp tục, “Ngươi đã nói ngươi không thích Thiếu chủ, không thể nào không làm được việc này đi!”.

Thật ra tôi rất muốn nói với cô ta, thích hay không thích là một chuyện, Bà La Già có ăn hay không lại là một chuyện khác, mà hai chuyện này không hề liên quan gì tới nhau.

Nhưng tôi cảm thấy với cách nghĩ của Thạch Cơ hiện giờ, chắc là sẽ không hiểu chuyện này đâu.

Lúc đó, tôi đã vỗ ngực đảm bảo sẽ tìm cách để Bà La Già ngoan ngoãn ăn tình cờ.

Nhưng bây giờ cô ta mới đưa cỗ trùng cho tôi được một đêm, tôi vốn nghĩ tối hôm qua thừa dịp ngủ cùng thì dứt cho anh ta ăn, nhưng sau đó lại có chuyện xảy ra, cho nên bây giờ, hùng cô vẫn còn nguyên ở trong cái bình trước ngực tôi.

Tôi nhìn sắc mặt Thạch Cơ lạnh băng, khẩn khoản nói: “Thiếu chủ từ tối qua tới giờ vẫn chưa ăn uống gì”.

Thạch Cơ thông thả đi về phía trước hai bước, rồi bước quay trở lại trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống tôi nói: “Ngươi nói thật? Khương Duy, ngươi còn dám lừa cả Thiếu chủ, ta làm sao dám tin tưởng ngươi”.

Oan uổng quá, tôi lừa gạt Bà La Già lúc nào chứ, tôi cảm thấy thật buồn bực!

Huống hồ, chính xác là Bà La Già tối qua chỉ uống rượu, không hề uống nước!

Tôi cảm thấy tâm hồn già nua của tôi bị tổn thương sâu sắc, tức giận nói: “Nếu như Thạch Cơ nung nung không tin, có thể hỏi người khác xem sự thật là như thế nào”.

Thạch Cơ có lẽ bị bộ dạng một thân chính nghĩa của tôi hù dọa, liền nói: “Ngươi phải làm nhanh lên, nếu không...”.

Trái tim pha lê của tôi đang yên lặng hò reo tưởng chừng thoát được kiếp nạn lại bị những lời nói phía sau của cô ta làm toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Quả nhiên, cô ta vuốt ve chiếc roi hắc xà trong tay, lạnh lùng nói với tôi: “Nếu không ta sẽ đem ngươi ném vào hang tối làm thức ăn cho rắn”.

Giờ phút này, tôi đã hiểu câu “Ma Cơ đồ kị, huyết tẩy hậu cung ba nghìn mỹ nhân” là sự thật đến không thể thật hơn được nữa.

Cho đến tận khi nhóm người Thạch Cơ đã đi mất không còn thấy bóng dáng, tôi mới thờ phào một cái. Lấy cái bình nhỏ cô ta đưa cho tôi từ trong ngực ra, nhìn ngó thật cẩn thận. Trong cái bình có một con trùng nhỏ, lớn khoảng cỡ hạt vừng đen, đen đen lại đẹp lép, trông cũng giống hạt vừng đen luôn. Tôi nghĩ nếu như nhãn lực không tốt, chắc chẳng ai nhìn ra được nó là một con trùng.

Ba ngày sau là sinh nhật của Thái Vu, là nhi từ duy nhất của Thái Vu, Bà La Già bận đến tối mảy tối mặt.

Bà La Già ngồi ở vị trí chủ nhân duy nhất giữa phòng khách, tôi lui xuống đứng ở bên cạnh anh ta.

Trong phòng khách còn có hai người khác nữa, một người mặc y phục đồ mang thất lưng lụa trắng tinh, thân hình cao lớn, dung mạo thanh tú, trên vai có một con rắn đỏ quấn quanh. Người còn lại mặc y phục có đến cả trăm nút thắt, khuôn mặt hung ác, tay mang bao tay da hổ.

Hai người này tôi từng nghe phụ thân nhắc đến. Người mặc áo đỏ tên là Xích Quách, chuyên ăn ác quỷ, là chiến tướng đặc lực nhất dưới trướng Tần Quảng Vương. Kẻ mặc y phục trăm nút thắt tên là Mô Vi, chuyên ăn não người, là kẻ khiến cho Tần Quảng Vương đau đầu nhức óc nhất. Người ta vẫn nói kẻ địch của thượng cấp chính là kẻ địch của bản thân. Vậy mà bọn họ bây giờ lại vô cùng thân thiết ngồi cùng bàn, uống trà ăn điểm tâm, trò chuyện vui vẻ, tôi không khỏi cảm thán mị lực của Thái Vu quá tốt, lại có thể khiến cho oan gia trở thành thân gia.

Bà La Già ân cần nói: “Hiếm khi được hai vị lặn lội đường xá xa xôi đến chúc thọ phụ vương tôi, tôi đã sai người đi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, Ma giới chúng tôi gần đây vô cùng náo nhiệt, sau khi hai vị tẩy rửa sơ qua, nếu như rảnh rỗi, đừng ngại ngần ra ngoài dạo quanh một vòng, tôi sẽ sai người dẫn đường cho hai vị”.

Mô Vi và Xích Quách vội vàng đứng dậy cảm ơn, nói ngại làm phiền Thiếu quân, họ có thể cùng nhau đi dạo, không cần phải phái người theo hầu bọn họ.

Chủ nhân thì hiếu khách, mà khách nhân thì biết điều. Đáng lẽ mọi chuyện nên kết thúc trong cảnh cả chủ và khách cùng vui vẻ, cho đến tận khi Thạch Cơ đặng đặng sát khí xông vào.

Tôi yên lặng lui về phía sau mấy bước.

Thị vệ đại ca đứng canh cửa có nói, Mô Vi đại nhân vô cùng quan tâm đến vấn đề hôn nhân đại sự của Thiếu chủ, nghe nói Thiếu chủ đến nay vẫn chưa lập gia đình, nên đặc biệt mang mười mỹ nhân đến đây tặng Thiếu chủ.

Thị vệ đại ca lúc nói đến đám mỹ nhân này, nước miếng bay tứ tung vào mặt tôi, khuôn mặt lúc đó tràn ngập vẻ si mê. Tôi đoán, đám mỹ nhân này tuy mỗi người một vẻ nhưng đều hợp khẩu vị của anh ta.

Lúc này, Thạch Cơ vì lý do gì mà xông vào, tôi cũng có thể đoán được.

Quả nhiên, Thạch Cờ đứng ở giữa phòng, tay cầm roi, lạnh lùng hỏi trực tiếp Mô Vi: “Mô Vi đại nhân, cuối cùng thì ngài có ý định gì?”.

Mô Vi dường như bị hành động kinh hãi thế tục này của Thạch Cờ dọa cho sợ mất mật, nhất thời yên lặng không nói gì.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi khom lưng, tiếp tục yên lặng lùi về phía sau.

Xích Quách kinh ngạc, quay sang nhìn trộm Bà La Già, rồi lại quay sang nhìn Thạch Cờ, cuối cùng thì nhìn Mô Vi đầy vẻ thông cảm.

Sắc mặt Bà La Già dần trở nên đen thui.

Thạch Cờ dùng tay cầm roi, chỉ Mô Vi, hung hăng nói: “Tôi nghĩ ngài là khách từ xa tới, đối với ngài vẫn luôn tôn kính, không nghĩ ngài lại chẳng biết tốt xấu là gì, đem mấy yêu nữ lăng lơ đến Ma giới, ngài muốn biến Ma giới thành thanh lâu đúng không?”.

Tôi lại cúi đầu xuống thấp hơn một chút nữa.

Xích Quách xê dịch, dường như muốn đứng lên, cơ thể giật giật mấy cái, rồi lại ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Thạch Cờ.

Mô Vi nghiêm mặt nói: “Những mỹ nhân tôi đưa tới đều là những cô nương trong sạch, không phải là loại gái lăng lơ. Hơn nữa, người Ma giới chúng ta chẳng lẽ lại cổ hủ giống như Tiên giới, cho dù bình thường có buông thả một chút, cũng đâu có sao!”.

Thạch Cờ ngửa đầu cười nói: “Mô Vi, đừng cho là tôi không biết tâm tư của ngài, những mỹ nhân ngài đưa tới ai mà chẳng có chút võ nghệ, không có một ai là đơn giản hết cả. Nói đi nói lại, thì mục đích của ngài cũng chỉ có một mà thôi, đơn giản chính là bố trí vài thám tử ở bên người Thiếu chủ”. Thạch Cờ đắc ý khinh thường nhìn Mô Vi, lại chậm rãi nói: “Đáng tiếc ngài ngán tính vạn tính, nhưng chắc là không biết, Thiếu chủ Ma giới của chúng ta thật ra không yêu thích nữ nhân, mà lại là một kẻ đoạn tuyệt!”.

Sắc mặt Mô Vi đột nhiên trở nên vừa hồng vừa đen, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thạch Cờ nương nương, com có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung!”.

Tôi yên lặng thờ dài, gần như đã có thể đoán ra tình cảnh không thể cứu vãn tiếp theo rồi.

Xích Quách ngược lại lúc này lại rất bình tĩnh, ông ta cầm chén trà trên bàn lên, uống một ngụm, rồi nhẹ nhàng đặt chén xuống. Lấy một miếng cao hoa quế ở trên đĩa, đút cho con rắn đỏ đang quấn trên vai, sau đó vô cùng hứng thú mà nhìn mọi sự tiếp diễn.

Bà La Già không nói câu nào, gương mặt không có biểu tình gì. Nhưng mà tôi nhìn tay anh ta đặt ở dưới bàn, rõ ràng là đã xoắn y bào thành một đồng rồi.

Thạch Cờ cười rũ rượi, một mặt thì cười, một mặt thì xoa bụng, để cho khí lưu thông. Một khắc sau, mới lấy tay lau đi nước mắt ở khóe mắt do cười nhiều quá mà chảy ra, hai mắt đỏ thẫm. Mắt cô ta ánh lên một tia khó hiểu, rồi về mặt lại trở lại phức tạp khi liếc nhìn Bà La Già, lạnh lùng nói với Mô Vi: “Tôi khuyên ngài vẫn nên mang mười mỹ nhân trở về”, sau đó chỉ vào kẻ đã lùi tới chân tường không thể lùi được hơn nữa là tôi, cao giọng nói, “Ngài không tin lời tôi, thì có thể hỏi người này. Hỏi anh ta xem, anh ta có phải là nam sủng của Thiếu chủ hay không?”.

“Xoảng” một cái, chén trà trong tay Xích Quách rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Tôi cảm thấy giống như bị bắt uống một ngụm thuốc toàn là hoàng liên, một ngụm thôi mà làm tôi ghen hờn đến độ thiếu chút nữa thì chết mất rồi.

Về mặt Mô Vi nhìn tôi rất quý dị, rồi quay sang nhìn Bà La Già, lại quay lại nhìn tôi, rồi lại nhìn Bà La Già.

Thạch Cờ nước mắt nhòe mi, lạnh lùng nói: “Thiếu chủ, vì sao ngài không nói một câu nào! Thiếp đã dám nói ra, cũng sẽ không sợ chịu phạt! Nhưng mà, mười mỹ nhân kia, ngài tuyệt đối không thể nhận!”.

Bà La Già gương mặt không chút biểu cảm nói: “Người đâu, đưa Thạch Cờ ra ngoài”.

Tin tức kinh khủng nhất trong lịch sử, tình cảnh kinh khủng nhất cứ thế mà trình diễn trước mắt tôi, hơn nữa tôi còn may mắn được tham dự một vai trong đây nữa chứ.

Đồng xương cốt già cỗi này của tôi thật sự là không thể tiêu hóa nổi chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Thật ra tôi có thể hiểu được tâm tư nữ nhân phức tạp của Thạch Cờ, nhưng không thể đồng tình cô ta khi cô ta chẳng hiền lành gì mà đẩy chúng tôi vào hoàn cảnh bi ai như thế này

Thật ra tôi có thể hiểu được tâm tư nữ nhân phức tạp của Thạch Cờ, nhưng không thể đồng tình cô ta khi cô ta chẳng hiền lành gì mà đẩy chúng tôi vào hoàn cảnh bi ai như thế này.

Nhưng mà, Thạch Cờ. Chúng ta trước đây không có oán, bây giờ không có thù, vì sao cô phải đập tôi xuống nước!

Tôi cúi đầu, phúi phúi quần áo trên người đang bị ánh mắt sáng rực kích động của Mô Vi cùng Xích Quách nhìn như muốn đốt cháy luôn rồi, khổ sở nói: “Các ngài phải tin tại hạ, tại hạ không phải là nam sủng của Thiếu chủ”.

Không kể đến chuyện tôi và Bà La Già hoàn toàn trong sạch, mà cho dù có dây dưa không rõ ràng, thì cũng phải gọi tôi là sủng cơ chứ.

Đại sảnh đột nhiên tĩnh lặng lạ thường. Xích Quách cầm chén trà của Mô Vi lên uống.

Tôi cảm thấy nếu bây giờ không giải thích rõ ràng, sau này cũng khó lòng mà giải thích được. Vì thế kiên trì nói: “Chuyện giữa tại hạ và Thiếu chủ vô cùng trong sáng, đến tận bây giờ cũng chưa từng nắm tay”.

Chắc là sự tui thân trong giọng nói của tôi biểu hiện quá rõ ràng, nên đến cả Bà La Già cũng xấu hổ mà nhìn tôi.

Xích Quách ánh mắt sáng long lanh, ẩn ý sâu xa nói: “Ma Thiếu chủ đừng để tâm, đừng nói vị tiểu huynh đệ này không phải là nam sủng của ngài, cho dù có phải đi chăng nữa, cũng không có gì đáng để bận tâm”.

Trong khi đó Mô Vi lại thông cảm liếc mắt nhìn tôi một cái.

Bà La Già thờ dãi một tiếng, nói với tôi: “Ngươi lui xuống trước đi”.

Tôi lặng lẽ lui xuống.

Tin tức tám nhảm trong Cung Tu La truyền đi thật là nhanh, tôi chỉ vừa mới từ trong đại sảnh bước ra đến hành lang, lập tức có nha hoàn nắm tay giữ tôi lại, an ủi tâm hồn bị thương tổn của tôi.

Thấy xung quanh đông nghịt chỉ nhìn thấy toàn đầu vúi đầu, tôi chợt cảm thấy cảm động vô cùng.

Một yêu xà có cái đuôi dài nói: “Khương thị tòng, tuy bình thường Thiếu chủ đối xử tốt với huynh, nhưng bây giờ chuyện này xảy ra, ngộ nhờ ngài trách phạt huynh, huynh phải làm sao bây giờ?”.

Tôi an ủi: “Thiếu chủ bình thường chưa từng làm khó tôi, tỷ tỷ đừng quá lo lắng. Hơn nữa việc này thật sự là Thạch Cờ nhất thời hồ đồ, với tôi cũng chẳng có quan hệ gì, Thiếu chủ thường phạt phân minh, sẽ không gây khó dễ cho tôi”.

Nữ yêu xà gật đầu.

Lại có một yêu ma có cánh dơi sau lưng nói: “Tôi nghe nói là huynh tự nguyện làm người hầu của Thiếu chủ, Thiếu chủ gần đây số lần triệu nữ cơ thị tẩm giảm đi rất nhiều, cũng là sự thật?”.

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Hình như là có chuyện đó”. Bà La Già đáng thương, bị Thạch Cờ ức hiếp thành ra như thế này cơ đấy.

Cả đám nha hoàn dường như chợt hiểu ra điều gì, vẻ mặt quý dị nhìn tôi.

Tôi thấy các nàng nhiệt tình như thế, liền đề nghị: “Cũng sắp giữa trưa rồi, không bằng tôi mời các vị qua phòng tôi vừa ăn trưa vừa tán gẫu?”.

Thế mà các nàng lại giống như vừa nghe thấy chuyện gì kinh khủng lắm vậy, đột nhiên tất cả chạy biến đi mất.

Tôi cô đơn tiêu sái trở về phòng một mình, cảm khái bây giờ làm nghề gì cũng không dễ, ngay cả làm người hầu cũng bị ép phải mang cái danh đoạn tỵ. Có điều đường về phòng lúc này không được thuận lợi cho lắm, ngay khi sắp về đến phòng, sau cái cột ở hành lang có một người bắt chợt xông ra, đứng trước mặt ngăn không cho tôi đi tiếp, híp mắt cẩn thận đánh giá tôi một lát, rồi khẳng định: “Khương Duy”.

Tôi dừng bước hoang mang hỏi: “Hả?”.

Người đó ngẩng đầu nói: “Ma Quân có lệnh, đi theo tôi”.

Tôi đi theo anh ta qua hành lang quanh co khúc khuỷu, đi ngang qua hồ sen, xuyên qua con đường mòn tĩnh mịch, đi hết con đường nhỏ lát đá, cuối cùng cũng gặp được Ma Quân Thái Vu.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Thái Vu là trong trận đại chiến Tiên – Ma, ông ta chém một đao trúng người xông ra cứu tôi là Thái Ất, khi đó tôi còn chưa được một trăm vạn tuổi.

Bây giờ, tôi xuyên thời không về hơn sáu trăm năm trước vào trước lúc bắt đầu đại chiến Tiên – Ma, lại gặp được Thái Vu. Tôi cho rằng tôi có thể thân nhiên đối diện, nhưng mà tay tôi dưới ống tay áo vẫn không ngừng run rẩy, hình dáng Thái Ất cả người đầy máu ở trước mắt tôi, cả đời này tôi cũng không thể nào quên được.

Tôi cúi đầu, che đi thần sắc trong mắt, thấp giọng nói: “Khương Duy bái kiến Quân thượng”.

Thái Vu đang ngồi ở trước bàn, hơi nhíu mày, thấy tôi đến, ngừng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, chậm rãi hỏi: “Ngươi là Khương Duy?”.

Tôi hạ giọng xác nhận.

Ông ta đặt bút xuống, nâng chén trà lên uống một ngụm, híp mắt nói: “Mây trên trời và mặt đất dưới chân khác nhau”.

Tôi không hiểu gì cả.

Thái Vu phát tay cho tôi lui xuống.

Quay trở về phòng, vừa mới ngồi xuống ghế còn chưa ấm chỗ, lại có tiểu yêu tới thông báo Bà La Già tìm tôi. Tôi lại lập tức chạy đến chỗ Bà La Già.

Bà La Già ngồi trước một bàn đầy thức ăn, bát đĩa sắp xếp ngay ngắn. Thấy tôi đi vào, bảo tôi không cần đứng, mà ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Tôi hoang mang chọn chỗ xa anh ta nhất mà ngồi xuống.

Bà La Già lại liếc mắt nhìn tôi một cách sâu xa, dường như có chút không tự nhiên. Một lúc lâu sau, mới mở miệng nói: “Việc hôm nay ngươi cũng biết rồi đấy, chuyện lúc trước hứa với ngươi, e rằng ta không thể giữ lời được”.

Tôi nhìn anh ta đầy nghi ngờ.

Bà La Già tiếp tục nói: “Thật ra muốn làm Phụ vương cười cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng ta là người thất tín trước, ngươi... ta tình nguyện bù đắp một chút”.

Lúc này tôi mới chợt hiểu ý anh ta nói đến là chuyện làm Thái Vu cười để đổi lấy Si Mị Chung. Tận mắt thấy con vịt sắp bị nấu chín đến nơi rồi còn bay mất, lòng tôi có chút phiền muộn, nét mặt buồn bực không vui.

Bà La Già quay đầu lại, tai ửng hồng: “Ngươi lại gần đây”.

Tôi rầu rĩ xích lại gần chỗ Bà La Già.

Bà La Già dường như phải cố lấy rất nhiều dũng khí, lao lên, giữ chặt đầu tôi, vô cùng hung hăng, ngậm lấy miệng của tôi.

Tôi kinh ngạc.

Có ai có thể nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra hay không.

Bà La Già đẩy tôi ra, giả vờ bình tĩnh nói: “Đêm nay ngươi không cần gác đêm, về phòng đi”.

Hồn vía tôi lên mây tiêu sái rời phòng, phía sau còn nghe thấy thanh âm của Bà La Già truyền đến, ngươi đừng có nghĩ nhiều, ta chỉ là, chỉ là bồi thường ngươi mà thôi.

Trời ạ, chẳng lẽ không phải là anh ta vừa mới sàm sỡ tôi hay sao!

Bà La Già hành vi thì quý dị, tư tưởng thì quái dị, làm tôi không thể không nghi ngờ anh ta bị hành vi kinh thiên động địa của Thạch Cơ dọa phát điên lên mất rồi, vậy nên mấy ngày gần đây tôi luôn cố gắng lảng tránh anh ta càng xa càng tốt. Bà La Già nói chung là cũng chẳng muốn nhìn thấy tôi, dù sao đi nữa thì tôi cũng là người tận mắt chứng kiến màn kịch khôi hài kia, nên cũng không chủ động đi tìm tôi.

Bây giờ, lúc thọ yến Thái Vu cũng là lúc tôi và Bà La Già lần đầu chạm mặt nhau sau ba ngày vừa qua.

Thái Vu ngồi trên cao, mặc y phục màu đen, một đôi mày kiếm dài đến gần tai, tay cầm bình rượu, cất cao giọng nói: “Bản Quân kính các vị một ly”.

Mọi người giờ ly rượu đang muốn uống mừng, đột nhiên ở cửa có thanh âm truyền đến, hét lớn: “Không xong rồi, Thạch Trát Ma dẫn người vây kín cổng, đòi Ma Quân phải trả lại sự công bằng cho nữ nhi của ông ta”.

Vốn là thọ yến vui vẻ đầm ấm chợt tĩnh lặng. Tôi cứng đờ người nhìn về phía Thái Vu đang ngồi ở ghế chủ tọa, đặc biệt cảm thấy cần phải tìm thời gian đi gặp Thái Thượng Lão Quân xin một quẻ, hỏi xem tại sao gần đây tôi toàn gặp phải mấy chuyện phiền phức không đầu.

Thái Vu gương mặt không chút dao động, giống như vừa mới nghe thấy “com chín, ăn được rồi” vậy, bình tĩnh nói: “Cho Thạch Trát Ma vào, nói rõ mọi chuyện”.

Thạch Trát Ma đơn thương độc mã tiến vào, vừa thấy Thái Vu, cúi người “ào” một tiếng quỳ xuống, nước mắt giàn giụa, thê thảm nói: “Quân thượng, ngài phải phân xử cho tiểu nữ! Thiếu chủ không phân biệt tốt xấu, muốn đem tiểu nữ quăng vào hang rắn, tiểu nữ chỉ là quá yêu thương Thiếu chủ mà thôi, lại sợ ý làm phật ý Thiếu chủ khiến Thiếu chủ không vui, nhưng quả thật là tội không đến mức ấy!”.

Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao ngày ấy Thạch Cơ lại dám chạy đến làm loạn một trận như vậy, thì ra ở trong mắt cô ta, chuyện đó chỉ là đang làm nũng, là mấy chuyện giận dỗi bình thường giữa những người đang yêu nhau mà thôi.

Sự giáo dục của gia đình quả nhiên là rất quan trọng.

“Thạch Trát Ma Vương, hôm đó Thạch Cơ xông vào phòng trong lúc ta đang cùng đại nhân Xích Quách và Mô Vi thương lượng công việc, ta cho người đem nàng quay trở về phòng, muốn cho nàng một cơ hội suy nghĩ lại mọi chuyện, nhưng không ngờ nàng không những không biết ăn năn hối cải, còn dám sai người bắt giữ mười mỹ nhân mà đại nhân Mô Vi đem tới tặng, chẳng những lột da, mà còn đem họ quăng vào trong hang rắn. Ngài có còn cho rằng nàng là đang làm nũng hay không?”.

Ái chà, Thạch Cơ này cũng quá là hung hãn đi, Mô Vi không chịu đem mỹ nhân trở về, thế mà cô ta lại khiến cho bọn họ một đi không trở về luôn.

Thạch Trát Ma hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn nói: “Chỉ là mười mỹ nhân thôi, Ma giới chúng ta đâu có thiếu”.

Mọi người vẫn nói Thạch Trát Ma tàn bạo khát máu quả nhiên không sai.

Bà La Già nổi giận, đập bàn đứng lên: “Đó là mười mạng người đấy”.

Tôi bị dáng vẻ giận dữ của Bà La Già làm chấn động. Lần đầu gặp mặt, Bà La Già nghe Thạch Cơ nói muốn giết tôi, đã dễ dàng đồng ý, bây giờ anh ta lại vì tính mạng của mười mỹ nhân mà tranh cãi với Thạch Trát Ma, quả là khiến cho tôi phải nhìn lại anh ta.

Thái Vu nhẹ nhàng khoát tay, không để ý nói: “Thạch Cơ cũng chỉ có một cái mạng, Ma giới chúng ta cũng không thiếu. Việc này không nói nữa, Thạch Trát Ma Vương, lui xuống đi”.

Tôi cứ nghĩ Thạch Trát Ma muốn làm ấm ì một hồi, thế nhưng Thạch Trát Ma tuy hai mắt vẫn đỏ, lại khom người cúi chào, lui ra khỏi đại sảnh.

Thái Vu quay sang Bà La Già, thanh âm không chút gọn sóng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thiếu chủ của Ma giới của chúng ta cũng không thể có tấm lòng nhân từ như vậy, con cần phải chú ý một chút”. Dừng lại một lúc, rồi lại nói, “Thạch Trát Ma Vương đã phạm thượng, không thể giữ lại. Để cho ông ta đi làm bạn với Thạch Cơ đi”.

Bà La Già cung kính cúi đầu nhận lệnh.

Thái Vu lại dùng thanh âm không hề bận tâm đến mọi chuyện nói: “Mấy ngày gần đây thật nhàm chán, con đi luôn đi”.

Thế mà lại có người trong chính thọ yến của mình sai con trai mình đi giết người để làm lễ mừng thọ! Những lời này của Thái Vu quả là hết sức ngang ngược, đại biểu các tộc đến chúc thọ trong toàn đại sảnh sợ tới mức không thốt lên được tiếng nào.

Đại khái là Thái Vu cũng hiểu được mọi người cứ trở mắt nhìn nhau như thế chẳng thú vị chút nào, liền đứng lên, thuận tiện nói một câu các vị tùy ý, rồi phát tay, đi mất.

Bà La Già cũng nhận lệnh đứng dậy rời khỏi bữa tiệc, tôi đi theo phía sau anh ta.

Hóa ra Thái Vu là một kẻ lòng dạ sắt đá. Tôi chợt cảm thấy, lúc trước nhận lời làm cho Thái Vu cười để đối lấy Si Mị Chung, khả năng có thể thực hiện được phải nói là vô cùng ít ỏi.

Thọ yến lần này, chủ nhân cùng với con trai của chủ nhân bữa tiệc đều đi rồi, trong đó một người là đi thay người khác giết người tìm thú vui. Đám người còn lại vô cùng bối rối.

Lúc Bà La Già đi vào phủ của Thạch Trát Ma, Thạch Trát Ma đã có sự chuẩn bị trước.

Ông ta mặc giáp, tay cầm trường thương, đứng ở trong viện lặng lẽ chờ Bà La Già.

Cho nên lúc có ám khí phóng về phía Bà La Già, tôi không hề ngạc nhiên. Con thỏ bị dồn vào chân tường còn muốn cắn người, nói gì đến Thạch Trát Ma vốn có cá tính nóng nảy hung hãn như vậy.

Nhưng điều mà ta không ngờ lại là, ám khí kia có hai chiếc. Một chiếc bắn về phía Bà La Già, một chiếc là chuẩn bị cho tôi.

Tôi vì tránh ám khí bắn về phía mình, lại không cẩn thận, cần được ám khí bắn về phía Bà La Già, mà là dùng tay của tôi để cản lại.

Cuối cùng, Thạch Trất Ma cũng bị Bà La Già bắt được, ông ta phun ra một ngụm máu, nhìn cánh tay không ngừng chảy máu của tôi, ánh mắt vẫn đỏ, cười một cách hung dữ nói: “Ha ha ha, tiểu huynh đệ, thay loại người vong tình phụ nghĩa này chấn ám khí, nguoi quả thật kẻ ngu ngốc”. Sau đó lại quay sang Bà La Già, khiêu khích nói, “Bà La Già, ta không giết được ngài, nhưng lại giết được nam sủng của ngài, làm cho ngài giống như nữ nhi của ta, làm cho ngài nếm thử mùi vị mất đi người mình yêu”.

Tôi thật muốn nói cho Thạch Trất Ma biết, lời đồn đại tôi là nam sủng của Bà La Già thật ra là do nữ nhi của ông ta phát tán, quả thật chỉ là lời đồn mà thôi. Trái tim Bà La Già đặt trên người ai tôi đâu có biết, nhưng chắc chắn người đó không phải là tôi. Hiện nay ông ta đang nghĩ theo kiểu “Ông nội đánh cháu trai, con trai muốn báo thù cha vì đã đánh con trai của mình” cũng là chuyện bình thường, khách quan mà nói đây hoàn toàn là hiểu lầm thôi.

Có điều tôi còn chưa kịp nói gì, thì đã lần quay ra ngắt đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Bây giờ, nhìn thấy đáng về anh ta yếu đuối như vậy, thế mà tôi lại thấy có chút quyến rũ

Tôi chỉ hôn mê một lúc, lát sau tỉnh lại phát hiện thấy mình vẫn đang ở trong căn phòng đó, thi thể của Thạch Trất Ma ở một bên, trên mặt đất đầy máu, Bà La Già ngồi xếp bằng ở bên cạnh tôi, ánh mắt lấp lánh khi nhìn thấy tôi tỉnh lại. Tôi rên rỉ một tiếng, sờ cánh tay, phát hiện cánh tay đã được băng bó cẩn thận rồi.

Bà La Già nói: “Trong phòng có lập trận pháp, Thạch Trất Ma Vương đem chính mình trở thành đường ra của trận pháp, bây giờ ông ta chết rồi, chúng ta phải tìm đường ra khác thôi”.

Đáy lòng tôi chợt cảm thấy lạnh lẽo. Đem người sống trở thành đường ra của trận pháp là một sự trả giá quá lớn, người thường sẽ không làm như thế, Thạch Trất Ma lại làm như vậy, nếu không chết thì cũng sẽ tàn phế. Bây giờ ông ta đã chết, thật sự là cũng chặn được đường lui của chúng tôi.

Tôi thử đi vài bước ra cửa thăm dò, lại phát hiện dù làm thế nào đi nữa, cửa gần ngay trước mắt nhưng cũng không thể lại gần.

Bà La Già khuyên tôi nói: “Không cần thử, nguoi cần ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, trên ám khí có độc”.

Lòng tôi lại cảm thấy lạnh lẽo, suy sụp nói: “Là độc gì?”.

“Đông Doanh Hoa”.

Độc này nếu như dùng cho Ma tộc, đại khái có thể làm nguy hiểm đến tính mạng, nhưng may mà tôi là Tiên tộc, lại còn là tộc nhân tộc Phượng hoàng sinh mệnh dẻo dai, lúc này, độc Đông Doanh Hoa cũng không phải là quá nguy hiểm, chỉ có thể tạm thời phong ấn pháp lực của tôi mà thôi. Nhưng mà bây giờ chúng tôi đang bị nhốt trong trận pháp, việc tôi mất đi pháp lực quả là có chút bất tiện.

Đại khái là bộ dạng của tôi có chút kỳ quái.

Giọng điệu của Bà La Già lại càng quái dị hơn: “Nguoi không sợ à?”.

Tôi nghiêm trang nói: “Sống chết có số, Thiếu chủ không sao là tốt rồi”. Nắm chắc cơ hội nịnh hót, không chừng Bà La Già vui vẻ, còn có thể đem Si Mị Chung tặng cho tôi.

Bà La Già gật đầu, lại hỏi: “Có cảm thấy khó chịu hay không?”.

Tôi nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội vàng tỏ thái độ nói: “Thiếu chủ yên tâm, tôi nhất định có thể bảo hộ người an toàn”.

Bà La Già thở dài, an ủi tôi nói: “Đông Doanh Hoa tuy độc tính mạnh, nhưng cũng may có thuốc giải, đợi chúng ta ra ngoài, sẽ có cách giải độc”.

Tôi yên lặng gật đầu, cũng không dám ôm hy vọng quá lớn. Bà La Già tuổi còn ít, còn chưa biết sự lợi hại của trận pháp này. Trận này gọi là ngũ hành bát quái, chú trọng cân bằng âm dương, điều hòa thiên địa. Thạch Trất Ma đã lấy thân làm đường ra, nay ông ta đã chết, nếu muốn phá trận, chỉ có thể để người khác lên thay vị trí của ông ta. Hiện nay trong trận pháp chỉ có hai người chúng tôi, quả thật không phải là tin tức tốt.

Phụ thân đã từng dạy tôi, đối với địch nhân phải để lại đường lui cho mình, bây giờ quan hệ của tôi với Bà La Già không đến nỗi anh phải chết thì tôi

mới sống, nhưng cũng không khác biệt là bao, lúc này, tôi quyết định không nói cho anh ta biết chuyện này. Tôi nghĩ, nếu như tôi không nói, biết đâu có thể tìm được cách phá trận khác, nếu như nói ra, với tính tình của anh ta, sợ là sẽ muốn tôi ở trong trận này thay thế Thạch Trát Ma để anh ta thoát ra ngoài. Nếu là như thế có thể để cho Bà La Già thoát khỏi trận này thì cũng thôi đi, tiếc rằng tôi lại là nữ nhân, không thể thay thế Thạch Trát Ma là nam nhân để làm mất trận được. Đến lúc đó Bà La Già cảm thấy kỳ lạ, e rằng lại quay sang nghĩ ngợi tôi.

Bà La Già nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt phức tạp hiện lên nhiều sắc thái, tốc độ quá nhanh, tôi nhìn không rõ. Ước chừng một lúc lâu sau, anh ta mới chậm rãi nói: “Vì sao ngươi lại chần ách khí cho ta?”.

Thật ra thì anh hiểu lắm rồi, tôi tuyệt đối không có ý chần ách khí cho anh. Tôi trong lòng thầm than, bối rối một lúc lâu, nghĩ đến hoàn cảnh của chính mình hiện tại lại cảm thấy bị ai không thôi.

Bà La Già nhìn gương mặt khổ sở của tôi, thần sắc lại thay đổi, không đợi tôi trả lời, lại hỏi tiếp: “Thoát ra ngoài rồi, ngươi muốn cái gì?”.

Chẳng lẽ đây là phần thưởng cho việc chần ách khí cho anh ta à? Tôi quyết định không nói cho anh ta nghe sự thật, vì vậy chần thành nói: “Ngài nói trước cái gì không được đi đã”.

Bà La Già nhìn tôi dịu dàng, tay vuốt ve tóc tôi, nhẹ nhàng nói: “Cái gì cũng được”.

Thái độ bây giờ của anh ta quả là kỳ lạ.

Ánh mắt nhìn tôi cũng vô cùng lạ lùng.

Giống như đột nhiên tôi biến thành, đúng rồi, biến thành một cái nhân hạt dưa thơm ngon vô cùng vậy.

Có một lần Long Tam từng dùng ánh mắt tương tự nhìn tôi, trong lòng huynh ấy lúc đó là đang có ý đồ với cái lông đuôi quý giá xinh đẹp của tôi. Tôi còn nhớ rõ lúc lông đuôi bị nhổ đi đau như bị kim đâm vậy, thậm chí đến bây giờ mỗi khi nhìn thấy lông đuôi mới dài ra của tôi, tôi lại mơ hồ cảm thấy đau đớn giống như lúc bị nhổ lông vậy.

Tôi lập tức quyết định không cầu gì nhiều, vì thế nghiêm trang nói: “Thuộc hạ không cầu xin điều gì, có thể được tiếp tục hầu hạ Thiếu chủ là thuộc hạ hài lòng rồi”.

Bà La Già lại vuốt ve tóc của tôi, dịu dàng nói: “Tình cảm của ngươi như vậy, ta tất nhiên sẽ không phụ lòng ngươi”.

Đứa nhỏ này thật khiến người ta phát bực mà, chẳng lẽ anh ta nghe không hiểu tôi đang khách sáo với anh ta hay sao, không cho tôi Si Mị Chung được, đổi sang cho tôi cái gì quý báu khác cũng được mà, không thể keo kiệt như thế chứ.

Tôi yên lặng liếc nhìn anh ta, Bà La Già lại dặn tôi: “Độc Đồng Doanh Hoa, độc tính rất mạnh, cũng may Xích Quách đang có mặt ở Cung Tu La, sau khi thoát khỏi đây ngươi đi tìm ngài ấy để ngài ấy xem cho”.

Anh ta không đợi tôi trả lời, lại tiếp tục nói: “Thật ra trận pháp của Thạch Trát Ma cũng không quá phức tạp, muốn thoát ra ngoài, chỉ cần tìm được mắt trận là được. Lúc chúng ta tiến vào, tất nhiên là trận pháp chưa khởi động, nếu không chúng ta cũng không vào trận được, lúc ấy Thạch Trát Ma đứng ở giữa đại sảnh, như vậy nơi đó chính là mắt trận”. Bà La Già liếc nhìn tôi một cái sâu sắc, rồi hạ mi mắt, khẽ miêng hơi hướng về phía trước nhếch lên, “Ta hỏi ngươi, nếu như có một việc, ngươi làm, có thể phải trả một cái giá rất lớn, nhưng lại có thể cứu được người khác, ngươi có tình nguyện làm hay không?”.

Tôi nghĩ một lúc, nói: “Nếu tôi không làm sau này có thể tôi sẽ hối hận, vì vậy tôi sẽ làm”.

Bà La Già không nói gì nữa, chỉ đứng lên, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, một lúc sau, quay lại nhìn tôi, nói: “Ngươi nói đúng, so với sau này có thể sẽ hối hận, không bằng lúc trước đó làm theo tâm ý của mình”.

Anh ta chậm rãi bước từng bước, đi ra phía cửa. Tôi đang định lên tiếng ngăn cản, nói anh ta đừng phí công làm gì, trận pháp không thể phá giải, chúng tôi không thể rời khỏi đây.

Bà La Già lại dừng lại ở giữa sảnh, sau đó ngồi xuống, đột nhiên bốn phía xung quanh anh ta có cỏ văn xuất hiện, văn tự này giống như xiềng xích, nhanh chóng lan khắp toàn thân Bà La Già.

Tôi tròn tròn mắt. Nay này, anh ta không phải là đang thay mắt trận đấy chứ.

Bà La Già thế mà lại biết dùng phương pháp này phá trận, nhưng mà anh ta có biết làm như thế này cái giá phải trả sẽ thế nào hay không? Thạch Trát Ma lấy thân làm mắt trận, là bởi vì ông ta chưa từng nghĩ sẽ sống sót mà thoát ra khỏi trận, nghĩ rằng có thể liều mạng dùng mạng mình để vây hãm Bà La Già ở trong trận, bây giờ không cần phải trả bất kỳ giá nào để nhập trận, Bà La Già sao lại muốn làm như vậy cơ chứ?

Bà La Già không quay đầu lại, nhắm mắt nói: “Ngươi ra ngoài trước đi. Trước đi về bên trái bốn bước, lui ra sau bốn bước, đi sang trái bốn bước, sau đó chuyển sang phải bốn bước, rồi sang trái bốn bước, là ngươi có thể đi ra ngoài”.

Tôi yên lặng nhìn Bà La Già, đứng nguyên tại chỗ. Anh ta làm như thế, khiến tôi thấy thật khó hiểu. Tôi nhiều tuổi, nhưng chuyện như thế này lại chưa từng thấy qua. Ma giới, hình như không có thói quen tốt đẹp kiểu như cấp trên bảo vệ cho cấp dưới thì phải?

“Thiếu chủ, thuộc hạ thoát ra ngoài rồi còn Thiếu chủ thì sao?”.

Bà La Già không trả lời, chỉ nói: “Cứ đi ra ngoài trước chờ ta”.

Tôi biết Bà La Già lần này nhập trận sẽ phải trả một cái giá rất đắt, nhưng không ngờ anh ta lại không hề để ý đến sự sống chết của bản thân, liều mạng phá trận. À đúng rồi, nếu anh ta ở trong trận, sẽ có khả năng nhìn thấy toàn bộ trận pháp, sau đó chỉ cần cố gắng phá vỡ trận pháp, là có thể thoát ra ngoài được rồi.

Nhưng nếu làm như vậy thì cái giá phải trả, so với nhập trận còn đắt hơn gấp mấy lần.

Tôi nhanh chóng tiến lên, nâng Bà La Già đã suy yếu đến mức ngã xuống đất. Quần áo của anh ta ướt đẫm, nhưng bây giờ cũng không thể thay cho anh ta được. Tôi nhìn sắc trời đang dần tối, đáy lòng lại thấy chán nản.

Trước mắt pháp lực của tôi bị phong ấn, pháp lực có thể sử dụng quả thật là rất ít, thật tình là không thể dùng pháp lực để đưa anh ta trở về. Mà để tôi hiến dâng tâm lung phượng hoàng cao quý, thì tôi cũng có chút do dự.

Đường đường là Thượng thần Phượng Hoàn của Tiên giới nghịch thiên sửa mệnh chạy đến Ma giới, sau đó lại bị Thiếu chủ Ma giới Bà La Già cười trên lưng, mà lại còn là chủ động để anh ta làm như thế nữa cơ chứ.

Tin này nếu để lộ ra, e rằng sẽ gây ra sóng to gió lớn. Mặt mũi Nhuế Hạng biết đi đâu, da mặt ngài ấy vốn đã vô cùng mỏng, bây giờ tôi lại lấy đao rạch vài đường trên mặt ngài ấy, bảo ngài ấy nhìn thế quái nào được. Lại nhìn Thái Vu lấy máu để làm quà mừng thọ, e rằng thủ hạ của ông ta cũng chẳng có mấy kẻ được coi là bình thường.

Tôi cảm thấy lông tóc trên người đều muốn dựng đứng.

Cũng may Bà La Già còn chút sức, cố gắng cử động, nói đứt quãng: “Ngươi trúng kịch độc, không thể chần chừ, giữ chắc ta, chúng ta cùng trở về”.

Trong chốc lát, tôi cảm thấy trong ngực trái tim vẫn đập “thình thịch” chọt chạy marathon. Tôi chăm chú nhìn Bà La Già, sắc mặt anh ta tái nhợt, không có một tia huyết sắc, tinh thần cũng không tốt, khoe môi có tia máu chảy ra, lại nhuộm môi anh ta thành màu đỏ tươi.

Chắc là ánh nhìn của tôi quá chăm chú, sắc mặt Bà La Già đang tái nhợt chọt ửng hồng, trong mắt thoáng có tia sáng mong manh, như sương như khói. Anh ta lại ho ra một ngụm máu, nói đứt quãng: “Ngươi yên tâm, ta không sao”.

Theo lương tâm mà nói, đáng về Bà La Già cũng không tệ.

Đáng tiếc bình thường khí thế anh ta quá mạnh mẽ, lại thêm Thạch Cơ như hổ rình mồi, nên, tôi cũng chẳng có dũng khí như hôm nay, tí mĩ nhìn kỹ dung mạo của anh ta. Bây giờ, nhìn thấy đáng về anh ta yếu đuối như vậy, thế mà tôi lại thấy có chút quyền rũ.

Giờ phút này, trong lòng tôi có trăm ngàn cảm xúc dâng trào, câu nói kia cứ quanh quẩn trong lòng, chần chừ mãi cuối cùng không nhìn được cũng nói ra: “Thiếu chủ, thật ra tôi vẫn muốn nói với ngài, tôi thật ra...”.

Bà La Già bỗng dừng nắm chặt tay tôi, nhìn tôi, ánh mắt so với Mảo Nhật Tinh Quân còn rực rỡ hơn, gương mặt cổ ra vẻ bình tĩnh, rồi cũng vô cùng bình tĩnh nói: “Không cần nói gì cả, ta đều đã biết hết rồi”.

Tôi lập tức im bật, lo lắng bất an mà nhìn anh ta.

Bà La Già kỳ lạ quá..., lại còn quay cái tai đỏ ửng về phía tôi nữa chứ.

Tôi nhẫn nhịn, cảm thấy đầu đang xoay vòng vòng, một lúc lâu sau, mới thấy Bà La Già ra vẻ bình tĩnh nói: “Mọi chuyện chờ trở về rồi nói sau”.

Một lát sau, cái kẻ vừa mới nói mình không sao cả lại phun ra một ngụm máu, rồi rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Tôi nhìn Bà La Già yên tĩnh giống như đang ngủ, trong lòng lại chẳng thể nào tĩnh lặng được.

Mục đích của tôi đã bị Bà La Già biết, lại không biết anh ta có thể cho tôi hay không.

Tôi buồn bực đi vài vòng trong phòng, quay lại nhìn vầng trăng cô đơn làm bạn cùng mấy ngôi sao lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ, lòng không sao bình tĩnh nổi.

Cho đến tận khi tắm gương trong phòng hiện lên một gương mặt, một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Tôi liền tỉnh ngộ, hóa ra muốn ở cùng một người, trước tiên phải trở thành người yêu của người đó đã

Nữ tử trong gương búi tóc kiểu phi thiên, giữa trán điểm một bông hoa xanh nhạt, lông mày lá liễu, đuôi mắt hướng lên trên, đôi môi không tô son mà đỏ thắm. Trên người mặc y phục màu xám gọn gàng, đúng là trang phục của người hầu.

Tôi tròn tròn mắt, kinh ngạc đến nỗi không ngậm miệng lại được.

Khuôn mặt này thật sự là vô cùng quen thuộc. Thời gian hơn bảy trăm vạn năm, cũng đủ để tôi tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không hề lạ lẫm với gương mặt này.

Còn có chuyện gì đáng ngạc nhiên hơn khiến tôi trở tay không kịp so với bây giờ phát hiện ra hình dáng của chính mình ở trong gương đâu cơ chứ.

Đồng Doanh Hoa nếu có thể phong ấn pháp lực của tôi, đương nhiên có thể khiến tôi lộ nguyên hình. Cho nên, lúc tôi hôn mê Bà La Già cũng đã phát hiện ra rồi.

Tôi nhìn Bà La Già đang nằm trên giường, thật không thể hiểu được anh ta làm sao có thể tỉnh bơ mà nói chuyện với tôi được cơ chứ. May mà bây giờ anh ta đang hôn mê, tôi không cần phải lo đối mặt với anh ta.

Bà La Già đã biết tôi không phải là Khương Duy, vậy mà lại liều mạng đến nỗi mình đầy thương tích để cứu tôi.

Đột nhiên, tôi chợt hiểu vì sao lúc này về mặt anh ta lại mất tự nhiên đến thế.

Phượng Hoàn tôi đã sống hơn bảy trăm vạn năm, là gốc đào cổ thụ tưởng rằng chỉ có thể ra ngày càng nhiều lá xanh mon môn, chẳng bao giờ ra hoa kết trái được. Vốn đã cho là, đến tận ngày thiên địa hủy diệt, nó cũng sẽ chẳng nở được một đóa hoa nào, không ngờ, hôm nay, Thiếu chủ Ma giới Bà La Già vậy nhưng có thể làm cho gốc đào cổ thụ của tôi run rẩy nở ra một cái nụ hoa bé xinh.

Thật ra lúc tôi còn trẻ trung như Bà La Già, cũng từng giống như anh ta vậy, cũng từng yêu.

Không biết ngưng ngừng là gì, lúc đó, đối tượng tôi thầm yêu, chính là đệ đệ của Hạo Thiên, Thái Ất.

Tôi còn nhớ rõ, lúc đó tôi ngồi cạnh phụ thân, về mặt vô cùng nghiêm túc hỏi phụ thân làm thế nào mà tóm được a nương. Phụ thân xấu hổ, liền đuổi tôi đi, cuối cùng phụ thân không chịu nổi sự nhõng nhẽo của tôi, đỏ mặt, chỉ đáp sơ lược: “Nương con có mang con, sau đó đương nhiên là phải gả cho ta”.

Tôi liền tỉnh ngộ, hóa ra muốn ở cùng với một người, trước tiên phải trở thành người yêu của người đó đã.

Nhưng làm thế nào để trở thành người yêu thì tôi lại không biết. A, nhất định là hai người cùng đắp chung một cái chăn, người này gối lên tay người kia, cùng nhau ngủ trên một cái giường.

Lúc bấy giờ, tôi đặc biệt chọn một chỗ tĩnh mịch, chọn một cái canh giờ lúc đêm tối không trăng không sao, hẹn gặp Thái Ất.

Bởi vì tâm trạng kích động, cả buổi chiều tôi đều rất hưng phấn, thỉnh thoảng lại chạy qua nơi ước hẹn nhìn trộm một cái. Chắc là do tâm trạng đang vui, nên tôi nhìn cái đỉnh trơ trọi ấy, cũng thấy nó đáng yêu.

A nương đã từng nói, tất cả nam nhân hầu như đều thích nữ tử hiền dịu, lúc đó, để chứng minh tôi là một cô nương dịu dàng hiền thực, tôi đã nặn ni Ngọc Anh cô cô làm rất nhiều món điểm tâm, ví dụ như hạt dưa xốp, bánh hạt dưa, cao hạt dưa, hạt dưa ngào đường, bột gạo viên bọc hạt dưa, sau đó gói lại mang theo.

Đến thời gian ước hẹn, tôi mặc áo ngủ bằng gấm ôm chăn đệm mềm mại, chờ sẵn ở trong đình.

Chờ Thái Ất chậm rãi đập ánh trăng mà đến, tôi lén lút đem gấu chăn dưới ghế đá, kéo tay Thái Ất ngồi xuống bên cạnh ghế đá, chỉ vào một bàn điểm tâm, nịnh nọt nói: “Thái Ất, huynh nếm thử mấy món này đi, xem hương vị thế nào”.

Dưới ánh trăng gương mặt Thái Ất có chút mơ hồ, huynh ấy cười nói: “A Hoàn hôm nay làm sao vậy, mấy món này không phải những thứ muội thích ăn nhất hay sao”.

Tôi nghiêm mặt nói: “Phải, đầy đều là muội, ừm... đều là muội tự tay làm”.

Thái Ất cau mày: “Huynh nhớ là muội không thích làm mấy thứ này”.

Tôi ho khan hai tiếng, nhìn ngón tay Thái Ất đang cầm miếng bánh, nghiêm trang nói: “Là muội mới học đây”.

Thái Ất có chút đăm chiêu liếc mắt nhìn tôi, cầm miếng bánh bỏ vào miệng, cẩn thận nhai nuốt, rồi nhìn tôi chằm chằm nói: “Không thể tin được A Hoàn lại có tài năng thiên phú như thế, mùi vị này, rất giống mùi vị mà Ngọc Anh cô cô vẫn làm”.

Tôi ngẩng cao đầu, kiên trì đến cùng, cố gắng kéo lại một chút thể diện: “Thái Ất, huynh ăn thử cái bánh này đi, xem mùi vị có được hay không?”

Thái Ất gật đầu.

Tôi lại chọn một miếng hạt dưa ngào đường đưa đến tận miệng huynh ấy, “Huynh ăn thử cả cái này nữa đi”.

Thái Ất lại gật đầu.

Lúc đó, tôi cảm thấy mọi chuyện thật tốt đẹp.

“Thái Ất, thật ra hôm nay muội, ừm, còn mang theo cả chân nữa”.

Thái Ất mỉm cười nhìn tôi.

Tôi chỉ lên trời nói: “Huynh xem, tối nay trăng sáng sao đẹp, gió nhẹ mon man, đúng là ngày tốt”.

Tôi đang nói bỗng dưng có đám mây đen bay ngang qua, che khuất luôn cả ánh trăng.

Tôi ngừng lại.

Thái Ất cũng không nói gì.

Tôi chỉ đại vào một đám cỏ dưới chân nói: “Cỏ xanh mon mơn, thật là đáng yêu. Nếu như nằm trên lớp cỏ mịn màng này, lăn mấy vòng, chắc là rất thoải mái”.

Thái Ất vẫn không nói gì, nhưng ý cười trên mặt càng sâu hơn.

Tôi tiếp tục nói: “Hiện tại xung quanh không có ai, chỗ này lại khuất nẻo. Hay là chúng ta cùng... ừm... nằm xuống cỏ đi”.

Tiếc rằng tôi quá xấu hổ để nói lớn tiếng, mấy từ “nằm xuống cỏ” nói vô cùng nhỏ, gần như không dám thốt nên lời.

Thái Ất ghé sát vào tôi, hỏi: “Cái gì cơ?”.

Tôi kiên quyết rút cái áo ngủ bằng gấm giấu dưới ghế đá ra, trùm lên đầu Thái Ất, lại lấy chân ra, choàng lên trên người huynh ấy.

Thái Ất đại khái là bị hành động táo bạo của tôi làm giật mình kinh ngạc, nên huynh ấy cố gắng đẩy tôi ra.

Tôi ghé sát vào chân với Thái Ất, tay cố gắng chặn huynh ấy lại, thở gấp nói: “Huynh đừng nóng vội như thế, chờ một lúc nữa là được rồi”.

Thái Ất bất động, từ trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ: “A Hoàn, muội muốn làm gì thế?”.

Tôi đỏ mặt, nhớ lại a nương từng nói, nam nhân thích nữ nhân rụt rè, vì thế để che giấu tôi nói: “À, không có gì, muội chỉ muốn đùa một chút thôi”.

Đợi một lúc, tôi thấy chắc là được rồi, vì thế buông Thái Ất ra, sử dụng phép thuật, chạy trốn mất tăm mất tích luôn.

Tôi bỏ Thái Ất lại bơ vơ cùng với đám chăn mền, giường chiếu lộn xộn trên cỏ.

Mấy ngày sau đó, tôi đêm ngày tinh thần bất an, lo lắng chỉ có một lần thì xác suất thành công quá thấp, ngộ nhỡ không hoài thai, Thái Ất chạy mất dép thì làm sao bây giờ.

Lúc đấy, tôi cảm thấy cơm ăn cũng không ngon miệng, ngày suy nghĩ, đêm cũng suy nghĩ.

Có đôi lúc không chịu được, lại chạy đến trước mặt Thái Ất, cẩn thận dò xét huynh ấy, trong lòng yên lặng hỏi, Thái Ất, huynh có đồng ý cưới muội hay không, bây giờ có thể muội còn chưa hoài thai hài tử của huynh, nhưng mà sau này muội sẽ cố gắng!

Có điều những lời này cứ sắp thốt ra được, lại bị tôi nuốt xuống cổ họng.

Bối rối mấy ngày như thế, tôi trở nên gầy guộc.

A nương thấy tôi ăn uống không tốt, liền hỏi tôi có phải không khỏe hay không, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không.

Tôi yên lặng không nói.

Cho đến một hôm, hình như tôi đang ở bên bờ Dao Trì, trong lúc vô tình, nghe thấy thanh âm của một tiểu tiên nga nói: “Thê tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn gần đây ăn uống không được ngon miệng”.

Có thanh âm đáp lại: “Chắc là bị bệnh rồi, phải nhanh chóng tìm đại phu đến xem bệnh”.

Có tiếng người thứ nhất nói: “Muội đúng là đồ ngốc, Khai Hạng nương nương là thượng thần, sao lại có thể dễ dàng mắc bệnh được?”. Dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Tỷ đoán là nương nương mang thai”.

Người kia liền nói: “Đúng rồi, sao muội không nghĩ ra nhỉ. Nữ tử mang thai thân thể đều có thay đổi, có người thì không muốn ăn, có người thì lại đột nhiên ăn rất nhiều”.

Tôi vô cùng mừng rỡ, ngẫm nghĩ lại mình gần đây mình ăn uống cũng không tốt, chẳng lẽ là... có rồi!

Tôi vội vàng chạy đến phủ của Thái Ất, cầm tay huynh ấy, muốn nói tin vui này cho huynh ấy nghe. Đột nhiên, lại cảm thấy xấu hổ, vì thế quyết định nói từng chút một với huynh ấy: “Thái Ất, huynh có từng yêu ai chưa?”.

Thái Ất nhìn tôi, đáy mắt ẩn hiện một tia sáng, dịu dàng nói: “Muội yêu ai à?”.

Tôi đỏ mặt, gật đầu. Lại thử hỏi: “Huynh nói đi, người muội yêu liệu có yêu muội hay không?”.

Thái Ất nhìn thấy ánh mắt trong suốt lấp lánh của tôi, không tự nhiên mà đáp: “A Hoàn xinh xắn như thế, người ấy nhất định sẽ yêu muội”.

Tôi bị huynh ấy nhìn đến mức làm tôi cảm thấy có chút xấu hổ, đành phải cúi đầu, mũi chân vô tình đá vào một hòn đá nhỏ trên đất.

Thái Ất dè dặt hỏi: “A Hoàn thích ai thế?”.

Tôi cố sống cố chết nhìn mấy bông hoa thêu trên giày đáp: “Người ấy lớn hơn muội mấy tuổi, bình thường đối xử với muội tốt lắm, còn khen điểm tâm muội làm ăn rất ngon”.

Thái Ất cầm tay tôi, tiếp tục nói: “A Hoàn thông minh xinh đẹp, đương nhiên là làm cái gì cũng tốt nhất rồi”.

Tôi cân nhắc mấy câu này của Thái Ất, giống như huynh ấy đang thừa nhận với tôi vậy. Vì thế cố lấy dũng khí nói: “Thái Ất, muội mang thai hài tử của người ấy, huynh nói đi, nếu muội muốn người ấy cưới muội, người ấy có bằng lòng hay không?”.

Giương mặt Thái Ất bỗng trắng bệch, huynh ấy chết lặng nhìn tôi, ánh mắt đỏ lên: “Muội nói, muội mang thai hài tử của người ấy?”.

Tôi then thùng nói: “Vâng, gần đây muội mới hoài thai. Muội nghĩ, một thời gian nữa, muội có thể sinh ra một quả trứng rồi”.

Bàn tay của Thái Ất nắm tay tôi chợt run rẩy, ngón tay lạnh lẽo, giọng điệu cổ quái nói: “Trên Tiên giới người so với muội chỉ lớn hơn mấy tuổi lại chưa có hôn ước chỉ có ca ca của huynh là Hạo Thiên cùng với Ngao Quảng ở Đông Hải, mà Ngao Quảng bình thường không hay lên Tiên giới, huynh đoán người kia chắc không phải Ngao Quảng đâu”.

Tôi cảm thấy mấy câu Thái Ất nói hình như có gì đó không đúng, nhưng nghĩ kỹ lại thì lại không tìm thấy sai ở đâu, hơn nữa người kia đúng là không phải Ngao Quảng, vì thế, tôi liền gật đầu.

Thái Ất đột nhiên lùi lại phía sau, buông tay của tôi ra, quay đầu, xoay lưng về phía tôi nói: “Huynh còn có việc phải đi trước, nếu như muội với người kia có tin mừng, đừng quên báo cho huynh biết. Huynh gần đây bề bộn nhiều việc, chắc không có thời gian chơi với muội, nếu có việc gì tìm huynh, bảo thị nữ tới báo là được rồi”.

Đáy lòng tôi chợt lạnh: “Huynh bảo muội sắp tới không được tới tìm huynh ư?”.

Thái Ất không nói gì.

Trái tim tôi lạnh lẽo như bị quăng xuống hồ băng vậy, khiến cho thanh âm cũng có phần run rẩy, vội vàng hỏi: “Thái Ất, huynh có từng, có từng thích muội hay không?”.

Thái Ất lạnh lùng nói: “Cho dù huynh có từng thích muội, cũng là chuyện của quá khứ rồi, sau này, huynh sẽ đối xử với muội như với muội muội của mình”. Nói xong lập tức rời đi.

Tôi đứng trong viện, nhìn thấy trong ao có đôi uyên ương, trên cây chim chóc cũng có đôi có cặp, lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo vô cùng.

Một giọt mưa từ trên cao rơi xuống, làm ướt quần áo của tôi.

Mối tình đầu mới này nằm trong lòng tôi cũng lập tức chết yểu trong đêm đó.

Bây giờ, nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của Bà La Già, trong lòng tôi cũng cảm thấy đau đớn.

Tôi lấy được Si Mị Chung rồi sẽ phải rời khỏi đây, bây giờ chàng lại nảy sinh tình cảm với tôi, tôi nên làm thế nào đây.

Tôi ngồi ở bên giường, nắm tay Bà La Già.

Lòng bàn tay chàng khô ráo ẩm áp, các khớp xương không hiện rõ lắm, nhưng dường như tay chàng rất có lực.

Đột nhiên tay chàng giật giật, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Bà La Già sáng ngời đang nhìn tôi.

Bà La Già nhẹ nhàng cầm tay tôi, gương mặt hướng về phía tôi cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Tôi thấy nàng cũng xinh đẹp quyến rũ, có phải nàng là sủng cơ của tôi không?

Bà La Già cố gắng rướn người ngồi dậy, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi, một lúc lâu sau, đột nhiên chậm rãi nói: “Cô nương nhìn trông rất quen, chúng ta có quen nhau ư?”.

Tôi sửng sốt, ánh mắt liếc nhìn đến lời thoại của vợ kịch đang đặt trên bàn, trên mặt viết mấy chữ rõ to “Thạch đầu ký(*)” bằng lối viết thảo(18), rồi quay lại nhìn Bà La Già, nghĩ xem có phải đầu óc chàng có chỗ nào bị hỏng rồi hay không.

(*) Thạch đầu ký: tên gốc ban đầu của tác phẩm Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Bà La Già thấy tôi không trả lời, sắc mặt ửng hồng, ấp úng nói: “Tôi cảm thấy rất đau đầu, hình như tôi đã quên mất điều gì đó rồi”.

Ngoài cửa sổ có một con quạ đen bay ngang qua, kêu “quác” một tiếng.

Trong lò hương phát ra tiếng nổ “lép lép”, trong khi lông tơ trên người tôi từng cái, từng cái một đều đang dựng đứng cả lên.

Tình cảnh này làm tôi cảm thấy thật quen thuộc, bình thường nhân rồi vô sự, tôi hay thích nghe thoại bản(*), gần đây hay nghe kể nhiều về trào lưu xuyên không về Thanh triều, cho nên bây giờ, tình huống mất trí nhớ tôi cũng cảm thấy quen quen.

(*) Thoại bản: một loại hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ đời Tống, chủ yếu kể chuyện về lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường được dùng là cốt truyện để các nghệ nhân đời sau kể.

Tôi ho khan hai tiếng, tay nắm lại mấy lần, rồi thử hỏi: “Chàng có biết chàng là ai không?”. Bà La Già gật đầu. Tôi thả lỏng tâm trạng một chút, chậm rãi hỏi tiếp: “Chàng có biết tôi là ai không?”. Bà La Già tiếp tục gật đầu. Tôi dừng lại, thầm khinh bỉ chính mình, lại cảm thấy bản thân mình đang bị đùa giỡn. Tôi lại nghe thấy Bà La Già dùng giọng điệu khẳng định, chậm rãi nói: “Tôi thấy nàng cũng xinh đẹp quyến rũ, có phải nàng là sủng cơ của tôi không?”.

Tôi đột ngột phải đối diện với việc bị tạt cả một chậu nước, làm tôi nhất thời ngẩn người ra. Tôi nhìn chăm chú vào mắt Bà La Già, cân nhắc xem chàng nhận ra tôi hay thật sự không nhận ra tôi. Nếu không nhận ra, hình như tôi còn phải mất công giải thích cho chàng tôi là ai, đến đây với mục đích gì, không khéo đến khi ấy lại bị lôi ra điều tra làm lộ ra chuyện tôi không phải là người của Ma giới.

Bà La Già mặc áo trong màu trắng, cổ áo mở rộng, mấy sợi tóc màu đỏ sẫm dính trên cổ áo, có mấy sợi rơi vào bên trong cổ áo, ánh sáng trong phòng mờ ảo, cảnh sắc bên trong cổ áo mờ mờ không thấy rõ, chỉ thấy làn da màu mật ong phát ra ánh sáng dịu dàng.

Trái tim tôi chột rung động, cổ họng ngứa ngáy khó chịu.

Nếu chàng mở rộng cổ áo ra một chút nữa, hơi nghiêng người dựa vào giường làm cho cơ ngực lộ ra thêm chút nữa, ánh mắt hơi mơ màng một chút, thì không biết chàng sẽ quyến rũ đến mức nào.

Nếu như, lần này tôi có thể lấy Sĩ Mị Chung đem về cứu Bích Hoa, thì đến bao giờ tôi mới có thể gặp lại chàng lần nữa.

Mà cũng chẳng biết khi gặp lại, chàng có còn nhận ra tôi nữa hay không.

Cho dù là chàng có nhận ra tôi đi chăng nữa, với thân phận của hai chúng tôi, chỉ sợ là cũng chẳng thể gần gũi nhau được.

Tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện có ngày tôi có thể đứng cạnh Bà La Già, một cách quang minh chính đại đứng trước mặt các vị Tiên – Ma, làm một đôi thần tiên quyến lữ, hoặc là chàng thật sự có thể sống cùng tôi như vậy.

Nhưng giờ đây, trái tim già nua của tôi lại chột lổ nhịp.

Trái tim của con người ta kỳ lạ thế đấy, trước mặt chúng tiên hữu khi tôi bị Bích Hoa thẳng thừng từ chối, lúc đó tôi có thể thản nhiên, vì trong lòng tôi âm thầm lấy địa vị của bậc tiền bối mà đối xử với các tiểu bối, nhưng đi xuyên qua dòng chảy thời gian hơn sáu trăm vạn năm, nhìn mọi người ly ly hợp hợp, nghe những câu chuyện uyên ương hồ điệp của bọn họ, giờ phút này đối mặt với ánh mắt sáng trong như nước của Bà La Già, tôi chột hiểu ra.

Chàng và tôi, đời này kiếp này, dường như bị ngăn cách bởi một cái vực thẳm rất sâu, mà mỗi người chúng tôi lại đứng ở một bên bờ vực.

Tuy biết rằng không thể ở bên nhau lâu dài, nhưng tôi lại cam tâm tình nguyện thử một lần với chàng, cũng là cho bản thân mình một cơ hội, được một lần thử yêu và được yêu.

Hơn nữa, vào giờ phút chàng lấy thân nhập trận cứu tôi để tôi thoát ra ngoài, không biết chàng có giống tôi cũng từng có những băn khoăn lo lắng, cũng cân nhắc nhiều điều, tính toán nhiều điều hay không. Lúc đó chàng hỏi tôi nên làm cái gì bây giờ, tôi đã nói với chàng “nếu tôi không làm sau này có thể tôi sẽ hối hận, vì vậy tôi sẽ làm”.

Nếu làm, tôi cũng không biết sau này có hối hận hay không, nhưng nếu như không làm, chắc chắn sau này tôi sẽ hối hận.

Nếu vậy, không bằng, dừng cảm thử một lần xem sao.

Tôi nghĩ, có thể ngàn vạn năm sau, lúc nhớ lại giây phút này, tôi sẽ ân hận vì năm xưa đã không thử, tôi sẽ phải tiếc nuối cả một đời. Nhưng cũng có thể, tôi sẽ ngẫu nhiên dưới ánh trăng sáng, ôm bầu rượu, một mình ngắm cảnh mai trong đêm lạnh lẽo, nhớ lại một thời tươi đẹp đã qua.

Tôi đứng ở bờ bên này, nhìn Bà La Già gần ngay trước mắt mà như xa cách cả đại dương, cuối cùng vẫn chậm chạp nói: “Đúng, tên thiếp là Hoàn Phụng, ngày thường chàng thích gọi thiếp là A Hoàn”.

Bà La Già nhắm mắt, nhẹ nhàng nắm tay tôi, khoe miệng khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Đỡ tôi nằm xuống”.

Tôi ở cạnh Bà La Già chưa đến một khắc, thì có người đến thông báo, nói Thái Vu cho người truyền lời bảo khi nào Thiếu chủ tỉnh lại, lập tức qua gặp.

Tôi đi theo Bà La Già tới gặp Thái Vu, Thái Vu khi đó đang ngồi ở trước bàn, nhìn chăm chú vào một bức tranh đến xuất thần. Khoảng cách quá xa, tôi không nhìn rõ, chỉ thấy hình như là tranh vẽ một nữ tử.

Thái Vu vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ âu yếm vuốt ve khuôn mặt nữ tử trong tranh, sau một lúc lâu, mới nói: “Con trai ta, từ khi con sinh ra cho đến nay, ta chưa từng quan tâm tới con, con có từng oán hận ta không?”.

Bà La Già quý xuống, chân thành nói: “Con chưa từng oán hận phụ thân”.

Thái Vu gật đầu: “Con vẫn thường hỏi ta mẫu thân con là ai, từ trước tới nay, ta chưa từng nói cho con biết, thứ nhất là bởi vì ta cảm thấy con nên tự lập, không nên đắm chìm trong thứ tình cảm yếu đuối nhu nhược của nữ nhân, thứ hai, là vì ta biết năng lực của con chưa đạt đến mức ta cần, có nói cho con biết cũng chỉ là vô dụng. Bây giờ, con trai ta đã trưởng thành, ta vô cùng vui mừng”.

Thái Vu cuộn bức tranh lại, đưa qua cho Bà La Già, bình tĩnh nói: “Mở ra mà xem, trong này vẽ mẫu thân của con”. Nói xong quay đầu liếc mắt nhìn tôi, trong mắt ánh lên một sắc thái.

Cái nhìn ấy, giống như đã trải qua cả ngàn vạn năm, lại cô tịch như vũ trụ thuở hồng hoang vậy.

Bà La Già chậm chạp mở bức tranh ra, tôi cũng liếc nhìn, cuối cùng là không rời tầm mắt đi được.

Nữ tử trong tranh mặc một thân y phục bằng lụa mỏng, vóc dáng thướt tha, gương mặt quyến rũ, ba nghìn sợi tóc tán loạn rơi trên bờ vai, trên cổ tay trắng mịn có một con rắn xanh nhỏ quấn quanh, con rắn này trông cũng rất kỳ dị, giữa trán có điểm một hạt châu màu xanh thẫm, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Nữ tử có làn môi đỏ mọng, nhẹ nhàng cắn vào thân rắn màu xanh, thân rắn quấn một vòng quanh cánh tay nữ tử, phần còn lại buông thõng xuống dưới, xuống đến tận hai chân nữ tử đang ngâm trong nước, thủy khí ẩn hiện như có như không, giữa hai chân nữ tử là đuôi rắn xanh biếc như ẩn như hiện.

“Cách” một tiếng Bà La Già làm rơi bức tranh xuống đất, hai mắt mở to như không dám tin, hoảng sợ gọi Thái Vu: “Phụ thân!”.

Tôi cũng cảm thấy, bức tranh này thật quá vô lý.

Gương mặt nữ tử trong tranh tuy rằng có chút yếu dị, nhưng rõ ràng là toàn thân tỏa ra tiên khí thuần khiết.

Ai ai cũng biết, chân thân của Ma Quân Thái Vu là một con rắn lớn, giữa trán có một viên ngọc hồn màu xanh lam.

Mà nữ tử này tuy rằng hiện nay chưa phải là người vang danh khắp thiên địa, nhưng cũng chẳng phải là nhân vật vô danh. Cô ấy chính là Vương Mẫu nương nương đời kế tiếp, thần nữ Côn Luân – Dao Quang, nữ danh là A Quỳnh.

Đáy lòng tôi thầm nhẩm tính, hiện giờ, con của Nhuyết Hạng và Dao Quang chắc cũng đã chào đời rồi.

Tôi nhớ a nương từng nói với tôi, khi còn bé Dao Quang từng hạ phàm đầu thai một lần, sau khi trở lại thiên giới lại đóng cửa không chịu ra ngoài. Hoa

sen bên bờ Dao Trì hết nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, cuối cùng có một ngày, Dao Quang hai mắt nhắm lệ, nghiêng ngả đi ra khỏi phòng, chạy đến chỗ của Phụ Thần, xin được xóa sạch trí nhớ. Rất lâu về sau đó, Nhuế Hạng và Dao Quang cùng phải lòng nhau, cuối cùng cũng thành thân.

Không thể nào, người làm cho tính tình Vương Mẫu nương nương đột nhiên thay đổi lại là Thái Vu?

Thái Vu lặng lẽ xoay người nhặt bức tranh lên, cẩn thận phùi bụi, nhẹ nhàng đặt vào trong hộp gỗ, thờ dài nói: “Ngày đó ta có lỗi với nàng, bây giờ con đã lớn, ta cũng không còn gánh nặng, ta muốn đến Tiên giới tìm nàng, cho dù có tìm được hay không, ta cũng muốn thử một lần xem”.

Bà La Già hỏi: “Nếu phụ thân không tìm được mẫu thân, phụ thân tính sao?”.

Thái Vu nói: “Ta có rất nhiều thời gian, cuối cùng có một ngày, ta nhất định sẽ tìm được nàng. Nếu nàng đã đầu thai chuyển kiếp, ta sẽ đi tìm kiếp sau của nàng”.

Bà La Già lại hỏi: “Nếu phụ thân tìm được mẫu thân, phụ thân định làm gì?”.

Thái Vu bình tĩnh nói: “Cho dù có phải hủy diệt cả thiên địa, cũng muốn ở bên nàng”.

Đáy lòng tôi khẽ run lên.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân gây ra trận đại chiến Tiên – Ma ư!

Thái Vu quay người, giờ tay, đặt lên trán Bà La Già: “Con trai ta, sau này Ma giới giao lại cho con”. Nói xong thì vẫy tay, cho Bà La Già lui ra.

Tôi đang đi theo sau Bà La Già ở hành lang, đột nhiên bị giữ lại, sau đó có thanh âm lớn tiếng nói với Bà La Già: “Thiếu chủ, cô ta lai lịch không rõ ràng, không thể không đề phòng, xin để thuộc hạ bắt giữ tra khảo”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Tôi còn nhớ mấy ngày trước, cũng trong một đêm như thế, Thạch Cơ sai người trói tôi lại để tra khảo, cầm roi da chĩa vào tôi, nói tôi có ý đồ quyến rũ Bà La Già, cô ta còn sai người móc mắt tôi ra, để giải tỏa mối hận trong lòng

Tôi còn nhớ mấy ngày trước, cũng trong một đêm như thế, Thạch Cơ sai người trói tôi lại để tra khảo, cầm roi da chĩa vào tôi, nói tôi có ý đồ quyến rũ Bà La Già, cô ta còn sai người móc mắt tôi ra, để giải tỏa mối hận trong lòng.

Lúc đó, thật sự là cô ta nghi oan cho tôi.

Đầu óc tôi lúc ấy chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để lấy được Si Mị Chung, làm thế nào để sớm trở về cứu Bích Hoa, nhìn Bà La Già cũng chỉ như nhìn những vãn bối khác. Nhưng mà bây giờ, nghe thấy có người nói như vậy, trong lòng tôi lại thấy trống rỗng.

Lai lịch không rõ ràng.

Bụng dạ khó dò.

Hình như hai thứ đó có chút liên quan.

Bà La Già nếu thật sự là do Vương Mẫu nương nương sinh ra, dựa theo bối phận, thì hình như cùng thế hệ với tôi.

Tôi còn nhớ trước khi mất a nương đã từng nói với tôi, trong cuộc đời của một nữ nhân, điều quan trọng nhất là... gã được cho nam nhân yêu mình, hạnh phúc nhất là khi nhìn thấy con cháu đầy nhà. Bất luận là ai trong hai người gặp khó khăn, người kia cũng không rời không bỏ, cũng nhau vượt qua hoạn nạn. Còn loại người chỉ biết lừa gạt đối phương thì nhất định không được chấp nhận. Đó chính là suy bụng ta mà ra bụng người.

Lão nhân gia người hiểu tôi rất rõ, những gì người nói dù rất đúng đắn, cuối cùng tôi vẫn là không làm theo được.

Nói cho cùng, tôi chưa từng thành thật với Bà La Già. Chỉ là tôi không biết phải nói với Bà La Già thế nào, tôi thật ra là người Tiên tộc, đến nơi này là vì muốn mượn bảo vật để cứu người.

Tôi còn nhớ lúc tôi mới trà trộn vào Cung Tu La, lúc tôi vẫn còn đang giả trang là thị vệ, trong Cung Tu La từng bắt được một thám tử, kẻ đó cuối cùng hình như bị rút sạch nguyên thần, khiến cho hồn phi phách tán.

Trước khi chết, kẻ đó từng cố gắng cầu xin Ma Quân cho hắn một con đường sống, thậm chí là tình nguyện cung khai ai đã sai hắn tới.

Nhưng Thái Vu không thèm để ý, chỉ thần nhiên nói: “Vốn cứ nghĩ ngươi là một nam tử hán, ai ngờ đầu ngay cả chút sĩ khí cũng không có. Ma giới chúng ta không cần loại thủ hạ phục vụ chủ nhân như thế, lập tức giết đi”.

Tôi thấy nếu bây giờ để lộ thân phận thật của tôi ra, e rằng số phận của tôi còn tệ hơn cả kẻ kia.

Lần này, tôi nghịch thiên sửa mệnh đi đến đây, cuối cùng lại hạ quyết tâm, lấy hết can đảm thử yêu Bà La Già một lần, tôi không cho phép bất cứ chuyện gì phá hỏng cơ hội lần này.

Tôi đang định nói, thì thấy Bà La Già đột nhiên quay đầu lại ôm tôi, hất cánh tay người kia đang giữ tay tôi ra, che chở tôi, lạnh lùng nói: “Khai Nha, ngài quá vô lễ rồi đấy. Nàng ấy là sủng cơ của tôi, ngài nghĩ ngài có thể tùy tiện đụng vào nàng ấy hay sao”.

Về mặt người kia đột nhiên biến đổi, cách một lớp râu rậm nhưng tôi vẫn có thể thấy hai má ông ta đỏ lên. Ông ta rút tay lại, cung kính chấp tay cúi chào Bà La Già, rồi tức giận nói: “Thiếu chủ, gần đây biên giới của Ma giới chúng ta có động tĩnh khác thường, những kẻ dị tộc thường hay qua lại, cô ta lại lịch không rõ, hành tung lén lút, không thể không đề phòng”. Lúc sau, lại mềm giọng, thành khẩn nói: “Xin đề thuộc hạ đem về thẩm tra một chút, xác minh cô ta không gây nguy hiểm gì... rồi sẽ cho người đưa cô ta trở lại chỗ ngài, thuộc hạ cam đoan, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ tổn hại của cô ta dù chỉ là một sợi tóc”.

Tôi cứng người lại, cố gắng bình tĩnh, tập trung pháp lực vào ngón tay, đợi cho cái kẻ tên Khai Nha này nói thêm dù chỉ một câu nữa thôi là lập tức làm cho ông ta hôn mê bất tỉnh. Độc Đồng Doanh Hoa trên người tôi còn chưa được giải, pháp lực trên người tôi đang mất dần, muốn làm như thế cũng đã có phần quá sức, nhất định phải thành công, bằng không trong thời gian ngắn sợ là tôi không đủ pháp lực để thực hiện phép thuật lần thứ hai.

Tôi đã chuẩn bị xuống tay xong rồi, không ngờ Bà La Già lại không kiên nhẫn mà nói: “Khai Nha, nàng ấy không phải là người không có lai lịch rõ ràng, nàng ấy là sủng cơ của tôi, cả ngày ở bên cạnh tôi, ngài quá lo lắng rồi đấy. Hôm nay tôi cho phép ngài nghỉ nửa ngày, ra ngoài giải tỏa tâm trạng đi”.

Dứt lời liền kéo tôi đi qua Khai Nha tiến về phía trước, để lại Khai Nha ở nguyên chỗ cũ, về mặt vô cùng hận vì không bắt được tôi.

Bà La Già nắm tay tôi đi xuyên qua vườn hoa đến một tiểu đình, không biết lấy từ đâu ra một bầu rượu trong veo, bốn phía là rừng trúc xanh thăm thẳm trông cũng có phần thanh nhã.

“A Hoàn, nàng vẫn trầm mặc không nói, có phải vẫn đang nghĩ đến những gì Khai Nha vừa nói hay không?”.

Tôi thờ dãi, không hiểu sao trong lòng lại thấy ghen tị, cố tỏ ra không để ý đến mà nói: “Chỉ là thiếp đang nghĩ đến việc của Ma Quân thôi”.

Bà La Già gật đầu, trầm giọng nói: “Tuy phụ thân không muốn nói cho tôi biết chuyện của người, nhưng qua nhiều năm như thế, tôi ít nhiều cũng nghe được một chút từ những người xung quanh”.

Chàng rót rượu, uống một ngụm, “cách” một tiếng buông ly rượu xuống bàn, ánh mắt trở nên mờ mịt.

“Thật ra lúc bé tôi từng lén vào thư phòng của phụ thân, đã xem qua bức tranh ấy. Hôm đó phụ thân từ bên ngoài trở về, vết máu ở khóe miệng còn chưa lau sạch, đã tự nhốt mình trong thư phòng nguyên cả một ngày. Mấy hôm trước đó, phụ thân đã đồng ý sẽ dạy tôi phép thuật, tôi không cam lòng, vì thế mới lén lén vào thư phòng, muốn xem xem phụ thân ở trong đó làm cái gì. Trong phòng đầy mùi rượu, trên đất đầy những vỏ rượu trống rỗng, phụ thân ôm lấy bức tranh, thủ nề man. Trên bàn thư tịch xếp lộn xộn, có quyển còn dính chút rượu, ít mực, nhưng xung quanh bức tranh ấy ngay cả chút bụi cũng không có. Sau đó tôi có nghe trưởng lão trong tộc nói, lúc phụ thân đi tuần hành ở bên ngoài, từng yêu một nữ tử phạm trần, người ấy tên là Quỳnh Nhi, sinh ra trong cảnh nghèo khó, phải ca hát để kiếm sống, sau khi phụ thân cứu người ấy, bọn họ liền nhất kiến chung tình, rồi người ấy mang thai, phụ thân muốn người ấy phá thai, nhưng người ấy không đồng ý. Thật ra, huyết mạch của Ma tộc quá mạnh mẽ, phạm nhân mang phạm thai, tuyệt đối không thể chịu nổi nỗi đau đớn dày vò khi sinh con. Sau đó, không biết vì sao, không còn nghe được tin tức của người ấy từ chỗ phụ thân nữa. Bây giờ có thể đoán ra được, nữ tử trong bức tranh ấy, e rằng chính là Quỳnh Nhi, mà tôi cũng chính là thai nhi ấy”.

Chân tôi ở dưới bàn co giật mấy cái, Bà La Già rất ít khi lộ ra biểu hiện bi thương như thế, bây giờ chàng lại dùng giọng điệu đó nói với tôi, tôi nghe mà cảm thấy có phần không thoải mái. Thanh âm ấy nếu như già hơn một chút, âm sắc thô hơn một chút, sẽ có vài phần giống với thanh âm của thổ thần ở Cung Phượng Thần. Tâm địa của chàng không xấu, đáng vẻ cũng thật tốt khiến cho đến cả lão điều như tôi đây cũng phải rung động.

Bà La Già thờ dãi, tôi nhìn dáng vẻ chàng nhắm mắt, chợt cảm thấy lóa mắt, muốn an ủi để chàng bớt buồn, vì thế khi chàng mở miệng tôi liền kiên quyết xông lên phía trước chàng, nhân lúc chàng không để ý, nhanh chóng dùng miệng của tôi ngăn miệng chàng lại.

Cái loại chuyện bịt mồm bịt miệng người khác như thế này, tôi không thường làm, nhưng tôi cảm thấy lúc này làm là rất hợp lý.

Bà La Già cứng người lại, rồi bình tĩnh ngay, tay vòng qua thắt lưng tôi, ôm tôi vào trong lòng. Động tác vô cùng lưu loát tự nhiên, không hề gượng ép, đúng là một kẻ thành thạo, trong đầu tôi không khỏi nhớ tới lúc mới gặp chàng lần đầu tiên, lúc đó chàng dường như cũng đang làm việc tương tự như thế này.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy chua xót, từng chút từng chút một, dâng lên.

Tôi hôn chàng một lúc, mới buông chàng ra, rồi ghé sát vào tai chàng nói: “Thiếu chủ, chúng ta không nói tới chuyện của Ma Quân nữa, chuyện đó sau này hãy nói. Thiếp rất thích bức tranh ấy, không biết Thiếu chủ có đồng ý thỏa mãn nguyện vọng bé nhỏ này của thiếp hay không?”

Tay của Bà La Già khẽ vuốt tóc tôi, rồi phát tay sai hạ nhân đi lấy đồ.

Ngoài giấy và bút mực, hạ nhân còn mang đến cả một hộp bánh ngọt, nhân hạt dưa.

Bà La Già tiện tay đút cho tôi một miếng, nói: “Tôi thấy nàng thích ăn mấy thứ này, nên sai người mang tới luôn”.

Tôi ăn bánh, chút chua xót trong lòng mới dâng lên đã trở nên vô cùng ngọt ngào.

“Thiếu chủ để ý kỹ ghê”. Tôi nhìn chàng, dịu dàng nói: “Thiếu chủ, chàng vì sao lại thích thiếp, lúc chàng mới từ trong con hôn mê tỉnh lại, đầu óc còn mơ hồ, cũng không có nhiều ấn tượng với thiếp, hiện tại lại vì thiếp mà chọc giận Khai Nha, chàng có từng nghĩ, không chừng có một ngày, thiếp sẽ rời khỏi chàng, phản bội lại chàng hay không?”

Bà La Già khẽ mỉm cười, rồi chăm chú nhìn tôi một lúc, lại mỉm cười, khoe miệng cong cong nói: “Nếu vậy tôi có rất nhiều lý do, mà lý do lớn nhất, vẫn chính là tôi nhớ nàng đã ở bên tôi. Ngày đó lúc tỉnh lại, nàng ở bên cạnh tôi, nắm tay tôi, xung quanh tuy yên lặng, nhưng tôi lại không cảm thấy vắng vẻ. Nàng hỏi tôi có từng nghĩ đến sẽ có ngày nàng phản bội tôi hay không, tôi cũng từng nghĩ đến, nhưng tôi không tin nàng sẽ làm như vậy. Tôi không nhớ trong quá khứ đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại tôi biết tôi có nàng. Cuộc sống sau này, chúng ta có thể cùng nhau vui vẻ mà sống, như vậy là đủ rồi. Hôn nữa hiện tại nếu nàng đã hỏi câu này, tương lai chắc sẽ không làm như thế”.

Khi chàng nói đến đây, thần sắc có chút mơ hồ, chắc chàng vừa nghĩ đến điều gì đó.

Tôi rút ra một chiếc khăn tay, lau sạch vụn bánh dính trên miệng, mỉm cười, nói: “Thiếu chủ, khoan nói chuyện này đã, tranh còn chưa có vẽ nét nào đâu đấy”.

Nói rồi, tôi mới nhớ tới trong thư phòng của Bà La Già hình như cũng có vài bức tranh như thế. Lúc còn là người hầu tôi đã từng cẩn thận thu dọn mấy bức tranh đó. Những bức tranh ấy có bức vẽ hoàn chỉnh, có bức chỉ là phác họa, nhưng điểm chung là đều vẽ nữ tử. Hình như, hai cái phụ tử nhà này đều có sở thích vẽ tranh nữ tử giống nhau vậy. Nghĩ đến đây, tôi lại cảm thấy không nên để cho Bà La Già vẽ tôi. Khách quan mà nói, Phụng Hoàn tôi từ khi sinh ra đến giờ đã hơn bảy trăm vạn năm, số lượng những nữ tử có dung mạo có thể so sánh với tôi, đếm không vượt được một bàn tay; càng đáng buồn hơn nữa là, số lượng những kẻ có khả năng tranh giành vị hôn phu với tôi, cũng chẳng đếm được một bàn tay. Tuy rằng ai cũng có ít nhiều tự ái, bây giờ tôi đây lại trở thành hàng ế đến khó tin. Nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng đến sự tự tin của tôi. Tôi theo lương tâm nói một câu, những nữ tử trong tranh này, đáng vẽ cũng chẳng xinh đẹp cho lắm. Nghĩ thế, trong lòng tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Tuy rằng Bà La Già đã vẽ tranh cho rất nhiều nữ tử, tôi chẳng thể nào trở thành người duy nhất được, nhưng tôi có thể tự tin mà nói, tôi là người đẹp nhất trong số họ, cũng sẽ là người cuối cùng được chàng vẽ tranh. Nghĩ tới đây, Bà La Già chợt dừng bút, tôi tò mò tiến lại gần xem, nhưng chàng lại ngăn tôi lại, giấu tranh đi. Tôi tức giận nhìn chàng.

Bà La Già cầm tay tôi, nói: “Sau này, mỗi ngày sẽ vẽ cho nàng một bức tranh, đợi sau này già rồi, chúng ta cùng mở ra xem”.

Trong lòng tôi lại cảm thấy dễ chịu. Thật ra, nếu có thể cứ như thế sống tiếp với nhau cũng không phải là không tốt. Nếu tôi có thể sớm tìm được Si Mị Chung và Ngưng Thần Châu, cứu Bích Hoa, rồi quay trở lại thời đại này cũng không phải là ý tôi, a cha cũng sẽ không phản đối.

Hơn nữa, tôi có thể sống sót ở thời không này hoàn toàn là do dựa vào phép thuật, bây giờ tôi lại trúng độc Đông Doanh Hoa, Ma giới lại không có giải được dành cho Tiên tộc, thời gian càng kéo dài, pháp lực của tôi mất sạch, e là có muốn trở về cũng không được nữa.

Tối đêm, tôi thay hắc y, lén lén vào Tầng Bảo Các. Những bảo vật giấu trong Cung Tu La thật sự là quá nhiều, tôi giong cây nến nhỏ bé lên, tìm quanh một hồi mà không thấy Si Mị Chung, nhưng lại tìm thấy một hạt châu kỳ lạ. Hạt châu này gần như trong suốt, bên trong lại có một hạt châu nhỏ hơn. Mẫu Tử Châu mà Thái Thượng Lão Quân từng nhắc đến với tôi có phải là cái này hay không? Đột nhiên phía sau có thanh âm la lên: “Ai ở trong này?”. Tôi kinh ngạc, quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Nàng dám đi trộm Mẫu Tử Châu, vậy nàng có dám sinh hài tử cho tôi không?

Khai Nha dùng sức cố gắng nắm chặt cổ tay tôi, “lạch cạch” một tiếng Mẩu Tử Châu rơi từ trên tay tôi xuống dưới đất, trái tim tôi cũng rơi theo nó luôn.

Ông ta híp mắt lại nhìn tôi thật kỹ càng, hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “Đã sớm phát giác ra ngươi lên lút làm cái gì đó, quả thật không sai. Theo tôi đi gặp Thiếu chủ”.

Tôi cố tránh, lại không tránh được. Nếu là ban ngày tôi còn có thể phản kháng được, tiếc rằng tối nay độc mới phát tác, pháp lực của tôi lại suy yếu thêm mấy phần, bây giờ muốn phản kháng cũng chẳng được.

Ai ngờ đâu, cuối cùng, tôi với chàng lại vô duyên.

Bà La Già ngồi ở trên giường, y phục khoác hồ trên người, ánh đèn khi tỏ khi mờ, nhìn không rõ về mặt.

Bên ngoài cửa sổ có trận gió thổi qua, tôi cảm thấy lạnh lạnh, áp suất khí trong phòng giảm xuống, dường như báo hiệu trước một trận mưa sắp tới. Ánh đèn chợt lóe sáng, có tiếng nổ “lộp bộp” âm vang trong phòng.

Trái tim tôi cũng muốn nổ tung theo ánh đèn.

Bà La Già tiện tay cầm trâm gạt bắc đèn, lại đốt thêm ngọn đèn nữa, đợi ánh đèn trong phòng sáng hơn một chút mới quay đầu, nhìn Mẩu Tử Châu mà Khai Nha đang cầm trên tay, rồi lại liếc mắt nhìn tôi.

Tôi yên lặng cúi đầu, đáy lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Theo ý của Khai Nha, tôi tự ý xông vào Tầng Bảo Các là tội không thể tha thứ, lại thêm nữa đêm lên trộm bảo vật, tội nặng thêm một bậc, lẽ ra nên lập tức xử lý, như thế mới là đúng luật Ma giới.

Bà La Già nhận Mẩu Tử Châu mà Khai Nha dâng lên, cầm trên tay. Chàng nhìn một lát, rồi chậm chạp bảo: “Khai Nha, mang Si Mị Chung tới đây”.

Khai Nha nhận lệnh đi lấy.

Bà La Già lại nói với theo Khai Nha: “Lần này ngài lập công lớn, tôi sẽ có khen thưởng sau. Bây giờ không nên rút dây động rừng, chúng ta phải thả dây câu dài, câu cá lớn”.

Thần sắc Khai Nha có chút kích động, khom lưng cúi chào, nhanh chóng rời đi. Cửa sổ mờ, không khí tràn vào trong phòng dường như hơi lạnh, nền đất dưới chân lạnh lẽo khiến tôi muốn đóng băng. Lúc mới ra khỏi phòng, vì để đi lại không gây tiếng động, tôi đi giày hơi mỏng một chút, giờ khí lạnh ngấm vào đến toàn thân rồi. Tôi nắm chặt tay, hai tay hơi run rẩy. Tâm có chút thất vọng dần dần len lỏi, tôi mím môi, đứng yên, không nói câu nào.

Dưới ánh đèn mờ ảo, ngón tay Bà La Già có vẻ càng trở nên trắng hơn. Ánh mắt chàng cuối cùng cũng rời khỏi Mẩu Tử Châu, vừa cười như có như không vừa nhìn tôi, lại thả lỏng thân thể, ngồi trên đệm mềm, nhẹ nhàng nói: “Mẩu Tử Châu tuy là hiếm gặp, nhưng tôi cũng đã nghe nói đến. Hạt châu này, dường như...”. Chàng dừng một chút, nụ cười trên môi trở nên sâu hơn, “Dường như bây giờ mà dùng thì có hơi lãng phí”.

Tôi cứng người, nói: “Thiếu chủ minh giám, Mẩu Tử Châu này, thiếp chỉ tò mò muốn nhìn một lần, nên vừa rồi mới cầm trên tay hơi lâu một chút thôi”.

Bà La Già cười vui vẻ, ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào tôi, tai ửng hồng. “A Hoàn, nếu nàng muốn có hài tử, có thể nói thẳng với tôi”.

Tôi cảm thấy sự việc đang phát triển nhằm hướng, vì thế thử hỏi: “Thiếu chủ, chàng vừa nói gì thế?”.

Bà La Già khoát tay, ra vẻ như không có gì cả, nói: “Mẩu Tử Châu tuy là quý giá, nhưng chỉ có một tác dụng, chính là để nam nữ không cần hành sự mà vẫn khiến cho nữ tử thụ thai”. Chàng như vô cùng vui vẻ, ném hạt châu lên rồi lại bắt lấy, nhẹ nhàng cười, “Tâm tư của nàng, không lừa được tôi, cũng không nên giấu tôi. Nhìn xem, bây giờ Khai Nha phát hiện ra, nếu không có tôi, để xem nàng làm thế nào!”. Dứt lời, vừa chăm chú nhìn tôi, vừa cười. Quả thật là “sông khuất núi trùng ngờ tất lỗi, liễu xanh hoa thắm lại thôn xa(19)”.

Tôi cười nhẹ nhõm, đem đám lông tơ vừa rồi dựng đứng cả lên nhẹ nhàng vuốt xuống, lại nhẹ nhàng hỏi: “Thiếu chủ tin thiếp?”.

Bà La Già gật đầu. Chàng toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi như vậy, lòng tôi có chút cảm động, nhưng lại có chút phiền muộn, chàng toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi như vậy, mà tôi vẫn còn điều giấu diếm chàng.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm ầm ầm vang lên, cuối cùng cũng mưa, không khí vừa rồi mới căng thẳng đã chợt trở nên tốt đẹp.

Trái tim tôi ở trong ngực đập nhanh mấy nhịp, tôi thấp giọng nói: “Thiếu chủ, A Hoàn bây giờ không thể nói, nhưng thiếp có thể đảm bảo, trái tim của A Hoàn, thật sự là thuộc về Thiếu chủ. Đây là một cái tử kết(41), không thể gỡ được, mà cả đời này A Hoàn cũng không muốn tìm cách gỡ bỏ nó”.

Đột nhiên “cạch” một tiếng cửa bị đẩy ra, Khai Nha vừa cầm một cái hộp gỗ bước vào, vừa nhìn tôi đầy hận thù, nói: “Thiếu chủ, Si Mị Chung ở đây, xin hãy để thuộc hạ đem hồn phách của ma nữ này đi luyện, đây mới là tục lệ của Ma giới chúng ta”.

Bà La Già chăm chú nhìn Khai Nha một lúc, dường như có chút không đành lòng, ngập ngừng nói: “Khai Nha, nếu đã vào Si Mị Chung sẽ không có khả năng thoát ra, ngài có thể...”.

Khai Nha cắt ngang câu nói của Bà La Già, lớn tiếng nói: “Thiếu chủ, nếu bây giờ người tha cho ả, sau này tai họa khó lường”.

Bà La Già nhắm mắt, cuối cùng đưa tay ra nói: “Người đưa Si Mị Chung qua đây”.

Khai Nha nhanh chóng dâng lên.

Bà La Già chậm rãi mở hộp ra, bên trong chính là Si Mị Chung, hướng thẳng vào Khai Nha, lạnh lùng nói: “Bắt!”.

Khai Nha không kịp trở tay liền biến mất.

Bà La Già thở dài, không nói câu nào.

Tôi ngây người.

Đây là Bà La Già... đem hồn của Khai Nha đi luyện? Chẳng lại vì tôi, mà đem Khai Nha diệt khẩu, khiến cho tôi thật... cảm động.

Tiếng mưa rơi nhỏ dần.

Tôi rót một chén trà, cầm ở trên tay, rồi đưa cho Bà La Già, nhẹ giọng nói: “Thiếu chủ, A Hoàn không đáng để chàng làm như vậy. Hành vi của Khai Nha tuy là hướng vào thiếp, nhưng đối với Ma giới, là trung thành đến không thể trung thành hơn được nữa”.

Bà La Già uống một ngụm trà, cầm chén trong tay, xoay vài vòng, híp mắt nhìn nói: “Chính vì thế, tôi mới phải giết ông ta. Nếu như Khai Nha là kẻ tiểu nhân thích tranh danh đoạt lợi, tôi còn có biện pháp ngăn chặn cái miệng của ông ta, đáng tiếc...”. Hai hàng lông mày của chàng khẽ cau lại, thần sắc hơi ủ rũ, cùng với tiếng mưa rơi tí tách và bóng cây lay động ngoài sân, tạo nên cảm giác bi thương.

Tôi nghe chàng nói mà cũng cảm thấy bi thương, nếu như ban đầu, tôi cùng với chàng không gặp nhau như thế, giữa chúng tôi không có âm mưu, không có tính kế, nếu như tôi có thể làm như lời a nương nói chân thành thẳng thắn đối xử với nhau, tuy là sống đạm bạc, ăn cơm rau dưa, cũng tốt hơn bây giờ ngồi đối diện với nhau như vậy. Cuộc sống thoải mái như thế, phải chăng vô cùng nhẹ nhàng và dễ chịu?

Chỉ tiếc sự đời khó lường, tôi tuy là đã trải qua bảy trăm vạn năm vũ trụ hồng hoang, bãi bể hóa nương dâu, cũng nhìn không ra những ly ly hợp hợp của nhân gian, đoán không được những suy nghĩ trong lòng mỗi người.

Mọi việc không thể cứ muốn mà được, nếu không có âm mưu cùng tính kế, tôi đâu có xuyên qua thời không để đến thời đại này, làm sao có cơ hội gặp được Bà La Già. Cùng nhau ngồi uống trà tâm sự như bây giờ cũng là không có khả năng.

Tôi buông chén trà, chăm chú nhìn Bà La Già một lát, chậm rãi ngồi xuống, gối đầu lên chân Bà La Già, yên lặng hưởng thụ sự ấm áp trên người chàng, cuối cùng không nhịn được nói ra mấy lời trong lòng: “Thiếp có một chuyện, vẫn muốn nói với chàng, song lại nghĩ nếu chàng nghe xong chắc sẽ không thêm để ý đến thiếp, nên thiếp vẫn không nói. Nhưng hôm nay, thiếp muốn thử một lần. Thật ra thiếp không phải sủng cơ của chàng, mà là người hầu. Thiếp giả làm nam nhân, thật ra chỉ vì đề trà trộn vào trong Cung Tu La...”.

Bà La Già cười ngắt lời tôi, lắc đầu. “Nàng không cần nói nữa, thật ra tôi không mất trí nhớ. Tôi sợ hôm đó lúc tỉnh lại, nàng lo lắng bị tôi phát hiện ra thân phận thật, bỏ trốn đi mất, nên tôi đành phải giả vờ mất trí nhớ, để nàng yên tâm ở lại, để ngày ngày có thể nhìn thấy nàng”.

Tôi há hốc mồm muốn nói, Bà La Già lại giữ chặt tay tôi, reu ghẹo tôi: “Nàng dám đi trộm Mẩu Từ Châu, vậy nàng có dám sinh hài tử cho tôi không?”. Tôi đỏ mặt khi nghe thấy mấy lời này. Bà La Già dường như cũng có chút mất tự nhiên, hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chú ngọn đèn đang lay động, đỏ mặt nói: “Muộn rồi, nàng đi nghỉ ngơi đi”. Thanh âm của chàng hơi run rẩy, lòng bàn tay cũng hơi ướt. Tôi đột nhiên đứng lên, ngồi lên giường cạnh chàng, nói: “Tên của hài tử phải do thiếp đặt đấy nhé”.

----- Đây là đường ranh giới -----

Mấy ngày gần đây, tôi khá là mệt mỏi, cả ngày tinh thần không được tốt. Chắc nguyên nhân là do Đông Doanh Hoa, khiến cho pháp lực của tôi mất dần, cũng khiến cho sức khỏe của tôi yếu đi. Thường thì tôi đang nói chuyện với Bà La Già, lát sau đã ngủ lúc nào không hay. Buổi tối hôm đó, Bà La Già tiện tay đặt Si Mị Chung trong một cái hộp nhỏ có khóa trong phòng tôi, tôi nhìn Si Mị Chung, lại cảm thấy không muốn lấy đi. Chỉ sợ từ biệt lần này, chẳng biết tương lai lúc nào mới được gặp lại, cũng chẳng biết trong lúc tôi rời khỏi nơi đây, Bà La Già liệu có gặp được một A Hoàn khác hay không. Nhưng pháp lực càng ngày càng yếu đi của tôi lại luôn nhắc nhở ta rằng thời gian của tôi không còn lại bao nhiêu.

Ban đêm, tôi nhân lúc Bà La Già rời khỏi phòng, quan sát Si Mị Chung cẩn thận kỹ càng một lúc, rồi dùng chút pháp lực còn sót lại về một trận pháp Truyền Tống. Tôi muốn đem Si Mị Chung chuyển về tương lai. Còn về Ngưng Thần Châu, ở thời đại này hay quay về tương lai tìm cũng như nhau cả thôi, cùng lắm thì tìm thấy rồi cũng dùng phương pháp như thế này để chuyển về, như vậy, tôi vẫn có thể ở bên cạnh Bà La Già, lại có thể cứu được Bích Hoa. Biện pháp này, tôi phải khổ sở suy nghĩ mấy ngày mới nghĩ ra. Tôi thấy, đây quả là biện pháp tốt nhất rồi.

Tôi cầm lấy Si Mị Chung, đang định thả vào trong trận, thì chợt nghe thấy phía sau có thanh âm chậm rãi truyền đến: “A Hoàn”.

Tôi sợ hãi. Bà La Già từ từ đi về phía tôi, gương mặt không tỏ thái độ gì cả. Chàng ngây người ra nhìn tôi, rồi bình thản nói: “Si Mị Chung là bảo vật quan trọng của Ma giới, nàng muốn đem nó đi?”.

Tôi ấp úng nói: “Thiếu chủ, chàng nghe thiếp nói đã, thiếp muốn mượn Si Mị Chung, dùng xong thiếp sẽ đem trả lại cho chàng”.

Bà La Già gật đầu, cười khẽ: “Vì thế, nàng muốn mượn Si Mị Chung?”.

Tôi thấy Bà La Già là người thấu tình đạt lý, vì vậy vui vẻ nói: “Thiếp chỉ cần mượn mấy ngày thôi”.

Bà La Già lại gật đầu. Chàng lại thờ dài, dịu dàng nói: “Nàng cũng thật là, nếu muốn mượn Si Mị Chung, không cần phải làm như vậy”.

Tôi cúi đầu, vừa ngượng vừa lo: “Thiếp biết Si Mị Chung là bảo vật quan trọng của Ma giới, vì thế nên thiếp sợ chàng không cho thiếp mượn”.

Bà La Già cười vui vẻ, tiến về phía tôi, cầm tay tôi, dịu dàng nói: “Vì lấy được Si Mị Chung, nữ giả trang nam, giả trang làm thị vệ trà trộn vào Cung Tu La, tìm cách tiếp cận tôi và Thạch Cự, lại làm người hầu của tôi, cuối cùng không tiếc hy sinh cả bản thân mình, cái giá phải trả này quả thật là quá lớn, nàng không sợ, nàng sẽ bị lộ sao? Hoặc là, đến cuối cùng tôi vẫn không thích nàng, thì nàng phải làm sao đây?”.

Tôi đột ngột ngẩng đầu lên, mắt tròn trũng. Bà La Già lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ màu đỏ, nhìn quen quen. “Nàng đương nhiên là còn biện pháp vẹn toàn rồi, cái chai này tôi biết, là bình cổ do Cổ vương Niễn Ngọc chế ra, bên trong bình màu đỏ là hùng cổ, bình màu trắng là thư cổ, nếu như uống vào, cho dù có là heo, thì cũng sẽ yêu đến chết đi sống lại. Nàng nói xem, tôi nói có đúng không?”.

Tôi vội vàng nói: “Thiếu chủ, không phải, cổ trùng này là Thạch Cự đưa cho thiếp!”.

Bà La Già dùng lực mạnh nắm tay tôi, khiến cho cổ tay tôi hơi đau nhức. Chàng cười gằn: “Thạch Cự đã chết rồi không có ai đối chứng, nàng muốn nói thế nào mà chẳng được”.

Tôi bi thương nói: “Thiếu chủ cho rằng thiếp đã ăn thư cổ, rồi lên tìm cách cho chàng ăn hùng cổ ư! Hay là chàng cho rằng tình cảm của chúng ta đều do cổ trùng này đem lại?”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tôi thật muốn móc trái tim nàng ra xem, rốt cuộc nó làm bằng cái gì?

Tôi bi thương nói: “Thiếu chủ cho rằng thiếp đã ăn thư cổ, rồi lên tìm cách cho chàng ăn hùng cổ ư! Hay là chàng cho rằng tình cảm của chúng ta đều do cổ trùng này đem lại?”

Sắc mặt Bà La Già đột nhiên trắng bệch như giấy, lực nắm cổ tay tôi lại tăng thêm mấy phần. Tôi không chịu nổi, khẽ lắc tay, không thả, tôi lại lắc mạnh hơn, Bà La Già cũng lại tăng thêm lực nắm tay tôi.

Tôi thờ dài, cố gắng trấn tĩnh lại, xem ra không thể mất kiểm soát giống chàng được, vì thế, tôi tĩnh tâm, cố gắng nói với tâm trạng bình thường: “Si Mị Chung này, thiếp phải mượn để đem đi cứu một người, người đó vì cứu thiếp mà bị thương...”.

Giương mặt Bà La Già càng trở nên lạnh lùng hơn, chàng đẩy tôi áp sát vào tủ, mắt vẫn đỏ, đau thương nói: “Phải rồi, có người chờ nàng đi cứu, nên nàng mới phải vội vàng bỏ đi”. Dừng lại một chút. Chàng đột nhiên bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Nếu thế, nàng đi đi, ta cho nàng Si Mị Chung, nàng đem đi cứu người đó đi”.

Trong lòng tôi đột nhiên vui vẻ, cầm lấy Si Mị Chung bước ra ngoài phòng, nói: “Chàng chờ thiếp, mấy ngày nữa thiếp sẽ quay trở lại”.

Bất chợt phía sau có một luồng lực truyền đến, kéo mạnh tôi lại, tôi cảm thấy bị ôm chặt lấy, không thể gãy dựa được. Tay chàng lần từ mặt tôi xuống dưới, cho đến khi chạm vào ngực thì dừng lại nói: “Tôi thật muốn móc trái tim nàng ra xem, rốt cuộc nó làm bằng cái gì?”. Tóc chàng vương xuống mặt tôi, che mất tầm mắt của tôi. Lực tay chàng tăng thêm mấy phần, Bà La Già xoay người tôi lại, thấp giọng nói: “Nàng nghĩ rằng tôi sẽ để nàng đi hay sao. Trong Cung Tu La này, không được sự cho phép của tôi bất cứ ai cũng không được ra ngoài”.

Dứt lời liền quay đầu đi mất. Tôi đứng yên tại chỗ, nhìn bóng hình cô đơn của chàng rời đi, bỗng cảm thấy, chuỗi ngày cô quạnh sắp tới, quả thật là rất dài.

Đến tối, Bà La Già không trở về phòng. Ngày thứ hai, Bà La Già cũng vẫn không quay về phòng. Ngày thứ ba, tôi ngồi bên cửa sổ, trong lòng cảm thấy bi thương. Trên trời vàng trắng lưới liềm tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh mà trong veo. Tôi khẽ vuốt ve gương mặt mình, cảm thấy trái tim cũng đã trở nên lạnh lẽo.

Tôi sống chừng ấy năm, tình huống như thế này cũng chẳng gặp được mấy lần. Hình như là do chúng tiên hữu tính tình đều rất dịu dàng mềm mỏng, nếu không thì nhìn vào phẩm giai của tôi, họ cũng ngại lắm khó tôi.

Bây giờ, đối mặt với tình huống như thế này, tôi thấy, quả thật là khó giải quyết.

Như lần đó, tuy là Thái Ất nói tôi không được đi tìm huynh ấy, nhưng cũng chỉ được ba ngày, Thái Ất đã đến Cung Phượng Thần mời tôi đi dạo với huynh ấy. Lúc đó, tôi còn đang trong trạng thái thất tình, cả ngày buồn rầu, cơm cũng chẳng thèm ăn. Lại nghĩ đến chuyện tiểu phượng hoàng trong bụng sinh ra đã là đứa trẻ không có cha, trong lòng lại càng đau buồn hơn. Nhưng cho dù là như thế, tôi cũng không muốn đi tìm huynh ấy. Đầu tiên, là do không muốn huynh ấy nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của tôi. Thứ hai, tôi mặt dày mà nói một câu, tôi sợ tôi sẽ đánh cho Thái Ất một trận mất.

Lúc Thái Ất xuất hiện trước mặt tôi, tôi thật sự không hề mong huynh ấy tới. Thái Ất mang theo lên một cái hộp đựng thức ăn, nhắc từng cái đĩa bên trong hộp đặt lên bàn, lại đối xử với tôi như trước đây, dịu dàng nói: “A Hoàn, hôm qua huynh mới theo Ngọc Anh cô cô học làm điểm tâm, muội nếm thử đi, xem huynh có tài năng thiên phú giống như muội không?”.

Tôi cau mày, nhìn mấy đĩa điểm tâm, nuốt nước miếng ừng ực, nhưng vẫn cố cứng đầu cứng cổ mà nói: “Thái Ất, hôm nay muội ăn no mất rồi, không thể cố được nữa, để hôm khác đi”.

Thái Ất sờ sờ đầu tôi, nói: “Nếu vậy, để huynh mang về thôi”.

Tôi thật sự luyến tiếc mấy đĩa điểm tâm ấy, hạt dưa thơm phức phủ trên mặt bánh quả là nhiều.

Vì thế, tôi lại nhìn mấy cái bánh, cuối cùng không nhịn được nói: “Huynh cứ để đấy đi, ngày mai muội ăn”.

Lại nghĩ đến chuyện sau này Thái Ất cười thê tử, chắc cũng sẽ ngày ngày làm điểm tâm cho nàng ấy ăn, trong lòng tôi lại cảm thấy chua xót. Tôi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy vì nể mặt Thái Ất mà đưa ra một điều kiện rồi mới ăn, vẫn là có lỗi.

“Thái Ất, nếu hôm nay muội ăn mấy món điểm tâm này, buổi tối có thể bụng sẽ khó chịu, không chừng bé cung trong bụng cũng không thoải mái, biết đâu đêm không ngủ được, ngày mai tinh thần lại không tỉnh táo. Nhưng mà, muội vẫn nể mặt huynh, đồng ý nếm thử, có điều, huynh phải đồng ý một điều kiện của muội được không?”.

Thái Ất nghe thấy tôi nhắc đến bé cung, sắc mặt trở nên bi thương, lại vẫn cố cười nói: “Muội nói đi, huynh nhất định sẽ thực hiện”.

Tôi cảm thấy huynh ấy miễn cưỡng đồng ý như vậy, sau này nếu muốn đổi ý nuốt lời thì sao. Ánh mắt tôi đảo quanh, suy nghĩ tìm biện pháp.

Tôi đứng lên, đi quanh Thái Ất một vòng, lại quay về chỗ cũ, sâu xa nói: “Không vội, đợi muội nếm thử đã rồi nói sau”.

Nói xong, tôi cầm một miếng điểm tâm đưa lên miệng, cẩn thận nhai, cảm thấy vô cùng mềm mại thơm ngon. Mặt tôi biến sắc, “phù” một tiếng nhỏ miếng điểm tâm ra, rồi cầm chén trà trên bàn uống vội một ngụm, vẻ mặt đau khổ nói: “Thái Ất, điểm tâm huynh làm cứng như đá ý, làm muội nuốt chút nữa thì rụng cả răng, lại còn mặn nữa chứ”. Tôi lại cầm lấy chén trà, uống thêm ngụm nữa, chậm rãi nói, “Điểm tâm huynh làm như thế, không phải là muội chê huynh, nhưng quả thật là không thể ăn được. Muội yêu cầu huynh, sau này, cho dù là ai, cũng đừng để người ấy nếm thử điểm tâm huynh làm. Nhất là tiểu nương tử sau này huynh cưới. Muội chỉ muốn tốt cho huynh thôi”.

Tôi nhìn trộm Thái Ất, hình như huynh ấy có vẻ không vui, vì thế lo lắng nói: “Bỏ đi, nếu sau này huynh muốn làm, không cần ngại đem tới cho muội ăn thử, để muội làm vật hy sinh đi”.

Sắc mặt Thái Ất đột nhiên thả lỏng, vừa cầm lấy một miếng điểm tâm đưa vào miệng, vừa nói: “Chẳng lẽ khó ăn đến thế sao?”.

Tôi sợ hãi, vội giắt lấy miếng điểm tâm trên tay huynh ấy, nhét vội vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Đã nói là làm cho muội, ai cho huynh ăn vụng của muội?”.

Thái Ất bình tĩnh nhìn tôi, gương mặt lóe sáng như vừa hiểu ra điều gì, chợt cười, ngẫm nghĩ, lại cười, rồi bảo tôi: “Ngày mai ta lại mang điểm tâm qua đây, muội ăn thử xem có tiến bộ chút nào hay không?”.

Tôi giả vờ bình tĩnh gạt đầu. Tôi thấy, nếu như muốn biết sự giận dữ của Thái Ất là như thế nào, trên đời này tôi là người hiểu rõ nhất. Lần này tôi lại có thể dễ dàng vỗ về khiến cơn giận của huynh ấy biến mất, thật là kỳ lạ.

Đáng tiếc cơn giận của Bà La Già lần này kéo dài quá lâu, tôi nghĩ mãi mấy ngày nay, mà vẫn không tìm ra cách nào làm chàng người giận. Nhưng mà a nương từng nói với tôi, đàn ông cứng rắn thường sợ bị phụ nữ quấy nhiễu, chỉ cần hàng ngày quần lấy chàng, cho dù chàng có là núi băng hay núi lửa, cuối cùng cũng sẽ có ngày trở thành dòng suối ngọt ngào dịu dàng. Tôi thấy a nương có thể thu phục được phụ thân, nên những lời mà người nói, nhất định là đúng đắn. Tuy rằng hiện nay Bà La Già là một ngọn núi xen lẫn cả lửa và băng, nhưng tôi vốn rộng lượng, lại có rất nhiều thời gian, nên cách này chắc sẽ có hiệu quả. Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Hôm đó, Bà La Già nghĩ ngờ tình cảm của chúng tôi, trong lòng tôi cảm thấy tức giận, lại xen lẫn vài phần tủi thân. Nghẹn giọng, nghĩ lại tôi cũng chẳng bảo chàng mở cái bình ra xem, hừng cổ chẳng phải vẫn còn nguyên bên trong đó hay sao. Bây giờ tôi quyết định xuống nước trước, vì vậy tôi cũng không ngại, bắt đầu lùi một bước từ đây đi. Tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, cuối cùng cũng bước ra khỏi cửa phòng.

Đêm nay độ nhiệt độ khá thấp, ánh trăng cũng không sáng lắm, tôi kéo áo choàng bọc kín người, đi theo đường nhỏ len lút vào thư phòng của Bà La Già. Nghĩ một chút, lại quay qua đi theo hướng phòng bếp, hâm nóng lại bát canh làm ấm người.

Đèn trong thư phòng Bà La Già vẫn sáng, tôi đẩy cửa bước vào. Sau này tôi vẫn thường nghĩ lại, nếu đêm đó tôi không xuất hiện ở trong thư phòng của Bà La Già, kết quả giữa chúng tôi có phải sẽ tốt hơn hay không. Tôi đứng ở cửa, gió thổi tà áo choàng của tôi tung bay, khiến ngọn đèn trong phòng lay động. Khí lạnh từ dưới chân lan lên đến toàn thân.

Bà La Già ngồi trên bàn xa xa, tay đang cầm bút, trên bàn có nửa bức tranh lộ ra, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng có thể nhận thấy được bức tranh là vẽ nữ tử. Tất nhiên là vẽ nữ tử, ví dụ như người này... Nữ tử quay lưng về phía tôi nghe thấy tiếng động, giật mình quay lại nhìn tôi.

Y phục lụa mỏng khoác hở trên người cô ấy vì động tác đột ngột mà rơi xuống, da thịt trong suốt dưới ánh đèn trở nên vô cùng mịn màng, phía sau là chín cái đuôi hồ ly tán ra, trắng như tuyết, mềm mại như liễu rủ, yêu kiều hơn cả hoa. Quả thật là người đẹp hơn hoa.

Bà La Già ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, trong mắt ánh lên nhiều sắc thái phức tạp, cuối cùng buông bút, không nói câu nào.

Tôi hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước vào trong thư phòng, cửa ở phía sau đóng lại, phát ra tiếng “ken két”. Tôi cầm canh đến trước mặt Bà La Già, rót một bát, đưa cho chàng. Bà La Già nhìn tôi, môi giật giật nhưng không nói tiếng nào, cũng không nhận bát canh trong tay tôi. Tôi từ trước tới giờ vẫn là người thẳng thắn, các vị tiên hữu tôi quen cũng thế, nhìn thần sắc chàng muốn nói lại thôi như bây giờ, tôi thật ra không hiểu cho lắm. Tôi cẩn thận suy nghĩ một lúc ý tứ của chàng, hay là chàng muốn tôi cũng đưa một bát cho ả hồ ly kia?

Lúc đến đây, tôi không nghĩ trong phòng lại có khách, nên chỉ cầm theo có hai cái bát. Tôi vốn tính đợi đến lúc Bà La Già vui vẻ, trở thành dòng suối ngọt ngào dịu dàng, tôi liền rèn sắt khi còn nóng, đưa cho chàng canh làm ấm người, làm chàng cảm động, cùng chàng uống mỗi người một bát. Ai ngờ chàng ngay cả uống một ngụm canh thôi cũng không muốn. Tôi cảm thấy chua xót, miễn cưỡng cười nói: “Phải rồi, thiếp sợ ý quá”. Dứt lời đặt bát canh trong tay xuống, lại rót đầy một bát nữa, đưa đến trước mặt ả hồ ly kia, cố gắng nín cười.

“Cô nương, trước kia tôi chưa từng gặp cô, không biết nên xưng hô như thế nào?”.

“Từ Như”.

Tôi gật đầu, cười nói: “Từ Như thật là một cái tên hay. Cô nương uống chút canh làm ấm người đi, y phục của cô nương có phần mỏng manh, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh”.

Ả hồ ly Từ Như kia nhìn xa thì là một mỹ nhân, nhìn gần thì đúng là một đại mỹ nhân. Không chỉ có diện mạo đẹp, cũng lại rất có khí chất.

Tôi đặt bát canh xuống phía trước, nói: “À, cô nương đừng hiểu lầm, tôi chỉ là người hầu của Thiếu chủ thôi, đêm nay là theo lệ thường mang thức ăn khuya tới”.

Không biết Bà La Già đến bên cạnh tôi từ lúc nào, hất mạnh bát canh trong tay tôi xuống. Canh này quả đúng như tên, hắt lên tay khiến tôi thấy rất nóng. Tôi lên lấy tay áo lau đi canh dính trên tay, đau đớn từ mu bàn tay bắt chợt lan truyền đến tận đỉnh đầu.

Bà La Già nhìn tay tôi, lạnh lùng nói: “Lui xuống!”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 16: Cho dù là thiếp chết, chàng cũng sẽ yêu thi thể của thiếp; cho dù là thi thể của thiếp thối rữa, chàng cũng vẫn sẽ yêu thi thể thối rữa đó; cho dù là đến cuối cùng, thiếp cùng với vũ trụ này trở thành hư vô, chàng cũng không thoát được

Bà La Già nhìn tay tôi, lạnh lùng nói: “Lui xuống!”.

Nhưng mà lúc này, tôi lại không muốn rời khỏi đây. Nếu như tôi đi rồi, chàng với ả hồ ly kia ở lại trong phòng, ai biết được sẽ làm những cái gì. Bây giờ, tôi đã phần nào hiểu được Thạch Cơ rồi, phải trông nom canh chừng một người như chàng, quả thật là chẳng bao giờ hết lo lắng.

Con bạch hồ ly kia lùi về phía sau cầm lấy bát canh, sửa sang lại y phục, lại liếc nhìn tôi một cái. Cái liếc mắt này bao hàm sự thông cảm, châm chọc, ghen tị, hả hê, quả là nhiều ý nghĩa khiến tôi cảm thấy thật thần kỳ.

Tôi dùng cánh tay không bị thương tóm lấy ống tay áo của Bà La Già, thật nhanh, giọng nói mềm mại mà bi thương nói: “Thiếu chủ, dù gì thì chàng cũng

uống hết bát canh này đi đã”.

Bà La Già vung tay lên, tránh khỏi tôi, xoay người sang hướng khác không thèm nhìn tôi. Tôi chần chừ một lát, cuối cùng cũng quay trở về. Mu bàn tay bị phỏng nổi lên một đám bọt nước, nhìn khá đáng sợ, nhưng vì trong lòng tôi đang cảm thấy buồn vô cùng, nên cũng chẳng thấy đau. Lúc này đã dễ quên áo choàng ở trong thư phòng của chàng rồi, bây giờ hứng sương đêm, tôi mới cảm thấy lạnh. Tay áo cũng bị ướt một mảng lớn, dán vào da thịt, gió thổi qua, khiến tôi lạnh đến mức nổi cả da gà da vịt. Cho dù là như thế, nhưng tôi cũng không chịu rời khỏi cửa thư phòng. Nghĩ đến phòng ngủ lạnh lẽo mình tôi cô độc, trái tim tôi lại cảm thấy đau nhói. Không được vào trong, thì thôi chờ ngoài này cũng tốt, ít nhất cũng thấy bóng dáng chàng in lên cửa sổ, trái tim tôi cũng được an ủi một chút.

Bóng hình của Bà La Già bước trở lại bàn, rồi cầm lấy vật gì đó từ trên bàn lên, bước đến bên cạnh á bạch hồ ly kia, kéo tay cô ta ra, đưa cho cô ta. Á bạch hồ ly kia dường như rất thích vật đó, cầm lấy ngắm nghía một lúc lâu rồi mới cất kỹ vào trong ngực. Bà La Già lại bước lên phía trước, nắm lấy tay á bạch hồ ly, bóng hình hai người dần dần hòa nhập vào nhau.

Tôi tiến lên phía trước vài bước, muốn nhìn cho rõ những gì đang xảy ra, lại không cẩn thận dẫm phải cành cây khô gây ra một tiếng “rắc” giòn vang, khiến cho người trong phòng cảnh giác hết lên hỏi: “Ai?”.

Tôi hoảng sợ, vội vàng chạy trở về phòng. Chắc là lúc chạy vội vàng quá, đến lúc về đến phòng tôi phát hiện một chiếc giày đã rơi từ lúc nào, lòng bàn chân bị trầy da một chút, hơi chảy máu.

Tôi đóng cửa phòng, cầm lấy Si Mị Chung đang đặt trên bàn, bỗng thấy vô cùng mệt mỏi. Bà La Già quả thật không nuốt lời, chàng để Si Mị Chung lại cho tôi, nhưng cũng lại giam giữ tôi trong Cung Tu La này. Tôi ngày ngày nhìn Si Mị Chung, ngày ngày Si Mị Chung cũng nhìn lại tôi. Ngày ấy, chàng hỏi tôi trái tim tôi làm bằng cái gì, nhưng tôi cũng chưa từng nhìn thấy trái tim của phượng hoàng. Tôi đoán, chắc cũng không phải làm bằng đá đâu.

Chàng chắc không biết, trận pháp lần trước đã làm hao gần hết pháp lực của tôi, pháp thuật xuyên thời không của tôi sợ là sắp mất đi hiệu lực. Ai mà ngờ được, tôi chạy vòng quanh, cuối cùng cũng vẫn bị vận mệnh đùa giỡn. Theo như tôi tính toán, chắc cũng chỉ còn được ba ngày nữa thôi.

“Thế nào, vẫn còn nhớ tôi ân nhân cứu mạng của nàng sao?”. Bà La Già mở cửa, nhìn thấy tôi đang cầm Si Mị Chung, có chút bức bối.

Tôi bỏ Si Mị Chung xuống, lấy tay bị thương kéo ống tay áo chàng. Bà La Già tránh đi, tay tôi lại tăng thêm chút lực kéo. Chàng nhìn tay áo, lại lạnh lùng nhìn tôi. Tôi sợ hãi buông tay. Trong phòng trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, Bà La Già khép hờ mắt, nói: “Nàng mới bị thương, đừng cử động”. Tôi lập tức cảm thấy vui vẻ.

Chàng lấy từ trong ống tay áo ra một viên thuốc, rồi nói với tôi: “Nàng ăn đi”. Chân tôi mềm nhũn, phải dựa vào bàn, run rẩy nhận lấy. Bà La Già thấy tôi như thế, ánh mắt chàng biến đổi, tiến lên vài bước, nâng tay lên, rồi lại hạ tay xuống. Viên thuốc trong tay tỏa ra mùi thơm phưng phức, màu sắc óng ánh xanh biếc rất dễ nhìn, nằm trong tay tôi lăn qua lăn lại.

Tôi nhìn chàng dò hỏi.

Bà La Già khò sở nói: “Nàng yên tâm, đây không phải là độc dược”. Chàng nhìn tôi đưa viên thuốc xanh biếc đó vào miệng, ánh mắt có chút áy náy. Cuối cùng, xoay người nhìn bóng hình in trên tường, bình thản nói: “Hoàn Phượng, nàng có nghĩ, tình yêu như thế cho dù có được cũng sẽ không hạnh phúc hay không. Hơn nữa, nàng vốn là...”.

Tôi ngây người, không biết chàng nói thế là có ý gì.

Bà La Già vẫn nhìn bóng hình được ngọn đèn chiếu in lên tường mà nói: “Nàng vừa mới ăn, chính là giải dược của tình cô. Tôi trả nàng tự do, cũng là trả tự do cho chính tôi”.

“Si Mị Chung nàng cũng có thể mang đi”.

“Nhưng đừng xong rồi, mong nàng tự mình mang trả lại tôi”.

“Nếu nàng đồng ý, có thể mang người đó cùng đến Ma giới”.

Nỗi bi thương ngày càng dày đặc lan truyền thẳng từ trái tim lên đến tận đầu. Sức mạnh của ngôn ngữ lớn đến mức nào? Từ khi sinh ra cho đến giờ, lần tôi chịu thương tổn lớn nhất chắc là hứng chịu diệt thiên lôi. Thế mà lúc này, tôi lại cảm thấy giống như có hàng ngàn hàng vạn đạo diệt thiên lôi đang đánh trúng đầu, bên tai vang lên tiếng nổ long trời lở đất. Cho dù trái tim tôi có làm bằng đá, bây giờ cũng sẽ bị ngàn vạn đạo diệt thiên lôi đánh cho tan thành tro bụi.

Tôi nhắm mắt, cố gắng dần cảm giác đau đớn trong tim xuống. Cố gắng nhếch khóe miệng, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Thiếu chủ quan tâm đến thuộc hạ như vậy, thuộc hạ vô cùng cảm động”.

“Thiếu chủ, nói đi nói lại, chàng vẫn cảm thấy thiếp vì Si Mị Chung nên mới quấy rầy chàng. Thiếp thừa nhận, nếu không phải vì Si Mị Chung, chắc là thiếp sẽ không xuất hiện trước mặt chàng, nhưng chàng tuyệt đối không thể chỉ vì điều này, mà từ bỏ thiếp, chối bỏ tất cả mọi chuyện đã xảy ra”.

“Đúng rồi, chàng vốn là muốn chối bỏ tất cả”.

“Mấy ngày gần đây chắc là chàng đang nghiên cứu cách giải tình cô. Đây là biện pháp mà Niễn Ngọc đưa ra cho chàng?”.

“Ha ha, Bà La Già, chàng thật ngốc, Niễn Ngọc nói cái gì chàng cũng tin sao, thảo nào chàng lại bị thiếp lừa thế thâm đến thế. Thiếp nói cho chàng biết, cổ này một khi đã xâm nhập vào huyết mạch, sẽ thấm vào sâu trong xương tủy, trừ khi lột da róc xương, thay đổi toàn bộ máu trong cơ thể, nếu không thì cả đời này, chàng đừng hòng thoát được”.

“Cho dù là thiếp chết, chàng cũng sẽ yêu thi thể của thiếp; cho dù là thi thể của thiếp thối rửa, chàng cũng vẫn sẽ yêu thi thể thối rửa đó; cho dù là đến cuối cùng, thiếp cùng với vũ trụ này trở thành hư vô, chàng cũng không thoát được”.

“Chàng có sợ không?”.

“Thiếp có thể nói biện pháp giải thoát duy nhất cho chàng, chàng có muốn nghe không?”.

Tôi cầm lấy Sĩ Mị Chung đưa lên, đầu đón như muốn vỡ nát toàn thân, lạnh lùng nói: “Chàng có thể dùng Sĩ Mị Chung đem hồn phách của thiếp đi luyện. Trừ khi có một người hồn phi phách tán, bằng không cả hai sẽ vĩnh viễn bị cổ độc này chi phối. Chàng có dám không, chàng có dám không!”.

Có lẽ do tôi quá xúc động, cảnh vật trước mắt bỗng trở nên mờ ảo, tôi phải vịn vào bàn để đứng vững. Ngực tôi phập phồng, thở dốc, lại cố dán vào tai Bà La Già nói: “Chàng cũng nên cẩn thận một chút, ngộ nhờ thiếp còn có mục đích khác, nói không chừng sẽ lại phải sử dụng biện pháp nham hiểm ác độc hơn nữa đấy”.

Bà La Già đứng yên không động đậy. Trong phòng càng ngày càng tối, tôi dần không thấy rõ gương mặt của Bà La Già. Tôi lui về phía sau vài bước, đứng dựa vào tường, cười lạnh nói: “Thiếu chủ nếu không tính sẽ xử lý thiếp ngay bây giờ, xin cho thiếp chút yên tĩnh, phòng này hơi nhỏ, không chứa nổi đại thần như ngài”.

Lúc này, tôi thật hy vọng, viên thuốc giải kia có thể thực sự giải được độc của tôi. Tôi cố gắng chống đỡ, đứng thẳng người, thở dốc, kiên quyết nhìn Bà La Già đi khỏi phòng. Tiếng đóng cửa rất nhẹ, lại giống như tiếng đao sắc, bất ngờ vang lên chặt đứt giấc mộng đẹp giấu sâu trong trái tim tôi. Tỉnh mộng, sương mù tan hết, cuối cùng thì tôi cũng đã nhìn thấy rõ mọi chuyện. Thì ra kẻ luôn ngủ say mê man, chỉ có mình tôi. Thì ra kẻ không muốn tỉnh lại, cũng chỉ có mình tôi.

Cảnh vật trước mắt vô cùng mờ ảo, hai mắt tôi chợt tối sầm lại, sau đó tôi không còn biết chuyện gì xảy ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: NGOẠI TRUYỆN 1 – RA ĐỜI KHÔNG PHẢI LÀ MỘT VIỆC DỄ DÀNG (1): Chuyện kể rằng, khi mẫu thân của Phượng Hoàn mới sinh hạ Phượng Hoàn, nàng chỉ mới là một quả trứng. Chính là một quả trứng tròn xoe, vỏ màu xám tro

Chuyện kể rằng, khi mẫu thân của Phượng Hoàn mới sinh hạ Phượng Hoàn, nàng chỉ mới là một quả trứng. Đúng là một quả trứng tròn vo, vỏ màu xám tro. Có điều, phần đầu có hơi nhỏ một chút.

Những quả trứng phượng hoàng khác hầu như đều dài ba thước, hình bầu dục, vỏ ánh lên màu vàng kim. Quả trứng Phượng Hoàn chỉ dài có hơn hai thước, hơn nữa, lại là một quả trứng tròn vo với vỏ màu xám tro. Nếu để lẫn với mấy tảng đá, e là cũng chẳng ai phân biệt được.

Mẫu thân của Phượng Hoàn vuốt ve vỏ trứng của nàng, mắt ứa lệ, nhìn phụ thân nàng là Phượng Ngạn, nước mắt lã chã nói: “Chàng nói xem, hài tử của chúng ta giống phượng hoàng hơn, hay là giống chim quỳên hơn?”.

Đúng vậy, mẫu thân của Phượng Hoàn chính là một con chim quỳên lông đỏ rực như lửa.

Phượng Ngạn cẩn thận nhìn quả trứng mà ái thể đang cầm trên tay, nói: “Nếu nói là trứng phượng hoàng, thì hình như hơi nhỏ, hình dáng cũng không giống; nếu nói là trứng chim quỳên, thì dường như lại hơi lớn, vỏ cũng hơi dày”.

Mẫu thân của Phượng Hoàn ôm chặt tảng đá trong lòng, vừa khóc vừa nói: “Cho dù quả trứng này nở ra cái gì đi nữa, cũng là con của thiếp, chàng tuyệt đối không được ghét bỏ con”. Rồi cúi đầu hôn lên vỏ trứng, nói: “Nuông nhất định sẽ chăm sóc con cẩn thận”.

Mẫu thân của Phượng Hoàn tuy nói như thế, nhưng vẫn không tránh được bản tính của chim quỳên. Mới sinh con được nửa ngày, dường như đã quên

luôn trong nhà còn có một quả trứng. Quả trứng Phụng Hoàn cô đơn bị đặt lơ lửng trên một cái giường tơ lụa nhỏ, xung quanh chẳng có ai, ngay cả gió cũng chẳng thổi đến được. Đột nhiên, quả trứng tròn vo xám tro trên giường chuyển động, lăn mấy vòng xung quanh rồi dừng lại. Một lúc lâu sau, quả trứng ấy lại bắt đầu lăn, càng lăn càng nhanh, đâm sầm vào tường, lại lăn trở lại vài vòng. “Ồi!”, trong phòng vang lên tiếng kêu đau đớn của trẻ con. Quả trứng lăn vài vòng tại chỗ, rồi lại lăn ngược xuôi vài vòng, ngừng lại một chút, lại hướng về bên phải lăn đi, vài vòng là trở lại trên giường nhỏ.

“Cạch” một tiếng, quả trứng rơi xuống. “Oa...” không thể nghĩ ngờ gì nữa, quả thật là có tiếng trẻ con khóc. Bên trong vỏ trứng truyền đến mấy tiếng nức nở, một lúc sau thì ngừng.

“Phụ thân hài tử, không biết cục cưng của chúng ta thế nào rồi, đã đục vỏ trứng chui ra chưa?”.

“Mới sinh ra còn chưa đến một ngày, sao có thể nhanh như thế được”.

Tiếng nói chuyện lớn dần, tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần.

“Nguy rồi, Phụng Hoàn, không thấy trứng đâu cả!”.

Giường nhỏ bằng tơ lụa trong phòng trống trơn, không có cái gì hết cả. Phụ thân, mẫu thân của quả trứng vội vàng lục tung cả phòng lên, ngay cả mấy khe hở cũng tìm đến ba bốn lần, vẫn chẳng thấy cái gì.

Đúng thế, Phụng Hoàn ngày đầu tiên sinh ra đã bị phụ mẫu bỏ quên!

CHƯƠNG 17 : Tôi quay đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Bà La Già, tiến lên gần hơn chút nữa, hôn chàng.

Bà La Già ngồi bên cạnh giường nắm tay tôi, quầng mắt thâm đen, môi khô nứt nẻ. Tôi cử động thân thể muốn ngồi dậy, Bà La Già nắm chặt cổ tay tôi nhẹ giọng nói: “Đừng cử động, nàng đang dùng thuốc”. Dứt lời thuận tay vuốt ve mái tóc của tôi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Bà La Già, thấp giọng nói: “Đưa thuốc cho thiếp, thiếp tự uống được”.

Bà La Già cười “ha ha” mấy tiếng, lấy tay chọc chọc mũi tôi, cười nói: “Đừng tức giận nữa, tối qua là ta không đúng”.

Thuốc mỡ mát lạnh được ngón tay ấm áp xoa nhẹ trên mu bàn tay, vô cùng thoải mái. Tôi cảm thấy trái tim ấm áp, độ ẩm của bàn tay đặt trên tay tôi cũng có thể khiến tôi bị phỏng.

Tôi đưa tay vuốt ve gương mặt Bà La Già, lại sờ mặt mình, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ là ảo giác?”.

Bà La Già mỉm môi, véo má tôi, cười nói: “Ừ, hay là ảo giác nhỉ?”.

Tôi nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng yên tâm. Xem ra cuối cùng thì Bà La Già cũng đã nghĩ ra tình cớ gì đó chẳng qua chỉ là chuyện vớ vẩn mà thôi.

Tôi run rẩy nói: “Chàng nhất định phải tin thiếp, thiếp thật sự yêu chàng”.

Bà La Già gật đầu.

Tôi lại nói: “Si Mị Chung thiếp dùng xong nhất định sẽ trả lại cho chàng”.

Bà La Già lắc đầu nói: “Của tôi cũng là của nàng”.

Tôi vô cùng vui vẻ, nắm lấy tay Bà La Già, dùng sức lắc lắc mấy cái, chợt nghĩ đến chuyện kia, cảm thấy khó chịu, suy nghĩ một lát, cuối cùng không chịu được, áp ứng hỏi: “Á bạch hồ ly kia là ai?”.

Bà La Già cười vui vẻ, giải nhẹ vào lòng bàn tay đã được băng bó gọn gàng của tôi, nói: “Thuốc nàng dùng là do cô ấy đưa, bây giờ mới nhớ đến cô ấy?”.

Tôi cảm thấy sự ẩm ướt trong tim dần lan lên, cuối cùng cũng tràn ra khỏi hốc mắt. Những buồn bực khó chịu lúc trước bắt chợt tan biến hết. Tôi mỉm cười. Giây phút ngọt ngào như thế này, thật ra là chỉ có ở trong mơ.

Lúc tôi mới từ trong cơn mơ tỉnh dậy, ý cười trên miệng vẫn còn ẩn hiện. Bầu trời ngoài cửa sổ rất trong xanh, tay của tôi cũng đã được băng bó gọn gàng, có điều, người ngồi bên cạnh giường tôi lại là á hồ ly Tử Như kia.

Cô ta thấy tôi tỉnh dậy, vội đứng lên, cúi chào tôi, giọng nói như tiếng chuông ngân vang lên: “Lúc trước Tử Như không biết Hoàn Phụng nương nương là sủng cơ của Thiếu chủ, hành vi có điểm thất lễ, xin nương nương thứ tội”.

Dừng một chút, lại nói: “Tay của nương nương vừa rồi thiếp đã băng bó rồi, không biết nương nương còn cảm thấy có chỗ nào khó chịu hay không?”.

Tôi hí híp mắt, nhìn quanh phòng, thấp giọng nói: “Cô tới từ lúc nào?”.

Tử Như nói: “Sáng sớm hôm nay thiếp đã đến đây rồi, Thiếu chủ nói, Hoàn Phụng nương nương ở một mình trong phòng, tay lại bị thương, hành động

bất tiện, sợ người buồn bực mà sinh bệnh. Nên sai thiếp qua đây, ở cùng nương nương”.

Tôi chăm chú nhìn băng vải băng trên tay, từng tầng từng tầng một được băng bó cẩn thận, độ căng vừa phải, trắng bóc, khiến tôi thấy chói mắt.

Tôi cố mỉm cười với cô ta, đề thấp giọng nói: “Cô thật khéo tay”.

Từ Như không nói gì, chỉ cúi chào tôi.

Xốc chân lên bước xuống giường, ánh nắng mặt trời len qua song cửa sổ vào phòng, từng nắng, chiếu xuống mặt đất. Tôi híp mắt nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, thong thả bước đến cạnh cửa, Từ Như ở phía sau nói: “Miệng vết thương trên chân nương nương còn chưa đóng vảy, người cần nghỉ ngơi thêm”.

Tôi phát tay, nhúu mày nói: “Không sao, hôm nay trời rất đẹp, tôi muốn ra ngoài tản bộ”.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cửa không hề dịch chuyển, dùng thêm sức, vẫn bất động.

Từ Như tiến lên đỡ lấy tôi, thấp giọng nói: “Độc Đông Doanh Hoa trên người nương nương chưa được giải, hơn nữa bây giờ nương nương...”.

Tôi chợt tỉnh ngộ, đứng rồi, sau sự việc tối hôm qua, Bà La Già sao còn có thể để tôi đi lại lung tung nữa cơ chứ. Cô nàng Từ Như này, chắc là được phái đến giám thị tôi rồi.

Ai mà ngờ sẽ có ngày tôi rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Dựa vào cửa, tôi ngáp một cái nói: “Nếu thế, cô đi lấy mấy thứ đồ chơi để tôi tiêu khiển giết thời gian đi”.

Sau khi Từ Như đi khỏi, tôi càng cảm thấy mệt mỏi, chậm chạp đi đến ngồi bên cạnh bàn, nhìn Si Mị Chung chăm chú đến ngẩn người.

Không biết bao lâu sau lúc tôi mở mắt ra, xung quanh là sương mù dày đặc, đất dưới chân đen tuyền tỏa ra hơi lạnh lẽo, trên đầu thỉnh thoảng truyền đến thanh âm riu rít, âm cuối được kéo thật dài, hướng về phía chân trời. Xung quanh tối đen không chút ánh sáng, không khí nồng đậm mùi máu. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một mảnh tối đen yên tĩnh, chẳng thấy mặt trời hay trăng sao gì cả.

Trong toàn lục hợp chỉ có hai nơi là tử địa với tôi, một là biển, hai là rơi xuống nước mà chết đuối.

Biển thì không phải, nếu là rơi xuống nước thì không thể cử động.

Nơi này tất nhiên là không phải hai chỗ đó, nhưng trong không khí lại tràn ngập mùi tử vong, chậm rãi xâm nhập vào trong tận tim tận phổi.

Tôi nhắc chân muốn đi về phía trước xem thử, tay lại bị kéo giật trở lại phía sau.

“Đừng cử động”.

Bà La Già đứng ở phía sau tôi, viền y phục dính bùn, tóc rối tung. Chàng thở hổn hển, rồi mới ngắt quãng nói: “Sao nàng lại ở đây?”.

Tôi thấy chàng hỏi tôi như vậy thật vô lý.

Tuy là động cơ khiến tôi xâm nhập vào Cung Tu La không được trong sạch cho lắm, nhưng ngoài việc tôi muốn trộm Si Mị Chung ra, tôi dù lúc là người hầu hay là tù nhân, cũng vẫn luôn rất thành thật.

Ví dụ như vừa rồi, à hồ ly Từ Như kia ám chỉ với tôi Bà La Già muốn tôi ở yên trong phòng, lúc tôi hiểu ra thì đến cả việc đứng gần cửa sổ tôi cũng không làm, sợ làm cho cô ta phải lo lắng, vừa phải hầu hạ tôi vừa phải trông coi tôi.

Dù sao tôi cũng lớn hơn Từ Như vài trăm vạn tuổi, cũng không nên làm khó cho tiểu bối.

Tôi nhìn người trước mặt vốn cùng niên kỷ với tôi nhưng nay lại mới chỉ là một thiếu niên, trong lòng cảm thấy thật buồn bực.

Nhưng làm sao tôi có thể để tiểu tử này lần nữa phá hỏng sự tao nhã của thượng thần tôi được?

Tôi lặng lẽ hất tay Bà La Già ra, chỉnh lại vạt áo, đứng thẳng người, hắng giọng, nghiêm trang nói: “Thiếu chủ mình giám, thuộc hạ thật sự không muốn tới nơi này”.

Bà La Già ôm ngực, quay đầu, ho khan mấy tiếng, nghỉ ngơi một lúc rồi mới quay sang phía tôi, cẩn thận nhìn tôi từ trên xuống dưới, rồi mới nói: “Không phải là tôi trách nặng, nàng đi sát cạnh tôi, tôi đưa nàng ra ngoài”.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thuộc hạ thấy người có vẻ rất chật vật, trên giấy cũng dính đầy bụi đất, xem ra nơi đây cũng không dễ đi lại. Nhưng Thiếu chủ có thể tìm được thuộc hạ trong thời gian ngắn như vậy, xem ra người đối với nơi này rất quen thuộc”. Suy nghĩ một chút, tôi chỉ vào không trung nói: “Không có nơi nào có thể thoát khỏi sự chi phối của mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao, nhưng ở nơi này không thấy mặt trời hay mặt trăng, cũng chẳng thấy sao, thuộc hạ bạo gan đoán, nơi này là ảo cảnh hư cấu?”.

Bà La Già gật đầu. Nhìn vẻ mặt chàng muốn nói rồi lại thôi, trong lòng tôi cũng hiểu được vài phần, cố lấy lại bình tĩnh nói: “Thuộc hạ thấy sát khí trong này rất dày, không lẽ trong ảo cảnh này lại là nơi tử địa?”.

Bà La Già lại nắm lấy tay tôi, vội kêu lên: “Hiện tại thân thể nàng rất yếu, không chịu nổi sát khí trong này, mau theo tôi ra ngoài, sau này tôi sẽ từ từ giải thích cho nàng mọi chuyện”.

Tôi cười. Hai hàng lông mày của Bà La Già hơi cau lại, hai mắt mở to, nhìn vẻ mặt chàng vội vàng, khiến tôi suyt chút nữa thì nghĩ rằng người chàng muốn cứu là người trong tim của chàng cơ đấy. Nhưng bây giờ tôi tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy. Qua từng ấy chuyện, nếu tôi vẫn là một con chim luôn nghĩ ai cũng yêu mình, không khỏi có chút quá tự tin đi.

Tôi vuốt mũi, giấu hai tay sau lưng, chậm rãi nói: “Thiếu chủ, người tới cứu thuộc hạ, thuộc hạ vô cùng cảm động, trong tâm nhất định sẽ nhớ kỹ ân tình này của Thiếu chủ. Nhưng trong ảo cảnh này khó bảo toàn được tính mạng, Thiếu chủ đi trước đi, tuyệt đối đừng vì thuộc hạ mà bị thương nếu không, trong lòng thuộc hạ sẽ thấy rất áy náy”.

Thần sắc Bà La Già chợt biến đổi.

Tôi chớp đôi mắt khô khốc, miễn cưỡng cười nói: “Chẳng lẽ trên mặt thuộc hạ hôm nay có cái gì hay ho, đáng để Thiếu chủ nhìn kỹ đến thế?”.

Bà La Già chợt thở dài, không nói gì.

Tôi cố gắng ra vẻ không sao cả để mặc chàng nhìn.

“A Hoàn, thật ra là nàng yêu tôi đúng không?”. Câu hỏi này thật là quá đáng sợ, nếu không phải tôi đã hơn bảy trăm vạn tuổi, sợ là tôi sẽ hét lên mất.

Tôi nhú mày, dịu dàng nói: “Thiếu chủ, độc của tình cô đã được giải”. Ngẫm nghĩ một chút, lại ngập ngừng nói: “Hay là Thiếu chủ còn chưa giải hết độc, thuộc hạ có cách giải, người có muốn thử hay không?”.

Sắc mặt Bà La Già trở nên trắng bệch. Tôi không nhẫn tâm, rút cuộc thở dài không thềm nói gì nữa, tìm chỗ bằng phẳng mà ngồi xuống nghỉ ngơi. Bà La Già cũng không nói gì nữa, đứng yên lặng một lúc, rồi cũng ngồi xuống dựa vào tôi. Chỉ như vậy thôi mà trong nháy mắt, tôi thấy dường như chúng tôi vẫn đang ngồi trong tiểu đình mái cong đó, chàng cầm bút vẽ mỉm cười với tôi.

Tôi quay đầu nói với Bà La Già: “Thiếu chủ, người có bao giờ nghĩ, nếu thuộc hạ chưa từng xuất hiện, người có lẽ sẽ cảm thấy hối tiếc? Hay là người xuất hiện là người khác, người sẽ cảm thấy tốt hơn?”.

Bà La Già nói: “Nàng nghĩ đến nhiều chữ nếu như quá, tôi chưa từng nghĩ đến”.

Tôi lại nói: “Nơi này thật là yên tĩnh đến nhàm chán, nếu người không ngại thì thử nghĩ một chút đi”.

Bà La Già nói: “Tôi không cảm thấy nhàm chán”.

Tôi lập tức cười nói: “Vậy là tốt rồi, nếu không thuộc hạ sẽ phải vắt óc mà nghĩ ra biện pháp làm cho người giết thời gian, thuộc hạ không rành mấy chuyện đó, e là sẽ lại khiến cho người nổi giận”.

Bà La Già “hừ” một tiếng, không nói gì. Trong lòng tôi khó chịu, vì thế nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ mệt mỏi, muốn ngủ”. Tuy tôi nói như thế, nhưng đến khi Bà La Già ngủ bên cạnh tôi, vô tình gột đầu trên vai tôi, đầu óc tôi lại trở nên vô cùng tỉnh táo. Tôi nhìn xung quanh tối như mực, nhớ lại những chuyện trong quá khứ, lòng cảm thấy hơi... hối hận. Nếu tôi chưa bao giờ xuất hiện trước mặt chàng, nếu tôi không phải vì lấy Si Mị Chung mà đến đây. Nếu chưa từng đến, tôi sẽ không quen Bà La Già, tính ra, tôi đã quá lời rồi, tôi nên cảm thấy đủ rồi mới phải. Tuy nghĩ thế, nhưng trong lòng tôi vẫn có suy nghĩ không ngừng lại được, làm sao để có thể tiếp tục ở bên cạnh chàng. Chỉ còn lại hai ngày. Sự bi thương từ trong trái tim tôi dần dần dâng lên. Nhìn dung nhan Bà La Già đang yên tĩnh ngủ, trong lòng tôi không hiểu sao bỗng thấy xúc động. Tôi quay đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Bà La Già, tiến lên gần hơn chút nữa, hôn chàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Tôi muốn giữ Bà La Già lại mà hỏi một câu, khi xưa chàng nói, sẽ không phụ bạc tình cảm của tôi, bây giờ chàng có còn nhớ hay không?

Tôi quay đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Bà La Già, tiến lên gần hơn chút nữa, hôn chàng. Bà La Già ngủ rất say, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không chịu chấp nhận sự thật. Nhìn vết thương trên tay, lại nhớ tới giấc mơ đẹp sáng nay, tôi lặng lẽ thở dài.

Có lẽ ở sâu trong trái tim, tôi vẫn hy vọng Bà La Già tin rằng tôi yêu chàng chỉ vì tôi yêu chàng, tình cảm của tôi cùng cái thứ tình cớ chết tiệt kia không có chút liên quan gì, chàng vì vết thương của tôi mà đau lòng, mà bồi thuốc cho tôi, có thể nói với tôi à hồ ly Tử Như kia chẳng qua chỉ là người qua đường xa lạ, điều này, có lẽ mới thực sự là mơ mộng đi.

Bà La Già xuất hiện ở đây, tôi cảm thấy rất vui, nhưng nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong đó, trái tim tôi lại cảm thấy lạnh lẽo. Vừa rồi khi chàng hỏi tôi có phải tôi thật sự yêu chàng hay không, tôi lại cảm thấy chua xót, vấn đề này, quả là làm tổn thương người ta mà.

Qua chừng ấy thời gian, chàng vẫn cho rằng tình yêu của tôi với chàng là do cái thứ tình cớ gì đó chẳng biết thật giả hay không gây ra.

Nhưng hiện giờ như vậy có lẽ lại là tốt nhất. Không có sự ràng buộc của tình cớ, chàng sống sẽ càng tự do tự tại. Tôi rời đi rồi, chàng và à hồ ly Tử Như kia sẽ lại tiếp tục sống vui vẻ hạnh phúc. Cuối cùng chúng tôi vẫn là, thua bởi số phận.

Nhưng rốt cuộc tôi có vài phần không cam tâm, xoay người nhìn gương mặt ngủ say của Bà La Già, không biết tôi còn bao nhiêu cơ hội nhìn thấy chàng như vậy nữa. Tôi nghe thấy có âm thanh từ tận đáy lòng tôi đang vang dội kêu lên: “Trước khi thiếp phải đi, chúng ta hãy bỏ qua tất cả mọi chuyện, trở lại như trước đây. Cho dù chỉ có nửa ngày, hay một canh giờ thôi cũng được”.

Mí mắt Bà La Già giật giật, đầu của chàng ở trên cổ tôi động đậy, tìm một tư thế thoải mái hơn, rồi lại tiếp tục ngủ say. Gió đêm quả thật là lạnh, tôi ôm lấy chính mình, nhìn lên bầu trời lạnh lẽo thê lương kia thì mi mĩ ngấm ngấm, yên lặng ngồi cả một đêm. Bà La Già tỉnh dậy lúc chân trời dần sáng lên. Tôi sửa lại vạt áo, yên lặng đứng lên, bả vai tê dại. Cả đêm qua không ngủ, bây giờ lại cảm thấy mệt mỏi, đầu óc cảm thấy choáng váng nặng nề.

Gương mặt Bà La Già cũng không hồng hào như ngày thường, đôi môi có phần trắng bệch. Tôi cố nhin, cuối cùng không nhin được nói: “Tôi qua Thiếu chủ bị cảm lạnh, bây giờ cảm thấy thế nào?”.

Bà La Già lắc đầu, ho khan, nói: “Không sao. Nhưng mà nàng, quả thật là không chịu nổi sát khí ở chỗ này, chống chịu một buổi tối đã là tới cực hạn rồi, bây giờ cho dù thân thể tôi không khỏe cũng phải dẫn nàng ra ngoài”.

Tôi lặng lẽ chăm chú nhìn Bà La Già, nhìn rồi lại nhìn, một lúc sau mới mở miệng, gượng dừ nói: “Tối bây giờ chàng lại bảo thiếp rời khỏi đây, cho dù là như vậy, thiếp muốn hỏi chàng một câu, vì sao lúc trước chàng lại đưa thiếp đến đây?”.

Sắc mặt Bà La Già đột nhiên biến đổi, vẻ mặt khó hiểu nói: “Nàng nói vậy là có ý gì?”.

Tôi đứng thẳng, thê lương nói: “Có phải nơi này chính là ảo cảnh bên trong Si Mị Chung hay không? Thiếu chủ, Si Mị Chung là bảo vật của Ma giới, chẳng lẽ không phải là chỉ có chàng mới biết được bí mật của nó hay sao?”.

Chắc là do ảo giác của tôi, nên gương mặt Bà La Già ở nơi âm u này cũng trở nên xanh xao.

Tôi cũng cảm thấy bị thương, cố đề thấp giọng xuống nói: “Nếu không phải là ý của chàng, làm sao thiếp có thể đến đây được?”.

Bà La Già nắm chặt tay tôi, hét lên bên tai tôi: “Nàng nói rõ ra đi”.

Tôi càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu. Chắc là nơi này làm tinh thần của tôi bị tổn thương, sợ là tôi không thể ở lại lâu được nữa.

Giọng nói của Bà La Già làm tôi thấy đầu quay cuồng rất đau, tôi phát tay, cố gắng đấu tranh dùng sự tỉnh táo cuối cùng nói: “Bà La Già, hiện giờ thiếp quả thật rất mệt mỏi, chàng để cho thiếp ngủ một lúc đi”.

Nói xong, tôi không còn chút tinh thần nào để tranh cãi với chàng nữa, lăn ra ngủ luôn.

Bên bờ ao cạnh Cung Phượng Thần, cả một ao xanh biếc trong suốt, hoa sen nở rộ, từng đàn cá chép găm bơi lội tung tăng, Thái Ất mang theo hộp điểm tâm, vẫy gọi tôi lại nếm thử.

Trong điện Bích Vân, mùi đàn hương từ lư hương tỏa đang ra ngan ngát, ánh nắng chiếu lên bóng hình người mặc áo xanh đang ngồi trên ghế. Bích Hoa đang ôm một con chim to màu sắc rực rỡ trong lòng, đuôi phượng rất dài buông xuống đến tận mặt đất, anh ta bóc lấy nhân hạt dưa, hơi nghiêng đầu, mỉm cười đút nhân hạt dưa cho con chim đó.

Tiết trời mát mẻ tơ liễu phát phơ, cây cối nở hoa rực rỡ, một mảng màu trắng tinh khiết khiến người xem thấy thư thái. Nhánh cây xanh biếc buông xuống, những cành liễu phát phơ trong gió nhẹ, đem hương thơm truyền đi xa. Cây cột trong tiêu đình bát giác, bám đầy dây thường xuân, xanh mướt, nhìn trông thật mềm mại. Bà La Già khẽ mỉm cười khi nhìn thấy tôi, tay cầm bút vẽ, vẽ rất chăm chú. Những cánh hoa nhỏ nhẹ nhàng rơi, khiến cả không gian trở nên mờ mịt hư vô.

Đột nhiên cảnh vật lại chuyển biến.

Thái Ất đứng ở trên đỉnh núi, lưng đeo trường kiếm, từng giọt từng giọt máu tươi đỏ thắm từ ngực huynh ấy chảy xuống, dọc theo phiến đá, giống như hàng ngàn hàng vạn con rắn, chảy thẳng đến dưới chân tôi, thành một vùng đỏ thắm.

Bích Hoa nằm yên trên mặt đất không động đậy, gương mặt trắng bệch. Dấu vết diệt thiên lôi đánh xuống người vẫn còn nguyên vẹn, vết thương sâu đến tận xương tủy khiến mọi người nhìn thấy đều phải sợ hãi.

Bà La Già đứng dưới bóng cây hoa tường vi, cầm tay ả hồ ly Tử Như, bước từng bước một đi vào trong phòng.

Tôi muốn giữ Bà La Già lại mà hỏi một câu, khi xưa chàng nói, sẽ không phụ bạc tình cảm của tôi, bây giờ chàng có còn nhớ hay không?

Ả hồ ly Tử Như mặc một bộ quần áo trắng tinh, cười nói với tôi: “Tôi khuyên cô từ đâu đến, thì hãy quay trở về nơi đó đi”.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ, đều trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Vận mệnh giống như một vòng tròn, chúng tôi đi một vòng, cuối cùng lại quay lại chỗ cũ

Tôi gạt nhẹ tấm rèm lụa mỏng trắng như ánh trăng, đi xuyên qua phòng chính, tỉ mỉ quan sát căn nhà trước mắt.

Phía sau nhà có trồng một hàng dương liễu, có một dòng suối nhỏ chảy ngang qua, tiếng nước chảy róc rách trôi về phương xa. Phía trước nhà có một vườn hoa nhỏ, rải rác có những khóm hoa dại, hồng hồng vàng vàng, rất sinh động dễ thương. Căn nhà không lớn nhưng vô cùng tao nhã. Trong nhà có một phòng khách nhỏ, có một phòng nhỏ có lẽ để làm phòng ngủ, còn có một phòng bếp bé bé xinh xinh ở đằng xa. Trên cửa còn có treo một tấm rèm trúc vô cùng tinh tế, đủ để ánh sáng và gió xuyên qua cho nhà thoáng mát.

Bà La Già quay đầu, bước nhanh đến bên cạnh tôi, cầm tay tôi nói: “Nàng tỉnh rồi, nàng có thích chỗ này hay không?”.

Tôi gật đầu: “Tuy không lớn, nhưng lại vô cùng lịch sự tao nhã, quả là một chỗ đẹp”.

Bà La Già hài lòng gật đầu nói: “Chỗ này linh khí dồi dào, thích hợp để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nhà này là tôi sai người làm tạm, nhưng chỉ có hai người chúng ta, chắc cũng đủ để ở”.

“Gần đây cuối cùng Phụ Quân cũng tìm được mẫu thân thân sinh của tôi, không thể tin được, lại là nữ tử Tiên tộc. Tiên tộc quả thật là giáo hoạt gian trá, âm mưu chia rẽ Phụ Quân và bà. Chắc nàng không biết, trong mấy ngày nàng và tôi ở trong áo cánh, hai giới Tiên – Ma đã giao chiến rồi. Nếu nàng không có chuyện gì, thì đừng rời khỏi Ma giới, không an toàn đâu”.

Tôi đang muốn nói, Bà La Già lại nói tiếp: “Nàng đừng vội, tôi chắc chắn sẽ tìm ra sự thật trả lại sự công bằng cho nàng. Nàng mới tỉnh, vào phòng nghỉ ngơi đi đã”.

Tôi cảm thấy hoang mang, Bà La Già thật kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng vẫn còn là bão táp mưa sa, bây giờ sao đã trở thành mưa phùn gió thoảng rồi. Nhưng, nếu chàng muốn như thế, tôi cũng không phản đối.

Tôi ngồi trong phòng khách, pha một ấm trà, rót cho mình một chén trà, nhìn gương mặt của Bà La Già đang ra vẻ chờ đợi, ngẫm nghĩ một lát, lại rót cho chàng một chén, chàng đón nhận rất vui vẻ, uống một ngụm trà.

Có hai người xuất hiện ngoài cửa, một người cao lớn, mặc trường bào màu mực, trên mặt mang mặt nạ màu bạc che mất nửa gương mặt. Người còn lại là người tôi có quen biết, chính là ả hồ ly Tử Như kia.

Tử Như vừa nhìn thấy Bà La Già và tôi thì liền bước vội vào phòng, “rầm” một tiếng quỵ xuống, nước mắt lã chã nói: “Thiếu chủ, xin ngài tha thứ cho thiếp, tuy là thiếp làm trái với ý của Thiếu chủ, nhưng thực tâm, cũng chỉ vì muốn tốt cho Thiếu chủ mà thôi”.

Tôi cảm thấy cô ta nói thật kỳ lạ quá, chắc là tư duy của tôi và cô ta không giống nhau rồi. Cô ta chẳng qua cũng chỉ vừa mới tới Cung Tu La, làm sao biết làm thế nào là tốt cho Bà La Già, làm thế nào là không tốt?

Gương mặt Bà La Già không biến đổi, chỉ quay sang nhìn người đang mặc áo đen kia.

Người mặc áo đen đi lên phía trước, tát Tử Như một cái rất tàn nhẫn, rồi tức giận nói: “Ma Thiếu Quân, nghiệt đồ hành sự không chu toàn, mang lại rắc rối cho người, người làm sự phụ như tôi cũng khó tránh tội, chỉ có thể nói Niễn Ngọc đã dạy dỗ không tốt, lần này nhất định sẽ mang cô ta về trách phạt”.

cẩn thận”.

Hóa ra đây chính là Cổ Vương Niễn Ngọc tiếng tăm lẫy lừng. Tôi cười thầm trong lòng, ông ta nói như thế, người nghe sẽ cảm thấy ông ta vô cùng tàn nhẫn, nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ lại, lại sẽ thấy đó chẳng qua chỉ là tiếng sấm thì to mà con mưa thì nhỏ. Ai mà biết được đưa cô ta trở về rồi, sẽ phạt cô ta chếp sách, hay là phạt cô ta chịu khổ hình? Nói trắng ra, thì ông ta đã cứu Từ Như một mạng rồi còn gì.

Bà La Già uống một chén trà, rồi từ từ nói: “Từ Như, tôi hỏi cô, ngày ấy người đi xin Niễn Ngọc tình cổ, cuối cùng thì là ai?”.

Giọng Từ Như run rẩy trả lời: “Là Thạch Cơ”.

Tôi chớp mắt, nhìn Bà La Già.

Gương mặt Bà La Già lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng nói: “Ngày đó cô cầm cái bình đựng hùng cổ, chỉ vào đó nói đó là tình cổ mà A Hoàn xin, vì sao mà cô lại nói như vậy?”.

Từ Như cúi đầu, khóc nói: “Bây giờ Thiếu chủ đã biết là Từ Như làm, vì sao Từ Như làm như vậy, chẳng lẽ Thiếu chủ không biết?”. Cô ta ngẩng đầu, nhìn tôi đầy hận thù, cắn chặt răng nói: “Thiếu chủ chẳng qua chỉ là muốn Từ Như nói cho Hoàn Phụng nương nương nghe mà thôi. Nếu Thiếu chủ đã muốn như vậy, Từ Như sẵn lòng giúp Thiếu chủ”.

Cô ta đứng lên, lại gần tôi nói: “Nương nương có còn nhớ Đông Doanh Hoa?”.

Tôi ngồi bên giòng suối, nhìn tơ liễu bông bèo trôi theo dòng nước, trong lòng cảm thấy vô cùng xúc động. Những gì Từ Như vừa nói, tôi nghe xong mà mãi vẫn không thể hiểu nổi. Hóa ra, ngày ấy, Bà La Già sai người đến y cốc mời Niễn Ngọc xuống núi để giải độc cho tôi, nhưng chẳng may Niễn Ngọc không có ở đó, trong cốc chỉ có đồ đệ của ông ta là Từ Như.

Từ Như và Thạch Cơ có quen biết từ trước, cô ta cảm thấy Thạch Cơ tuy tính tình không tốt, nhưng nếu như so sánh về dung mạo, về bản lĩnh, cũng chẳng có mấy ai có thể bằng được. Lúc đó, cô ta lại nghe nói Bà La Già vì một nữ tử từ xa lạ mà giết chết Thạch Cơ, nên nghĩ muốn tự mình xem xem Thiếu chủ Ma giới nổi danh khắp chốn Bà La Già rốt cuộc là người như thế nào.

Cô ta lừa Bà La Già, nói rằng Niễn Ngọc và Từ Như là cùng một người, Niễn Ngọc chẳng qua là tên mà cô ta lấy khi giả trang làm nam tử mà thôi. Sau đó, Từ Như thử đủ mọi cách giải độc cho tôi, lại phát hiện cho dù cô ta có thay đổi cách phối dược thế nào đi nữa, cũng không thể giải được độc Đông Doanh Hoa trên người tôi. Sau đó nữa, cô ta lại tìm được cái bình đựng hùng cổ trên người tôi, lúc đó, tâm tư của cô nương đang độ xuân thì Từ Như đã bị Bà La Già thu hút, nên cô ta đã tìm cách để chia rẽ tình cảm giữa tôi và Bà La Già.

Cô ta đưa ra hùng cổ, lại tiếp tục lừa Bà La Già, nói cho dù là muốn giải cả độc Đông Doanh Hoa và tình cổ cũng chẳng phải là việc khó, có điều, nếu để cả hai loại độc cùng một chỗ, thì đó chính là loại độc nguy hiểm nhất trên đời. Nếu muốn giải độc, trước tiên phải giải được tình cổ, sau đó mới từ từ giải độc Đông Doanh Hoa.

Lúc Bà La Già nghe nói đến chuyện tình cổ, vô cùng kinh ngạc. Từ Như lại đưa cái bình đựng hùng cổ ra, nói với Bà La Già, hùng cổ này là tôi mới đi y cốc xin, cô ta tự tay đưa cho tôi, nên còn nhớ rất rõ.

Bà La Già nhìn cái bình đựng hùng cổ trong tay cô ta, trong lòng cảm thấy trời như muốn đất đảo lộn, cuối cùng, cũng chấp nhận những gì Từ Như nói, chỉ cần có thể giải được độc Đông Doanh Hoa trên người tôi là được. Do đó, Bà La Già mới vô cùng chắc chắn, tôi yêu chàng, là do tình cổ chi phối. Lại cũng vô cùng khẳng định, sau khi giải được tình cổ, tôi chắc chắn sẽ chẳng thèm nhìn chàng lấy một cái. Từ Như đưa cho Bà La Già hai viên thuốc bổ bình thường, nói dối chàng đây là giải được của tình cổ, để tôi và chàng mỗi người ăn một viên.

Đợi cho tôi và Bà La Già hoàn toàn hiểu lầm nhau xong, lại bí mật sử dụng pháp thuật, đem tôi nhốt vào trong Si Mị Chung, muốn bí mật đến độ thần không biết quỷ không hay đem hồn tôi đi luyện. Cách sử dụng Si Mị Chung, cô ta từng nghe Niễn Ngọc nói, nên không làm khó được cô ta.

Đợi thị nữ phát hiện ra tôi biến mất, Từ Như lại nói dối rằng, Hoàn Phụng nương nương bỏ trốn. Nhưng cô ta không ngờ, Si Mị Chung và Bà La Già có mối liên hệ mật thiết, Bà La Già cảm thấy Si Mị Chung bất thường, nên mới nhanh chóng chạy tới, mang tôi ra ngoài. Đến lúc này, Từ Như mới bị lộ. Bà La Già cứu tôi ra khỏi Si Mị Chung, liền phái người đi y cốc tìm Niễn Ngọc thật sự, lúc này mới bắt đầu tìm hiểu sự thật từ đầu.

Tôi cảm thấy, mọi chuyện phát triển quả là ly kỳ phức tạp. Chỉ vì một cô nàng Từ Như nhỏ bé mà cũng có thể khiến chúng tôi thâm thâm đến thế này. Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng bước đến, Bà La Già ngồi xuống cạnh tôi. Tôi dịch sang bên cạnh. Bà La Già cười vui vẻ, lấy từ trong ngực ra một vật gì đó. Tôi ngắm nghía vật ấy, đó là một viên thuốc xanh biếc, nhìn quen quen.

Bà La Già nói: “Hôm đó, Từ Như đưa giải được của tình cổ cho tôi, nhưng tôi chưa ăn”.

“Tôi nghĩ, cho dù có phải là do tình cổ hay không, tình cảm tôi dành cho nàng cũng sẽ không thay đổi, cho dù có phục hay không phục cũng như nhau cả thôi, vì thế, cho đến tận bây giờ viên thuốc giải giả này vẫn luôn được cất giữ ở trong ngực tôi”.

“Bây giờ nếu viên thuốc giải là giả, vậy, tình yêu của tôi, chắc chắn là thật rồi”.

Tôi tròn mắt nhìn chàng, hỏi: “Chàng vì thế, mới chịu tin tình cảm của thiếp không phải là do tình cổ chi phối à?”.

Bà La Già ngẹn họng, một lúc lâu sau, mới nói: “Nói thả nàng đi gì đó thật ra đều là lừa nàng thôi, thật ra, tôi vốn tính đối với ân nhân cứu mạng nàng, cho dù là phải cướp, tôi cũng cướp nàng về, sau đó nhốt nàng vào một nơi chỉ có tôi mới biết, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, qua thời gian dài, nàng

nhất định sẽ yêu tôi”.

Tôi đứng lên giờ chân đạp Bà La Già một cái, nói: “Đồ lưu manh!”.

Bà La Già ho khan nói: “Tuy rằng tôi hiểu rất rõ Si Mị Chung, nhưng mà vì cứu nàng mà mang nàng cùng ra ngoài, tôi cũng bị thương một chút, chưa bình phục, nàng...”.

Tôi vội vàng ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra, lại nhẹ nhàng vuốt ve chỗ bị tôi đạp, nói: “Thôi được rồi, tha cho chàng”. Gió mon man thổi qua tai, tôi thấy khoe miệng Bà La Già khẽ cong lên mỉm cười. Tôi nghĩ tới một chuyện, kéo tay Bà La Già hỏi: “Độc Đông Doanh Hoa trên người thiếp đã giải được chưa?”.

Sắc mặt Bà La Già chợt biến đổi, miễn cưỡng nói: “Chắc chắn sẽ có cách”.

Vận mệnh giống như một vòng tròn, chúng tôi đi một vòng, vẫn quay lại chỗ cũ. Bà La Già vẫn không biết tôi là người Tiên tộc, không dùng được cách giải độc của Ma tộc. Tôi vẫn không thể quang minh chính đại mà nói cho chàng biết, tôi là Phượng Hoàn, là Phượng hoàng của Tiên tộc.

----- oOo -----

Gần đây tôi ngủ rất nhiều, hôm qua không biết là ngủ từ lúc nào, hôm nay lúc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao. Bà La Già không ở trong phòng, tôi rảnh rồi đến nhâm chán, lại cảm thấy ở trong phòng thật buồn chán, nên để bàn cờ dưới tầng cây, lại mang một cái ghế tựa ra đó tranh thủ hưởng bóng mát.

Qua đêm qua, tôi cuối cùng cũng đã hiểu. Lúc trước, tôi vẫn không hiểu vì sao Bà La Già lại nghi ngờ tình cảm của tôi, giờ thì tôi đã hiểu, nguyên nhân cũng có phần là do tôi nữa. Tuy rằng bản thượng thần đã sống bảy trăm vạn năm, nhưng đối mặt với chuyện tình cảm cũng chỉ như đứa trẻ mà thôi. Chắc là bình thường tôi đã sống quá ích kỷ, khiến cho chàng cảm thấy không an tâm. Cũng chỉ vì tôi sống quá ích kỷ, cho nên, hôm ấy, lúc chàng xuất hiện trong ảo cảnh, tôi nhìn bộ dạng chật vật của chàng, trong lòng lại cảm thấy không yên tâm, chỉ thầm nghĩ làm sao để chàng mau rời khỏi đây đi đến chỗ nào an toàn hơn, mà chưa từng nghĩ tới, vì sao chàng lại xuất hiện ở đó. Thật ra, trong tiềm thức, tôi cũng luôn luôn nghi ngờ tình cảm của Bà La Già.

Tôi cảm lấy một quân đen, đặt ở giữa bàn cờ. Rồi dùng tay kia cầm một quân trắng đặt cạnh quân đen. Lúc trước tôi và Bà La Già, cũng giống như ván cờ này vậy, nhìn bề ngoài thì tưởng như sống chết có nhau, nhưng thực ra bên trong lại không ngừng làm tổn thương nhau, đề phòng nhau.

Tơ liễu phía trên đầu tôi rơi xuống, chạm đến mặt bàn cờ, tôi tiện tay phui đi, cảm lấy chén trà, uống một ngụm. Đây tầm mắt lên cao, trời xanh không gợn bóng mây, đẹp như trong tranh vậy. Mặc dù tôi nghi ngờ Bà La Già như thế, nhưng rồi lại xem chàng như ân nhân cứu mạng giữa muôn trùng sóng dữ, tóm chặt lấy chàng không buông. Mỗi lần tôi lên hôn chàng, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân, được lúc nào hay lúc ấy.

Ngón tay tôi có phần trở nên trong suốt, chắc là pháp thuật xuyên thời không sắp mất hết rồi, e là trong giây phút nữa thôi, tôi sẽ phải quay trở về. Thật buồn tiếc căn nhà nhỏ bé đẹp đẽ này. Bà La Già đi vắng thật không đúng thời điểm, đúng là gặp mặt lần cuối cũng không được. Tôi nhắm mắt, ngửa đầu nhìn bầu trời. Có cánh liễu nhẹ nhàng phát qua mặt, ngửa ngửa.

“A Hoàn”, có tiếng gọi khẽ bên tai tôi. Tôi mở mắt, Bà La Già đang cầm Si Mị Chung ngồi bên cạnh tôi. Chàng đặt Si Mị Chung vào tay tôi, dịu dàng nói: “Vừa rồi tìm thấy nó ở trong Cung Tu La, nên ta cầm theo luôn. Nàng vẫn muốn có nó, có lẽ nó thực sự quan trọng”.

“Ta biết nàng cần nó để cứu người, nàng làm xong việc rồi, phải nhanh chóng quay về”. Tôi đáp nhanh, miệng đắng chát. “Cho dù là bao lâu đi nữa, ta cũng sẽ chờ nàng”. Tôi xa chàng tới gần sáu trăm vạn năm, quãng thời gian dài đằng đặc này, chàng sẽ cô đơn đến thế nào đây.

Tôi cầm tay chàng, ngập ngừng nói: “Nếu chàng cảm thấy mệt mỏi, có thể quay đầu nhìn xung quanh xem, hồ ly Tử Như kia thật ra cũng tốt...”.

Chàng không cho tôi nói nữa, hôn lên trán tôi.

Tôi mỉm cười, cũng không nói gì nữa. Độ ấm của bàn tay, có thể khiến người ta cảm thấy nóng bỏng, cũng có thể khiến trái tim cảm thấy ấm áp.

Tôi nắm chặt Si Mị Chung trước ngực. Si Mị Chung hãy thay thế Bà La Già ở lại bên cạnh tôi, cùng tôi vượt qua quãng thời gian vắng vẻ này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Mau thông báo, thân thể của Thượng thần Phượng Hoàn đã quay trở về

Lúc bản thượng thần trở về Thiên giới, vừa vẫn đứng ngoài Nam Thiên Môn. Cách xa mấy ngày mà Thiên đình vẫn đẹp lộng lẫy như vậy, cung điện vàng son, đình đài lầu các tinh xảo mỹ lệ, đến ngay cả bậc thêm đá ở Nam Thiên Môn cũng có những đám mây bông bành uốn lượn quanh, rất có phong phạm của chốn Bồng Lai tiên cảnh. Tôi nhìn gương mặt của các tướng lĩnh trông coi cũng vô cùng thân thiết, vô cùng quen thuộc.

Tiểu tướng trông cửa nhìn thấy tôi từ xa, thông thả bước đến trước mặt tôi, đưa ra một chiếc bút lông to như cánh tay, nhấm chút nước bọt trên miệng cho trơn bút, cuối cùng thờ ơ hỏi: “Mấy trăm năm nay sau khi Thượng tiên Bích Hoa phi thăng, vẫn không có thêm người mới, cô là người đầu tiên đây, tên là gì?”

Tôi cười: “Tiểu tiên chân thân là một con phượng hoàng, tên là Phượng Hoàn”.

Tiểu tướng trông cửa vội ngừng đầu, bút lông rơi đánh “cạch” một tiếng trên mặt đất, miệng há to không ngậm lại được, sau một lúc sững sốt, đột nhiên xoay người chạy trở về, la lớn tiếng: “Mau thông báo, thân thể của Thượng thần Phượng Hoàn đã quay trở về”.

Tôi ngồi trong điện Bích Vân, cầm chén trà trong tay uống một ngụm. Thái Thượng Lão Quân đứng cạnh giường của Bích Hoa, Long Tam đứng cách Thái Thượng Lão Quân hơn nửa bước, nhìn Bích Hoa, rồi lại nhìn tôi, rồi lại quay sang nhìn Si Mị Chung trong tay, một lúc lâu sau, mới chế nhạo nói: “Huynh cứ nghĩ muội chỉ biết làm loạn, không ngờ lại có thể mang Si Mị Chung trở về thật. Sao nào, có làm cho Ma giới loạn cả lên hay không?”

Tôi luôn tự nhận là mình làm việc rất có chừng mực, thận trọng, chỉ trừ có một việc làm không được tốt cho lắm thôi, vậy mà qua chừng ấy năm, Long Tam vẫn cứ tóm lấy nó làm lý do không chịu buông bỏ, khiến tôi cảm thấy thật nhức đầu. Một gã nam tử, chậm chạp như thế, xiêu xiêu vẹo vẹo, nghiêng nghiêng ngả ngả, thật không phải là chuyện tốt! Hơn nữa, cái tai họa ấy, đã nhắc đến, thì phải nói Long Tam cũng có phần phải chịu trách nhiệm.

Ngày ấy, sau khi tôi thay Chu Than mà Long Tam vẫn luôn mong nhớ đến nhân gian trốn mấy ngày rồi thì quay lại Đông Hải đến trước mặt Ngao Quảng nhận tội.

Cái lão Ngao Quảng này, tôi hiểu rất rõ. Tuy rằng tuổi ông ta không thấp, nhưng vẫn không phải là đồng vai vế với cha tôi, cho nên, ông ta ngang vai vế với tôi. Vì thế, ông ta vẫn luôn rất bức bối vì chuyện này.

Lúc tôi còn thơ ấu, cũng có phần mặt dày mày dạn, vô cùng yêu thích việc giặt lấy giặt để chòm râu trắng xóa vĩ đại của Ngao Quảng, hoặc là tỏ ra giận dỗi để bắt ông ta bế. Tôi còn thường lôi kéo Long Tam theo, nhân lúc ông ta ngủ tết chòm râu vĩ đại của ông ta thành hình xoắn ốc, lại còn vẽ hoa cỏ xanh xanh đỏ đỏ lên trên đó, vì tôi thấy chúng thật đẹp. Nếu như Ngao Quảng dám rửa sạch đám râu đó, tôi sẽ không chịu, lập tức lăn xuống đất mà khóc lóc òi, dùng đủ mọi thủ đoạn để ông ta không làm được.

Sau khi tôi trưởng thành, Ngao Quảng mỗi lần gặp tôi vẫn còn nhớ tới tình cảnh thâm thâm mà mình đã từng trải qua, cho nên, nếu có thể trốn được tôi nhất định ông ta sẽ trốn. Lâu dài về sau, thành ra tôi cũng không dám qua lại Cung Thủy Tinh chơi nhiều, đến ngay cả đi tìm Long Tam cũng phải lén lút.

Người ở Long Cung, ngoại trừ Quy Thừa Tướng có biết tôi, những người khác hầu như đều là chưa từng gặp qua mặt tôi.

Lần đó, tôi cố tỏ ra nghiêm chỉnh muốn hướng Ngao Quảng nhận lỗi chịu phạt, ai biết được trong lòng Ngao Quảng tức giận thật ra rất sâu, thấy tôi, lại chua chát nói: “Đúng thật là đã lâu không gặp Thượng thần Phượng Hoàn, không biết vì sao hôm nay lại đến chơi?”

Tôi lén lút che hàm răng đang run lập cập vì chưa, cố cười nói: “Quảng huynh, đã lâu không gặp”.

Ngao Quảng chỉ “hừ” một tiếng, không thềm nói gì.

Tôi cố nghiêm mặt, suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Quảng huynh, gần đây tâm tình tôi không tốt, chỉ là vẫn luôn nhớ đến Quảng huynh ở đây thôi”.

Giọng Ngao Quảng rất lạnh lùng nói: “Sao, Long Cung của tôi còn có cái gì đáng để người nhớ đến à?”.

Trong lòng tôi đau khổ, bước lên phía trước mấy bước, giữ lấy tay Ngao Quảng, lấy bảo vật của Phượng tộc là ngọc Trân Lung vẫn cất trong tay áo ra đặt vào tay Ngao Quảng, vừa van nài nói: “Huynh cũng biết tôi lần này đến vì chuyện gì, tôi cũng không nói nhiều nữa, chỉ mong huynh không để ý, chuyện đó, thật sự là không phải tôi cố ý”.

Ngao Quảng nhìn ngọc Trân Lung trong tay, nét mặt dần nguôi giận. Nhưng ngoài miệng vẫn chưa định buông tha, không mặn không nhạt nói: “Không phải người cố ý, nhưng cũng khiến tôi đau khổ không ít ngày”.

Long Tam bị thương, ông là cha anh ta không chăm sóc anh ta thì ai chăm sóc đây!

Tôi cười mấy tiếng, giả vờ muốn lấy lại ngọc Trân Lung từ trong tay Ngao Quảng, nói: “Xem ra đồ vật ở Cung Phượng Thần của chúng tôi huynh nhìn không hợp mắt, đề tôi mang về vậy”.

Ngao Quảng muốn có ngọc Trân Lung từ rất lâu rồi, làm sao có thể để báu vật đã dâng lên đến tận tay rồi còn bị tuột mất, nên, vội vã nắm chặt cổ tay tôi, cố nhe răng ra mà cười, khiến cho mấy cái nếp nhăn trên mặt hắn thật sâu nhìn như mấy cái rãnh.

Ông ta ôm ngọc Trân Lung trên tay, khàn khoản nói: “Muội làm gì phải hạ thấp mình như vậy, huynh chưa bao giờ nói như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ như thế!”.

Sau cùng, còn giả vờ nói, “Muội với huynh đã lâu không gặp, huynh sai người vì muội chuẩn bị chút rượu thịt, để chúng ta cùng uống cùng tâm sự một

chút”.

Đương nhiên là tôi hiểu lúc Ngao Quảng nói mấy câu này thật ra trong lòng đang nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng tôi, tôi đang định từ chối, thì lại nghe thấy có thanh âm từ phía sau rèm truyền đến: “Hừ, giỏi cho Ngao Quảng ông, đã lớn tuổi đến như thế rồi, mà còn không biết xấu hổ!”.

Từ phía sau rèm có một nữ tử mặc phượng bào đi ra, búi tóc kiêu linh xà, trang phục hoa lệ, khiến tôi chói hết cả mắt.

Không thể tin được tôi lần này ngẫu nhiên đến Long Cung lại có vinh hạnh nhìn thấy người nổi danh hay ghen trong truyền thuyết của Đông Hải – Long Hậu, Long Cơ.

Tôi vội vàng buông tay Ngao Quảng, chân thành nói với Long Cơ: “Long Hậu đừng hiểu lầm, quan hệ của tôi với Ngao Quảng thật ra là rất trong sạch!”.

Long Cơ hừ lạnh một tiếng, bước đến véo lỗ tai Ngao Quảng, rồi quay sang nói với tôi: “Cô định làm cái gì thế hả, dám gọi thẳng tên của Long Vương, nói là trong sạch, ai mà tin?”.

Có trời đất làm chứng, tuổi của tôi tuy rằng có hơi nhỏ, nhưng gọi Long Vương một tiếng Ngao Quảng cũng chẳng có gì sai lầm hay thất lễ cả nha!

Gương mặt Ngao Quảng tỏ vẻ đau khổ, ý bảo tôi nhanh chóng biến đi. Tôi rất nghe lời, nhanh chóng rời đi.

Sau đó nghe nói, đêm đó trong Long Cung có trình diễn một màn song long đấu, khiến cho nước Đông Hải đến tận mấy tháng sau cũng không thể trong xanh yên bình trở lại.

Nhưng mà nếu không phải vì cái gã Long Tam này, thì làm sao tôi lại có thể xuất hiện ở đó được, làm sao tôi lại gặp phải cái họa này?

Tôi trợn mắt nhìn Long Tam, không thêm đề ý đến huynh ấy nữa.

Long Tam vuốt mũi, cười gượng hai tiếng, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Thái Thượng Lão Quân cầm lấy Si Mị Chung, đem thất hồn của Bích Hoa đưa vào nuôi dưỡng trong đó, rồi cẩn thận đưa Si Mị Chung cho tôi nói: “Thượng thần cần phải giữ gìn nó cẩn thận, trước khi tìm thấy Ngưng Thần Châu không thể để nó bị hỏng được”.

Tôi cẩn thận nhận lấy.

Long Tam giống như vừa nghe thấy chuyện gì không thể tin được vậy, kinh ngạc nói: “A Hoàn, muội làm mất Linh Phách Châu lúc nào thế?”.

Tôi không hiểu nhìn huynh ấy.

Long Tam lại nói: “Cái lần muội nhìn thấy hạt châu trong thư phòng của huynh, muội liền thích, xin huynh, muội nhớ không?”.

Tôi lắc đầu, tôi lấy châu ngọc từ chỗ Long Tam cũng nhiều lần lắm, Đông Hải của huynh ấy cái gì có thể không có, chứ Dạ Minh Châu thì nhiều vô kể, đến cả sỏi tảng đá trên mặt đất cũng chẳng nhiều bằng, tôi có tình cờ thích viên nào, cũng nhất định phải xin Long Tam cho bằng được.

Long Tam lại nói: “Lần đó muội xin huynh, huynh còn không nỡ cho muội, nhưng mà muội lại dùng một chiếc lông đuôi phượng hoàng để đổi lấy”.

Tôi chợt nhớ ra.

Cái lông đuôi này, Long Tam chỉ xin tôi có đúng một lần.

Lần đó tôi thấy viên Dạ Minh Châu trong thư phòng Long Tam sáng rực rỡ bóng bẩy, nên đã mặt dày hướng Long Tam mở miệng xin, vốn cứ nghĩ Long Tam nhất định sẽ không tiếc, ai mà ngờ được, huynh ấy suy nghĩ một lúc, mới vô cùng luyến tiếc đưa hạt châu cho tôi, lại còn mở miệng xin tôi một cái lông đuôi. Tôi cứ nghĩ đây là hai chuyện khác nhau, ai mà biết được Long Tam lại xếp nó vào chung một chuyện.

Nếu như tôi mà biết lông đuôi của tôi chỉ đổi được một viên Dạ Minh Châu lớn hơn cái nắm tay có một chút xíu, cuộc trao đổi này tôi tuyệt đối không làm.

Long Tam thở dài, vô cùng đau đớn nói: “Đó chính là Ngưng Thần Châu mà!”.

Cái gã Long Tam này, bảo bối mà cứ coi như là hạt châu bình thường mà cho tôi.

Cái lông đuôi của tôi mà đổi lấy được Ngưng Thần Châu, thì tôi buồn bán quá lời rồi.

Tôi rất vui vẻ, Ngưng Thần Châu hóa ra lại nằm trong tay tôi.

Nhưng tôi lại cảm thấy đau đầu, hạt châu ấy, hình như bị tôi coi như những viên Dạ Minh Châu bình thường khác, đã vứt ở lại trong phủ đệ cùng với Tổng Từ Hiên rồi.

Tôi kêu lên một tiếng thảm thương.

Vừa mới từ Ma giới trở về, chẳng lẽ lại phải xuyên thời không xuống nhân giới một phen nữa.

Tôi đau khổ, hướng Thái Thượng Lão Quân nói: “Bá Dương, tôi còn có một chuyện làm phiền ngài, ngài bắt mạch cho tôi xem độc trong người tôi có thể giải được hay không?”.

Thái Thượng Lão Quân đặt tay lên mạch của tôi, tay kia vuốt ve chòm râu, đột nhiên, tay đang vuốt râu bất động, lại đổi tay bắt mạch. Sắc mặt biến đổi.

Một lúc lâu sau, lại chuyển sang bắt mạch ở tay kia của tôi.

Tôi không rõ mọi chuyện, chỉ đoán độc trong người tôi đã xâm nhập vào xương tủy, không cứu được, nên lo lắng hỏi: “Bá Dương, sao rồi?”.

Thái Thượng Lão Quân suy nghĩ một lúc lâu, sắc mặt lại thay đổi, phát tay cho người hầu lui xuống, rồi mới chậm chạp nói: “Độc trong người Thượng thần không khó giải, chỉ cần một thang thuốc là đủ rồi, nhưng mà...”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Tôi nhìn tay áo, tủm tỉm cười nói: “Lão Quân lo lắng quá rồi, tháng này, tôi đang có”

Thái Thượng Lão Quân suy nghĩ một lúc lâu, sắc mặt lại thay đổi, phát tay cho người hầu lui xuống, rồi mới chậm chạp nói: “Độc trong người Thượng thần không khó giải, chỉ cần một thang thuốc là đủ rồi, nhưng mà...”.

Thái Thượng Lão Quân nhấp một ngụm trà, đặt chén trà xuống bàn, rồi mới mở miệng nói: “Chỉ là mạch tượng hơi kỳ lạ một chút, tôi chưa thể kết luận được”.

Tôi chợt hiểu, mấy năm gần đây Thái Thượng Lão Quân rất thích mấy vở kịch của nhân gian, đối với mấy trò giả thần giả quỷ, đánh trúng yếu điểm của người khác ông ấy rất tâm đắc, nên đôi lúc tôi thật rất muốn nói dăm câu sửa chữa cái tính tình quái gở này của ông ấy, ví dụ như bây giờ chẳng hạn.

Tôi rút tay về, cười gượng nói: “Bá Dương đừng ngại, cho dù có sai cũng không sao cả. Hơn nữa, tôi biết rõ năng lực của Bá Dương, mấy việc nhỏ nhặt này, ngài đã nói một thì nhất định không thể là hai được”.

Thái Thượng Lão Quân được tôi tăng bốc lên tận mây, tôi hí hóp mắt, gần như có thể nhìn thấy cái đuôi hồ ly của ông ấy đang vẫy vẫy. Ông ấy lại uống một ngụm trà, chép miệng, thở dài một cái rồi nói: “Ồi chà, Thượng thần, vậy tiểu thần nói nhé. Xin hỏi Thượng thần, gần đây không biết bao lâu rồi chưa thấy nguyệt sự?”.

Tôi nhìn tay áo, tủm tỉm cười nói: “Lão Quân lo lắng quá rồi, tháng này, tôi đang có”.

Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân cứng đờ, lúng túng nói: “Chắc là tiểu thần đoán sai rồi, Thượng thần có thể cho tiểu thần xem lại được không?”.

Long Tam chợt “phì” một tiếng vui vẻ, cười đến độ nghiêng ngả cả người, tay dấm thính thích vào ngực.

Tôi và Thái Thượng Lão Quân cùng quay đầu lại nhìn huynh ấy.

Tuy rằng Long Tam thỉnh thoảng cũng phát khùng, nhưng chưa bao giờ lên cơn mà không có lý do. Tôi đi vắng không lâu, chẳng lẽ huynh ấy lại mắc bệnh điên mất rồi?

Long Tam vừa cười, vừa dấm ngực, nói một cách ngắt quãng: “Lão Quân, không phải tôi trách ông, A Hoàn không phải... không phải ai cũng có thể tùy tiện chạm vào như thế”.

Tay của Thái Thượng Lão Quân sắp chạm vào cổ tay tôi chợt cứng đờ, lập tức rút lại, đứng lên chấp tay hướng về phía tôi nói: “Tiểu thần thất lễ, xin Thượng thần đừng trách phạt”.

Tôi phẩy tay: “Chỉ là nói nhảm thôi, không sao cả”.

Tôi quay sang nhìn Long Tam, thấy huynh ấy vẫn đang cười không ngừng lại được, hít thở không thông, mặt lúc xanh lúc trắng.

Khách quan mà nói, không nói đến chuyện Thái Thượng Lão Quân với gương mặt già nua và đạo mạo, đáng vẻ trang nghiêm đến nỗi chẳng ai có thể

hiều lắm được, cho dù Thái Thượng Lão Quân có là một thiếu niên thanh xuân sức sống dồi dào đi nữa, Long Tam cũng không thể vì thế mà cười đến như vậy được!

Nhìn sắc mặt Lão Quân lúc xanh lúc đen, tôi cảm thấy thật áy náy.

Điều này... làm tôi cảm thấy thật đau đầu.

Tôi phẩy tay, giận dữ nói: “Tôi không sao cả, nhưng Tam Thái tử của Long Vương, nếu Lão Quân không bận thì kiểm tra cẩn thận bệnh của huynh ấy xem”.

Thái Thượng Lão Quân cúi người vái chào, nói: “Xin Thượng thần hàng ngày đến Cung Đầu Suất trên tầng trời Ly Hận một chuyến, để tiểu lão nhân căn cứ vào tình hình bệnh trạng thực tế mà kê thuốc giải độc Đông Doanh Hoa trên người Thượng thần”.

Tôi gật đầu, sai thị nữ đưa Thái Thượng Lão Quân trở về, rồi quay đầu nói với Long Tam: “Long Tam, vừa rồi huynh nói quá đáng quá, khiến sắc mặt Lão Quân đen thui như đáy nồi ấy”.

Long Tam phẩy tay, nghiêm túc nói: “A Hoàn, huynh có hai tin muốn báo cho muội, muội muốn nghe tin nào trước?”.

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Đằng nào cũng phải nghe, huynh nói tin tức vui vẻ trước đi”.

Long Tam nói: “Hạo Thiên quay về rồi”.

Tôi lập tức cảm thấy vui vẻ.

Mấy trăm vạn năm trước sau trận đại chiến Tiên – Ma, Tiên giới đã trả một cái giá rất đắt để giành được chiến thắng trong gang tấc.

Đêm đó, Hạo Thiên tới tìm tôi.

Lúc đó, tôi đang đau buồn vì chuyện của Thái Ất, ngồi một mình ở bên bờ Dao Trì vắng vẻ lạnh lẽo, nhìn những đóa sen trong hồ đang thời kỳ tàn úa mà ngậm ngẩn cả người.

Hạo Thiên đi đến bên cạnh tôi, đột nhiên nói với tôi: “Cuối cùng cũng kết thúc”.

Tôi quay đầu nhìn huynh ấy, không nói gì.

Hạo Thiên nói: “Trận đại chiến lần này, tuy Tiên giới thắng, nhưng cũng đã khiến nguyên khí bị hao tổn nhiều, tổn thất rất lớn. Nếu như Ma giới lại tấn công lần nữa, chúng ta sẽ không có Thượng thần Đông Hạo thứ hai để chống đỡ”.

Tôi thấp giọng nói: “Ma giới cũng không có Thái Vu thứ hai. Để tọa không cần lo lắng”.

Áo khoác màu trắng của Hạo Thiên tung bay trong gió, gương mặt có phần cô đơn.

Từ khi huynh ấy đăng cơ tới nay, vẫn luôn tỏ ra vui vẻ để che giấu mọi tình cảm trong lòng, huynh ấy như thế, lần đầu tôi mới thấy.

Hạo Thiên nghe tôi nói xong, chỉ cười bình thản.

Tôi chậm rãi nói: “Thái Ất...”.

Hạo Thiên ngắt lời tôi, nói: “Huynh đã biết trước trong vận mệnh của Thái Ất có một kiếp nạn, chỉ là không ngờ nó lại đến vào lúc này”. Gió thổi khiến mặt ao lay động, lá sen đung đưa trong gió, tôi cảm thấy hơi lạnh.

“Đêm nay huynh đến là muốn nói với muội, ngôi vị Thiên Đế huynh đã nhường lại cho người khác rồi”.

Tôi ngẩng đầu, sắc mặt Hạo Thiên rất bình tĩnh, không vui không buồn, vẫn trong veo như nước, dịu dàng như ngọc như trước đây.

Huynh ấy ngồi xuống ngâm hai chân trong ao giống tôi, hai tay chống ra phía sau, ngửa đầu nhìn bầu trời cô đơn, chậm rãi nói: “Khi huynh tranh ngôi vị Thiên Đế, muội từng khuyên huynh, ngôi vị Thiên Đế, nhìn thì thấy oai phong hoa lệ vậy thôi, nhưng thật ra lại có rất nhiều cấm kỵ, không thể bằng hiện tại tự do”.

“Những gì muội nói huynh đều biết, nhưng lúc đó Thiên Đế tiền nhiệm mới mất, ở Thiên giới ngoài huynh ra không còn ai có khả năng đảm nhiệm chức vụ ấy cả, vì thế, huynh mới phải cố gắng đến giờ. Ngồi ở vị trí ấy, huynh luôn thấy mệt mỏi, phải xem xét tình hình chiến sự nhưng lại không được trực tiếp cầm quân xông pha trận mạc giết địch. Nhưng mà, sau này huynh lại luôn tự hỏi, nếu như huynh ra trận, Thái Ất liệu có kết cục như thế hay không?”.

“Huynh nhìn muội và Thái Ất cùng nhau lớn lên, bây giờ đệ ấy như vậy, hơn một nửa nguyên nhân là vì huynh. Huynh và Thái Ất là huynh đệ cùng một mẫu thân sinh ra, cho dù có như thế nào, huynh cũng không thể dễ dàng từ bỏ Thái Ất được, bọn huynh là huynh đệ, máu thịt nối liền, lần này, huynh nhất định không bỏ rơi Thái Ất”.

Tôi nghe Hạo Thiên nói, cảm thấy có gì đó không đúng.

Huỳnh ấy đá mấy cái làm nước văng tung tóe, rồi tiếp tục nói: “Bây giờ có thể coi như cả hai giới Tiên – Ma đều bị thương tổn nguyên khí nặng nề, Ma Quân Thái Vu cũng bị trấn áp, huynh có thể yên tâm rồi đi được rồi”.

Ánh trăng trên mặt nước theo những con sóng nhỏ dập dềnh, đập vào thành ao trắng muốt.

“Huynh sẽ mang Thái Ất đi cùng, có thể không lâu nữa sẽ trở lại, cũng có thể sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về”.

“A Hoàn, muội phải giữ gìn sức khỏe cho tốt. Bọn huynh không ở bên cạnh muội, muội không được tùy hứng nữa”.

Bên bờ Dao Trì rộng rãi trống trải, tôi lặng lẽ nhìn mặt nước, trên đầu còn sót lại chút hơi ẩm từ bàn tay của Hạo Thiên.

Đêm đó, tôi ngồi một mình bên bờ ao, cho đến tận bình minh.

Bây giờ Long Tam nói với tôi Hạo Thiên đã quay trở về, không lẽ...

Long Tam lại nói tiếp: “Còn tin thứ hai, lần này Hạo Thiên trở về là về một mình”.

Tôi chợt cảm thấy lạnh toàn thân, đầu ngón tay cũng tỏa ra khí lạnh.

Long Tam lại nói: “Hạo Thiên lúc này, chắc là đang đợi ở Cung Thiên Cơ”.

Lúc tôi tìm thấy Hạo Thiên, huynh ấy đang cầm một quyển sách ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh mắt hướng về phía bên ngoài cửa sổ mà nhìn chăm chú, khóe miệng hơi cong lên, không biết là đã lạc vào chốn thần tiên nào rồi, chén trà trên bàn cũng đã lạnh ngắt.

Tôi bước đến bên cạnh nói: “Tâm tư của huynh không đặt ở quyển sách trước mặt, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì?”.

Hạo Thiên thả quyển sách xuống, cười với tôi: “Chẳng qua là đang nghĩ tới mấy chuyện thú vị ngày xưa thôi”.

Tôi tìm cái ghế tựa, ngồi xuống tựa lưng vào ghế, nói: “Chuyện gì vậy, nếu huynh không ngại thì nói cho muội nghe với”.

Hạo Thiên lắc đầu, nói: “Huynh biết muội đến vì chuyện gì, không cần phải vòng vo. Vết thương của Thái Ất vẫn chưa khỏi, huynh để đệ ấy ở một nơi để tĩnh dưỡng, lần này huynh tới đây, là muốn tìm một vật, có nó, một thời gian nữa, Thái Ất nhất định có thể tỉnh lại được”.

Tôi còn nhớ phụ thân từng nói với tôi, hai huynh đệ huynh ấy ở Cửu Trùng Thiên, tuy là do cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng tính tình lại rất khác biệt, một người nhìn xa trông rộng, dù gặp biến cố cũng không sợ hãi, có thể ra lệnh cho quân hùng; người kia thì lại khiêm tốn, dịu dàng như ngọc, thích hợp để làm bạn. Lúc đó phụ thân vỗ vai tôi, nói một cách sâu xa: “Con gái của ta tuy ngọc, nhưng có hai đứa nó chăm sóc, ta cũng thấy yên tâm”.

Không nghĩ tới, Hạo Thiên cho dù đã lâu rồi không gặp nhưng vẫn là người hiểu ý người khác đến thế.

Nghe thấy Thái Ất có thể tỉnh lại, tôi lại thấy vui vẻ lại ngay, chặn ngang nói: “Huynh nói đi, để muội xem vật ấy muội có hay không, nếu không có, chúng ta cùng nhau tìm”.

Hạo Thiên phẩy tay, hơi chân chừ: “Thứ này khó mà có được... Thứ huynh tìm, chính là Tinh Nguyên Châu quan trọng nhất của tiên nhân”.

Muôn vật ở phạm giới phải tu luyện mới thành tiên được, họ có Nguyên Đan, nhưng những tiên thai được sinh ra như tôi, trong cơ thể có Tinh Nguyên Châu, cũng chính là kết tinh pháp lực cả một đời. Nó và Nguyên Đan tuy là cùng một loại nhưng cũng không giống nhau. Người tu luyện nếu như bị hủy mất Nguyên Đan thì sẽ mất hết pháp lực, bị đẩy trở về nguyên hình, nhưng tôi nếu như mất Tinh Nguyên Châu thì vẫn có thể tiếp tục tu luyện lại, để hình thành một Tinh Nguyên Châu mới, chỉ là pháp lực trước đó cũng sẽ mất sạch theo Tinh Nguyên Châu mà thôi.

Hạo Thiên tiếp tục nói: “Vết thương của Thái Ất quá nặng cần đến ngoại lực chữa trị, huynh lại không phải là vũ tộc, không có Tinh Nguyên Châu, mà pháp lực của những người khác thì lại thấp, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có muội mới có. Huynh biết hạt châu này rất quan trọng đối với muội, nhưng mà...”.

Tôi cảm thấy pháp lực của tôi thật không có duyên với tôi, xem ra trước đây không chịu tu luyện từ tế quả là đúng mà, độc Đông Doanh Hoa còn chưa giải được, tôi đã đem Tinh Nguyên Châu tặng cho người ta rồi.

Nhưng mà đừng nói Thái Ất cần là Tinh Nguyên Châu, cho dù là tính mạng của tôi, cũng có một nửa là thuộc về huynh ấy.

Tôi khoát tay, nói: “Hạo Thiên huynh không cần nói nhiều, muội đưa cho huynh. Nhưng hiện tại độc Đông Doanh Hoa trên người muội chưa được giải, huynh chờ mấy ngày, đợi giải độc đã, muội mới có thể đưa Tinh Nguyên Châu tinh khiết cho huynh được”.

Hạo Thiên nhìn tôi cười, nói: “Muội từ bỏ được, huynh đương nhiên là rất vui, nhưng mà Thái Ất lại không chờ được, độc trên người muội phải nhanh chóng giải đi mới được”.

Hôm sau lúc tôi đến Cung Đâu Suất, Long Tam đã ở đó rồi.

Gương mặt Thái Thượng Lão Quân và Long Tam đều có vẻ đang tập trung suy nghĩ, hai người họ đứng đối diện, sắc mặt Lão Quân có vẻ không thoải mái, Long Tam thì không chút biểu cảm.

Tôi cảm thấy hình như tôi đã đến không đúng lúc, đang định lát nữa quay lại, nhưng tiên đồng chỉ đường đã thông báo mất rồi, nên ta đành phải thông thả bước từng bước đi vào.

Tiên đồng rót cho tôi một chén trà, tôi cầm chén trà trong tay xoay mấy vòng, gượng cười hỏi: “Hai vị đang nói chuyện gì thế?”.

Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân trở lại bình thường, mở miệng muốn nói, thì Long Tam lại đột nhiên chen ngang: “A Hoàn, hôm qua huynh mới có được một thứ rất thú vị, lúc nào rảnh qua chỗ huynh xem đi”. Tuy rằng những lời này Long Tam nói với tôi, nhưng ánh mắt huynh ấy lại đang lườm Thái Thượng Lão Quân.

Long Tam tuy rằng không phải là người đáng tin cậy, thái độ vẫn luôn cười cười nói nói, nhưng những hành động quái dị như thế này vẫn là lần đầu tiên tôi thấy.

Tôi lên nhìn Thái Thượng Lão Quân, sau khi ông ấy nhận được cái lườm của Long Tam thì sắc mặt biến đổi, hình như đã hiểu ra điều gì, hơi gật đầu.

Bầu không khí giữa hai người họ lúc này quả là có chút kỳ lạ.

Bọn họ tuy là một kẻ là người, một kẻ là rồng, một kẻ là tu đạo, một kẻ là tiên thai; một kẻ là thiếu niên đang độ thanh xuân tính tình ngay thẳng, một kẻ tuổi tác nhìn thì có vẻ hơi lớn một chút, nhưng bọn họ đã từng... Bây giờ lại như vậy... Nói không chừng...

Tôi có vẻ đang không kiểm soát được suy nghĩ của chính mình rồi...

Tôi ngấm ngấm gương mặt đạo mạo của Lão Quân, đáng vẻ tiên khí đầy mình hiện ngang lăm lăm, lại quay sang nhìn ngấm ngấm vẻ cương trực của Long Tam, tự nhiên, cảm thấy mình cũng có phần không biết chừng mực, trong lòng không tránh khỏi chột dạ, giọng nói mang theo vài phần áy náy: “À, Long Tam, ừm, muội muốn qua thăm Bích Hoa một lát, vật hay ho gì đó để hôm khác muội qua xem đi”.

Long Tam cũng không để ý, thuận tiện nói: “Cũng được”. Sau đó quay sang nháy mắt một cái với Thái Thượng Lão Quân.

Đây là tâm ý tương thông có đúng không?

Tôi chợt nghe thấy có tiếng sấm nổ bên tai, lòng không khỏi cảm thấy lạnh toát.

Hai người này, sao lại như thế này?

Thái Thượng Lão Quân đi đến bên cạnh tôi, cẩn thận xem mạch của tôi, một lúc lâu sau mới nói: “Độc trên người Thượng thần giải rất nhanh sẽ hết, nhưng lại làm cho nguyên khí bị tổn thương, cần phải điều dưỡng cẩn thận, xin Thượng thần thương xuyên qua đây, để tiểu tiên tiện xem bệnh bốc thuốc”.

Tôi gật đầu, không đành lòng nhìn gương mặt già nua của ông ấy, cố nhịn cười hỏi: “Ý của Bá Dương là độc trên người tôi đã hoàn toàn giải được rồi đúng không?”.

Thái Thượng Lão Quân vuốt râu, gật đầu.

Trong lòng tôi cảm thấy vui vẻ, lại tiếp tục hỏi: “Nói như vậy Tinh Nguyên Châu trong cơ thể đã cũng đã được thanh tẩy sạch sẽ rồi, liệu trên đó có còn sót lại chút tàn dư nào của độc tổ không?”.

Long Tam chợt xen vào hỏi: “Muội đột nhiên hỏi như vậy là có ý gì?”.

Chuyện này tôi cũng còn cần Thái Thượng Lão Quân giúp đỡ, cũng không nên giấu họ.

Tôi cầm nắp chén trà gạt mấy cái lá trà ra, uống một ngụm, rồi nói: “Nói đến chuyện này còn cần Bá Dương giúp đỡ, Hạo Thiên có nói Thái Ất cần Tinh Nguyên Châu của tôi, nên tôi muốn đem hạt châu này tặng cho huynh ấy”.

Long Tam và Thái Thượng Lão Quân đột nhiên cùng hét lên: “Tuyệt đối không được!”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Hai người nói chuyện sôi nổi quá, nhưng mà muội có chuyện không hiểu, ai trong hai người giải thích cho muội

được không?

Long Tam và Thái Thượng Lão Quân đột nhiên cùng hét lên: “Tuyệt đối không được!”.

Trong lòng tôi chợt cảm thấy âm áp dần lan tỏa. Tôi gật đầu: “Tôi biết hai người chỉ muốn tốt cho tôi, nhưng Thái Ất cũng không phải người xa lạ, huynh ấy bị thương là vì cứu tôi. Hơn nữa, pháp lực trong hạt châu của người khác cũng không đủ lớn, mà cho dù có người có đủ pháp lực thì bây giờ trong thời gian ngắn cũng không tìm ra được, sợ là Thái Ất không chờ được. Đây đều là những lý do hợp tình hợp lý, khiến tôi nên làm”.

Long Tam còn muốn nói nữa, nhưng Thái Thượng Lão Quân lại phẩy tay, chặn ngang những lời Long Tam định nói, khom người nói với tôi: “Nếu Thượng thần muốn làm như vậy, tiểu tiên tất nhiên là sẽ giúp đỡ, tuy rằng độc trên người Thượng thần đã được giải, nhưng nếu người muốn lấy Tinh Nguyên Châu thì vẫn cần phải chờ mấy ngày nữa mới được”.

Tôi gật đầu, đứng lên, nói: “Tôi còn muốn đi qua thăm Bích Hoa, tôi đi trước nhé”.

Thái Thượng Lão Quân nói: “Thượng thần, tiểu tiên cùng đi với người”.

Trong điện Bích Vân rất yên tĩnh, mùi đàn hương lan tỏa trong không khí.

Thái Thượng Lão Quân lấy Si Mị Chung ra nhìn, một lúc lâu sau mới buông ra, cười nói: “Thượng thần, thất hồn của Thượng tiên Bích Hoa được nuôi dưỡng trong Si Mị Chung rất tốt, một thời gian nữa chắc là có thể phục hồi được rồi”.

Tôi ngồi bên cạnh Bích Hoa, đầu khổ nói: “Bá Dương, nếu như không tìm thấy Ngưng Thần Châu thì có phải là Bích Hoa vẫn cứ ngủ như vậy hay không?”.

Thái Thượng Lão Quân vuốt chòm râu, ngẫm nghĩ: “Thật ra nếu như trước tiên đem thất hồn trở lại vào trong cơ thể Thượng tiên Bích Hoa, Thượng tiên Bích Hoa vẫn có thể tỉnh lại, chỉ có điều vẫn thiếu một ít hồn phách, nên trí tuệ sẽ giống như một đứa trẻ vậy thôi”.

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy hồn phách được nuôi dưỡng trong Si Mị Chung dù sao cũng không an toàn bằng được nuôi dưỡng trong chính cơ thể của Bích Hoa, vì thế nói với Lão Quân: “Đội hồn phách chàng được tu dưỡng tốt rồi, để cho chàng tỉnh lại đi, cứ để chàng ngủ như thế này cũng không phải là cách hay”.

Dừng một chút, tôi lại hỏi: “Gần đây tôi luôn buồn ngủ, cứ tưởng rằng đây là do độc Đông Doanh Hoa gây ra, nên cũng không để ý, nhưng mà bây giờ độc Đông Doanh Hoa đã được giải, mà tật xấu ham ngủ vẫn không thay đổi, còn mong Bá Dương xem bệnh cho tôi”.

Thái Thượng Lão Quân cũng không bắt mạch cho tôi, chỉ nói: “Thượng thần đại khái là gần đây vất vả mệt nhọc nên mới như vậy, người cần nghỉ ngơi nhiều hơn”.

Mặc dù là ông ấy dùng từ “đại khái”, nhưng giọng điệu lại chắc chắn như đinh đóng cột, tôi cảm thấy vô cùng yên tâm, chân thành nói: “Y thuật của Bá Dương quả là hơn người”.

Sau khi tiễn Thái Thượng Lão Quân đi rồi, tôi lặng lẽ ngắm nhìn Bích Hoa, nhém lại góc chăn cho Bích Hoa, rồi ngáy người ra một lúc.

Gần đây, tôi vẫn luôn tự hỏi vì sao Bích Hoa lại đỡ diệt thiên lôi thay tôi.

Bên ngoài đêm đã khuya lắm rồi, chắc là Mão Nhật Tinh Quân đã đi ngủ từ lâu rồi. Đèn hoa sen trong phòng chắc sắp hết dầu, ánh đèn chập chờn, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt của Bích Hoa cũng hơi lờ mờ, từ da dẻ tỏa ra ánh sáng mờ ảo trong suốt, kể ra mà nói thì cũng khá hấp dẫn, tôi đã sống bảy trăm vạn năm, nhưng ý chí của tôi vẫn chẳng có tiến bộ mấy.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng từ những vì sao lấp lánh, từ hướng Cung Quảng Hàn truyền đến tiếng ca trong trẻo mà lạnh lùng của Hằng Nga.

Tôi cảm thấy thốn thức. Không từ bỏ được suy nghĩ chẳng lẽ Bích Hoa đoán ra được tôi chính là Phụng Hoàn?

Nhưng mà, nếu như chàng tình nguyện thay Phụng Hoàn đỡ thiên lôi, thì vì sao lại dùng phương pháp như thế, ngôn từ như thế mà từ chối việc ban hôn ước trước mặt chúng tiên?

Nhưng mà, nếu như chàng không phát hiện ra tôi là Phụng Hoàn, thì vì sao lại tình nguyện thay một con chim vừa mới có năng lực biến hình đỡ thiên lôi?

Trước cửa sổ có một ao sen, trong ao có rất nhiều đèn hoa sen tạo thành những điểm sáng nho nhỏ, bên ngoài chắc là có gió đang thổi, đèn hoa sen trong ao sen cứ bay tới bay lui, nhìn thật đẹp.

Tôi cầm một chiếc đèn hoa sen đi đến chỗ Hạo Thiên.

Trước kia xung quanh Cung Thiên Cơ trồng toàn hoa tịch nhan(20), từ sau khi Hạo Thiên đi không ai chăm sóc những cây hoa này nhưng chúng vẫn sinh

sôi nảy nở. Tôi nghe thấy tiểu tiên đồng nói Hạo Thiên đang tiếp khách ở thư phòng, nên quay sang hướng thư phòng mà đi.

Từ xa, tôi đã nghe thấy có tiếng quát lớn: “Hạo Thiên, huynh không thể ích kỷ như thế được, chuyện này không chỉ liên quan đến các huynh, mà còn liên quan đến cả Bích Hoa”.

A, là giọng của Long Tam. Tính tình nóng nảy của huynh ấy qua bao nhiêu năm như thế mà vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Thanh âm của Hạo Thiên có vẻ mệt mỏi đáp lại: “Bích Hoa sau này còn có trăm ngàn cơ hội, nhưng đệ ấy chỉ có một cơ hội này thôi, cơ hội cuối cùng này, làm sao tôi có thể bỏ lỡ được?”.

Thanh âm của Long Tam dường như có chút ghen ngào: “Huynh làm sao mà biết Bích Hoa còn có trăm ngàn cơ hội, huynh có sao biết vì năm đó Phụng Hựu Quỳnh Chi lại sớm qua đời khi vẫn còn trẻ hay không?”.

Trong trí nhớ của tôi thân thể mẫu thân vẫn luôn không khỏe mạnh, nhưng tính tình mẫu thân lại rất bướng bỉnh, người chưa bao giờ chịu nghe lời phụ thân mà tính đường cho tốt, người còn nói phải sống thật thoải mái mới tốt.

Nghe Long Tam nói, không lẽ trong chuyện mẫu thân tôi qua đời vẫn còn bí mật mà tôi chưa biết?

Trong phòng yên tĩnh, một lúc lâu sau, thanh âm của Hạo Thiên có phần run rẩy cất lên: “Đệ nói muội ấy với người ấy sẽ giống nhau ư, muội ấy cũng sẽ...”.

Long Tam nói: “Muội ấy lần này được phát hiện sớm, tình trạng so với người ấy tốt hơn một chút, vẫn còn có thể cố gắng cứu được một mạng. Nhưng nếu như huynh muốn làm như thế, muội ấy nhất định sẽ bước đi lên cùng một con đường với người ấy”.

Hả, không lẽ Hạo Thiên bọn họ đang làm chuyện gì có ảnh hưởng nguy hiểm đến tính mạng của Bích Hoa? Nhưng mà, hình như, hai người họ chưa từng gặp nhau mà.

Tôi cố ho mạnh mấy tiếng, lại dẫm mạnh bước chân, đẩy cửa phòng ra.

Tôi đặt đèn hoa sen ở một bên, quay sang cười với Long Tam và Hạo Thiên: “Hai người nói chuyện sôi nổi quá, nhưng mà muội có chuyện không hiểu, ai trong hai người giải thích cho muội được không?”.

Gương mặt Long Tam căng thẳng. Sau đó gượng cười, không nói gì cả.

Tôi quay sang nhìn Hạo Thiên, Hạo Thiên điều chỉnh lại âm điệu rồi nói: “A Hoàn, muội hiểu lầm rồi”.

Tôi nuốt nước bọt rồi nói: “Hình như vừa rồi muội nghe thấy có người nói, Bích Hoa may mà được phát hiện sớm, so với tình trạng của mẫu thân muội thì tốt hơn?”. Không khí trong phòng đặc quánh lại, có phần nặng nề, khiến tôi cảm thấy khó thở, “Hai người nói như thế là thật ra chuyện của Bích Hoa có vấn đề gì xảy ra ư? Hay là, thật ra Thái Ất cũng...”.

Đêm càng khuya, lòng tôi càng cảm thấy lạnh buốt: “Hai người không cần phải lừa muội, sớm hay muộn muội cũng phải biết, hai người có thể lừa gạt được muội bao lâu?”.

Long Tam thờ dãi nói: “A Hoàn, muội có biết mình có thai không?”.

Tôi gượng cười, nắm lấy ống tay áo nói: “Ngao Bính, chuyện này Lão Quân đã hỏi rồi”.

Hạo Thiên nhìn tôi có phần không dám nói, nhưng cuối cùng cũng vẫn nói: “Chuyện này để huynh nói cho muội nghe”.

Tôi là nữ nhi duy nhất của phụ thân và mẫu thân vậy mà tôi lại không biết cái chết của mẫu thân có liên quan tới tôi.

Tộc Phụng hoàng chúng tôi từ trước tới nay dân số rất ít ỏi, mọi người cứ nghĩ là bởi vì bẩm sinh Phụng hoàng tính tình vốn kiêu ngạo, khó tìm được bạn đời. Nhưng nếu nguyên nhân chỉ vì thế, thì qua chừng ấy năm, tộc Phụng hoàng cũng vẫn có thể từ từ mà phồn thịnh. Nguyên nhân thật sự khiến cho tộc Phụng hoàng dần dần suy vong là bởi vì mỗi khi sinh một tiểu Phụng hoàng ra cả mẹ lẫn con đều có thể tử vong, ví dụ như mẫu thân của tôi vì sinh ra tôi mà tiên thể suy yếu đến độ tử vong.

Thì ra người hai người bọn họ vừa nói đến, lại là tôi sao?

Long Tam lại nói: “Lão Quân cũng mới nói, thai nhi trong bụng muội là mới hình thành. Nếu như Bích Hoa biết, chắc chắn sẽ rất vui mừng”.

Tôi muốn nói cho họ biết là họ đã hiểu lầm rồi, tôi nếu như thật sự mang thai, người vui mừng cũng chẳng phải là Bích Hoa.

Hạo Thiên cắt ngang lời Long Tam: “Nếu như Bích Hoa biết phải trả giá đắt như vậy, cũng chưa chắc đã vui mừng”.

Tôi phẩy tay: “Chuyện này với Bích Hoa không có liên quan gì tới nhau”.

Long Tam nghe tôi nói xong, vẻ mặt biến đổi đến kỳ lạ, có chút xúc động, cũng có chút thương tiếc.

Tôi cảm thấy, hình như huynh ấy hiểu được những gì tôi nói.

Tôi nhẹ nhàng lấy tay đặt ở trên bụng, bây giờ bụng tôi vẫn còn bằng phẳng, nhưng tôi lại cảm thấy có một sức mạnh từ bên trong truyền ra, quán lấy tay tôi, mềm mại, ấm áp.

Bà La Già, chàng có biết không, chúng ta có con rồi.

Chàng có vui mừng không?

Hóa ra hôm ấy về mặt của Long Tam và Lão Quân kỳ quái như vậy là vì thế, tôi đã hiểu nhầm rồi.

Long Tam bước mấy bước đến trước mặt tôi, đặt tay lên vai tôi: “A Hoàn, bây giờ muội rất yếu, nghe nói sau khi Phượng Hậu hoài thai muội cũng thế, lúc ấy mọi người chẳng ai nghĩ là người có thai, cũng không ai nghĩ tới tình trạng của người lại xấu đến thế. Muội tuyệt đối không được lấy Tinh Nguyên Châu ra lúc này, nếu không hoặc là muội chết, hoặc là đứa bé chết. Tộc Phượng hoàng từ xưa đến nay chỉ có duy nhất một lần mang thai, nếu như muội bỏ lỡ lần này, sau này có muốn cũng không thể có được nữa đâu”.

Tôi lùi lại vài bước, cố lấy lại bình tĩnh, quay sang Hạo Thiên hỏi: “Thái Ất có thể chờ được mấy ngày nữa?”.

“Ba ngày nữa”.

Hạo Thiên dừng lại, rồi lại nói: “A Hoàn, cho dù muội chọn lựa như thế nào, huynh cũng sẽ không trách muội. Chuyện của Thái Ất, để huynh nghĩ biện pháp khác”.

Tôi gật đầu: “Hai người không cần lo lắng cho muội, để muội suy nghĩ lại đã”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Nàng đồng ý với tôi, nếu như ván tiếp theo tôi thắng, nàng sẽ xuất hiện trước mặt tôi có được không?

Phụ thân tuổi đã cao, không thích ồn ào, nên ban đêm Cung Phượng Thần vẫn luôn thật sự yên tĩnh, cho dù ngẫu nhiên có tiếng chim sẻ kêu thì cũng chỉ ríu rít mấy tiếng rồi thôi. Thế nhưng tối nay lại rất âm ỉ.

Ngọc Anh cô cô cầm tay tôi, dịu tôi cùng ngồi lên trên giường nhỏ với bà, nhìn ngắm tôi cẩn thận, hốc mắt đã ẩm ướt: “A Hoàn đi dự yến tiệc lần này, nói đi một cái là đi luôn đến hơn ba mươi ngày, Ngọc Anh cô cô rất nhớ con. Con cũng không biết để ý chăm sóc chính bản thân mình, nhìn mà xem này, ta cầm tay con cũng thấy gầy trơ xương ra rồi”.

Ngọc Anh cô cô vốn là thị nữ của a nương của tôi, cho đến tận khi tôi sinh ra, sau khi a nương của tôi mất, Ngọc Anh cô cô đối với tôi lại càng chăm sóc cẩn thận chu đáo hơn.

Đã lâu không gặp tôi, Ngọc Anh cô cô kéo tay tôi nói chuyện mãi đến cả nửa ngày sau mới chậm chạp nói: “Ông ấy nghe nói con đã về, nên đang chờ con ở thư phòng, con đi gặp ông ấy đi, rồi nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi”.

Cha tôi ấy à, bình thường vẫn được tôn xưng một tiếng Thượng thần, được các vị tiên hữu kính trọng, nhưng mà đối với Ngọc Anh cô cô, người lại không hề muốn gặp mặt cha tôi. Thậm chí người còn không thêm gọi tên cha tôi, chỉ dùng “ông ấy” để thay thế. Nguyên nhân ấy à, ngày xưa tôi không hiểu, nhưng bây giờ tôi cũng có thể biết được ít nhiều. Tôi đoán rằng, chuyện này cũng có tám phần nguyên nhân có liên quan đến tôi.

Phụ thân thích sưu tập thần binh, trên bức tường ở thư phòng chỗ nào cũng có thần binh hoặc là chưa nổi danh hoặc là đã nổi danh, nếu không phải tôi lớn lên ở đây, sợ rằng đến tôi cũng nhìn những bảo vật đó mà nghĩ đây là nơi luyện công chứ chẳng phải là thư phòng.

Thấy tôi đi vào, phụ thân bỏ thanh bảo kiếm đang được lau chùi trong tay xuống, nhìn ngắm tôi cẩn thận, rồi mới nói: “A Hoàn, cái con nhóc này, cha bảo con ở nhà tập trung tu hành pháp lực, con lại trốn cha chạy đến chỗ tiểu tử Nhue Hạng kia mà ăn nhậu thoải mái, lại còn suýt chút nữa bị một đạo sát sét nhỏ đánh cho tan cả hồn phách, thật là làm mất sạch mặt mũi của Phượng Ngạn ta mà!”.

Tôi rút cổ, bước từng bước nhỏ đến bên cạnh phụ thân, nắm lấy ống tay áo của người, nói: “Phụ thân, con sai rồi, ừm, nhiệt tình khó từ chối mà”.

Bàn tay của phụ thân đánh lên đầu tôi một cái, lớn tiếng nói: “Nhue Hạng mặt mũi có bao nhiêu tôn quý chẳng lẽ cha lại không biết? Nó tuyệt đối sẽ

không hạ mình tự mình đến cầu xin con đi, đừng có mà chối cãi”. Dừng một chút, người lại nói: “May mà còn có tiểu tử Bích gì đó, nếu không thì bây giờ con chỉ là một quả trứng tròn vỏ”.

Tôi vuốt vuốt mũi, nhẹ giọng nói: “Bích Hoa có ơn cứu mạng con, con phải cảm ơn chàng”. Ngẫm nghĩ một chút, tôi lại hỏi: “Phụ thân, gần đây con có một việc còn chưa hiểu, mong phụ thân trả lời giúp con. Phụ thân cho con biết đi, Bích Hoa vì sao lại làm như vậy?”.

Phụ thân đập tay xuống bàn một cái, trợn mắt nhìn tôi: “Hừ, tám phần là tiểu tử kia thích con rồi”. Nói xong lại đập bàn cái nữa, đau lòng nói: “Con bị sét đánh làm cho đầu óc dần dần rồi hà!”.

Tôi cảm thấy, tôi dần dần không phải vì đã hỏi vấn đề này, mà là vì đã hỏi phụ thân vấn đề này.

Tôi phải nghĩ ra từ trước mới đúng chứ, cái người bị a nương gọi là đầu cá gỗ như phụ thân thì làm sao mà biết đáp án được? Hơn nữa, chuyện Bích Hoa từ chối ban hôn ước lại là chuyện thật trăm phần trăm. Bất chợt, tôi lại cảm thấy có mấy phần may mắn, may mà a nương của tôi thông minh, may mà tôi di truyền gene của a nương, sinh ra đã thông minh lanh lợi, nếu chẳng may di truyền cái đầu cá gỗ của phụ thân, chẳng phải cuộc đời tôi rất nhanh sẽ trở nên u ám hay sao.

Nhớ đến a nương, trong lòng tôi lại cảm thấy đau buồn.

Tôi ôm cánh tay của phụ thân, đặt đầu lên vai người, nhẹ nhàng hỏi: “Phụ thân, đã lâu như vậy rồi, người có từng oán trách a nương đã sớm bỏ người ở lại mà ra đi, chỉ để con lại cho người hay không?”.

Phụ thân thờ dài, sờ đỉnh đầu tôi: “Nương của con có nhiều ý tưởng, nàng muốn như thế nào, cha cũng nghe theo. Cho dù là bao nhiêu năm đi nữa, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, chúng ta được đoàn tụ”.

Tạm biệt cha rồi, tôi ngồi ở trên nóc nhà ngắm bầu trời.

Cung Phượng Thần nằm ở trên đỉnh núi Tê Ngô, không khí trong lành, ánh sao dường như cũng sáng rực rỡ hơn.

Tôi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác mát lạnh khi những làn gió đêm thổi qua mặt, từ từ chìm vào trong giấc mơ lúc nào không biết.

Trong mơ, tôi đứng trước một tòa nhà, tòa nhà này không lớn, nhưng là mới dựng nên, vẫn còn tỏa ra mùi gỗ tươi mới, cửa có treo rèm đan bằng những thanh trúc mảnh, mỗi khi có gió thổi qua, rèm sẽ lay động trong gió. Dưới tàng cây phía trước nhà cách đó không xa có bày một bàn cờ, trên bàn cờ có hai quân cờ được đặt xuống, một đen một trắng, tôi không nhìn thấy gương mặt của người chơi cờ, chỉ thấy người đó mặc quần áo màu đen, bóng dáng có vẻ cô đơn.

Tay phải người đó cầm một quân đen đặt xuống bàn cờ, rồi lại dùng tay trái cầm một quân trắng đặt xuống.

Quân cờ đặt xuống không phải là nhanh, nhưng rất nhanh cũng lấp kín cả bàn cờ.

Người mặc đồ đen đỏ tách hai quân đen trắng ra riêng, cẩn thận tính toán, rồi nói: “A Hoàn, lần này nàng lại thắng rồi. Chơi lâu như thế, mà tôi cũng chưa từng thắng được nàng, nhưng nàng xem, trước đây tôi cũng không chơi cờ, tính ra bây giờ kỳ nghệ lại có chút tiến bộ. Nàng đồng ý với tôi, nếu như ván tiếp theo tôi thắng, nàng sẽ xuất hiện trước mặt tôi có được không?”.

Người đó nói chuyện thanh âm cũng không to, giọng nói cũng rất bình ổn, thế nhưng tôi nghe thấy lại cảm thấy đáy lòng đau đớn vô cùng, trong ngực như có thứ gì đó bị lấy đi mất.

Cảnh trong mơ là vào một ngày mùa xuân, những cành liễu rủ non tơ xanh mướt, mũi dường như có ngửi thấy thoang thoang mùi hoa đâu đây, từng đợt từng đợt một, không quá nồng nàn, như ẩn như hiện.

Tôi bước đến trước mặt người đó, muốn nhìn cho rõ gương mặt của người đó, người đó nghe thấy có tiếng bước chân, từ từ quay sang, quân cờ “cạch” một tiếng rơi xuống bàn cờ.

Tôi nghe thấy tiếng chính mình nói: “Lúc xuân ý chưa chan như thế này, chàng lại ngồi ở đây làm cái chuyện không thú vị như thế này, quả thật là vô cùng không thú vị”. Rồi sau đó nước mắt cứ chảy đầm đìa, tôi khịt mũi, ghen ngào nói: “Kỳ nghệ của chàng kém như vật, mà còn muốn thắng thiếp sao, chờ kiếp sau đi”.

Tôi vẫn không nhìn thấy gương mặt của người đó, nhưng dường như tôi lại trông thấy khóe miệng chàng hơi cong lên.

Lúc tôi tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng hẳn, chân trời vẫn còn là một mảng màu xám tro.

Quả thật là ngủ ở nóc nhà chẳng dễ chịu chút nào, cái thất lưng già cả của tôi bị đè lên nóc nhà cũng thấy hơi đau. Tôi xoa vai, từ trên nóc nhà nhảy xuống, chạy lại phòng Ngọc Anh cô cô đứng nhìn, rồi lại đứng ngoài cửa sổ nhìn phụ thân một chút, từ xa cúi đầu lạy phụ thân.

Ngần đấy năm, tôi chưa từng hiểu thảo với phụ thân, sau này sợ là cũng chẳng còn có cơ hội nữa rồi.

Tạm biệt.

Tôi thu dọn hành lý, bay xuống chân núi Tê Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Diễn viên quần chúng không có năng lực diễn xuất, làm tôi cảm thấy thật tổn thương

Ở nhân giới không thiếu mấy vở kịch có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, tôi cảm thấy nếu như cần thiết, đôi khi vẫn là có thể học lỏm được chút ít.

À, chuyện là như thế này.

Tôi hôm qua, tôi từ núi Tê Ngô ra đi, làm một trận pháp xuyên thời không trở về một trăm vạn năm trước.

Lúc tôi quay trở lại tòa nhà ở vùng ngoại ô đó, tôi lại bị người canh cửa chặn lại, rõ ràng là tòa nhà mà tôi hóa phép ra đó bây giờ đã có chủ nhân mới.

Tôi đoán rằng, sợ là đã tính toán nhầm thời gian mất rồi.

Đại khái là thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi, tôi gặp Tổng Tử Hiền lúc nào, tôi quả thật là đã không còn nhớ rõ nữa, một ngày ở trên trời, bằng một năm dưới phạm giới, tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện, tôi rất có khả năng đã nhớ nhầm thời gian một hai năm.

Tôi ở bên ngoài tòa nhà chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe được chút tin tức từ những người qua đường.

Nghe nói tòa nhà này là nhà ở ngoại ô của đương kim Thừa tướng, mỗi tháng vào ngày mười lăm Thừa tướng sẽ đến đây ở một đêm.

Lại nghe nói tòa nhà này lai lịch cũng không rõ ràng, có người từng thấy tòa nhà này do yêu quái biến hóa ra trong đêm.

Rồi lại nghe nói tòa nhà này ở vị trí có phong thủy rất tốt, mọi người chỉ cần từng ở trong tòa nhà này đều có khả năng lành được bách bệnh, hồi sinh người chết, dù chỉ còn xương cốt cũng sẽ được đắp da thịt lành lặn.

Cho dù tòa nhà này có là nơi như thế nào đi nữa, tôi cũng không thể dễ dàng đi vào trong đó được.

Tôi thật muốn kéo áo gấu Thừa tướng đó mà hét lên rằng: tiểu tử, tòa nhà này chẳng có cái gì kỳ quái hết cả, nói thẳng ra thì, đây chẳng qua chỉ là một sợ lông vũ của lão phượng hoàng tôi mà thôi.

Tiếc rằng hiện tại tôi chỉ là một nữ tử phạm giới, trời gà không chặt, trong tay không có cái gì, nếu như muốn tiếp cận Thừa tướng đại nhân thì quả là khó khăn.

Nhưng cũng may mà vẫn còn có kịch bản chỉ dẫn.

“Vị tiểu công tử này, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi”. Hàm râu trên má Trương Tam khẽ rung, há miệng ra là thấy cả một hàm răng vàng khè đen sì, chớp chớp mắt nhìn tôi, “Đến lúc đó chỉ cần huynh nói một câu, chúng tôi sẽ ra tay ngay”. Khi người đó nói chuyện râu lại rung lên, da thì đen thui, quả thật rất giống Chung Quỳ(21).

Tôi nhìn cái tướng hung thần ác sát của anh ta mà tâm càng cảm thấy vui vẻ. Lúc này đang là giữa mùa hè, tuy là chúng tôi đang đứng trong bóng râm, nhưng người vẫn đổ đầy mồ hôi. Tôi lại đang đứng cùng chỗ với một đồng nam nhân, quanh tôi tỏa ra mùi thật không dễ chịu chút nào. Tôi nhin thờ, lấy tay lau mồ hôi, rồi quạt chút gió, mới nói: “Các huynh đệ chịu khổ rồi, sau này, dù thành hay bại, chỗ vàng này cũng là của các vị”. Tôi lại lau mồ hôi, cười với bọn họ.

“Đến rồi!”. Lý Tử phụ trách canh gác nhỏ giọng nói: “Xe ngựa của ngài ấy rất đặc biệt, so với xe ngựa bình thường thì trần xe cao hơn vài thước, tôi không có nhận nhầm đâu”.

Tôi hí híp mắt nhìn, chợt cảm thấy đồng cảm với những gì Lý Tử nói. Từ xa có chiếc xe ngựa màu đen chạy lại, cả người đánh xe lẫn hai con ngựa đều đen tuyền, chỉ có bốn vó ngựa có màu trắng như tuyết, cô thon dài, cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, cho dù là tốc độ di chuyển không nhanh, nhưng vẫn có thể thấy được đây là những con ngựa tốt ngàn dặm khó gặp. Tuy là xe toàn là màu đen, nhưng bốn góc đều có treo chuông vàng, theo xe đi đến, tiếng chuông kêu vang leng keng, quả thật là vô cùng tao nhã. A, gã Thừa tướng này hóa ra cũng là một người thú vị.

Xe ngựa chạy lại gần, tôi lau mồ hôi trong lòng bàn tay, quay đầu nhìn Trương Tam, nhẹ nhàng nói: “Lên đi!”.

Trương Tam mang theo nhiệt tình như lửa liền cầm theo thanh đại đao vừa mới mua được ở chợ rau nhảy ra giữa đường, chặn đường lại, chỉ vào người đánh xe quát: “Dừng lại cho ông. Nghe cho kỹ đây, cây này ông mở, đường này ông trồng, nếu muốn đi qua, để lại lộ phí!”.

Tôi muốn phun ra cả một ngụm máu luôn, đã dạy mấy chục lần như thế, thế mà lại nói ngược hết cả rồi!

Nói xong dường như Trương Tam lại cảm thấy khí thế của mình chưa đủ lớn, liền lấy đại đao sau lưng mình ra, ném một phát xuống đất, “Nhìn đi, đây là đao hôm nay ông mới mua, tốn mất hai mươi đồng, không chỉ với hai người các người, ông đây muốn chém bao nhiêu người thì chém bấy nhiêu”.

Tôi thật hận không thể chạy đến mà véo lỗ tai Trương Tam, nhặt đao dưới đất lên mà dùng chuôi đao gõ mấy cái vào cái đầu kia.

Chết tiệt, làm gì có kẻ cướp nào chủ động vứt đao đi như thế cơ chứ! Anh ta có đầu óc hay không hả trời!

Người đánh xe bị Trương Tam làm cho ngạc nhiên, ngẩng người ra đây, cầm chặt dây cương không thốt lên được câu nào.

Từ trong xe ngựa có tiếng cười khe khẽ vang ra.

Một giọng nói vang lên: “Không biết chừng gì đây đã từng điều tra chưa, đây là đường quan binh hay đi, người đi đường qua lại cũng nhiều, bây giờ giờ trò cướp bóc quả là nguy hiểm, nhờ đâu làm cho quan binh để ý, chừng gì mất nhiều hơn được đấy”.

Tôi vốn định là nhân lúc chủ nhân cái xe ngựa gặp phải chuyện này sẽ nhảy ra can thiệp, dùng tình dùng lý để lay động nhân tâm của bọn cướp, hoặc là khóc lóc khỏ sò, cầu xin người trong xe giao tiền ra, để bọn Trương Tam thả người đó đi thuận lợi. Cho dù người đó có phản ứng như thế nào, tôi đều sẽ cầu xin Trương Tam không cần để ý, chỉ cần nói một câu “Thế mới tốt” là được rồi.

Tiếc rằng, những câu anh ta nói đều không có trong kịch bản của tôi, Trương Tam thật ngốc mà.

Tôi run rẩy, hận không thể trốn ngay lúc này. Mấy tên đáng ghét này nhiệt tình quá!

Tôi cầm lấy kiếm đặt ở cạnh chân, gạt cây cỏ ra để nhảy ra giữa đường theo họ, khí thế oai hùng chỉ vào bọn Trương Tam, ngẩng đầu, nghiêm giọng nói: “Sao lại có đám đảng đồ từ(22)ở đây, giữa ban ngày ban mặt mà lại dám đi trêu ghẹo... Đám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hôm nay tôi sẽ thay trời hành đạo, giết sạch các người”.

Trương Tam vẫn không hề phản ứng, tôi phải nhảy mất mấy cái với anh ta, anh ta mới hiểu ra mà nói: “Đại gia, đại gia tha mạng, chúng tiểu nhân lần sau không dám làm thế nữa”. Nói xong ôm đầu, chạy mất tăm.

Tôi buồn rầu cầm kiếm đứng nguyên tại chỗ.

Diễn viên quần chúng không có năng lực diễn xuất, làm tôi cảm thấy thật tổn thương.

Rõ ràng là còn có một đoạn đầu võ nữa, thế mà Trương Tam chưa gì đã chạy mất dép, làm tôi mất luôn cơ hội trình diễn khí khái anh hùng của mình, hơn nữa, đuổi được bọn cướp mà chỉ dựa vào một câu nói, liệu có thể làm cho Thừa tướng đại nhân cảm nhận sâu sắc được ơn cứu mạng của tôi hay không?

Bọn họ làm hỏng màn diễn của tôi rồi, tôi quyết định cũng phải giảm trừ tiền vàng đưa cho bọn họ mới được.

Rèm che trên xe đột nhiên được kéo lên, lộ ra một gương mặt quen thuộc, chủ nhân của gương mặt cười với tôi, nói: “Tại hạ vô cùng cảm kích ơn cứu mạng của anh hùng, không biết công tử muốn đi đâu bây giờ? Nếu không ngại, có thể lên xe, tại hạ tiễn công tử một đoạn đường”.

Thật đúng là “đập phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu(23)”. Tôi thấy mặt Tống Tử Hiền thì cảm thấy rất kích động, liền ném kiếm đang cầm trong tay đi, nắm lấy tay áo Tống Tử Hiền, cười híp mắt nói: “Không ngại không ngại, tôi với huynh cùng đường, huynh cứ đi đi”.

Ô hô, tuy rằng võ diễn bị hỏng, nhưng mà mục đích đã đạt được rồi, tôi quyết định vẫn trả đủ tiền cho bọn họ đi.

Tống Tử Hiền nhìn tay áo, nhíu mày, quay sang phía tôi, cười nói: “Nếu như thế, thì tốt rồi”.

Xe ngựa chạy rất vững vàng ổn định, tôi ngồi đối mặt với Tống Tử Hiền, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, cố gắng làm ra vẻ là một cao nhân.

Tống Tử Hiền sờ cây tiêu(*) ngọc trong tay, xoay qua xoay lại trong tay vài vòng, nói một cách thờ ơ: “Công tử võ nghệ cao cường, bình thường lại rất chân thành nhiệt tình, không biết sư phụ là người nơi nào?”.

(*) Tiêu: dài hơn sáo và khác sáo ở chỗ tiêu thổi dọc còn sáo thổi ngang.

Ta ghen hòng, không biết chàng nói thế là có ý gì, đành phải đáp một cách mơ hồ: “Gia sư là người không màng danh lợi, không tiện tiết lộ quý danh, mong công tử thứ lỗi”.

Tống Tử Hiền nhíu mày, bình tĩnh hỏi: “Không biết công tử là người nơi nào, nghe giọng thì không giống như là người ở kinh thành”.

Tôi cười ha ha, đáp: “Tôi đi theo sư phụ từ nhỏ, dạo chơi khắp nơi, quê nhà cụ thể ở đâu, tôi cũng không biết rõ nữa”.

Tổng Tử Hiền gạt đầu, lại xoay cây tiêu ngọc trong tay, đập một cái vào lòng bàn tay nói: “Nếu công tử coi bốn biển là nhà, chi bằng đến ở nhà của tôi mấy ngày, tôi cùng công tử ở chung, cũng tiện làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, thuận tiện tìm hiểu công tử thêm một chút”.

Tôi cảm thấy lời chàng nói có gì đó không ổn, ngẫm nghĩ, lại gạt mình phát hiện trong kịch đáng ra phải nói là: “Đệ với huynh vừa gặp mà như đã quen, nếu như đệ ở đây không có người quen, chi bằng đến chỗ vì huynh ở tạm mấy ngày, cũng tiện cho vì huynh làm tròn trách nhiệm của chủ nhà”.

Câu nói này của chàng... dường như có vấn đề về mặt logic.

Nhưng cũng không sao cả, tôi chờ chính là những lời này của chàng. Tôi cười đến mức khóe miệng cong vút, nói một cách trang nghiêm: “Tôi sao lại không biết xấu hổ như thế được. Chẳng qua vừa rồi tôi chỉ thuận tay cứu huynh một mạng, huynh lại đối xử với tôi như vậy, tôi vô cùng cảm động. Huynh không cần làm tròn trách nhiệm chủ nhà gì đó đâu, chỉ cần cho tôi một chỗ nghỉ tạm là được rồi”.

Nếu như Ngưng Thần Châu nằm trong tay của Tổng Tử Hiền, thì chỉ cần trà trộn được vào nhà chàng, cho dù là trộm hay là cướp, kiểu gì tôi cũng sẽ có cơ hội.

Xe ngựa đi chậm dần lại, rồi dừng lại ở cửa tòa nhà của tôi. Cách bức rèm, người đánh xe nói: “Đại nhân, đến rồi”.

Tôi bước xuống xe theo chân Tổng Tử Hiền đi vào trong tòa nhà.

Lúc đó tôi chỉ xem chỗ này như chốn dung thân tạm thời, nên cũng không quá chú ý đến chi tiết bên trong, phủ đệ này tuy rằng to lớn, nhưng cũng thật vắng vẻ. Bây giờ bước vào bên trong tòa nhà này, lại thấy nhà đã được chàng bài trí rất đẹp, nước chảy qua cầu nhỏ, hòn non bộ rùng rùng, tất cả giống như trong bức tranh thủy mặc vậy.

Tổng Tử Hiền để tôi ngồi xuống, sai người hầu đi lấy hạt dưa, tiện tay rót cho tôi một chén trà, nhìn tôi uống hết rồi mới nói: “A Hoàn, nàng đi là đi luôn mười năm, hôm nay quay lại cũng không báo trước cho tôi một tiếng”.

Tôi nuốt chút nữa thì sặc nước trà.

Tôi khó khăn nuốt nước trà trong miệng xuống, hỏi: “Làm sao Tử Hiền biết là tôi?”.

Tổng Tử Hiền chăm chú nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng như nước: “Nếu như có một người không nói một câu tạm biệt đã ra đi, trong lòng nàng lại ngày đêm nhớ nhung người đó đã mười năm, đến lúc gặp được người ấy, chắc nàng cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra rồi”.

Tôi im lặng.

Tổng Tử Hiền nhích lại gần tôi, cầm lấy tay của tôi: “Hơn nửa cách A Hoàn xuất hiện quả thật là chẳng có gì mới mẻ hết cả. Cái cách cứu người này chỉ có thể dùng một lần, dùng nữa sẽ không có hiệu quả đâu”.

Trong lòng tôi âm thầm đau khổ, có trời đất chứng giám mà, tuy rằng lần này là tôi có ý sắp đặt, nhưng chuyện cứu chàng lúc gặp mặt lần đầu tiên quả thật chỉ là thuận tay thôi mà.

Tôi rút tay về, cầm lấy chén trà uống một ngụm, nghiêm mặt, trịnh trọng nói: “Nếu như Tử Hiền đã biết tôi là ai, vậy lần này tới đây tôi cũng không cần làm phiền Tử Hiền nhiều”. Tôi đặt chén trà lên trên bàn, chăm chú nhìn vào mắt Tổng Tử Hiền, nói: “Tử Hiền có còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi đang cầm một viên dạ minh châu trong tay không? Hạt châu này rất quan trọng đối với tôi, nếu như Tử Hiền có giữ nó, xin trả lại cho tôi”.

Tổng Tử Hiền nhắm mắt suy nghĩ một lúc, xoay xoay tiêu ngọc trong tay, rồi áy náy nói: “A Hoàn, nàng đi đã mười năm, hạt châu kia tôi cũng không nhớ đã để ở chỗ nào, nàng cho tôi ít thời gian, tôi nhớ ra sẽ lập tức đem đến cho nàng”.

Tôi buồn bã nói: “Hơn mười năm thời gian có nhiều chuyện, nhiều vật huynh không nhớ cũng là bình thường, nhưng vẫn xin Tử Hiền cẩn thận suy ngẫm lại”.

Lúc này, mặt trời đã muốn ngả về phía tây, ánh nắng theo cửa sổ rọi vào, chiếu sáng cả một khoảng sáng vàng vàng đỏ đỏ trên mặt đất.

Ngoài cửa sổ ve không ngừng kêu, tiếng chim hót véo von, một cơn gió thổi vào trong phòng, mang theo mùi hoa thơm ngát.

Tổng Tử Hiền chìm đắm trong khoảng không gian màu đỏ vàng đó, chăm chú nhìn tôi, nhìn thật sâu vào đáy mắt tôi, ánh mắt chàng như nước trong hồ sen vậy, như có từng đợt sóng nhẹ lan tỏa, từng cơn từng cơn một, lan tỏa ra xa, truyền thẳng đến trong tâm tôi.

Tình huống này, sao quen đến thế.

Chàng nhìn tôi, giữa một mảnh màu sắc đỏ vàng nói: “A Hoàn, nàng không có gì khác muốn nói với ta ư? Ví dụ như, vì sao mười năm qua, một chút tin tức về nàng cũng không có. Nàng có biết, sau khi nàng đi rồi, ta vì tìm nàng, mất ba năm học hành thi cử ra làm quan, lại mất ba năm, đạt được đến vị trí Thừa tướng, lại khổ cực tìm nàng ba năm, mà vẫn không có chút tin tức gì cả”. Tay chàng nắm chặt tay tôi, ánh mắt long lanh như muốn khóc, “Cho đến tận năm nay. Nàng có biết vừa rồi nhìn thấy nàng trong xe, trong lòng tôi vui vẻ thế nào hay không?”.

Tôi nhìn chàng như thế, trong lòng cũng cảm thấy buồn lây. Không chịu được phải mềm giọng hỏi: “Tử Hiền cần gì mà phải làm như thế?”.

Tổng Tử Hiền đứng lên, đi đến bên cạnh tôi, dáng đi có vẻ lão đạo. Gió thổi qua, làm tung bay vạt áo chàng, nhìn vạt áo chàng bay bay theo gió như thế,

tôi cảm thấy đáng về chàng yếu ớt như thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Chàng vẫn mỉm cười, nhưng dường như có chút cay đắng, lại cố kìm nén.

Bản thượng thần cảm thấy, đau đớn trong lòng càng lúc càng sâu sắc, nhưng không ngừng được muốn đưa tay ra dịu chàng, giống như chàng vẫn là người thiếu niên năm đó ngồi trên xe lăn, đi lại không tiện.

Gương mặt Tống Tử Hiên tái xanh, nhưng nụ cười trên môi lại càng trở nên tươi đẹp hơn. Chàng ngồi xổm bên cạnh tôi, lại nắm tay tôi, bóp chặt, nói: “Lần đó may mà nàng cứu tôi từ tay bọn cướp ra, ơn cứu mạng đó, tôi cảm kích không nguôi”.

Tôi vẫn có tật xấu, lúc hỏi hớp hoặc xấu hổ thì luôn nói năng lung tung.

Nhìn đáng về Tống Tử Hiên như vậy, trong lòng tôi như bị véo một cái, thuận mồm thốt lên: “Nếu là ơn cứu mạng, không bằng tiểu nương tử lấy thân báo đáp đi”.

Nói xong tôi lập tức cảm thấy hối hận đến xanh mặt, lúc này là lúc nào, đây là lúc để người diễn kịch à!

Tống Tử Hiên nghe tôi nói xong, không hề tỏ ra vui mừng, mà gương mặt lại càng trở nên tái xanh hơn. Chàng thả lỏng người, ngồi bên cạnh tôi, cười khổ nói: “Nếu như những lời A Hoàn nói là thật, muốn tôi lấy thân báo đáp, những lời này không phải là tôi ngày đêm mong muốn hay sao. Tiếc rằng A Hoàn chỉ là thuận miệng nói ra thôi, người nói vô tâm, người nghe cố ý, nếu như tôi thật sự tin, A Hoàn sẽ gặp khó khăn đấy”.

Tôi lại càng cảm thấy áy náy hơn.

Tôi không chịu được lật tay cầm lấy tay Tống Tử Hiên nói: “Tôi sai rồi. Nhưng tôi thật sự không thể theo chàng, nếu sau này Tử Hiên muốn cái gì, đừng ngại nói với tôi”.

Tống Tử Hiên ngừng lại, cười khổ nói với tôi: “Bây giờ tôi đã dưới một người mà trên vạn người, trừ nàng và thiên hạ này ra còn có cái gì tôi muốn mà không có được? A Hoàn đừng an ủi tôi nữa”.

Tôi cẩn thận suy ngẫm lời nói của chàng.

Ngôi vị đế vương ở nhân gian là thiên mệnh, tôi không thể dễ dàng sửa đổi vận mệnh được.

Quả thật là tôi không thể cho chàng cái gì được.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi lại cảm thấy đau đớn. Đành phải ngậm miệng im lặng.

Tống Tử Hiên đứng dậy, điều chỉnh lại tâm trạng, nói: “Nàng chưa đến phủ Thừa tướng bao giờ, đêm nay ở tạm lại đây, mai theo tôi về đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Trong đêm khuya tĩnh lặng, dường như ta ngủ thấy từ người Tống Tử Hiên tỏa ra mùi vị của sự cô đơn

Tôi thật sự thích phủ Thừa tướng của Tống Tử Hiên.

Tướng phủ nằm trên một con phố sầm uất nhất của kinh thành, nhưng phủ lại vô cùng yên tĩnh, từng cảnh từng vật trong phủ vô cùng độc đáo.

Tôi chỉ vào một hòn giả sơn trong hậu hoa viên nói: “Đá của núi này quả là đẹp, đặt ở đây đúng là vẽ rồng thêm mắt(24)”.

Tống Tử Hiên mỉm cười, nói: “Đá của núi này là của nước láng giềng, lần Thánh thượng phái tôi đi sứ nước láng giềng, tôi may mắn thấy được tảng đá này ở chợ đêm, tôi đã ngay lập tức yêu thích nó, chỉ tiếc là lúc ấy trong người mang không đủ tiền, đành phải thất vọng mà ra về, không ngờ trước khi về nước, Quốc vương nước láng giềng lại đem tảng đá này tặng cho tôi, còn sai người đưa tảng đá này về đến tận đây”.

Tôi hí hửng nhìn hòn giả sơn, chậm rãi nói: “Tảng đá lớn như vậy, e là cũng mất rất nhiều công sức mới đem về đến đây được?”.

Tống Tử Hiên đưa tay vuốt ve hòn giả sơn, trầm ngâm một lúc mới nói: “Đốn cây to ở vùng đồng bằng, đặt đá núi ở trên đó, ở phía dưới lại đặt mấy cây

to nằm song song, phía sau có vài người đẩy, đẩy lên phía trước rồi, sẽ rút cây ở phía sau đẩy lên phía trước; nếu gặp sông, thì mất ít sức hơn, lợi dụng sức nước đưa đi là được rồi. Tiếc rằng quãng đường này đi đường bộ nhiều hơn, tảng đá này đi trên đường cũng mất hơn nửa năm”.

Tôi thở dài, nói: “Quân vương nước láng giềng cũng thật có tâm”.

Tổng Tử Hiền phẩy tay, không nói gì cả, chỉ thở dài theo tôi.

Trong lòng tôi chợt hiểu, mở miệng hỏi: “Không biết nữ vương nước láng giềng năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Tổng Tử Hiền không đáp, liếc nhìn tôi, cười mà như không.

Tôi che miệng ho khan mấy tiếng.

Tổng Tử Hiền đưa tôi đi qua hành lang dài uốn khúc, qua bảy tám chỗ ngoặt, bốn năm mái đình cong cong, cuối cùng chỉ vào một biệt viện nói: “A Hoàn, mấy ngày này nằm ở tạm trong này nhé, chờ tôi sai người dọn dẹp sạch sẽ chủ viện rồi nằm dọn qua đó”.

Tôi vội xua tay, nói: “Nơi này rất tốt, thật sự yên tĩnh, tôi rất thích, không cần đổi đâu”.

Tổng Tử Hiền cũng không nói nhiều, chỉ tự mình đẩy cửa phòng ra để tôi đi vào, quan sát tỉ mỉ đồ đạc bày biện trong phòng, rồi mới nói: “Nếu còn thiếu cái gì, cứ sai thị nữ đi lấy. Tôi còn có mấy việc gấp cần xử lý, buổi tối sẽ mở tiệc mừng đón A Hoàn”.

Tôi bảo cứ theo ý Tổng Tử Hiền.

Tuy đây chỉ là biệt viện nhưng diện tích cũng không nhỏ chút nào. Phía trên nhà chính có một tấm hoành phi chữ vàng, trên đề một hàng chữ “Thính Phong Tiểu Trúc”, trước cửa có một gốc tử đằng cổ thụ to lớn vươn cao, đúng lúc hoa đang nở, sắc hoa tô điểm cho tán cây xanh xanh, thanh thoát tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Phía đông có một hồ nước, trong hồ hoa sen đang nở rộ, khẽ lay động theo gió, giữa hồ có một đình nghỉ mát hình bát giác, phía trên nóc đình nghỉ mát có gắn một con chim bằng vàng rực rỡ đang đứng, ngửa cổ nhìn lên bầu trời, cái đuôi dài buông xuống phía dưới, cảm giác giống như đang đứng từ đình nghỉ mát ngẩng đầu muốn bay lên trời.

Cạnh ao rải rác có mấy hòn đá lớn màu trắng, vừa che cho mấy cái cây ở phía dưới, vừa dùng để nghỉ ngơi.

Phía sau nhà chính có một tòa lầu các nhỏ, ba tầng, cao khoảng hơn mười thước, bốn phía có cửa sổ, phía trước cửa sổ có treo chuông gió, mỗi khi gió thổi qua sẽ kêu vang leng keng.

Phía tây có một tảng đá, cao hơn tòa lầu các nhỏ, phía trên phủ đầy cây cối màu xanh biếc, ngẫu nhiên đan xen màu hoa đỏ đỏ vàng vàng. Nước không biết từ đâu chảy tới theo đỉnh tảng đá chảy xuống phía dưới, rơi xuống đầm nước bên dưới, tí tách như tiếng nhạc trên tiền giới, trong đầm nước mấy con cá chép hồng thành thoi vẩy đuôi bơi lội.

Góc áo sau lưng bị kéo, tôi quay lại nhìn thấy một đứa bé, khoảng chừng bảy tám tuổi, mặc áo choàng màu vàng nhạt, chân đi giày, tóc búi thành một búi nhỏ trên đỉnh đầu, đại khái là tuổi khá nhỏ, gương mặt vẫn lơ mơ lộ ra vẻ trẻ con, tóc cũng không dày. Tay trái của nó vẫn giữ chặt y phục của tôi, tay phải cầm một xâu mít quả, khi hậu mùa hè nóng nực, đường đỏ trên mít quả hơi bị chảy, dọc theo xiên chảy xuống tận tay.

Đứa bé chớp chớp con mắt ngập nước, nhìn tôi bằng đôi đồng tử đen như quả nho, một lát sau mới dùng giọng nói còn mang theo mùi sữa trịn trọng nói với tôi: “Không biết công tử là người ở đâu mà tại hạ chưa từng gặp qua?”.

Tôi nhìn gương mặt non nớt của nó, tay cảm thấy ngứa ngáy, không nhìn được đưa tay nhéo má nó. Bỗng dưng đứa bé lùi lại mấy bước, gương mặt lộ ra vẻ sợ hãi, rồi lại bình tĩnh lại ngay, tỏ ra hung dữ, nghiêm trang nói: “To gan! Cuối cùng thì ngươi là người ở đâu, định làm cái gì hả?”.

Tôi nhin cười, chấp tay cúi chào, học theo dáng vẻ của đứa bé, ra vẻ nghiêm túc nói: “Tại hạ là Hoàn Phượng, là khách tạm trú ở đây, cũng là bằng hữu của Thừa tướng đại nhân”.

Đứa bé gật đầu, giấu tay cầm xâu mít quả ra đằng sau, tay trái không cầm gì nắm thành quyền đặt ở trước bụng nói: “À, hóa ra là bằng hữu của Thừa tướng, thật... quả thật là nhân tài tuần tử”. Ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói: “Không biết Hoàn Phượng công tử vì sao lại tới đây?”.

Tôi đang mặc theo kiểu thư sinh, nói là đi thi là phù hợp nhất, nên rút quạt từ hông ra, quạt mấy cái, ra vẻ phong lưu nói: “Nghe nói đương kim Thánh thượng uy phong sáng suốt, biết cách trị quốc, tại hạ tuy là bất tài, nhưng cũng mong muốn cống hiến chút sức lực. Lần này, tại hạ tới là vì cầu công danh”.

Yên lặng một lúc, đứa bé lại nói: “Tôi nghe người dân trên phố đồn đại đương kim Thánh thượng không có chủ kiến, chỉ biết nghe theo lời phụ nữ, toàn làm những chuyện hoang đường, công tử cảm thấy thế nào?”.

Trong lòng tôi khẽ động, cẩn thận nhìn đứa bé, rồi mới chậm rãi nói: “Thánh thượng quyết định của lúc nào cũng có nguyên nhân, hoang đường hay không không phải là chuyện người bình thường có thể bàn luận được. Hơn nữa bây giờ quốc thái dân an, đủ để chứng minh năng lực của Thánh thượng”.

Sắc mặt của đứa trẻ hơi hồng, cúi đầu nhìn mặt đất một lúc, mới ngẩng đầu, hai tai đỏ ửng nói: “Công tử Hoàn Phượng nhất định sẽ đạt được mong muốn”.

Này, tôi không điên đâu nhé...

Tôi đang nói chuyện vui vẻ với đứa bé, đột nhiên phía xa có một nhũ mẫu chạy đến, nhìn thấy đứa bé thì bước vội đến, cúi người nói: “Tiểu công tử, sao người lại ở đây một mình, phu nhân đang tìm người, tìm ở khắp mọi nơi mà không thấy, xin nhanh theo nhũ mẫu trở về”.

Dứt lời liền nắm tay đứa bé vội vàng bước đi, được mấy bước, nhũ mẫu lại quay đầu lại liếc nhìn tôi, như đánh giá tôi.

Gần tới thì Tổng Từ Hiên sai người mời tôi đến phòng ăn dùng cơm.

Phòng thì to như thế, lại chỉ có một cái bàn tròn lớn, trên bàn bày đầy các loại thức ăn. Tôi ngồi cạnh Tổng Từ Hiên, phía sau có bốn thị nữ phụ trách chia thức ăn.

Thị nữ mang đến một cái chậu nước nóng, Tổng Từ Hiên đưa tới tận tay tôi, nói với tôi: “Đây là lấy cây nhân sâm ngàn năm to khỏe nhất trên núi Trường Bạch phơi khô mà làm thành, A Hoàn rửa tay, lâu ngày có thể dưỡng da làm đẹp”.

Tôi cười: “Từ Hiên, huynh đừng đùa nữa, chỉ là nước đun với cây cỏ phơi khô mà thôi, nhiều nhất chỉ có thể phòng muỗi cắn thôi”.

Tôi đang nói, thì nghe thấy ngoài cửa có người thông báo: “Thái Hậu nương nương đến”.

Giọng thông báo còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng nói khàn khàn có pha lẫn chút ngọt ngào vang lên: “Từ Hiên, hôm nay tôi mới có được một cây trầm mới, khanh nhìn xem tôi cái trông thế nào”.

Một nữ tử mặc cung trang được thị nữ dìu đang bước đến. Cô ấy khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, gương mặt hơi nhọn, môi hồng, khoe mắt có vẽ một đóa hoa ngọc lan, cánh hoa theo đuôi mắt hướng lên phía trên, ẩn giấu ở giữa hàng lông mày, đáng vẻ vô cùng quý phái.

Đáng vẻ này quả thật là quen thuộc quá.

Cô ấy không phải là người lạ, đúng là con gái của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đỗ Lang.

Bây giờ tôi đang hóa thân thành nam tử, nên cô ấy không nhận ra tôi, mà còn cẩn thận nhìn ngắm tôi một lúc, rồi mới quay đầu nói với Tổng Từ Hiên: “Không biết Thừa tướng đại nhân đêm khuya vẫn có khách đến thăm, bản cung đến không đúng lúc rồi”.

Tôi muốn phun ra một ngụm máu luôn.

Có trời đất chứng giám, từ sáng sớm tôi đã đến rồi, sao lại có thể nói là tôi đến thăm vào đêm hôm khuya khoắt. Hơn nữa, người đêm khuya còn đến thăm không biết là ai nha!

Tổng Từ Hiên ấy này nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Tôi lập tức đứng lên, nói: “Thảo dân chợt nhớ còn ít y phục ở bên ngoài chưa lấy vào, xin Thái Hậu nương nương cho phép thảo dân lui xuống trước”.

Đỗ Lang dùng đuôi mắt liếc nhìn tôi, không thêm để ý đến tôi.

Tôi lập tức chạy trốn.

Nhưng quả thật là tôi rất tò mò với việc Đỗ Lang đến đây, nên ẩn nấp ở dưới cửa sổ nghe trộm.

Tôi có nghe nói Đỗ Lang từng tuân lệnh Huệ Hạng mà hạ phạm, dẫn dắt sự phát triển của một triều đại nào đó trong lịch sử. Không lẽ cái triều đại ấy lại là triều đại này?

Bản thượng thần cùng với Đỗ Lang dù sao thì cũng cùng vai vế, tình cảm giữa phụ thân tôi và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tồi, đây chỉ đơn giản là quan tâm mà thôi.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy Đỗ Lang đứng đối mặt với Tổng Từ Hiên. Một lát sau, trên nóc nhà có giọng nói vọng xuống: “Bẩm Thái Hậu nương nương, xung quanh không có ai hết cả”.

Đỗ Lang bây giờ mới tiến lên, ngồi xuống vị trí của tôi lúc nãy, cầm đũa gấp thức ăn để vào bát của Tổng Từ Hiên, quay đầu nói với chàng: “Từ Hiên nhìn cây trầm trên đầu tôi xem, có đẹp không?”.

Tổng Từ Hiên nói: “Thái Hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, đương nhiên là cái gì cũng đẹp”.

Đỗ Lang dừng lại, gương mặt có vẻ không vui, rồi nhanh chóng kim chế, tươi cười tỏ ra vui vẻ nói: “Mẫu nghi thiên hạ gì đó chỉ là người đòi nói mà thôi, tôi bây giờ chỉ muốn hỏi khanh, tôi cái có đẹp không?”.

Gương mặt Tổng Từ Hiên không chút biểu cảm nói: “Đẹp”.

Đỗ Lang bấy giờ mới miễn cưỡng chấp nhận, lại gấp thức ăn cho Tống Tử Hiền rồi nói: “Tử Hiền mau ăn đi, một lúc nữa sẽ nguội mất”.

Tống Tử Hiền nhích ra xa nói: “Thần ăn no rồi”.

Đỗ Lang cũng nhích thân thể theo, giọng nói có vẻ kỳ lạ: “Tử Hiền tối hôm nay kỳ lạ quá, có chuyện gì không vui sao? Đừng ngại nói với tôi, bản cung nếu có thể làm được nhất định sẽ làm cho khanh”.

Ô, bình thường Đỗ Lang tính tình rất nóng nảy, bây giờ lại nhẫn nhịn đến thế, Nhuê Hạng quả là đã làm khó Đỗ Lang rồi.

Tôi cảm thấy cảm thông với Đỗ Lang, tính tình của Tống Tử Hiền ta ít nhiều cũng biết, xem ra bình thường cũng bị đối xử lạnh nhạt nhiều đây.

Tống Tử Hiền không nói gì.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Cuối cùng Đỗ Lang cũng nói: “Hôm nay Lăng nhi đã tới?”.

Tống Tử Hiền không nói gì, chỉ hơi gật đầu.

Đỗ Lang ngẫm nghĩ, áp ứng nói: “Chẳng lẽ Lăng nhi đã nói cái gì chọc giận khanh? Nó còn nhỏ, không biết cái gì cả, khanh đừng nổi giận với nó”.

Tống Tử Hiền nói: “Hôm nay Thánh thượng đến nhà thần ăn chút điểm tâm, uống một chén nước, sau đó van nài thần chơi đùa với ngài, vừa rồi tuy nói không muốn nhưng đã bị kéo đi rồi. Hôm nay thần cảm thấy không được khỏe, nếu Thái Hậu nương nương không có việc gì...”.

Đỗ Lang vội vã đứng lên nói: “Nếu Tử Hiền không khỏe, tôi đi trước, Tử Hiền nghỉ ngơi cho tốt”.

Đỗ Lang đi rồi, Tống Tử Hiền đứng trong phòng một lúc lâu, mới thở dài một hơi.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, dường như ta nghĩ thấy từ người Tống Tử Hiền tỏa ra mùi vị của sự cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Anh ta nói thì có vẻ đứng đắn, nhưng ngón tay lại vô tình chạm vào cổ tay tôi, làm tôi thấy hơi ngứa ngáy

Mấy ngày nay tôi quả thật là nhàn rồi, suốt ngày rong chơi trên đường, tay cầm quạt, muốn thành kẻ phong lưu là được ngay.

Mấy ngày trước, tôi mua một bát hoành thánh ở quán hoành thánh(25), tùy ý ngồi xuống một cái ghế.

Mặc cả người quần áo gấm vóc ngồi ở một quán hoành thánh kẻ ra cũng hơi kỳ lạ, nhưng kỳ lạ hơn nữa là tôi lại ngồi đối diện với vị nhân huynh này.

Người đó mặc y phục lụa đỏ tươi, vạt áo mở rộng, đôi mắt phượng nhỏ mà dài, trên mặt phủ đầy phấn son, đôi môi đỏ như bôi máu, dáng vẻ vô cùng đẹp đẽ, cách ăn mặc như vậy mặc trên người người đó lại trở nên vô cùng phù hợp.

Tôi đang cúi đầu ăn hoành thánh, lại thấy người đó nói với tôi: “Công tử, hoành thánh không phải ăn như thế”. Giọng nói trầm thấp lại pha chút khàn khàn của giọng mũi, nhưng có thể nghe thấy sự dịu dàng trong đó.

Tôi ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn người đó.

Người đó vén tay áo lên để lộ cánh tay trơn bóng, một tay chống cằm, một tay cầm lấy đĩa của tôi, cười nói: “Công tử, ăn hoành thánh nên dùng thìa, vừa uống canh vừa ăn hoành thánh mới thấy được hết vị ngon”.

Anh ta nói thì có vẻ đứng đắn, nhưng ngón tay lại vô tình chạm vào cổ tay tôi, làm tôi thấy hơi ngứa ngáy.

Tôi ngẩng người.

Ngón tay trên tay tôi hơi buột lỏng một chút, giọng nói đó lại tiếp tục: “Tại hạ là Vi Vân, nhà ở cuối đường Trường An, nếu như công tử rảnh rồi đừng ngại tới tìm tôi, tôi còn có mấy cách ăn hoành thánh hay hơn muốn thử cùng công tử”.

Nói xong cũng không nhìn tôi, cứ thế đi thẳng.

Bữa đó, tôi bị ép phải trả tiền hai bát hoành thánh, một bát mười ba đồng, mua hai bát giảm một đồng, tổng cộng là hết hai mươi lăm đồng.

Tôi vốn là đã quên mất chuyện này, nhưng hôm nay lúc đi ngang qua quán hoành thánh, lại gặp được Vi Vân.

Anh ta vẫn ăn mặc y như bữa đó, chỉ đổi thành một bộ y phục lụa màu xanh biếc, vạt áo mở rộng, vẫn ngồi ở nguyên chỗ cũ, nhìn thấy tôi, anh ta cười đến độ mắt cũng cong cong như trăng lưỡi liềm: “Vi Vân quay về mỗi mòn đợi công tử ba ngày, không thấy công tử ghé chơi, không lẽ công tử cảm thấy Vi Vân không đáng để kết giao hay sao?”.

Tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

Đường xá ở kinh thành lộn xộn rắc rối, tôi vẫn luôn không phân biệt được, sau khi trở về tôi cũng từng hỏi Tổng Từ Hiến xem đường Trường An nằm ở đâu.

Lúc đó gương mặt Tổng Từ Hiến có vẻ kỳ quái, chàng cẩn thận nhìn tôi một lúc mới nói: “Chỉ cần nàng sau khi mặt trời lặn, lúc đường phố lên đèn đi dạo quanh thành một vòng, nhìn thấy nơi nào khách đến nhiều nhất thì chính là nơi đó đấy”.

Tuy chàng không nói rõ ràng, nhưng tôi nghe thì đã hiểu ra ngay.

Đường Trường An, chính là phố hoa nổi tiếng nhất kinh thành.

Vi Vân đứng dậy, kéo tay tôi: “Mời đến không bằng ngẫu nhiên gặp được, chỉ bằng hôm nay công tử đi theo tôi đi”.

Anh ta nhiệt tình như vậy, làm tôi cứ ngẩn cả người ra đấy.

Cho nên, đến tận lúc anh ta trói tôi vào ghế, tôi mới có phản ứng. Tôi còn than thầm bản thân thể chất quá đặc biệt, toàn hấp dẫn những kẻ quái dị. Lần trước tóm được Tổng Từ Hiến, lần này không biết vận may thế nào đây.

Vi Vân ngồi đối diện với tôi, tay cầm ly rượu, tóc rối bời, chân gác lên trên ghế, đáng vẻ lẳng lơ tỏa ra khắp bốn phía.

Anh ta uống một ngụm rượu rồi nói: “Tôi nghe nói nhà Thừa tướng đại nhân có một vị khách quý đến chơi, là ngài à?”.

Miệng tôi bị nhét giẻ, nói không nên lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh ta.

Nhà Tổng Từ Hiến quả thật là có khách quý đến chơi, có điều bọn họ một người là đương kim Thánh thượng, một người là đương kim Thái hậu. Tôi chẳng qua chỉ là khách vắng lại mà thôi.

Vi Vân cũng không thèm để ý đến tôi, tự nói một mình: “Có những việc rõ ràng ngài có thể ngăn cản được, nhưng lại trơ mắt nhìn cơ nghiệp của tổ tiên rơi vào trong tay người khác, chỉ có thể mặc kệ mọi chuyện xảy ra, xem ra cũng không phải là người khôn ngoan. Kẻ gian đã hại tám mươi mạng người nhà tôi, lần này tôi sẽ cùng hấn chấm dứt tất cả”.

Tôi ngạc nhiên, trừng mắt nhìn anh ta.

Anh ta nhún mày, cười khê: “Sao, ngài không tin à. Không tin thật hay là giả vờ không tin đây?”. Anh ta đứng lên, đi quanh phòng một vòng, rồi mới nói: “Cũng đúng thôi, Thái Hậu nương nương đương nhiên sẽ không biết. Mấy cái chuyện dơ bẩn này đương nhiên là không thể cho hồng nhan tri kỷ biết được rồi, nếu không thì... hahaha”.

Tôi kinh ngạc, hóa ra anh ta tưởng tôi là Đổ Lang.

Vi Vân đưa tay vuốt ve cằm tôi, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi, cười vui vẻ nói: “Thái Hậu nương nương không cần ngạc nhiên, hành động của ngài xem như là cẩn thận, người khác cũng không thể biết được mấy chuyện này”.

“Ngài cũng biết đây triều đại này có hai loại độc độc nhất. Một loại là độc của Đường Môn đau đớn xuyên tâm can ăn mòn xương cốt. Hai là trái tim của Tổng Thừa tướng. Anh ta vì đoạt được gia sản nhà tôi, vu oan cha tôi phản quốc thông đồng với địch, giết chết tám mươi mạng người cả già trẻ lớn bé nhà tôi, còn giam cha tôi trong thiên lao, nếu như không phải là tôi may mắn không có ở nhà lúc đó, e là cũng không thoát được”.

Trong lòng tôi thầm cảm thấy lạnh lẽo.

Mấy ngày nay tôi đi lại trên đường, trong lúc ngồi uống trà ở quán trà cũng thỉnh thoảng nghe được mấy lời đồn đại về đương kim Thừa tướng.

Về hai loại độc độc nhất của triều đại này tôi cũng đã nghe qua, nhưng phiên bản tôi nghe lại có chút khác biệt mà thôi. Hai loại độc độc nhất của triều đại này, một là độc của Đường Môn đau đớn xuyên tâm can ăn mòn xương cốt, hai là bàn tay của Lưu công công. Ai ai cũng biết, từ khi Tổng Từ Hiến nhậm chức Thừa tướng tới nay, thường phạt phân minh, chiêu hiền đãi sĩ, chính là tấm gương sáng cho quần thần.

Vi Vân thấy vẻ mặt tôi không tin chuyện anh ta nói là sự thật thì cũng mặc kệ tôi, chỉ cười khê: “Ngài tin hay không tôi cũng mặc kệ, người của tôi đã đến phủ Thừa tướng thông báo rồi, chẳng biết gian TƯỚNG kia có tới hay không. Thái Hậu nương nương vẫn vô cùng tin tưởng vào sự trung thành của gian

Tướng, hy vọng là lần này anh ta không làm ngài thất vọng”.

Nếu có thể nói, tôi thật muốn nói với anh ta, anh ta với Tổng Từ Hiến có nhiều khúc mắc như thế cũng không thể giải quyết bằng cách này được. Có oan khuất cũng nên bẩm báo lên trên, cửa chính của Hình bộ luôn luôn mở rộng chào đón anh ta. Bất cớ Thái Hậu nương nương, thì chính là vốn không có tội giờ cũng đã thành có tội rồi. Hơn nữa, quan trọng nhất là... người anh ta bắt lại là một người qua đường vô tội, chính là tôi.

Tiếc rằng Vi Vân không hề có hứng thú đối với tiếng lòng của tôi, chỉ chậm rãi rời khỏi đó.

Để lại mình tôi bị nhốt trong căn phòng nhỏ bé tối đen.

Nếu như tôi là phạm nhân, chắc lúc này cũng sẽ kinh ngạc lắm, hoặc là cố gắng bình tĩnh, cho dù có thế nào, thì tóm lại cũng không thể đường hoàng đứng ngoài cửa phơi nắng như bây giờ.

Hôm nay trời nắng to, ánh mặt trời làm chói mắt tôi, đi trên đường một lúc, sau lưng mồ hôi đã đầm đìa dính hết cả vào y phục. Đi tới phòng ăn, tôi thấy Vi Vân đang nằm ngửa trên giường nhỏ, tay cầm một chùm nho, híp mắt nhìn người đang đứng trong phòng.

Tổng Từ Hiến đứng thẳng người ở đó, giống như một cây dương liễu bé nhỏ được trồng ở đó vậy. Trong lòng tôi đang cảm thấy vui vẻ lại nghĩ đến chuyện chàng tướng con tin đang bị giam giữ là Đỗ Lang, thì trong lòng lại cảm thấy có chút chua xót.

Còn về chuyện vì sao lại cảm thấy chua xót, tôi cũng không thêm nghĩ đến nữa.

Vi Vân nuốt quả nho trong miệng xuống, “phụt” một tiếng phun ra hạt nho, lấy khăn lụa lau tay, ngồi xuống, nhìn vạt áo mở rộng trước ngực, bắt chéo chân, rồi mới chậm chạp nói: “Tổng Thừa tướng tới nhanh như vậy, làm tôi ngạc nhiên đấy. Tôi còn chưa kịp chuẩn bị ghế, Thừa tướng chịu khổ rồi”.

Tôi nhìn mấy cái ghế được đặt song song với bàn ở trong phòng, quay lại nhìn Tổng Từ Hiến với vẻ đồng cảm.

Tổng Từ Hiến nhìn chăm chú, xem mấy cái bàn ghế xung quanh như không khí, chấp tay nói: “Bái thiếp của công tử Vi Vân nghìn vàng khó cầu, may mắn lắm mới nhận được, đương nhiên là tôi phải ra roi thúc ngựa chạy nhanh đến rồi”.

Sắc mặt Vi Vân chợt lạnh đi, rồi lại cười lớn. Anh ta cười đến rung cả người nói: “Vi Vân chẳng qua chỉ là khách nhân có chút hư danh, không dám so với Thừa tướng đại nhân vốn tao nhã. Hơn nữa, cái hư danh này cũng đâu có nhiều tác dụng cơ chứ”.

Bọn họ người một câu ta một câu như vậy, trong lòng tôi thâm đồ mồ hôi, không nhịn được lấy tay lau một cái.

Vi Vân từ trên giường nhỏ đứng lên, đi đến cạnh Tổng Từ Hiến, một tay giữ lấy vai chàng, tiến lại gần nói: “Nếu như Thừa tướng đại nhân đã đến đây, không ngại đi dạo với tôi một lúc, trong phòng tôi có mấy thứ rất thú vị, chắc rằng Thừa tướng đại nhân sẽ thích”.

Vi Vân dẫn Tổng Từ Hiến đi qua một hành lang gấp khúc dài, đi qua rất nhiều chỗ ngoặt, cuối cùng cũng chỉ vào một cánh cửa gỗ đen như mực: “Đại nhân nhìn cánh cửa này có thấy quen hay không? Cánh cửa này vốn là không sơn, màu trên đó hoàn toàn là do... hahaha”.

Vi Vân đi đến trước cánh cửa, ruồi nhặng bám trên cửa đột nhiên bay lên “vù vù”, để lộ ra cánh cửa màu đỏ sẫm, một bàn tay trắng ngần nhẵn nhụi chạm vào cánh cửa, đầu ngón tay đỏ hồng càng làm tăng sắc đỏ sẫm của cánh cửa, trong ngày hè nóng nực như vậy mà tôi lại cảm thấy lạnh lẽo, hình như tôi ngửi thấy mùi máu tươi ở đâu đó.

Sắc mặt Tổng Từ Hiến không thay đổi, chỉ khoanh tay đứng yên lặng ở một bên.

Vi Vân đẩy cửa ra, quay lại cười với Tổng Từ Hiến: “Đại nhân, mời”.

Tôi theo sau họ bước vào trong, cánh cửa đóng lại kêu “két” một tiếng.

Trong phòng không có đèn, không nhìn rõ đồ vật trong phòng, chỉ cảm thấy mặt đất phía dưới vô cùng ẩm ướt trơn trượt, có chất lỏng gì đó dính rất nhiều vào giày, khiến bước đi khó khăn.

Tôi với Tổng Từ Hiến đều đứng lại, chỉ có Vi Vân vẫn đi về phía trước, mỗi bước chân đi lên đều phát ra tiếng “lép nhép”, tiếng “lép nhép” này, giống như tiếng bước chân trần dẫm lên bùn đất trong ngày mưa vậy.

“Tách” một tiếng đèn được châm lên, bắc đèn không lớn, Vi Vân đứng ở cạnh tường không xa lắm cầm đèn giơ lên, treo đèn lên trên tường, đèn được treo lên lắc lư vài cái, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy sắc mặt u ám của Vi Vân, nhìn cũng không rõ lắm, chỉ thấy khóe miệng đỏ tươi của anh ta cong vút.

Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi mới có thể thấy được quang cảnh trong phòng.

Tôi không kim chế được hít vào một hơi khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: NGOẠI TRUYỆN 2 – RA ĐÒI KHÔNG PHẢI LÀ MỘT VIỆC DỄ DÀNG (2)

Quả trứng Phượng hoàng theo bậc thềm đá lăn xuống dưới, lăn đi lăn lại, lăn thẳng đến tận Nam Thiên Môn.

Tiên binh trông cửa đi vòng quanh tảng đá màu xám tro tròn vo một vòng, đẩy người đồng nghiệp bên cạnh hỏi: “Hắc Tử, huynh xem, cái này là cái gì vậy?”.

Người bên cạnh tướng mạo hơi gầy gò, nước da hơi đen một chút vươn tay ra gõ mấy cái lên trên vỏ trứng, ngập ngừng nói: “Đây hình như là một tảng đá rỗng ruột”. Anh ta giơ tay ôm lấy quả trứng Phượng hoàng, xoay mấy vòng, cẩn thận quan sát một lúc lâu, “Tảng đá này cũng lạ quá đi, một vết nứt cũng không có”.

“Làm sao huynh biết đây là tảng đá?”. Tiên binh thứ nhất không đồng ý hỏi lại.

“Đại Bạch, huynh xem đi, xem đi”. Hắc Tử đưa quả trứng vào tay Đại Bạch, “Màu sắc này, tính chất này, hình dáng này, không phải tảng đá thì là cái gì?”.

Trước khi thành tiên Hắc Tử là người bán thuốc giả ở phàm giới, bản lĩnh chính là đổi trắng thay đen cãi đúng thành sai, sai thành đúng. Đại Bạch nghe anh ta nói thế, thành ra cũng tin mấy phần.

“A, xem trọng lượng tảng đá này, hình như vỏ rất mỏng, đúng lúc tôi còn đang thiếu một cái nồi lớn, chi bằng chém tảng đá này làm thành hai mảnh, huynh và tôi đều có thêm một cái nồi mới”.

Đại Bạch ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng không có cách nào tốt hơn nữa, liền vội vàng rút đại đao sau lưng ra, đưa cho Hắc Tử.

Hòn đá tròn nhẵn cũng chính là quả trứng Phượng hoàng bỗng run lên một cái nhẹ đến nỗi không ai nhận thấy.

Hắc Tử giơ đại đao lên, lấy sức, hét lên một tiếng, chém mạnh vào vỏ trứng.

Một tiếng nổ vang lên, Hắc Tử ngạc nhiên nhìn thanh đao chỉ còn lại có một nửa trong tay, lại cẩn thận nhìn vào chỗ quả trứng Phượng hoàng đã biến mất không để lại chút dấu vết, sau một hồi ngạc nhiên, mới chậm rãi nói: “Tiếng nổ thật là lớn quá”.

Người kia cũng tiến lại gần, sờ sờ chỗ gãy ở thanh đao, không nói gì.

Đến lúc hai người bình tĩnh, mới ngạc nhiên mà thốt lên: “Tảng đá kia đâu rồi?”.

Hóa ra quả trứng Phượng hoàng đã lợi dụng thời điểm hai người ngây người ra đấy, lén trốn mất.

Theo bậc thềm đá của Nam Thiên Môn lăn xuống dưới, lăn theo đường chân trời mãi mà không ngừng lại được, rầm một tiếng rơi xuống dưới.

Đứa bé vốn đang rửa tay ở bờ sông trầm ngâm nhìn quả trứng bằng đá rất lớn đột ngột lăn từ trên trời xuống, nhăn mũi ngẫm nghĩ một lúc, vén cao ống quần nhảy xuống nước vớt quả trứng bằng đá lên bờ, quan sát hồi lâu, cho đến tận khi nước đọng trên quả trứng đều bị bốc hơi đi hết, nó mới đẩy quả trứng về nhà.

Mấy đứa trẻ hàng xóm nghe nói đứa bé nhà lão Tổng nhặt được bảo vật từ trên trời rơi xuống ở bờ sông, thì đều tiến đến giúp đỡ góp vui. Cho đến khi thấy đây là quả trứng màu tro tròn vo, ngoại trừ hình dáng có hơi kỳ lạ thì chẳng có gì khác một tảng đá lớn, sau khi ồn ào bàn tán thì gật gật đầu, cười nhạo: “Chắc là cậu cả ngày toàn nghĩ mấy chuyện linh tinh đến mức phát điên rồi, tảng đá này không phải là cậu lấy được ở ngọn núi hoang nào đấy chứ?”.

Đứa bé áo xanh che chở quả trứng Phượng hoàng, mở to mắt nhìn trừng trừng, giận dữ nói: “Nói láo!”.

Lũ trẻ con tản ra như chim rời tổ, bỏ lại quả trứng tro trọi đứng đó với đứa bé áo xanh.

Đứa bé ôm quả trứng đặt lên giường, nhẹ nhàng vỗ về vỏ trứng, dịu dàng nói: “Tôi đoán ngài là một vị thần tiên trên Thiên đình phạm phải sai lầm nên mới bị phạt, nhốt vào trong tảng đá này đúng không? Ngài đừng sợ, tôi nhất định sẽ bảo vệ ngài”.

Quả trứng màu xám tro lăn qua lăn lại mấy vòng, từ bên trong có mấy tiếng lách cách truyền ra.

Đứa bé ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nói: “A, ngài di chuyển kia, di chuyển kia!”.

Nó nhảy xuống giường chạy như bay ra ngoài.

Người nhà đưa bé nghe xong, không thèm để ý nói: “Đừng lừa chúng tôi, một tảng đá mà có thể nói chuyện à? Haha!”.

Đứa bé thất vọng trở lại phòng, vuốt ve vỏ trứng, sau đó lần ra ngủ bên cạnh quả trứng.

Rất lâu về sau, cho đến khi đứa bé trưởng thành, già đi, tảng đá hình tròn đó vẫn được đặt ở trong Tổng gia. Truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

“Phụ thân, tảng đá hình tròn trong nhà được dùng để làm gì vậy?”.

“Nghe nói là do lão tổ tông truyền lại cho con cháu, cũng chưa từng nói có tác dụng gì, nhưng chắc là bảo vật”.

Cho đến một ngày: “Gia gia, tảng đá kia...”.

Lão nhân tóc trắng xóa vội vàng chạy đến hiện trường, chỉ thấy tảng đá đã vỡ thành mấy mảnh. Lão nhân thở dài nói: “Chắc là nhiều năm rồi, tảng đá cũng tự vỡ ra thôi, mà thôi, mang vứt đi”.

Lão nhân quay trở lại thư phòng, giờ gia phả ra, lật đến trang cuối cùng.

Phía trên có dòng chữ: “Càn Khôn năm thứ hai mươi ba, nhật được tiên thạch”.

Lão nhân cầm bút, viết một câu dưới đó: “Càn Khôn năm thứ ba trăm hai mươi ba, tiên thạch vỡ”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Tôi vượt vượt gương mặt, cảm thấy chua xót

Tổng Tử Hiến bỗng nhiên nói: “Người này là bạn cũ của thần, chưa bao giờ vào cung, chắc là Thái Hậu nương nương nhớ lắm rồi”. Chẳng lấy tay che vết thương, lông mày nhíu lại, “Thần có một yêu cầu hơi quá phận, không biết Thái Hậu nương nương có thể đồng ý hay không?”.

Đỗ Lang thu hồi ánh mắt đánh giá tôi lại, quay lại nói một cách thân thiết: “Từ Hiến cứ nói đừng ngại”.

Tổng Tử Hiến nói “Cánh tay của thần bây giờ rất đau, có thể mời ngự y...”.

Đỗ Lang phát tay áo, nói với Vương tổng quản: “Nhanh đi mời Trương ngự y, Lí ngự y, Tôn ngự y, Tiền ngự y cũng mời tới luôn đi, đừng có chậm chạp nữa”.

Vương tổng quản tuân lệnh lui ra.

Tôi giờ chân, đang muốn theo Vương tổng quản tránh đi, thì lại nghe thấy Đỗ Lang nói: “Mọi người lui xuống đi, vị này...”.

Tôi cúi người nói: “Thảo dân tên là Hoàn Phượng”.

Bây giờ tôi vô cùng hối hận vì sự lười nhác của mình, vì chỉ đem cách đọc tên mình đảo lại mà thôi. Lúc này chắc là Đỗ Lang lại càng có chứng cứ để khẳng định là tôi.

Quả nhiên ánh mắt Đỗ Lang có sự thay đổi, vẻ mặt kỳ quái nhìn tôi: “Vị Hoàn công tử này xin ở lại giúp tôi một chút”.

Tôi đau khổ nhìn Đỗ Lang.

Tôi cảm thấy vô cùng buồn bực.

Tuy rằng bản thượng thần cũng thích buồn chuyện, nhưng cũng không thích đến nỗi một lòng muốn xen vào việc của người khác, lúc này cô ấy cần gì phải bắt tôi ở lại xem cơ chứ.

Hơn nữa, vị tiên hữu này, cô đã biết tôi là ai, cần gì phải bắt tôi ở lại xem, cố ra về tự kìm chế bản thân làm gì.

Cô để tôi chạy trốn xa một chút, không phải là tất cả mọi người đều vui vẻ hay sao?

Nghĩ thế nên tôi rất thấu tình đạt lý mà nói: “Thừa tướng đại nhân e là có chút chuyện quan trọng cần bẩm báo với Thái Hậu nương nương, có thảo dân ở

cạnh không tiện, chỉ bằng...”.

Tôi vừa nói, vừa lén nhìn trộm Tống Tử Hiên.

Chàng không phải là kẻ ngốc, nhìn thấy ánh mắt của tôi nhất định sẽ hiểu ý tôi. Huynh đệ, hôm nay anh giúp tôi một lần, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp!

Tiếc rằng, Tống Tử Hiên lại hạ mi khép hờ đôi mắt, vốn trông chàng đáng vẻ cũng không tôi giờ lại càng thêm phần tuấn tú, nhưng mà chàng một chút cảm xúc cũng không để lộ, khuôn mặt lạnh lùng y như một cốc nước lạnh vậy.

Huyệt Thái Dương của tôi giật giật, mạch đập thỉnh thoảng, làm đầu tôi cũng cảm thấy đau.

Quả nhiên là không thể trông chờ vào người khác được.

Kẻ giống như Tống Tử Hiên lúc thì thông minh, lúc thì ngốc nghếch lại càng không đáng tin tưởng!

Tôi đang há mồm, định thử lại lần nữa xem sao, cố gắng làm cho Đỗ Lang hiểu tôi không nên ở lại đây gây trở ngại, Tống Tử Hiên đột nhiên lại mở mắt, nhẹ nhàng nhìn tôi một cái, lạnh lùng nói: “Hoàn công từ lo lắng quá rồi. Ở đây quả thật là cần người giúp đỡ, còn xin Hoàn công từ giúp giùm”.

Tôi đành phải ngậm miệng, ủy khuất đứng dựa vào tường.

Bản thượng thần cảm thấy, từng giây từng phút ở lại đây thật sự là đang hành hạ tôi mà.

Đỗ Lang đỡ cánh tay bị thương của Tống Tử Hiên, ngón tay run run: “Sao máu vẫn không ngừng chảy vậy, tôi đỡ khanh ngồi xuống nghỉ ngơi”.

Tống Tử Hiên không từ chối, Đỗ Lang liền dìu chàng đi từng bước tiến đến chỗ ngồi của chủ nhà.

Chỗ chàng vừa đứng còn một vũng máu đọng lại, nổi bật trên nền nhà màu đen, vũng máu cũng hơi hơi chuyển sang màu đen.

Vừa rồi, lúc Đỗ Lang đi ngang qua tôi, nàng có liếc nhìn tôi. Tôi cúi đầu tránh, nên vô tình nhìn thấy ánh mắt của Tống Tử Hiên chưa dời đi.

Ánh mắt chàng có chút kỳ lạ, tôi ngẫm nghĩ, không lẽ là chàng buồn bực?

Dù sao chàng cũng cứu tôi ra khỏi đó, còn miễn cưỡng xem như vì tôi mà bị thương, bây giờ tôi lại không đồng ý giúp chàng, nếu là tôi, e rằng cũng có phần khó chịu.

Nhưng mà, có trời đất chứng giám chứ, tôi dám lấy mặt mũi của Nhuê Hạng ra mà thề: lần này tôi thật sự là nghĩ cho bọn họ mà!

Cho nên chuyện này, bản thượng thần quyết không nhận.

Tôi ở bên này sống một ngày mà như một năm, trong khi Đỗ Lang bên kia thì đang ý mặn tình nồng.

Cô ấy rút một chiếc khăn lụa từ trong ngực ra, cởi vạt áo bên tay bị thương của Tống Tử Hiên ra đến tận hông, lộ ra cánh tay bị thương, ngạc nhiên kêu lên một tiếng, mùi đàn hương theo hơi thở tỏa ra thoang thoang, ánh mắt đột nhiên ướt đẫm nước, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng đưa khăn lụa lên, băng bó mấy vòng quanh vết thương, rồi buộc một cái nút.

Máu rất nhanh thấm ướt khăn lụa mỏng, thấm cả ra cái nút thắt hình nơ bướm xinh đẹp, quả là rục rờ.

Tôi dựa vào lương tâm mà nói một câu: Hình thù trên khăn lụa của Thần nữ Đỗ Lang quả là đẹp, để lộ cũng khéo, đôi uyên ương trên đó nhìn sống động như thật vậy. Nhưng cho dù có đẹp đến mấy, mà dùng để băng bó vết thương, cũng thật là uống phỉ.

Hơn nữa, vết thương là ở trên tay, không cần phải cởi áo ra đến tận đấy.

Tống Tử Hiên hơi nhắm mắt, dựa vào ghế, đáng vẻ như đang hưởng thụ.

Tôi khẽ hừ lạnh một tiếng. Thật ra là chàng ở đây đang hưởng thụ, quên luôn tôi còn đang đứng bên cạnh mắt rồi.

Đỗ Lang và Tống Tử Hiên cùng lúc quay lại nhìn tôi.

Tôi hơi xấu hổ, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đành chỉ vào vũng máu trên mặt đất mà nói: “Vết máu để lâu không dễ tẩy sạch được, nếu như bây giờ không có chuyện gì, không bằng để tôi tẩy nó đi”.

Đỗ Lang không thêm đề ý đến tôi, xem ra ý cô ấy là tôi cứ tự nhiên.

Tống Tử Hiên lại hơi nhếch khóe miệng lên, dùng cánh tay không bị thương cầm chén trà lên uống một ngụm, thông giọng, rồi mới dài giọng nói: “Không có việc gì, nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút chờ ngự y đi”.

Bản thượng thần đành phải tìm một cái ghế ở xa mà ngồi.

Cũng may là bốn vị ngự y Trương, Lí, Tôn, Tiền tới nhanh, đúng lúc cứu tôi khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Tôi cùng với bọn họ, còn có đứa bé cầm râu mút quả hôm đó nữa.

Trương ngự y là một ông lão râu tóc bạc phơ, trên đường đi vội vàng e là bị mệt, trán phủ một lớp mồ hôi dày, quần áo sau lưng cũng ướt đẫm. Ông ta cẩn thận nhìn cánh tay Tống Tử Hiên, ánh mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn tôi, đập bàn nói với tôi: “Làm bừa, người hầu hạ đại nhân nhà ngươi như thế đấy à, băng bó vết thương như thế, cản trở máu lưu thông, muốn làm cho cánh tay đại nhân nhà ngươi bị phế đi đấy hả!”.

Sắc mặt Đỗ Lang hết trắng rồi lại chuyển thành xanh, sau đó chuyển sang đen. Sau một lúc lâu nhẫn nhịn mới nói: “Nếu Trương ngự y cảm thấy như vậy không tốt thì nhanh cời nó ra, vừa rồi không có đại phu ở đây, Hoàn công tử không biết y thuật, băng bó không đúng cách cũng là chuyện dễ hiểu”.

Tôi có thể hiểu, Đỗ Lang đại khái là tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết cô ấy đường đường là đương kim Thái Hậu thế nhưng lại tự mình băng bó vết thương cho Thừa tướng đại nhân, nên đành cam chịu mà nói: “Thảo dân suy nghĩ không chu toàn, đại nhân nói có lý”.

Trương ngự y không thèm nhìn tôi, chỉ cời khăn lụa đang buộc trên tay Tống Tử Hiên, nói với ba vị ngự y còn lại: “Các vị đồng nghiệp xin cùng đến xem tình hình”.

Đứa bé kia hôm nay đã thay đổi y phục, vẫn là màu vàng nhạt, chấp tay sau lưng đứng ở bên cạnh nhìn, không nói một câu nào, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào vết thương trên tay của Tống Tử Hiên.

Mấy vị ngự y bàn luận một lúc, quay đầu cúi chào đứa bé, nói: “Khỏi bẩm Thánh thượng, vết thương của Thừa tướng đại nhân chỉ là bị thương ngoài da, thần đã băng bó cẩn thận rồi, hẳn là sẽ không có gì đáng ngại, thần sẽ kê thêm đơn thuốc, nói chung là không có vấn đề gì”.

Ô, hóa ra đứa bé này chính là Lăng nhi trong lời nói của Đỗ Lang.

Tiểu hoàng đế nhìn cánh tay, nghiêm trang nói: “Làm phiền chư vị ái khanh”. Sau đó, quay người, lấy tay kéo tay áo Tống Tử Hiên, ngắm nghĩ rồi lại buông, lại ra vẻ chững chạc, nháy nháy đôi mắt to nói: “Nếu tay lão sư bị thương, thì người nghỉ ngơi trong phủ mấy ngày cho vết thương lành đi, chờ vết thương đỡ rồi thượng triều cũng không muộn”.

Sau đó bước mấy bước bằng đôi chân ngắn ngủn, chấp tay sau lưng bước đi thong thả, trầm tư một lát, đỏ mặt nói: “Mấy ngày này nếu Trẫm có việc gì, có thể đến đây tìm lão sư không?”.

Tống Tử Hiên mỉm cười: “Bất cứ lúc nào thần cũng cung kính chờ bệ hạ”.

Tiểu hoàng đế vừa lòng gật đầu, sắc mặt càng đỏ hơn: “Thật ra.. lần này Trẫm còn muốn mượn lão sư một người”. Nó đi một vòng quanh phòng, nhìn thấy tôi đang đứng trong một góc sáng, trên mặt lộ ra một chút vui vẻ, “Là người đó”.

Cảm giác bị mấy cặp mắt nhìn chăm chú quả là khó chịu.

Tôi hít sâu một hơi, không dám tin.

“Trẫm cần người giúp đỡ viết mấy thứ, Hoàn Phượng đúng là người trầm cần, không biết lão sư có đồng ý cho mượn người không?”.

Sau đó, tôi bị Tống Tử Hiên bán đứng.

Tiểu hoàng đế cười đến độ mắt cong như vầng trăng non, bên khóe miệng lộ ra lúm đồng tiền mờ mờ: “Vậy Hoàn ái khanh hãy chuẩn bị đi, ngày mai nhậm chức”.

Đỗ Lang đột ngột xen vào: “Trở về an bài chỗ ở cấp cho Hoàn đại nhân, chứ cả ngày cứ chạy đi chạy lại, cũng dễ khiến thân thể mệt mỏi”.

Chuyện này thì không thể được nhé!

Chuyện này... thật ra, tính tình của Tống Tử Hiên tôi coi như có thể hiểu được năm phần, hôm đó chàng nói không nhớ để Ngưng Thần Châu ở đâu, theo lương tâm mà nói, tôi không tin đâu.

Tôi không phúc hậu mà nói một câu, tôi đoán, chàng hẳn là tiếc bảo vật, lén giấu đi rồi. Dù sao ở phạm giới, hạt châu lớn như thế không phải là dễ gặp.

Lúc này, rời khỏi phủ Thừa tướng là bất lợi đối với việc tìm kiếm Ngưng Thần Châu.

Tôi đang định từ chối, thì nghe Tống Tử Hiên nói: “Thái Hậu nương nương, ngoại thần ở lại trong cung e là không đúng quy củ, nhà của thần cũng không quá xa hoàng cung, cửa lúc nào cũng rộng mở, còn nữa, Hoàn Phượng lại là bạn cũ của thần, ở trong nhà thần vẫn thích hợp hơn. Đợi sau này rảnh rỗi, Hoàn đại nhân tìm một chỗ thích hợp dọn ra ngoài cũng không muộn”.

Đỗ Lang hừ một tiếng, không nói gì.

Tiểu hoàng đế nhìn Đỗ Lang, lại nhìn Tống Tử Hiên, gương mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Tôi chần chừ nói: “Được Thánh thượng cùng với Thái Hậu nương nương ưu ái, thảo dân vô cùng cảm kích, nhưng mà, thảo dân có việc khó nói ra...”.

Tiểu hoàng đế hơi thất vọng nói: “Chẳng lẽ là người không thể vào cung làm quan?”. Bà vai của nó hơi hạ xuống, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu, miệng phùng ra.

Lòng tôi mềm nhũn, thấp giọng nói: “Không phải, có thể nhận được sự ưu ái của Thánh thượng, thảo dân làm sao dám không biết quý trọng, chỉ là thảo dân vốn quen giường, đột nhiên thay đổi chỉ sợ...”.

Đỗ Lang lại hừ lạnh một tiếng, há mồm muốn nói, thì nghe tiểu hoàng đế vui vẻ nói: “Vây ái khanh vẫn cứ ở lại chỗ này đi”.

Tiểu hoàng đế vì còn rất nhiều bài vở phải học, nên vội vã rời đi.

Nhóm ngự y sau khi kê khai phương thuốc cũng rời đi.

Trong phòng lại chỉ còn lại ba người chúng tôi, nên cả phòng lại rơi vào yên lặng.

“Tử Hiên, rốt cục vết thương của khanh là do ai gây ra?”.

Là vì cứu cô đấy. Tôi ở trong lòng yên lặng đáp một câu.

Tổng Tử Hiên dựa lưng vào ghế nói: “Lúc ấy tình hình nguy hiểm, thần cũng không chú ý”.

Quả là tình chàng ý thiếp, cứu người ta còn không muốn để cho người ta biết, sợ người ta đau lòng.

Tôi vuốt vuốt gương mặt, cảm thấy chua xót.

Đỗ Lang quay đầu nhìn tôi.

Tôi thả lỏng tay, nhìn cô ấy cười.

Đỗ Lang đứng lên, đánh giá tôi một lúc, đột nhiên chẳng hiểu sao lại cười: “Cho dù chuyện thị phi đúng sai ra sao đi nữa, Hoàn đại nhân xin chú ý một chút, quen giường tuy không phải chuyện lớn, nhưng cũng không phải chuyện tốt, Hoàn đại nhân nên sớm bỏ thói quen này đi, sau này nếu như có chuyện gì, e là muốn hối hận cũng không kịp”.

Nói xong thì cười.

Sau đó quay đầu nói với Tổng Tử Hiên: “Nghỉ ngơi cho tốt, bản cung không ở lại lâu”. Sau đó không quay đầu lại nhìn tôi đã đi rồi.

Cô ấy lúc thì lạnh lùng, lúc thì ngọt ngào như thế, quả là quái dị.

Lúc đi ngang qua chỗ tôi, Đỗ Lang liếc nhìn tôi, môi khẽ cử động.

Tôi gật đầu, cô ấy thỏa mãn nên cũng rời đi rồi.

Sống từng ấy năm, tôi với cô ấy cũng có phần hiểu ý, vừa rồi cô ấy mới nói: “Đêm nay tôi tới tìm cô”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Tôi rất thích cái tật xấu ngủ quen giường của nàng, không sửa được cũng không sao

Trong đại sảnh chỉ còn lại có tôi và Tổng Tử Hiên. Tôi nói với Tổng Tử Hiên với hàm ý sâu xa: “Tử Hiên, đôi khi mọi người ngoài miệng nói một đằng, nhưng trong lòng lại muốn điều ngược lại”. Vừa lúc này khi Đỗ Lang rời đi, rõ ràng là cô ấy muốn chàng giữ cô ấy ở lại.

Tổng Tử Hiên liếc nhìn tôi, dường như không hiểu tôi đang nói cái gì, nhưng hình như khá vui vẻ mà nói: “Ồ, A Hoàn, những gì nàng nói tôi đã hiểu từ trước rồi”. Dừng lại một chút, lại chọc ghẹo tôi: “Tôi rất thích cái tật xấu ngủ quen giường của nàng, không sửa được cũng không sao”. Nói xong thì cười.

Tôi xấu hổ, cười hùa theo: “Tứ Hiền cứ nói đùa”. Tổng Tứ Hiền thật chẳng phải người tốt, rõ ràng là tôi chỉ muốn tốt cho chàng, thế mà chàng lại còn trêu ghẹo tôi.

Tôi hơi phiền lòng, nên ra cửa đi dạo một lúc, lúc trở về mặt trăng đã treo cao trên đỉnh đầu. Bước trên ánh trăng trong trẻo đi vào Tả phủ, vừa đẩy cửa phòng ra, đã cảm thấy có điều bất thường. Đèn trong phòng không tắt, có người ngồi ẩn trong bóng đêm ở trong phòng, người đó lặng lẽ nói với tôi: “Cuối cùng thì Hoàn đại nhân cũng đã trở về”.

Tôi ngây người, mới chợt nhớ ra lúc ban ngày hình như Đỗ Lang có nói sẽ tới gặp tôi. Cô ấy đợi tôi lâu như vậy, đã mất kiên nhẫn mất rồi. Lần này cô ấy không mang theo một đồng người hầu hạ, chỉ lặng lẽ ngồi đợi tôi trên ghế. Tôi bước nhanh vào trong phòng, đang muốn tắt đèn, từ trong góc phòng giọng nói khàn khàn mang theo chút ngọt ngào vang lên: “Không cần tắt, cứ để như thế này đi”.

Tôi chấp tay, nói một cách áy náy: “Thảo dân tham kiến Thái Hậu nương nương, không cung kính chờ đợi nương nương, là lỗi của thảo dân, xin Thái Hậu nương nương...”.

Đỗ Lang ngồi trong góc phòng mất kiên nhẫn: “Được rồi, được rồi, tôi không tin cô không biết tôi là ai”.

Tôi cười hi hi, cũng ghé ngồi xuống, nương theo ánh trăng rót một chén trà lạnh, uống một ngụm làm dịu cổ họng đang khô, rồi mới vừa cười vừa nói: “Đỗ Lang, cô đợi tôi mới đến là muốn nói cái gì?”.

Như vậy mới khiến Đỗ Lang thấy vừa ý, cô ấy cũng uống một ngụm trà, xoay xoay cái quạt trong tay, quạt mấy cái: “Lần này cô xuất hiện có chút kỳ lạ, vì sao lại tới đây?”.

Tôi nghiêm mặt, nói: “Cô yên tâm, bất luận tôi đang làm cái gì, cũng tuyệt đối không quấy nhiễu nhiệm vụ của cô”.

Đỗ Lang “phì” một tiếng nở nụ cười: “Cô nghe ngóng được tin tức từ chỗ nào thế?”. Lần này cô ấy hạ phạm là hành động bí mật, nếu không phải tôi đến từ trăm vạn năm sau, thì quả thật lúc này tôi phải là không biết gì cả. Tôi cười ha ha không trả lời.

Cô ấy lại hạ mi, xoay xoay chén trà trong tay: “Cô với Tổng Tứ Hiền... Hôm nay ở cùng một chỗ?”.

Tôi lập tức nói: “Đỗ Lang, tôi nói thật đấy, lần này tôi xuất hiện ở đây là vì tìm một thứ, tìm được rồi tôi lập tức đi ngay, tuyệt đối không quấy nhiễu cái gì cả”.

Cô ấy mở mắt trừng tôi một cái, rồi mới cười ha ha nói: “Thượng thần Phụng Hoàn vẫn hài hước như thế, tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu như thế thôi mà”. Cô ấy vẫy vẫy cái quạt, “Những gì Thượng thần nói tôi đương nhiên là tin”.

Thật ra, đối với Đỗ Lang, trong lòng tôi vẫn có chút vướng mắc. Năm đó khi tôi bị Thái Ất từ chối, trong lòng vẫn luôn cảm thấy buồn rầu. Lúc đó tình cảm giữa tôi và Đỗ Lang còn rất tốt, bí mật nho nhỏ đó dĩ nhiên là tôi không giấu cô ấy. Vì thế, cô ấy là người duy nhất biết tôi yêu Thái Ất. Đêm đó, tôi ôm lấy cánh tay Đỗ Lang, khóc rầm rức.

Cô ấy không đẩy tôi ra được, chỉ có thể an ủi tôi: “Cô coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, lên sinh đứa bé ra, cùng lắm thì tôi với cô cùng nhau nuôi đứa bé lớn là được rồi”. Sau đó oán trách nói, “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người, nếu như Thái Ất không thích cô, thì sao cô lại có thể mang thai đứa bé của Thái Ất được?”.

Tôi lau nước mắt không nói gì.

Đỗ Lang đập bàn, ngắt đầu nói: “Cứ như vậy mà không đấu tranh, tôi thật hận không thể bóp chết cô cho rồi. Lần sau cô có để ý ai, nhớ phải sớm nói cho tôi biết, để tôi giúp cô đánh giá cho kỹ, đừng để giống như bây giờ, chuyện tôi nước này mới nói cho tôi biết”.

Tôi đỏ mặt gạt đầu đồng ý.

Lúc đó tôi và cô ấy là bằng hữu tốt nhất trên Cửu Trùng Thiên, đâu có nghĩ tới sau này lại có thể phát sinh ra những chuyện như thế. Đêm đó tôi khóc khá nhiều, hôm sau tình dục tâm trạng không tốt, lại không thể không nghĩ tới Thái Ất, nên đã lên đến nhà Thái Ất, nghĩ thầm có thể nhìn thấy huynh ấy từ xa cũng tốt lắm rồi. Đâu biết được là tôi lại thấy một cảnh mà tôi không thể tin được. Ở đằng xa Thái Ất đang đứng cạnh Đỗ Lang, hình như Đỗ Lang đang nói gì đó với Thái Ất, Thái Ất lộ vẻ vui mừng, gương mặt lập tức trở nên phấn chấn. Đỗ Lang lại nói gì đó. Thái Ất bước mấy bước, cầm lấy tay Đỗ Lang, vội vàng nói gì đó với cô ấy. Đỗ Lang gật đầu. Gương mặt Thái Ất chợt ửng đỏ, ánh mắt lấp lánh. Dáng vẻ huynh ấy xấu hổ, tôi cũng là lần đầu mới nhìn thấy, không nghĩ tới đối tượng lại không phải là tôi.

Tôi cảm thấy chua xót dâng lên trong lòng. Tôi qua tôi cứ nghĩ mãi không biết ai lại có thể khiến Thái Ất động tâm, đoán đi đoán lại, lại chưa từng nghĩ đến, người đó là bằng hữu tốt nhất của tôi. Cũng đúng thôi, Đỗ Lang xinh đẹp, so với tôi thì trưởng thành hơn, nếu như tôi là nam nhân thì cũng sẽ thích cô ấy. Nhưng Đỗ Lang cũng đâu cần phải lừa tôi. Nếu như cô ấy nói với tôi, nhất định là tôi sẽ chúc phúc cho bọn họ. Tôi lặng lẽ rời khỏi đó.

Hôm sau lúc Đỗ Lang tới tìm tôi, tôi có chút cảm giác không muốn gặp cô ấy. Nhìn thấy cô ấy là tôi lại nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua. Đỗ Lang nhìn tôi chăm chú như muốn nghiên cứu tôi vậy, sau đó mỉm cười: “Nha đầu, cô vẫn còn buồn à? Tôi có tin tức tốt muốn nói cho cô biết, cô có muốn biết hay không?”.

Tôi miễn cưỡng cười với cô ấy, yếu ớt nói: “Tin tức mà cô muốn nói cho tôi, đại khái tôi có thể đoán được, đúng là tin tức tốt”.

Đỗ Lang vuốt chân đá giày của tôi, nghiêng răng nói: “Nhìn cô như thế này, chắc chắn đoán sai rồi, cô nghe tôi nói, hôm qua tôi...”.

Tôi đột ngột đứng dậy, xoay người không nhìn Đỗ Lang, cố gắng bình tĩnh hạ giọng nói: “Đỗ Lang, tôi thật sự đã biết rồi”.

Cứ nghĩ rằng lúc Đỗ Lang nói sự thật cho tôi biết, tôi sẽ chúc phúc cho bọn họ, xem ra tôi đã đánh giá mình hơi cao. Cuối cùng thì vẫn không làm được. Nghĩ đến đây, tôi lại cảm thấy áy náy, Thái Ất rất tốt, Đỗ Lang ở cùng với huynh ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc. Tôi là bằng hữu tốt nhất của Đỗ Lang, mà ngay cả nửa câu chúc phúc cũng không bằng lòng nói ra, xem ra có vẻ quá đáng. Tôi mềm giọng, nói: “Bây giờ tôi thấy không thoải mái, có chuyện gì ngày mai cô hãy nói”.

Phía sau yên tĩnh. Một lúc lâu sau, tôi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Đỗ Lang: “Phí công tôi, lại còn chạy tới đây nói cho cô biết nữa chứ, đúng là đem mặt nóng dán vào mông lạnh mà”. Dừng lại một chút, lại nói: “Ngày mai tôi còn có việc, không rảnh qua đây”.

Tiếng bước chân sau lưng xa dần. Tôi nhìn vách tường rất lâu, trong lòng đau đớn. Đêm nay Đỗ Lang tới tìm tôi, thật ra là lần đầu tiên trong mấy trăm vạn năm qua.

“Quen biết chừng ấy năm, tôi không biết cô có tật xấu ngủ quên giường đầu đấy nhé”. Đỗ Lang giương mắt nhìn tôi, đặt chén trà trong tay lên bàn, “Cô có việc gì vẫn cứ thích giấu trong lòng, vừa rồi tôi vẫn còn nghĩ ngờ cô là nhìn trộm Tống Tử Hiên, nếu quả thật là như vậy, cô cứ nói thẳng ra đi, nhất thiết không được lừa tôi”.

Tôi hơi xấu hổ. Mặc dù đúng là tôi có chút gần gũi với Tống Tử Hiên, nhưng đều là vì Ngưng Thần Châu, tuy rằng bình thường bản thượng thần nói năng không cố kỵ, nhưng cũng chỉ là miệng mà thôi, chứ hành sự quả thật là vẫn vô cùng đoan chính, không hề có gì cần phải giấu diếm hết cả. Tôi nhìn ánh mắt của Đỗ Lang, vô cùng quang minh chính đại nói: “Vì tôi với Tống Tử Hiên là bạn cũ, nên bình thường cũng hiểu nhau đôi chút, nhưng cũng chỉ là hiểu nhau đôi chút mà thôi. Việc tôi xuống nhân giới lần này cần đến sự giúp đỡ của Tống Tử Hiên, tôi với chàng cũng là chỗ quen biết cũ, nhưng ngoại trừ những thứ đó ra, thì cũng chẳng có gì khác nữa cả”.

Đỗ Lang day day trán, phát tay: “Cô cứ nói quen biết thế này quen biết thế kia, đầu óc tôi đều bị cô làm cho lẫn lộn hết cả rồi. Dù sao thì từ nhỏ đến lớn, chuyện gì mà cô nói chẳng có lý, lần này chuyện của cô, tôi không hỏi nhiều, được chưa?”.

Tôi bỗng dưng nhớ tới phụ thân cũng đã từng nói: “Nha đầu nhà chúng ta đầu óc có hơi ngốc nghếch, nhưng lại cứ cho rằng mình là đúng, thật là đáng buồn”.

Mấy người bọn họ đều nói ta như vậy, nhưng mà tôi muốn nói một câu, tuy rằng bản thượng thần có hơi lớn tuổi một chút, nhưng đầu óc không hề ngốc nghếch chút nào đâu nhé. Hơn nữa, tôi cảm thấy bản thân hành sự luôn luôn thận trọng, nghĩ trước nghĩ sau, chỉ lo xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cho nên, lo lắng mọi sự chu toàn như vậy, bình thường luôn tốn thời gian lo lắng cũng là chuyện nên làm thôi mà.

Buổi lâm triều ngày thứ hai. Tiểu hoàng đế ngồi trên long ý trên cao, cổ ngồi thẳng lưng, hai chân cũng để thẳng, tay đặt trên đầu gối, nhưng nó vẫn còn rất lùn, chân chưa thể chạm đất được. Tôi làm công tác văn thư, nên chỉ cần đứng sau lưng nó, vị trí trên cao, nhìn mọi thứ đều rõ ràng. Một viên quan bước ra khỏi hàng dâng tấu về chuyện lũ lụt ở huyện Phong, cần nhanh chóng xây dựng, gia cố đê điều, đề phòng tổn thất nghiêm trọng có thể xảy ra.

Lại có một viên quan nói, xây dựng đê điều sẽ rất tốn kém, mà tính thời gian cũng không kịp, không bằng lựa đúng thời điểm sơ tán cư dân địa phương, dời nước rút rồi tiến hành sửa chữa nhà cửa cho dân chúng.

Sau đó hai người bọn họ thay phiên nhau, người thì chỉ trích đối phương tầm nhìn hạn hẹp, không biết tính đến chuyện lâu dài. Người kia thì chỉ trích đối phương chỉ thích làm chuyện đao to búa lớn, không quan tâm đến tính mạng của dân chúng trăm họ. Hai người bọn họ đứng giữa triều đình cãi nhau tui bùi. Tiểu hoàng đế đập long ý một cái, nói: “Việc này sau này hãy bàn tiếp”. Bãi triều.

Trong ngự thư phòng, tiểu hoàng đế đau khổ nhìn Tống Tử Hiên. Tống Tử Hiên nói: “Bệ hạ, để làm mình quân thì không nhất thiết cần phải biết trị thủy như thế nào, chỉ cần biết ai có thể trị thủy là được rồi”. Tiểu hoàng đế chỗ hiểu chỗ không. Tống Tử Hiên lại nói: “Muốn xây dựng đê điều là Thượng thư bộ Công, muốn sơ tán dân chúng là Thượng thư bộ Hộ. Hai người bọn họ phụ trách công việc khác nhau, nên vấn đề họ lo lắng cũng sẽ khác nhau, cách giải quyết vấn đề đương nhiên cũng có sự khác biệt”.

Tiểu hoàng đế gật đầu, quay sang hỏi tôi: “Hoàn đại nhân có ý kiến gì không?”.

Tôi suy tư nói: “Nếu như thế, không bằng làm cả hai cách?”.

Tiểu hoàng đế lắc đầu: “Như vậy tốn kém quá nhiều, nhất thời triều đình không lấy đâu ra số tiền lớn như vậy”.

Tống Tử Hiên mỉm cười: “Bệ hạ nghĩ như vậy không sai. Nhưng bệ hạ có từng thử nghĩ qua vì sao hàng năm huyện Phong lại bị lũ lụt hay không?”.

Tiểu hoàng đế vỗ đùi: “Lão sư quả là uyên bác”.

Tống Tử Hiên gật đầu. Tôi vẫn không hiểu gì. Hôm sau lâm triều, tiểu hoàng đế hạ chiếu chỉ: giao trọng trách đào kênh cho địa phương, đưa nước lũ tới nơi khô hạn. Tôi cứ tưởng chuyện này thế là xong, không cần phải làm đêm, thế mà Lưu công công lại tìm đến phủ Thừa tướng.

Ông ta nói một đồng gì đó, nhưng tổng kết lại chỉ có một câu là: “Việc kênh đào bản công công sẽ thu xếp, Thừa tướng không cần quan tâm”.

Tống Tử Hiên mỉm cười, thẳng thắn nói: “Tốt thôi”.

Tôi ngạc nhiên, Tống Tử Hiên nhìn bóng dáng Lưu công công đang dần đi xa, nói với tôi: “Đây là cơ hội của Vi Văn”.

Ba ngày sau, Vi Văn làm nhân viên chỉ huy, theo tâm phúc của Lưu công công cùng đi huyện Phong.

Thời điểm Vi Văn trở về, đại khái sẽ lại là một phen phong ba vũ bão đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Nữ vương bệ hạ uy vũ!

Mấy ngày gần đây trong triều không hề yên tĩnh. Nguyên nhân thì có hai. Một là vì nữ vương nước láng giềng truyền tin nói muốn đến bản quốc tuyền Vương phu, các vương công quý tộc bận rộn, chỉ hận không thể quăng luôn nhi tử nhà mình lên giường của Nữ vương, thậm chí có người còn hận không thể tự mình ra trận, giành lấy một cơ hội. Nguyên nhân thứ hai, mới có chút liên quan đến Lưu Đức.

Vương triều hiện tại có hai kỳ nhân. Một người là hòa thượng lại về xuân cung, đại sư Vô Sắc. Người kia chính là Lưu công công. Thân là thái giám, nhưng tâm tư muốn có đời sau vẫn không dứt bỏ được, cứ từng người nối tiếp nhau, cưới đến tám mươi phòng thiếp thất. Nghe nói, gần đây dự tính cưới người thứ tám mươi mốt.

Những gia đình có con gái chưa gả cưới trong kinh thành đều vô cùng lo lắng, sợ bị Lưu công công nhìn trúng.

Giữa chính ngọ, thái dương chói chang, ánh nắng khiến người ta hoa mắt.

Tôi mặc ba tầng trong ba tầng ngoài, lại càng cảm thấy nóng hơn. Vì chào đón Nữ vương nước láng giềng, lễ nghi không thể bỏ, nên hôm nay tôi mới ăn mặc long trọng một chút.

Tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán, tiếp tục chờ đợi.

Đại quân của Nữ vương cuối cùng thì cũng chậm rãi đi tới nơi, đại quân đi theo được bố trí ở ngoài thành, Sở quốc ba mặt là nước, Du quốc là nước láng giềng duy nhất, nên tiểu hoàng đế đối với việc này vô cùng coi trọng, tự mình tiếp đón Nữ vương.

Nữ vương tên là Thụy Châu, từ xa nhìn lại trông đáng người cao gầy, khuôn mặt dịu dàng mang theo mấy phần khí khái, giọng nói lớn, nói tiếng của Sở quốc không trôi chảy lắm, tiếng nói mang theo âm sắc của dị quốc, cách thức nói chuyện cũng vô cùng cá tính.

Câu nói đầu tiên khi nhìn thấy tiểu hoàng đế chính là: “Quả nhân nghe nói nam nhân của Sở quốc vô cùng tốt, muốn mang một người về nước làm Vương phu, không biết người nào là tốt nhất?”.

Cả triều đình đột nhiên yên tĩnh

Thượng thư Bộ Lễ Lí Xương Áp gương mặt lạnh lùng, bĩu môi, lầm bầm một câu: “Không biết xấu hổ”.

Ai ngờ đầu tai nữ vương rất thính, lập tức quay đầu lại nhìn Thượng thư Bộ Lễ, tỉ mỉ quan sát đánh giá ông ấy một lúc, thất vọng lắc đầu, bình luận: “Quá già”.

Tôi đoán rằng, cô ấy chưa có học được từ khó hiểu như xấu hổ, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh như thế.

Lí Xương Áp năm nay còn chưa đến bốn mươi tuổi, nghe xong câu này của nữ vương, tức giận đến nổi đỏ cả mặt.

Nữ vương cẩn thận nhìn ông ấy: “Lại mắc cỡ kìa, không tệ, thích”.

Gương mặt của Lí Xương Áp trở nên trắng bệch.

Tiểu hoàng đế ho khan một tiếng, hoà giải: “Du Vương là khách quý của Sở quốc chúng tôi, trước không ngại làm quen với phong thổ bản quốc, chuyện tuyền Vương phu, người ngoài không làm chủ được, tùy duyên đi”.

Nữ vương quay đầu nhìn người phiên dịch bên cạnh, người phiên dịch nói một lúc.

Nữ vương suy ngẫm một lúc, nói với tiểu hoàng đế: “Cũng được”.

Sau đó nhìn một vòng quanh triều đình, chỉ vào Tống Tử Hiên nói: “Người này không sai, tôi ở nhà anh ta đi”.

Cả triều đình lại yên tĩnh.

Tiểu hoàng đế nghiêm trang nói: “Trẫm đã sai người chuẩn bị hành quán, Du Vương bệ hạ không cần phải chịu thiệt”.

Nữ vương cười với Tổng Từ Hiên, vuốt cằm nói: “Để mọi người ở đó đi, quả nhân thích ở nhà anh ấy”.

Tổng Từ Hiên cúi chào Nữ vương: “Nhà vi thần có nhiều bất tiện, nếu Du Vương không chê, vậy vi thần đương nhiên là hoan nghênh”.

Nữ vương cười ha ha: “Không cần vất vả đến, ta có ngựa”.

Chỗ ở của Du Vương cứ như thế mà quyết định.

Tác phong của Thụy Châu vô cùng dũng mãnh, đến đêm tối đã hoàn toàn hiểu rõ.

Trong cung tiểu hoàng đế mở yến tiệc, xem như là tẩy trần đón cô ấy.

Đúng giờ Thụy Châu tới, ngồi ở bên phải tiểu hoàng đế, ánh mắt không hề nhìn đến những mỹ nhân đang nhảy múa ở giữa sân, chỉ cười tủm tỉm nhìn các vị đại thần.

Theo phong tục của Sở quốc, mỗi vị đại thần nên tiến lên mời Nữ vương một ly rượu.

Thụy Châu không hề cự tuyệt bất cứ ai, gặp ai nhìn có vẻ khô khan một chút thì sẽ nói chuyện đôi câu, khô khan hơn chút nữa thì sẽ mời lại một chén, nói chuyện thêm mấy câu.

Tới lượt Tổng Từ Hiên, Thụy Châu cười tít mắt uống cạn rượu trong chén, mời lại một chén, rồi mới chớp mắt nhìn Tổng Từ Hiên nói: “Quả nhân nhìn anh thấy hơi quen”.

Tổng Từ Hiên cung kính nói: “Thần bất tài, từng phụng vương lệnh đi quý quốc”.

Thụy Châu sờ cằm, suy nghĩ một lát, giật mình nói: “A, chàng chính là mỹ nhân tặng đá à”.

Sau đó đột nhiên đứng lên, cầm tay Tổng Từ Hiên, cười rạng rỡ, kích động nói: “Mỹ nhân, không biết đã có hôn phối chưa?”.

Cả đại sảnh đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh, mọi người đồng loạt nhìn về chỗ hai người đang đứng trên cao, chỉ có tiểu hoàng đế còn ồn ào không biết chuyện gì đang diễn ra, vẫn còn vui vẻ ăn bánh trong tay. m nhanh cắn nuốt bánh nhỏ bé lại trở nên vô cùng âm vang.

Chân tôi mềm nhũn, tóm lấy lưng ghế dựa của tiểu hoàng đế, cố gắng đứng vững, không nhận được khoe mắt ướt đầm, cái cô Thụy Châu này, cũng quá là mơ mộng đi, cái chiều này mà tôi học được từ trước, không biết hôm nay có còn... .

Cánh tay Tổng Từ Hiên cầm ly rượu dừng lại một chút, cười mà như không liếc nhìn về phía tiểu hoàng đế một cái.

Tôi rút cổ, tay cầm ly rượu khẽ run thay tiểu hoàng đế.

Bé con có hiểu ý của Tổng Từ Hiên hay không? Tuyệt đối đừng có nói cho Đỗ Lang biết, nếu cô ấy mà biết, xé nát cô nàng Thụy Châu này ra cũng là chuyện có thể làm lắm

“Tuy rằng thần chưa lập gia đình, nhưng trong lòng đã có người”.

Thụy Châu cắn môi tiếc nuối, cũng chưa chịu buông tay, tiếp tục nói: “Chàng theo tôi trở về, tôi hứa để chàng làm Vương phu, cùng tôi trị vì Du quốc”.

“Choang” một tiếng, bầu rượu trong tay thái giám rơi vỡ trên mặt đất, hương rượu lan trong không khí.

Miệng Lí Xương Ấp mở rộng như miệng con trai, đĩa dừng ở bên môi, trên đó còn có một miếng thức ăn, nước từ thức ăn nhỏ từng giọt từng giọt xuống chòm râu.

Không biết ai nói một câu: Thừa tướng đại nhân mới chỉ qua ba mươi tuổi thôi chứ mấy.

Lí Xương Ấp nghe thấy, hung hăng quay đầu lại trừng mắt nhìn người vừa nói xong. Tức giận đem đồ ăn trên đĩa vào miệng nhai, đáng vẻ nghiền răng nghiền lợi, giống như thứ đang ăn không phải là đồ ăn vậy.

Tổng Từ Hiên rút tay về, đang muốn nói, thì lại nghe thấy có tiếng báo: “Trữ Vương tới”.

Ồ, Trữ Vương là em trai của tiên vương, là chú của tiểu hoàng đế, chú ruột.

Đồng thời, cũng là một vương gia nhân rồi. Trong hoàng gia, vẫn luôn có những người như thế.

Trữ Vương đến vào lúc này, không khí có phần căng thẳng.

Trữ Vương nhanh chóng bước vào, chấp tay chào Thụy Châu: “Đã nghe mỹ danh của Du Vương từ lâu, bản vương vẫn luôn mong ngóng, hận không thể ra roi thúc ngựa bay đến Du quốc để gặp nàng, hôm nay nghe nói Du Vương đến Sở quốc chúng tôi, bản vương đành phải không mời mà đến”. Trữ vương bước mấy bước tiến lại gần Thụy Châu, sửa lại áo choàng trên người, mở quạt trên tay ra phe phẩy mấy cái, rồi lại khép lại, cười tủm tỉm nói, “Nữ vương xem tôi có may mắn lọt mắt xanh của nàng, làm nên một đoạn giai thoại Tương Vương Thần nữ(27) hay không?”

Trữ Vương dáng vẻ cũng không tệ, tiếc là Thụy Châu học ngôn ngữ Sở quốc chưa thạo. Tôi đoán rằng, một câu cô ấy cũng không hiểu.

Quả nhiên, Thụy Châu nghe Trữ Vương nói một hồi, chỉ ngơ ngác nhìn anh ta, quay đầu lại tìm phiên dịch, tiếc rằng phiên dịch đã sớm say đến bất tỉnh, đi tìm Chu Công từ lâu rồi.

Thụy Châu chán nản nhìn Trữ Vương, yên lặng không nói.

Mặt Trữ Vương cười đã đến mức cứng đờ, cuối cùng đành xuống nước, khô khốc nói: “Là tiểu vương tự mình đa tình”. Sau đó không quay đầu lại đã đi luôn.

Thụy Châu nhìn anh ta đi mất, gương mặt vẫn ngơ ngác như cũ.

Theo thống kê tạm thời, trong yến tiệc đêm nay có tổng cộng một trăm ba mươi hai vị đại thần, tổng cộng Thụy Châu uống hết hai trăm ly rượu. Tôi đoán, vốn là có thể uống hai trăm linh một chén. Đáng tiếc, Trữ Vương.

Sau đó, tôi lại phát hiện ra một vấn đề nghiêm túc. Tổng Tử Hiên thế mà lại uống rượu thật, hơn nữa còn uống đến say.

Tôi chán nản nhìn Tổng Tử Hiên đang đứng chắn ở trước cửa nhà chúng tôi, lại nhìn ánh trăng trên đầu, cô đơn nói: “Tử Hiên, đêm khuya rồi, hôm nay chàng lại uống không ít rượu, vẫn nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi”.

Tổng Tử Hiên không thay đổi sắc mặt, nghiêm trang nói: “Tôi muốn nhìn nàng, nếu không nàng sẽ lại chạy mất”.

Tôi che trán nói: “Hơn nửa đêm rồi, tôi chạy đi đâu cơ chứ”.

Chàng yên lặng, nhưng vẫn cố chấp nhìn tôi.

“Ít nhất thì để tôi vào nhà đã”.

Tổng Tử Hiên lộ ra vẻ mặt lạnh lùng: “Không được trốn đi”.

Tôi ngáp một cái, ngồi luôn xuống đất.

Đêm nay gió không lớn, cũng không có mấy ngôi sao trên bầu trời.

Tổng Tử Hiên lại nói: “A Hoàn, về nhà”.

Tôi nhin rồi lại nhin, cuối cùng cũng không thể nhin được: “Chàng chắn cửa mất rồi còn gì”.

Tổng Tử Hiên lao lên nắm tay tôi, kéo đi, nhưng mà, hướng đi có vẻ không đúng rồi.

A? Ê, đây không phải là phòng ngủ của chàng à? “Rầm” một tiếng cánh cửa sau lưng tôi đóng lại, trong phòng tối như mực. Tôi nhìn Tổng Tử Hiên, trong lòng cảm thấy bối rối.

Chàng dẫn tôi đi vào. Tôi cười gượng mấy tiếng.

Trong bóng tối, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng áo lót màu trắng như tuyết của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Hôm nay tôi nói như vậy, nàng đã hiểu hay chưa? Tôi, Tổng Tử Hiên, thích Phượng Hoàn

Sau đó, chàng đột ngột ngã xuống trước mắt tôi.

Bản thượng thần mất sức của chín trâu hai hổ mới đưa được Tống Tử Hiên đến giường, cô đơn ngồi ở đầu giường trông chừng chàng, nhanh chóng trở nên buồn phiền.

Dù là ai cũng sẽ chẳng tin, đây đúng là tình ngay lý gian mà, trong đêm cùng phòng, thật ra là chàng nằm, tôi ngồi, cửa... khóa!

Mấy ngày nay, bản thượng thần tranh thủ lúc đêm tối lục soát hết cả phủ Thừa tướng này rồi, ngay cả tảng đá cũng không bỏ qua, nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng của Ngưng Thần Châu.

Theo tính tình của chàng, đồ vật như Ngưng Thần Châu, chàng chắc sẽ không vứt đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nơi duy nhất chưa bị bản thượng thần nhúng chàm, cũng chỉ có trên người chàng.

Tôi run rẩy cởi y phục của Tống Tử Hiên, lại cẩn thận đưa tay vào trong, sờ soạn cẩn thận một lượt từ trên xuống dưới.

Tống Tử Hiên rên hai câu, cử động hai lần. Tim tôi muốn ngừng đập. Nghĩ mà xem, trong tình cảnh như thế này, chàng không tỉnh táo, tôi thì tỉnh táo mở to mắt; chàng y phục không chỉnh tề, mặt đỏ hồng, tôi thờ hồng hộc, có tật gặt mình; chàng là nam tử, tôi giả trang làm nam tử; số tuổi của chàng cũng chẳng bằng số lẻ của tuổi tôi.

Đêm hôm khuya khoát, trăng mờ gió lạnh, cô nam quả ‘nam’, chỉ sợ ngày mai bên ngoài sẽ có một đồng lời đồn đại chờ chúng tôi. Như vậy tính ra, cuối cùng là chàng bị hại, hay vẫn là tôi bị hại?

Nhưng thật ra tôi chỉ ngồi yên lặng một chỗ cả đêm thôi mà.

Đêm nay dài đằng đẵng tôi vô cùng gian nan mới vượt qua được, bản thượng thần hướng đôi mắt thâm quầng nhìn xung quanh, vô tình lướt qua Tống Tử Hiên.

Tống Tử Hiên ngồi ở trên giường, nhìn qua vạt áo đang mở rộng trên người mình, lại nhìn kẻ đang ngồi cách xa bên cạnh bàn là tôi, nhẹ nhàng mỉm cười. Chàng không vội mặc quần áo, bình tĩnh xốc chăn lên, ngồi ở bên giường, ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “A Hoàn, nằng vào phòng lúc nào?”.

Tôi chẳng thèm tranh cãi, uống một ngụm nước trà lạnh để lấy lại tinh thần rồi mới nói: “Đương nhiên là tôi hôm qua đã vào rồi”. Chàng chiếm cái giường duy nhất, ung dung ngủ, bỏ rơi tôi ngồi đây cả đêm.

Tống Tử Hiên lại cười thật tươi, chàng cười, giống như cành dương liễu nhẹ nhàng chạm vào trái tim ta, khiến cho tôi cảm thấy ngứa ngáy.

Ánh mắt tôi không tự chủ được chuyển tầm nhìn từ gương mặt tươi cười của chàng xuống dưới một thước, tránh đi nụ cười làm người ta mất hồn mất vía, thì lại nhìn thấy ngực chàng, nhất thời nhin không được lại tiếp tục nhìn xuống dưới một thước nữa, mà phía dưới một thước chiều dài này có phần tế nhị, bản thượng thần không thể không nhắm mắt lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên trời có mấy chú chim sẻ, xa xa ngoài kia có hai con mèo đang lẩn qua lộn lại.

Tống Tử Hiên cười ha ha mấy tiếng, mở cửa bước ra khỏi phòng. Chàng sao lại không mặc lại y phục đã mở cửa ra ngoài? Nha hoàn bà tử vẫn đứng canh bên ngoài bê chậu nước muốn tiến vào trong phòng. Bọn họ nhìn đáng về Tống Tử Hiên y phục không chỉnh tề, lại nhìn trộm kẻ đang nghiêm trang tránh ở cửa sổ uống trà là tôi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Tôi run rẩy dựa vào bàn đứng dậy, hận không thể chạy trốn ngay lập tức. Lúc đứng dậy tôi không cẩn thận vấp phải ghế, đầu gối đập vào chân bàn, đau vô cùng. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, bản thượng thần từng bước từng bước chạy trốn mất.

Thật sự là quá mất mặt.

Cả ngày hôm nay, ánh mắt người hầu trong phủ nhìn tôi quả là kỳ quái. Luôn có người lại gần tôi, hỏi xem tôi có cần cái gì hay không.

Xem bản thượng thần là kẻ ngốc à! Bọn họ... bọn họ chỉ đơn giản là muốn nhìn xem tôi trông như thế nào mà thôi. Cho nên, lúc tôi nhận được thiệp mời của Lưu công công, tôi lập tức cảm thấy đây là cái thiệp mời dễ thương nhất, Lưu công công là thái giám đáng yêu nhất, hận không thể lập tức bay đến.

Lúc trước nghe nói Lưu Đức có tám mươi tiểu thiếp, mỗi người đều như hoa như ngọc, tôi còn không hoàn toàn tin tưởng, nhưng giờ thì tôi tin rồi. Một nữ tử xinh đẹp ngồi sát cạnh tôi, đầu dựa vào vai tôi, toàn thân xương cốt dường như đều mềm nhũn. Tôi lặng lẽ uống một hớp rượu, không nói gì.

Lưu công công cười ha ha: “Phượng đại nhân, cô ấy là tiểu thiếp thứ tám mươi một mà tôi vừa mới cưới, ngài thấy thế nào?”.

Tôi dịch sang một bên, chân thành nói: “Đương nhiên là tốt rồi”.

Lưu Đức nghe thấy thế mới vừa lòng gật đầu, sờ chòm râu giả trên cằm, giọng the thé nói: “Cô ấy tên là Tiểu Hương Ngọc, nghe nói hôm nay Phượng đại nhân tới, nên đã năn nỉ tị gia rất lâu, nói muốn tới hầu hạ Phượng đại nhân”.

Tôi cười khò. Lưu Đức mới vẫy tay, có người bưng một cái khay đi đến, phía trên có phủ vải đỏ, trông vô cùng thần bí. Tôi ngửi thấy một mùi quen

thuộc.

Lưu Đức xúc tấm vải đỏ lên, làm lộ ra một cái hộp gỗ chạm hoa văn rồng, mở nắp hộp ra, cười với tôi. Toàn bộ đèn trong phòng đột ngột vụt tắt. Tôi hít sâu một hơi khí lạnh.

Hộp gỗ trong tay Lưu Đức tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, bên trong có một hạt châu to bằng nắm tay đứa bé, tròn vo sáng rực rỡ. Gương mặt Lưu Đức dưới ánh sáng của Ngưng Thần Châu càng trở nên thần bí hơn, ông ta hạ mí mắt nhìn hộp gỗ trong tay, chậm rãi nói: “Tạp gia không lâu trước đây có được bảo bối này, Phụng đại nhân nhìn xem, có đáng giá hay không?”. Ông ta lấy hạt châu ra, cầm trong tay ước lượng, “Đại nhân, tạp gia có một chuyện muốn nhờ”.

Ánh trăng tối nay không sáng chút nào.

Trở về phủ Thừa tướng, bản thượng thần đi dạo quanh sân, cảm thấy vô cùng cô đơn. Yêu cầu vừa rồi của Lưu Đức cũng không khó, nghe qua thì cũng không có gì là bất hợp lý hết cả, chỉ là tôi cảm thấy kỳ quái, giống như đã bỏ sót mất điều gì vậy. Cứ nghĩ rằng đêm khuya sương nhiều, mọi người trong phủ đều đã ngủ, không ngờ rằng phía sau có thanh âm truyền đến, vô cùng thân thiết: “Phụng đại nhân”. Từ trong bóng cây Đỗ Lang bước ra, đứng đối mặt với tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, cười cười: “Thái Hậu nương nương cũng đến đây ngắm trăng à?”. Một đám mây đen chợt bị gió thổi bay ngang qua, che khuất ánh trăng. Tôi không đổi sắc mặt. Đỗ Lang chau mày, phát tay tạo thành kết giới.

Tôi liền ngừng cười, tóm lấy tay áo của cô ấy, van xin: “Cho tôi một sợi tóc”.

Đỗ Lang cười nhạo tôi, tùy ý đứt một sợi tóc, nói: “Vừa rồi cô thần thần bí bí bảo tôi lại đây, là vì việc này?”.

Tôi gật đầu, có chút hâm mộ nói: “Một sợi tóc của cô đổi lấy một cái lông đuôi phượng hoàng của tôi, được chưa?”.

Đỗ Lang nhìn tôi, không hiểu. Tôi cười: “Sau này sẽ giải thích cho cô nghe”.

“Thần bí quá đấy”. Đỗ Lang không hề bối rối, nhìn tôi đánh giá một lát, nói, “Tôi hôm qua, cô ở cùng với Tổng Từ Hiên?”. Không thể tin được tin tức lại truyền đi nhanh như vậy.

Ta đau khổ: “Một lời khó giải thích”.

Gương mặt Đỗ Lang dưới ánh trăng trở nên nghiêm túc, nhìn đáng vẻ cô ấy như vậy, tôi nghi ngờ là cô ấy đã hiểu nhầm rồi: “Chỉ là ngồi trong phòng chàng cả đêm, uống một bụng trà lạnh thôi”.

Đỗ Lang “hừ” một tiếng: “Số mệnh của Tổng Từ Hiên rất kỳ quái, không có việc gì cô dừng lại gần anh ta, bằng không số mệnh bị rối loạn, tôi lại phải tốn rất nhiều sức lực”. Tôi yên lặng đồng ý.

Lời nói đàng hoàng như vậy, bản thượng thần cũng nói qua không ít lần đâu nhé. Chẳng qua chỉ là ghen thôi mà.

Ngưng Thần Châu sẽ rất nhanh trở về với tôi, đương nhiên tôi sẽ nhanh chóng rời đi, sẽ không thể xuất hiện bên cạnh Tổng Từ Hiên được nữa, cô cũng nên yên tâm đi.

Lần này mọi sự thực hiện vô cùng thuận lợi. Lần trước ra đi mà không từ biệt, xem ra Tổng Từ Hiên ghi hận rất lâu, vì vậy, hôm nay tôi đặc biệt đến nói lời từ biệt với chàng.

Tôi nghe theo tiếng sáo ở giữa hồ mà tìm được chàng. Gió đêm khê thổi, làm tung bay ống tay áo của chàng, cũng khiến cho mặt hồ hơi lăn tăn gợn sóng. Chàng nghe thấy tiếng bước chân, ngoảnh đầu lại thấy tôi, mỉm cười. Tôi cũng cười: “Đình này của Từ Hiên rất tao nhã, đón gió hồ thổi tới, ngắm ánh trăng trong nước, thật tuyệt”.

Tổng Từ Hiên buông sáo, thấp giọng nói: “Ánh trăng trong nước dù có đẹp đến mấy, cũng chỉ là hư vô, nếu như thật sự yêu thích, không bằng giữ lấy”.

Tôi đưa tay rót cho chàng ly rượu, đưa cho chàng: “Mọi việc không nên cưỡng cầu. Nếu như Từ Hiên không vui, sao không thử buông xuống”. Ánh mắt Tổng Từ Hiên nhìn tôi trong vắt, mỉm cười, không nói gì. Dưới ánh trăng, nụ cười của chàng nhàn nhạt nhẹ nhàng.

Tôi dựa vào lan can, nhìn ánh trăng giữa hồ, tự rót một chén tự uống. Tổng Từ Hiên cầm ly rượu bước đến gần tôi, lắc lắc ly rượu trong tay, nói: “A Hoàn, nàng có từng cố chấp với việc gì chưa?”.

Vì cứu Bích Hoa, tôi xuyên qua thời không, nghịch thiên sửa mệnh, sao không phải là cố chấp. Tôi thờ dài, cuối cùng nói: “Đã từng”. Bỗng dưng, tôi đột nhiên hiểu được Tổng Từ Hiên vì sao hỏi như vậy, “Từ Hiên quả nhiên là hiểu lòng người khác, chỉ một câu đã thuyết phục được tôi”.

Tổng Từ Hiên xoay cây sáo trong tay, bình tĩnh nhìn tôi, đột nhiên nói: “Chỉ sợ sau này A Hoàn sẽ hối hận vì những gì đã nói hôm nay”.

Ngày xưa khi tôi còn trẻ, cũng từng đa sầu đa cảm như chàng bây giờ. Gió đêm hơi lạnh, tôi tóm lấy tay áo: “Từ Hiên, tôi định rời đi, lần này không cần phải đi tìm tôi”.

Tổng Từ Hiên cười “ha ha”, cầm ly rượu trong tay lên uống, ánh mắt như có một lớp sương mù bao phủ, khóe miệng nhếch lên: “Tôi tìm nàng mười năm,

nàng gặp lại tôi cũng chỉ mới có một tháng. A Hoàn nhất định phải đi ư?”. Lời chàng nói như cái móc câu nhỏ, quấy đảo trong lòng tôi, cào tôi đau đốn.

Tôi cười khổ nói: “Từ Hiên, đòi người ngắn ngủi, cũng chỉ có vài chục năm, cuối cùng thì tôi với chàng ở gần thì ít mà cách xa thì nhiều”.

Tổng Từ Hiên lại bước mấy bước đến gần tôi: “Nàng vẫn nói với tôi như vậy, có đôi lúc, tôi cảm thấy nàng hiểu rõ mọi chuyện, có đôi lúc tôi lại cảm thấy nàng không hiểu gì hết”. Chàng quay đầu nhìn mặt nước giữa hồ, dừng lại một chút, “Như vậy là hiểu nhưng giả bộ để thăm dò hay vẫn là không hiểu, A Hoàn là như thế nào?”.

Trong lòng tôi vô cùng đau khổ.

“Hôm nay tôi nói như vậy, nàng đã hiểu hay chưa? Tôi, Tổng Từ Hiên, thích Phụng Hoàng”. Tổng Từ Hiên nhìn chăm chú vào giữa hồ, vài sợi tóc buông xuống, che khuất gương mặt của chàng, khiến tôi không nhìn được sắc mặt chàng.

Không biết mưa từ lúc nào, nước hồ gọn sóng, thừa thớt. Tiếng mưa rơi trên lá sen, “tí tách” từng giọt. Không gian nhất thời trở nên yên lặng. Tôi không biết phải làm gì bây giờ.

Tổng Từ Hiên cười “ha ha”, xoay người bước đi, dáng vẻ cô đơn, để lại mình tôi ở lại. Tôi đứng ở trong đình. Gió đêm phe phẩy. Thật lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Cuộc đời này, chỉ cần tôi còn sống, nhất định sẽ không buông tay nàng ra

Tối hôm qua mới chỉ là mưa phùn lất phất, hôm nay đã là mưa to xối xả, cả ngày chẳng thấy ánh mặt trời. Sắc trời u ám mịt mù, đại khái là vì trời mưa, khách đến quán trà cũng không có nhiều, ngẫu nhiên có người đi trên đường bước chân cũng là vội vã. Đẩy cửa ra, Lưu Đức đã ở trong nhà gian chờ tôi, bên cạnh còn có một hòa thượng mặc áo cà sa. Hòa thượng kia có vẻ ngoài thanh tú nhưng lại có chòm râu, đầu cạo trọc nhẵn thín, nhìn trông chẳng ra sao cả.

Tôi đưa tóc của Đỗ Lang cho Lưu Đức, Lưu Đức cẩn thận nhận lấy, rồi đưa cho hòa thượng, hòa thượng nhìn thấy thì gật đầu. Lưu Đức lấy từ trong ngực ra một cái khăn tay, bọc cẩn thận lấy sợi tóc, rồi mới đặt cái khăn vào trong một cái hộp nạm vàng, đưa cho vị hòa thượng kia nhận lấy, cất kỹ vào trong ngực, lấy tay đè lên.

Lưu Đức mới cười nói với tôi: “Phụng đại nhân quả nhiên nói là giữ lời, tạp gia cũng là người sòng phẳng, sau khi hồi cung sẽ mang đến cho ngài”.

Tôi nói: “Bây giờ không có việc gì, hạ quan vẫn là nên đi cùng công công đi”.

Lưu Đức do dự nói: “Phụng đại nhân đang đùa ư, bây giờ bên ngoài đang mưa to, đại nhân đội mưa cùng tôi trở về, chỉ sợ bị nhiễm lạnh, tôi thấy, để tôi sai người đem đến đưa cho đại nhân đi. Chẳng lẽ đại nhân sợ tạp gia có thể chạy mất hay sao”.

Cũng có thể lắm chứ. Tôi mỉm cười không nói gì. Lưu Đức cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Xe ngựa chạy vô cùng chậm chạp, đến tận lúc lên đèn chúng tôi mới đến hoàng cung. Hòa thượng không cùng đường với chúng tôi, nên đi trước. Đêm nay hoàng cung yên tĩnh đến kỳ quái, tuy rằng canh giờ có muộn một chút, nhưng suốt đường đi đến ngay cả thị vệ tuần tra cũng chẳng thấy ai. Tôi bất chợt ngẩng đầu lên nhìn trời, thấy pháo hoa nở rộ. Trong một đêm mưa gió như thế này thì có vẻ kỳ lạ đây.

Lưu công công dẫn tôi về phía trước. Tôi dừng lại, nhẹ giọng nói: “Công công, đường này hình như không phải dẫn đến phòng ngủ của ông, mà giống như đường dẫn đến ngự thư phòng”.

Lưu Đức quần lại áo tôi, mũ che mắt nửa gương mặt, tiếng nói từ trong thoát ra, trong khung cảnh mưa rơi “ào ào” như thế này có vẻ mờ ảo: “Hạt châu ấy ở đây, nhanh lên, Phụng đại nhân xin nhanh chân lên”.

Thấy đèn trong ngự thư phòng sáng, Lưu Đức mới đẩy cửa ra. Tiểu hoàng đế đang ngồi trên ghế, có một thanh đao sáng choang đang kề sát cổ, kẻ vốn đang phải ở huyện Phong trị thủy là Vi Vân đứng phía sau, gương mặt anh ta dưới ánh đèn càng trở nên đẹp lạ thường. Tổng Từ Hiên đang cầm chén trà ngồi trên ghế bên kia, thấy tôi đi vào, có vẻ ngạc nhiên. Tôi cũng ngạc nhiên.

Tiểu hoàng đế thấy tôi đi vào, ánh mắt khó đoán, cuối cùng thở dài: “Quả nhiên là Tổng Thừa tướng bày mưu”.

Tôi không hiểu.

Tổng Từ Hiến đặt chén trà trong tay xuống, đứng lên: “Bệ hạ mới đăng cơ năm ngoái, vẫn giấu tài, quả thật là vô cùng thông minh”.

Tiểu hoàng đế hừ lạnh một tiếng, giọng điệu già dặn không hợp tuổi: “Trước lúc lâm chung Phụ vương từng dặn dò tôi, rõ ràng là Tổng Thừa tướng không phải là người tham quyền lợi, cũng không có lòng trung quân ái quốc, lại nôn nóng kinh doanh, nhất định là có nguyên nhân khác, cần phải đề phòng họa chưa phát sinh. Bây giờ xem ra những gì Phụ vương nói quả nhiên là đúng. Chỉ tiếc là cuối cùng cũng không đề phòng được, ngại với Lư Đức bên ngoài thì đấu tranh gay gắt, người sống ta chết, nhưng thật ra sau lưng lại đã sớm kết bè kết đảng, cùng một giuộc”.

Tổng Từ Hiến thờ dài một tiếng: “Thật ra bệ hạ đã làm tốt lắm, người phái Vi Văn lại chỗ thần, có ý để thần dùng anh ta để đối phó với Lư Đức, thật ra là muốn để chúng thần đầu đến lưng bại câu thương để ngài làm ngư ông đắc lợi đúng không? Bệ hạ chắc là không ngờ, Vi Văn thật ra là người của thần?”. Chẳng dùng một chút, giải thích, “Trận hỏa hoạn ở Tề gia, cháy suốt một ngày, một người sống cũng chẳng còn, công tử của Tề gia thật sự đã vui thân nơi biển lửa rồi”.

Tiểu hoàng đế tức giận vọt đứng lên, đập bàn: “Tổng Từ Hiến, ngươi cũng biết kinh phí ngươi đang dùng vốn được dùng để cứu tế lũ lụt ở huyện Phong, làm như thế hậu quả như thế nào ngươi có từng nghĩ đến chưa?”.

Gương mặt Tổng Từ Hiến có chút không đành lòng: “Bệ hạ, thần cũng không còn sự lựa chọn nào khác”.

“Tốt lắm, không có sự lựa chọn nào khác”. Có giọng nói khàn khàn mà ngọt ngào từ cửa truyền đến, Đỗ Lang bước từ cửa vào, tìm ghế ngồi xuống, “Tổng Thừa tướng, ngươi vẫn đóng kịch với ta, giả tình giả ý, là vì hôm nay? Kết bè kết đảng, tham ô nhận hối lộ, mưu quyền soán vị ngươi đều làm, còn dám nói không có sự lựa chọn nào khác?”.

Tổng Từ Hiến nói: “Đúng như những gì Thái Hậu nương nương nói. Thần đúng là kết bè kết đảng, tham ô nhận hối lộ. Hơn nữa vẫn là cùng Thái Hậu nương nương diễn trò, muốn lợi dụng Thái Hậu nương nương, nhưng mà Thái Hậu nương nương cũng vẫn luôn diễn trò cùng thần đây còn gì? Thần muốn lấy một sợi tóc của Thái Hậu nương nương, còn tốn một hồi công sức đây thôi”.

Trong lòng tôi cảm thấy kinh ngạc: tóc của Đỗ Lang hóa ra là do Tổng Từ Hiến xin. Bỗng dưng, tôi chợt hiểu được vì sao Ngưng Thần Châu lại ở trong tay Lư Đức, chắc hẳn là Tổng Từ Hiến cho ông ta.

“Hóa ra ngươi vẫn nghĩ như vậy”. Đỗ Lang cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khó đoán. Dùng một chút, chớp mắt nhìn chàng, rồi lại lạnh lùng nói, “Tổng Từ Hiến, ngươi làm việc đại nghịch bất đạo như thế này, có nghĩ tới hậu quả hay không? Nhân lúc mọi chuyện vẫn còn có thể cứu vãn được, nhanh chóng đưa tay chịu trói đi, bản cung có thể cho ngươi một cơ hội”.

Gương mặt Tổng Từ Hiến có chút không đành lòng, ánh mắt lại vô cùng kiên định: “Thái Hậu nương nương chắc chắn như vậy, là đã có đường lui rồi sao? Nhưng mà, ha ha, trước kia thần cũng không dám tin tưởng mấy chuyện kỳ quái mà bọn loạn thần vẫn nói, nhưng thật ra Thái Hậu nương nương vốn không phải phạm nhân, như vậy cũng là bất đắc dĩ”.

Sắc mặt Đỗ Lang đột nhiên biến đổi, kinh ngạc hỏi: “Ngươi đã làm cái gì?”.

Lư Đức mới cười “ha ha” hai tiếng: “Vô Sắc đại sư đã giữ tóc của Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương có cảm thấy pháp lực toàn thân bị phong bế hay không?”.

Hóa ra vừa rồi chính là người chuyên vẽ xuân cung, hòa thượng Vô Sắc.

Nhưng Đỗ Lang cao quý vì là Thần nữ, biện pháp phong bế tiên thuật của nàng đúng là có, nhưng đã sớm bị liệt vào cấm thuật, cái gã họ Vô ấy là một phạm nhân, làm sao biết biện pháp này?

Đỗ Lang nổi giận nói: “Tổng Từ Hiến, ngươi cũng biết, số mệnh không thể cưỡng cầu được, nghịch thiên mệnh như thế này, sẽ phải trả một cái giá rất lớn đấy!”.

Ồ, trước lúc xuyên qua, thật ra tôi từng nghe Long Tam nhắc đến chuyện Đỗ Lang phụng lệnh Ngọc Đế Nhuyết Hạng hạ phạm, nghe nói nhiệm vụ lần đó cô ấy hoàn thành khá là thuận lợi, chưa từng gặp qua sự cố nào cả. Nhưng mà hiện giờ nghe lời cô ấy nói, dường như mọi chuyện không giống như thế?

Tổng Từ Hiến nhắm mắt, lại cười nhàn nhạt, không nói gì.

Rõ ràng là chàng đang ở vị trí của người thắng cuộc, nhưng xem ra nụ cười của chàng lại có phần cay đắng.

Tổng Từ Hiến tuổi còn trẻ, địa vị cao quý, cho dù có tính cả đồng quan viên già trẻ lớn bé kia gộp chung lại, chàng vẫn là có tiền đồ tốt nhất. Nghe Đỗ Lang nói, thì dường như chàng với cô ấy từng có chuyện gì đó, nhưng cho dù là có liên quan đến Đỗ Lang đi chăng nữa, thì năng lực, tài hoa và dung mạo của chàng vẫn quả thật là hơn người.

Nếu chàng chưa từng mưu phản, sau này nhất định là long ân sâu nặng, quyền cao chức trọng, bá Tướng phong Hầu, không phải là nói đùa. Nhưng hiện giờ, chàng lại từ chiến đến cùng, liều mạng muốn cá chết lưới rách, nếu như thất bại, chỉ sợ không chỉ có tính mạng khó bảo toàn, còn để lại tiếng xấu muôn đời chịu nghìn người chỉ trích, muôn đời quả trách. Cho dù là chàng mưu phản thành công đi chăng nữa, thì cũng làm sao có thể ngăn chặn miệng tiếng thiên hạ.

Tôi còn nhớ rõ lúc mới gặp chàng lần đầu, chàng mặc một thân áo xanh, áo choàng khoác hờ, ngồi ở trên ghế, mỉm cười với tôi.

Không chú ý một chút, bây giờ mới giật mình phát hiện, từ đó đến nay, chàng giống như không thay đổi gì cả, cũng lại giống như cái gì cũng đã thay đổi. Mọi sự thay đổi, ai có thể đoán được?

“Àm” một tiếng, có tiếng sấm ngoài cửa sổ vang lên, bóng cây in trên cửa sổ giấy, âm u dữ dần.

Ngoài cửa vang lên tiếng của Trữ Vương, âm vang mạnh mẽ: “Bệ hạ, thần đã truy đuổi toàn bộ phản quân ở ngoài phòng, Cẩm Vệ Quân cũng đã đến, hiện tại không có sự đồng ý của bệ hạ, cho dù là một con ruồi cũng đừng hòng bay ra ngoài”.

Trên mặt tiểu hoàng đế lộ ra vẻ tươi cười: “Lão sư, ngài cũng biết, bộ ngựa bắt ve chim sẽ rình ở phía sau. Chỉ với Lư Đức quấy nhiễu ngài, làm sao Trẫm có thể ngủ ngon?”.

Tình hình đột nhiên chuyển biến.

Tổng Tử Hiên cũng không hoảng sợ lo lắng, chỉ thần nhiên nói: “Trữ vương không ngại thì nhìn lại xem, Cẩm Vệ Quân là nghe lời ngài, hay là nghe lời tôi”.

Thị về phía sau Trữ Vương đột ngột giơ dao đâm xuyên người Trữ Vương, máu bắn tung tóe trên đất, thị vệ kia liền lột mặt nạ ra, lộ ra gương mặt anh dũng của Thụy Châu.

“Tổng Thừa tướng, quả nhiên là tính toán kỹ càng, bốn vương bội phục”. Thụy Châu cười ha ha, “Tiếc rằng Thừa tướng lại không muốn làm Vương phu của bốn vương, nếu không cũng không cần làm như vậy”.

Nhìn tình hình trước mắt, tiểu hoàng đế vẫn giấu tài cảm thấy mơ hồ, vọng tưởng mượn tay Lư Đức để khống chế Tổng Tử Hiên. Tổng Tử Hiên vẫn muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, vì thế chàng mới cấu kết với Lư Đức, lại phái Vi Vân đi gây chia rẽ, muốn giết tiểu hoàng đế. Vốn là kết cục đã định, nửa đường lại nhảy ra một vị Trữ Vương, trong lúc giằng co, lại bị Thụy Châu giết chết.

Đỗ Lang chính là lá bùa hộ mạng cuối cùng của tiểu hoàng đế, thì lại bị hòa thượng Vô Sắc phong bế pháp thuật. Một vòng rồi lại một vòng, kẻ nằm trong kẻ. Thịt cá trở thành dao thót, dao thót lại trở thành thịt cá, mỗi người vừa là dao thót, cũng lại vừa là thịt cá. Hai bên đều muốn tiêu diệt đối phương, nhưng cuối cùng thì Tổng Tử Hiên vẫn mạnh hơn một chút.

Trong lòng tôi lo lắng, rồi thả lỏng, thay đổi bất ngờ, càng lúc càng trở nên lạnh lẽo. Cuối cùng thì sắc mặt của tiểu hoàng đế cũng trở nên u ám, không thêm nói gì nữa.

Đỗ Lang lại yên lặng ngồi trên ghế, thanh âm giống như một chén nước lạnh: “Tổng Thừa tướng thành công ngay trước mắt rồi, không ngại nói cho tôi cái biết, tổn công như thế, rốt cuộc là vì chuyện gì?”.

Tổng Tử Hiên quay đầu nhìn Đỗ Lang chăm chú, không nói gì.

Đỗ Lang lại giống như chợt hiểu ra điều gì, cười lạnh: “Thì ra là thế. Tử Hiên, người được ăn cả ngã về không như vậy, có từng nghĩ tới kết quả cũng chỉ là dùng giò trúc để mức nước chẳng được gì?”.

Đỗ Lang liếc mắt nhìn tôi, trong lòng tôi chợt cảm thấy lạnh lẽo. Tổng Tử Hiên không nói gì, chỉ phát tay. Một đội binh lính tiến lên đem đoàn người giải vào thiên lao. Thi thể của Trữ Vương đã sớm bị đem đi, chỉ còn lại trên mặt đất một vũng máu nhìn ghê người. Tôi đứng yên, nhìn Tổng Tử Hiên từ phía xa. Yên lặng không nói gì.

Thật lâu sau, mới nghe chàng nói: “Trần thủ tứ phương, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ(28). Trong đó chỉ có Chu Tước là chưa rõ hình dạng, chỉ biết đó là loài đứng đầu các loài lông vũ, có bộ lông mượt mà đỏ rực rỡ, nên mới trở thành đại diện của lửa. Phượng Hoàn,” chàng cười âm ảm, “Thật ra nàng cũng không phải là phạm nhân, chân thân chính là một con chim chu tước, tôi nói có đúng hay không?”.

Tôi hơi kinh ngạc, nhưng khi bình tĩnh lại lại nghĩ, nếu như chàng có thể tìm ra được biện pháp phong bế pháp thuật của Đỗ Lang, đương nhiên là cũng có thể biết được chân thân của tôi, tiếc là còn thiếu chút nữa mới đạt đến sự thật. Chu tước chỉ là phạm điều, nhiều nhất thì cũng chỉ được xem như một nhánh của loài phượng hoàng chúng tôi mà thôi.

Chàng lại bước mấy bước tới gần tôi: “Thật ra trong cái đêm mà nàng bỏ đi không từ biệt, tôi đã nhìn thấy chân thân thực sự của nàng. Từ đó trở đi, tôi vẫn luôn đi tìm biện pháp để có thể giữ nàng ở lại, thời gian không phụ lòng người, cuối cùng thì tôi cũng gặp được đại sư Vô Sắc. Tộc Chu Tước của nàng có một quy định, nếu như gặp được Thiên tử thì phải tuân theo mệnh lệnh của Thiên tử, bây giờ tôi đoạt được ngôi vị Hoàng đế, không phải là từ nay về sau nàng sẽ phải nghe theo lời tôi sao?”.

Một trận gió thổi vào phòng, làm tắt ngọn đèn trong phòng, khiến phòng đột ngột trở nên tối tăm.

“Tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ cần nàng ở lại mà thôi”.

Tôi chăm chú nhìn chàng, môi giật giật, cuối cùng khản khoản nói: “Tử Hiên, từ bỏ đi”.

Gương mặt Tổng Tử Hiên trong bóng đêm có chút mơ hồ, giọng chàng bình thản như hồ nước lặng sóng: “Tôi cực khổ tìm kiếm mười năm, cuối cùng thì hôm nay cũng thành công, làm sao có thể từ bỏ được”.

Cuối cùng thì ánh mắt tôi cũng thích ứng với bóng tối, nụ cười mỉm của chàng trong bóng đêm khiến tôi cảm thấy sợ hãi: “A Hoàn, cho dù nàng đồng ý

hay không”, chàng nắm chặt bàn tay tôi được giấu trong tay áo, “Cuộc đời này, chỉ cần tôi còn sống, nhất định sẽ không buông tay nàng ra”.

Cuối cùng thì mưa giông cũng ngừng, trăng lộ ra khỏi những đám mây, trong phòng có chút ánh trăng chiếu vào. Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, như là thời gian của cả đời người được ngưng tụ tại đây. Ánh mắt trong suốt của chàng nhìn tôi làm lòng ta đau đớn, tôi nhắm mắt lại, thở dài một hơi: “Hoàng Thượng đã đoạt được ngôi vị hoàng đế, xin hãy tha mạng cho Thái Hậu nương nương”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Nàng sợ cái gì, tôi bây giờ khiến cho nàng không dám lại gần hay sao?

Thiên lao của Sở quốc cũng xem như không tệ lắm, ít nhất thì so với những gì được miêu tả trong thoại bản cũng tốt hơn rồi, nhưng mà quanh năm không có ánh mặt trời chiếu tới, vô cùng ẩm ướt, trong không khí phảng phất có mùi mốc meo.

Trên tường có treo mấy cây đuốc, khoảng cách giữa hai cây đuốc gần nhau nhất cũng khá xa, nên đường đi cũng không được chiếu sáng rõ lắm. Bước xuống từng bước theo các bậc thềm đá tôi thăm san sát nhau, lại đi qua hết cái cửa sắt này đến cái cửa sắt khác, cuối cùng thì ta cũng tìm thấy gian buồng giam Đỗ Lang.

Cô ấy bị nhốt ở chỗ sâu nhất của thiên lao, đi vào hay đi ra cũng chỉ có duy nhất một con đường. Đi qua mười tám lần cửa sắt, lại qua mười tám lần cửa đá, đường độc đạo nhỏ hẹp quanh co chỉ vừa một người đi, mới đến buồng giam chật hẹp giam giữ cô ấy.

Không có cửa sổ, ở góc tường chỉ có một khe hở nhỏ rộng chừng một tấc, trên có song sắt phủ kín, dù có là chuột cũng chẳng thoát được. Bây giờ là nửa đêm khuya khoắt, ánh trăng trên cao chiếu xuống, có ít ánh trăng chiếu vào được buồng giam, in trên đất một bóng người.

Giữa buồng giam có một cái ghế, một cái bàn vuông thấp cũ nát, nước sơn màu đỏ trên mặt bàn gần như đã mất hết, một cái chân bàn cũng bị một, chỉ còn có ba chân bàn run rẩy giữ bàn đứng thẳng, dường như bất cứ lúc nào bàn cũng có thể đổ xuống vậy. Trên bàn có thấp một ngọn nến, chiều dài còn khoảng một ngón tay, ánh nến chi to bằng hạt đậu, nên muốn chiếu sáng cả buồng giam thì đúng là mơ ước hão huyền. Trên bàn còn đặt một cái ấm trà nhỏ, một cái chén, một cái cái đĩa, trong đĩa còn có một cái bánh bao đã lạnh ngắt, trong chén không có nước.

Bên cạnh tường có một cái giường, làm bằng đá, phía trên có phủ một lớp rom rạ mỏng. Đại khái là giường rộng không đến ba thước, dài không đến bảy thước, quả thật là quá nhỏ, nằm không cần thận thì sẽ ngã lăn từ trên đấy xuống đất mất.

Buồng giam trống không, đến ngay cả chậu nước rửa tay cũng chẳng có. Áo khoác ngoài của Đỗ Lang bị cởi bỏ, chỉ còn áo lót, tóc tai có chút hỗn loạn, cũng may là không thấy vết thương nào trên người, chân tay cũng không bị gông cùm, nói chung là muốn cô ấy bây giờ giống như những thiếu nữ bình thường khác, không thể gây ra trở ngại gì. Nhưng mà, có thể tự do hoạt động cũng đã là tốt lắm rồi.

Tôi ẩn thân, Đỗ Lang không thể trông thấy tôi được. Cô ấy lặng lẽ ngồi bên mép giường bằng đá, nhắm mắt, gương mặt bình tĩnh. Làm bạn nhiều năm như vậy, thói quen của cô ấy tôi cũng biết được chút ít, bởi vì thân phận của cô ấy tôn quý, nên thường ngày cũng khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo ngang bướng, nhưng lúc tức giận thật sự thì trên mặt lại không lộ ra chút biểu tình gì cả. Lúc này đây, cô ấy chắc chắn là đang vô cùng tức giận. Tôi đứng trước cửa sắt, dùng pháp thuật ngăn cách bốn phía, rồi mới gọi: “Đỗ Lang”.

Đỗ Lang nghe thấy giọng tôi thì mở mắt ra, nhìn thấy tôi, lại nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, mới bình thản hỏi: “Cô tới đây, anh ta có biết hay không?”.

Tôi lắc đầu.

Đỗ Lang cười lạnh một tiếng, từ trên giường đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn thì ngồi xuống cầm ấm trà rót một chén, rót quá đầy, nước đỏ xuống lan ra cả mặt bàn. Cô ấy uống một ngụm, rồi hỏi một cách lạnh lùng: “Nếu như tôi không gọi, tối nay cô có tới hay không?”.

Lúc này, trước khi cô ấy bị giải đi đã liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt này đối với tôi rất quen thuộc, chính là ánh mắt cô ấy vẫn nhìn tôi những lúc muốn tôi nửa đêm khuya khoắt đến tìm cô ấy để trốn xuống núi đi chơi.

Tôi thành khẩn nói: “Cô bị giam giữ, đương nhiên là tôi phải tới đưa cô ra ngoài rồi”.

Ánh mắt Đỗ Lang rời khỏi chén trà, thoáng lướt qua tôi, rồi lại quay về nhìn chén trà: “Bây giờ phép thuật của tôi bị phong bế, tạm thời không rời khỏi đây được, nhưng thật ra cũng không cần gấp, nhiều nhất là ba ngày, phép thuật của tôi sẽ phục hồi. Nhưng mà hành động của Tổng Tử Hiền lần này quá lớn, sáng mai thôi, e là cả nước đều biết hết cả rồi”.

Tôi không nói gì, đợi cô ấy nói tiếp.

“Thật ra cũng không phải là tôi lừa cô, lần này tôi xuống phạm giới, là phụng mệnh của Ngọc Đế. Ngài ấy buổi đêm xem tinh tượng(*), phát hiện ra có một ngôi sao ở nhân gian có xu hướng lệch ra khỏi quỹ đạo, bên trái ngôi sao ấy là Phá Quân, bên phải là Tham Lang, hướng đi vô cùng quan trọng, chỉ sai sót một chút thôi cũng khiến nhân gian gặp một trận đại họa. Đại khái chắc là cô cũng đoán được rồi, ngôi sao ấy chính là Tống Tử Hiên. Vốn ngôi sao ấy đã dần dần quay về quỹ đạo của mình, nhưng từ lúc cô xuất hiện, lại đột nhiên lệch hướng, hơn nữa là ngày càng trở nên nghiêm trọng. Tôi nhìn thấy anh ta càng đi càng sai hướng, đi theo con đường hủy diệt, thế nhưng cuối cùng cũng đành trở mắt mà nhìn”.

(*) Tinh tượng: nhìn theo vị trí, độ sáng của các ngôi sao chiếu mệnh mà đoán số mệnh con người.

Đỗ Lang buông chén trà, đứng lên, đứng đối mặt với tôi: “Tống Tử Hiên cả đời thua thiệt, tôi định kiếp sau cho mệnh cách của anh ta trở thành hậu duệ quý tộc hoàng cung, khiến cho anh ta quang minh chính đại mà trở thành Thiên tử. Nhưng nếu như lần này anh ta soán vị thành công, e là sẽ tạo thành tội giết chóc mà bị nhốt trong địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh. Không thương muôn dân trăm họ, cho dù có là vì bản thân Tống Tử Hiên, tôi cũng không thể để việc này tiếp tục được nữa. Hiện nay cô là người duy nhất có thể ngăn cản được việc này xảy ra”.

Tôi thở dài: “Có thể... cho chàng mấy ngày để nghĩ lại được không, để tôi tự tay giết chàng, tôi có hơi...”.

Đỗ Lang lạnh lùng cười: “Anh ta đã suy tính mười năm nay, chỉ có mấy ngày, cô cho rằng cô có khả năng thay đổi được điều gì?”.

Tôi kinh ngạc.

Đỗ Lang lại nói: “Chẳng qua là bên ngoài giới che giấu mà thôi. Cô nhìn phủ Thừa tướng của anh ta mà xem, mỗi gốc cây ngon cỏ, mỗi hòn đá mỗi ngọn giả sơn, có cái nào mà không phải là giả trị nghìn vàng hay không. Anh ta vì soán vị, đã mưu tính mười năm, trọng thần trong triều e là đã bị anh ta mua chuộc hết sạch rồi. Họ thích tiền thì anh ta cho họ tiền, thích quyền thì cho quyền, luôn nhắm vào điểm yếu của mỗi người mà xuống tay. Tiểu hoàng đế cho dù có thông minh hơn đi nữa, thì cũng vẫn là sinh muộn mất mấy năm. Mà anh ta vất vả đến như thế, chẳng qua cũng chỉ vì hy vọng có một ngày có thể dùng ngôi vị Hoàng đế mà khống chế được cô. Tiếc rằng anh ta tính đi tính lại, lại tính sai ở chỗ cô không phải là loài phạm điều Chu tước, cô hoàn toàn không chịu sự khống chế của anh ta. Phụng Hoàng Hoàn, xuống tay đi thôi”.

Sau cơn mưa nhiệt độ không khí xuống có phần thấp một chút, tôi cảm thấy hơi lạnh.

Những gì Đỗ Lang vừa nói, khiến tôi khiếp sợ. Nhưng mà...

Tống Tử Hiên vẫn ở lại trong phủ Thừa tướng, đại khái là cũng chưa gấp rút dọn đi.

Thấy tôi chủ động tìm chàng, Tống Tử Hiên có vẻ mong chờ: “À Hoàn buồn chán, tôi thôi sáo cho nàng nghe giải sầu được không?”.

Tôi hít sâu một hơi, nói: “Tử Hiên, tôi đồng ý với chàng sẽ không rời đi, chàng đừng soán vị nữa có được không?”.

Ánh mắt Tống Tử Hiên bỗng nhiên tối lại, chàng buông cây sáo, xoay vài vòng trong tay, hạ tầm mắt nhìn chăm chú vào vật trang trí rủ xuống được gắn trên cây sáo, thấp giọng nói: “À Hoàn, nàng nhìn vật trang trí mới được gắn vào xem, hạt châu ở trên đó đẹp chứ?”.

Hạt châu ấy lớn bằng nắm tay, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Tôi thần nhiên nói: “Hạt châu hơi lớn một chút, màu sắc đẹp đấy, là Tử Hiên mới mua à?”.

Tống Tử Hiên đặt sáo vào trong tay tôi: “Cây sáo này tôi vốn rất thích, hôm nay tặng cho nàng”.

Cây sáo quả là vô cùng đẹp, xanh biếc, tiếng sáo trầm bổng, chất ngọc tinh xảo, có thể thấy là giá trị xa xỉ, nhưng thứ có giá trị nhất, chính là Ngưng Thần Châu được gắn làm vật trang trí trên đó. Trái tim tôi đập thình thịch, không nhìn được vрон tay, cầm lấy cây sáo.

Tống Tử Hiên không buông tay, giữ chặt cây sáo ở một góc khác, ngón tay trở nên trắng bệch.

“Nàng xem, nàng vẫn còn lừa tôi. Rõ ràng là nàng muốn rời đi, nếu như tôi tin lời nàng nói, có phải là tôi mất nàng rồi hay không?”.

Giọng nói của chàng quá yếu ớt, khiến cho gương mặt của tôi cũng trở nên trắng bệch.

“Nàng sợ cái gì, tôi bây giờ khiến cho nàng không dám lại gần hay sao?”.

Nếu có thể, tôi thật sự muốn ở lại, thật sự muốn ở bên cạnh với chàng. Sinh mệnh của chàng cho dù có thể kéo dài được bao lâu, đối với cuộc đời dài đằng đẵng của tôi mà nói, cũng chỉ giống như một cái nháy mắt trong giây lát mà thôi.

Tôi giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt chàng, gần từng chữ: “Tử Hiên, chàng cũng biết, cần gì phải cưỡng ép tôi. Chàng không vui, tôi lại càng không thể vui về được”.

Gương mặt chàng trở nên trắng bệch, đáy mắt như bị sương mù bao phủ.

Tôi tiếp tục nói: “Chàng chỉ muốn bản thân vui vẻ, nhưng chàng có từng nghĩ đến tôi không, rằng thật ra người tôi thích là một người khác? Tôi đường đường là thần điều Chu tước, trong mắt tôi chàng cũng chỉ như một con kiến bình thường mà thôi, tiện tay là có thể bóp chết, chàng còn vọng tưởng tôi có thể yêu chàng ư?”. Tôi dần nổi đau đớn trong lòng xuống, “Chàng chỉ biết Chu tước phải nghe theo mệnh lệnh của Thiên tử, nhưng có từng nghĩ tới, thật ra, vẫn còn có biện pháp khác hay không. Cho dù liều mạng một phen mất cả chi lẫn chài, tôi cũng sẽ không làm theo ý chàng!”.

Tôi nói như vậy, thật ra là đang lừa gạt chàng. Tộc Chu tước nếu như gặp phải việc như vậy, đúng là không thể làm khác được, nhưng may mà tôi không phải là Chu tước.

Nếu chàng chủ động dừng tay, tôi sẽ nói chuyện với Đỗ Lang, tuy là Thừa tướng thì không thể làm tiếp được nữa, nhưng với tính tình của Đỗ Lang, thì cũng sẽ không bạc đãi chàng. Cuộc đời quá ngắn ngủi và đầy khổ đau, chàng chưa từng có những ngày thật sự vui vẻ hạnh phúc, tôi thật không đành lòng chấm dứt cuộc sống của chàng tại đây.

“Tống Từ Hiên, chàng nghe lời tôi đi, chấm dứt mọi chuyện ở đây đi”.

“Nàng nói không sai, đối với nàng tôi chỉ như một con kiến, thật ra nàng vẫn chưa lại vài phần không nói ra, nếu nói một cách chính xác thì, đại khái là ngay cả con kiến tôi cũng không xứng được so sánh cùng”.

Khóe miệng Tống Từ Hiên lộ chút ý cười: “Cái gì mà mắt cả chỉ lẫn chài, ý nàng là nàng thà rằng vì tôi mà chết cũng nhất quyết không chịu ở lại với tôi đúng không?”.

Chàng ném cây sáo xuống đất, xoay người, quay lưng về phía tôi, chậm rãi nói: “Cầm lấy, đi đi”.

Thời gian đột ngột dừng lại. Tôi bước từng bước một lên phía trước, nhặt cây sáo lên. Cây sáo rơi xuống đất, vỡ làm đôi. Chỗ vỡ khá sắc nhọn, tôi không cẩn thận làm tay bị thương, một giọt máu rơi xuống cây sáo.

Tôi cầm lấy hai mảnh vỡ của cây sáo, đi đến sau lưng Tống Từ Hiên, đưa cho chàng một mảnh vỡ: “Tôi không thể ở bên cạnh chàng, chàng giữ một mảnh đi, một mảnh khác tôi giữ, coi như chúng thể hiện mối quan hệ giữa chúng ta đi”.

Tôi dường như nhìn thấy, chàng thiếu niên mỉm cười trong vắt nhìn tôi trong bóng tối, gương mặt được ánh sáng yếu ớt của hạt châu chiếu sáng.

“Công tử đừng sợ, để tôi cứu huynh ra ngoài!”

Chàng cúi đầu nói với tôi: “Nếu có cơ hội cô nương chính mình đi trước đi, tại hạ đi đứng có chút không tiện, sợ làm liên lụy đến cô nương”.

Nữ tử đang ngồi xổm trên mặt đất trừng mắt nhìn, nghĩ đến mấy câu thoại trong các vở kịch không thấy phù hợp, mà vẫn cho là mình khéo léo: “Công tử sao có thể nói thế. Tôi mặc dù chưa đọc nhiều thi thư, nhưng cũng biết “Bạch xà truyện”, chúng ta cùng gặp nạn, tôi lại mặc kệ huynh mà rời đi một mình, không phải vậy sẽ giống như kẻ xuất gia độc ác đã giam giữ Bạch nương tử khiến nàng phụ lòng Hứa Tiên sao! Tôi tuy là phận nữ lưu, nhưng quyết không mang tiếng xấu như vậy!”

Vị công tử đang ngồi trên ghế hơi nhếch miệng cười, cũng không tiện vạch trần, chỉ thản nhiên nói: “Vậy làm phiền cô nương rồi”.

“Không biết phải xưng hô với công tử như thế nào?”

“Tống Từ Hiên”.

...

Từ Hiên.

Từ Hiên.

Đêm đó tôi ra đi rất vội vàng, chưa từng quay đầu lại nhìn chàng một lần.

Cũng chưa từng biết được, mảnh sáo vỡ mà tôi đưa chàng cuối cùng lại cắm sâu trong ngực Tống Từ Hiên, bị nhuộm thành màu máu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 34: Bích Hoa nhẵn nhẵn mũi, gương mặt lộ ra vẻ ngỗ ngược

Đỗ Lang nói rất đúng, tôi không nên quá gần gũi với Tống Từ Hiên. Cô ấy đã sớm nhắc nhở tôi, tiếc là tôi không thêm để ý, chỉ cho là cô ấy đang ghen

tị. Bây giờ nghỉ lại, Tổng Tử Hiền làm như thế cũng có vài phần liên quan đến tôi.

Dưới ánh sáng mờ mịt của ngọn nến trong thiên lao, nửa cây sáo ánh lên thứ ánh sáng xanh lục đẹp đẽ.

Đỗ Lang khẽ vuốt mảnh vỡ của cây sáo, biểu cảm trên gương mặt thay đổi, chỉ vào tôi hỏi: “Cô làm thế nào mà khuyên nhủ được anh ta thế?”.

Trong lòng tôi cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng cũng nói ra.

Gương mặt Đỗ Lang càng ngày càng khó coi, cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi một lúc, rồi mới chậm rãi nói: “Tôi đã sớm biết trước, tuy thường ngày cô có vẻ ngốc nghếch, nhưng đôi khi cô lại thông minh sắc sảo đến mức tàn nhẫn, ai mà ngờ được hôm nay cô lại sử dụng sự thông minh đó với anh ta cơ chứ”.

Tôi cảm thấy câu này của nàng không đúng rồi. Tôi làm như vậy, thật ra là vì chàng. Tất nhiên là tôi lừa Tổng Tử Hiền, nhưng cũng là bởi vì chàng quyết định dùng tay, mới có thể nhất lao vĩnh dật(*). Bằng không sau này nghĩ ra được biện pháp nào khác, lại không tránh khỏi một trận đại loạn. Tôi với chàng nếu là vô duyên, sau này cho dù là chàng trách tôi, hận tôi cũng được, hoặc là quên tôi đi cũng được, trong thâm tâm, tôi vẫn hy vọng chàng có tri âm làm bạn, sánh vai đến già, mà không phải là ngày ngày đêm đêm nhớ đến tôi.

(*) Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã.

“Tôi chỉ nghĩ sau này sẽ không gặp lại chàng, để chàng nhìn thẳng vào sự thật, cẩn thận nhìn xem thế giới này vẫn còn có rất nhiều thứ đáng để chàng mong nhớ”.

Trong thiên lao u ám ảm thấp, ánh mắt Đỗ Lang cũng trở nên lạnh lùng. Cô ấy bước vài bước lên phía trước, đứng lại trước mặt tôi, vung tay áo, đưa cho tôi mảnh sáo ngọc trong tay, khoe miệng khẽ nhếch lên với tôi, có mím cười: “Nếu như Tổng Tử Hiền có thể chết tâm thì cũng tốt”, cô ấy khẽ chớp mắt, rồi lại trừng mắt, nhìn chằm chằm vào tôi, “Vẫn mong A Hoàn giữ lời, cách xa anh ta ra”.

Tôi miễn cưỡng cười với cô ấy, gật đầu. Hôm nay ở trong ngục lâu, nhiệt độ trên người cũng bị hút hết mất rồi, đầu ngón tay cũng thấy lạnh.

“Đỗ Lang, sau khi tôi đi rồi, mong cô khuyên nhủ tiểu hoàng đế một chút, thật ra Tổng Tử Hiền chàng...”.

Đỗ Lang ngắt lời tôi, cau mày: “Cô yên tâm, việc này trong lòng tôi đã có sắp xếp. Lãng nhi không phải là vấn đề lớn, nhưng cái gã hòa thượng Vô Sắc kia, đúng là quý dĩ”.

Cô ấy chớp mắt, cảm giận nói: “Nếu không phải vì ông ta nói năng lung tung mê hoặc người khác, thì mọi chuyện hôm nay cũng sẽ không diễn ra, tính ra thì ông ta chính là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện. Không biết làm sao ông ta có tóc của tôi, nhưng tôi sẽ không tha cho ông ta đâu!”.

Tôi cười gượng hai tiếng, căn dặn Đỗ Lang tự bảo trọng, rồi trốn luôn. Tôi đương nhiên là sẽ không thừa nhận, mấy sợi tóc ấy có liên quan đến tôi.

Lúc tôi trở lại Thiên giới, Mão Nhật Tinh Quân đang kéo kim ô(*) lên xe chuẩn bị xuất phát, mây lành bay bốn phía xung quanh, từ xa mà nhìn chỉ thấy một khoảng rực rỡ chói chang.

(*) Kim ô: tương truyền trên mặt trời có con quạ 3 chân nên mới gọi là kim ô.

Vẫn nói trên trời một ngày, bằng một năm ở hạ giới, tôi ở nhân giới chậm trễ mấy ngày, nhưng đối với Thiên giới, cũng chẳng bằng thời gian một đêm. Hoa sen vẫn đang nở rộ như trước, từng bông từng bông trông thật đẹp.

Sáng sớm, các tiên đồng ở Cung Đâu Suất phần lớn vẫn còn chưa thức dậy, chỉ lác đác thấy mấy người sáng ra ở trong đình luyện tập tiên pháp, từng chiều thức một, giống nhau như đúc.

Tôi mỉm cười bước đến chào hỏi bọn họ, hỏi xem Thái Thượng Lão Quân đã dậy hay chưa. Tiểu tiên đồng buông pháp khí trong tay xuống, khom người làm lễ chào tôi, nói một cách cung kính: “Sư phụ hôm qua đi đến điện Bích Vân, vẫn chưa quay về”.

Không nghĩ Lão Quân lại tốn công lo lắng đến thế, trong lòng tôi cũng cảm thấy có vài phần yên tâm. Đèn trong điện Bích Vân còn chưa tắt, các tiên nga cũng đã bắt đầu đi qua đi lại trong đình viện, y phục xanh xanh hồng hồng đủ màu, cũng khiến cảnh sắc trở nên tươi tắn. Thái Thượng Lão Quân có nói Bích Hoa cần tĩnh dưỡng, tôi cũng luôn tuân theo lời dặn ấy, ra lệnh cho các tiểu tiên trong phủ nếu không có chuyện quan trọng thì không cần quấy rầy giấc ngủ của Thượng tiên Bích Hoa. Bây giờ số người trước cửa phòng Bích Hoa nhiều như vậy, quả là có chút kỳ quái.

Đẩy cửa bước vào, có một bóng người mặc y phục màu xanh đang nằm trên giường nhỏ, tay phải của Thái Thượng Lão Quân đặt lên trên cổ tay người đó, xung quanh có một đồng người vây quanh. Bích Hoa nhắm mắt, gương mặt bình thản, khuôn mặt vẫn đẹp đến kinh tâm động phách như trước.

Thái Thượng Lão Quân nhìn thấy tôi, gật đầu với tôi, vuốt chòm râu dài nói: “Thượng thần Phụng Hoàn, hôm qua ngài nói muốn để Thượng tiên Bích Hoa tĩnh lại, tôi thấy thất hồn của Thượng tiên Bích Hoa được nuôi dưỡng trong Si Mị Chung cũng ổn rồi, nên sáng nay đã đem hồn đưa vào trong cơ thể Thượng tiên Bích Hoa. Nhưng lục phách của ngài ấy chưa quay về, cần cẩn thận hơn một chút”.

Bích Hoa ở trên giường chợt mở mắt, ánh mắt trước đây vốn tràn đầy biểu cảm giờ đây lại không có chút thần thái nào cả, nhìn thẳng vào tôi.

Chàng từ giường đứng lên, không đi giày, chỉ lạng lẽ đi tới bên cạnh tôi, giữ chặt tay áo của tôi, không buông. Tôi lấy Ngưng Thần Châu ở trong ngực ra đưa đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân, khản khoản nói: “Bá Dương nói thế nào thì tôi làm như thế, đây là Ngưng Thần Châu, lại phải làm phiền Bá

Dương lần nữa rồi”.

Bích Hoa cũng không thèm nhìn Thái Thượng Lão Quân, hai mắt chỉ chăm chú nhìn tôi.

Thái Thượng Lão Quân cảm hạt châu, vui vẻ nói: “Thượng thần yên tâm, nếu không có gì xảy ra, chắc là đêm nay Thượng tiên Bích Hoa có thể hoàn toàn tỉnh lại”. Đại khái là Lão Quân quá phấn khởi, ông ta siết cổ tay tôi hơi đau một chút. Bích Hoa đưa tay đẩy mạnh Lão Quân ra, kéo tôi đẩy ra phía sau che chở.

Tôi cảm thấy đau lòng, đáng vẻ chàng bây giờ như vậy, so với trước kia kém nhiều lắm, thứ duy nhất không thay đổi, chỉ là vẫn luôn một mực che chở cho tôi. Lão Quân đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và Bích Hoa.

Giống như chú chim nhỏ vừa mới đục vỏ sinh ra sẽ thích đi theo người đầu tiên mà nó nhìn thấy, Bích Hoa lúc này cũng có xu hướng như thế. Chàng nắm lấy ống tay áo của tôi, cười ngây ngô với tôi. Những tia nắng đầu tiên cuối cùng cũng chiếu vào đến trong phòng, trong lòng tôi cảm thấy có chút ấm áp.

Tinh canh giờ ra thì, Ti Mệnh Thần Quân chắc cũng sắp đến. Ti Mệnh Thần Quân sau khi xuống nhân gian thâm nhập cuộc sống vào mấy trăm năm trước, viết số mệnh lại càng ngày càng trở nên cầu huyết. Chẳng biết anh ta lấy nhiệm tật xấu từ đâu, không thích người khác gọi phong hào của anh ta, chỉ thích được gọi bằng tên khi còn ở nhân giới. Anh ta vốn họ Hàn tên Tư, tự là Nguyên Tín.

Ti Mệnh Thần Quân mặc áo choàng màu đen tro, đầu trọc lốc, giữa đỉnh đầu chỉ giữ lại một nhúm tóc, tết thành một cái bím tóc dài buông xuống dưới. Anh ta rót cho tôi một chén trà, rồi nhìn người đang đứng bên cạnh tôi là Bích Hoa, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Tôi vuốt vuốt mũi, nghiêm trang nói: “Hàn Tư không cần để ý đến anh ta, ừm, ngày mai sẽ tốt thôi. Thật ra hôm nay tôi đến là muốn thỉnh giáo Hàn Tư một chút chuyện cũ, khoảng chừng một trăm vạn năm trước, chính là lần Thần nữ Đỗ Lang phụng mệnh xuống phạm giới, có một người tên gọi là Tống Tử Hiên, không biết vận mệnh của anh ta như thế nào?”.

Ti Mệnh Thần Quân nhìn Bích Hoa, ánh mắt lộ ra vài phần như đã hiểu. Đưa ra một quyển sổ ghi chép số mệnh thật dày, giờ từng trang, nói với tôi: “Tống Tử Hiên này cũng là một kỳ nhân. Sinh ra đã có tật ở chân, hai mươi tuổi ngẫu nhiên có duyên kỳ ngộ chữa trị được tật ở chân. Hai mươi ba tuổi tham gia khoa cử, từng bước thăng chức, ba năm sau đạt tới chức Thừa tướng, chính là vị Thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Hai năm sau Hoàng đế băng hà, thái tử kế vị, phong anh ta làm Đế sư. Tống Tử Hiên tại vị năm mươi năm, vừa tận tâm tận lực phụ tá ấu Đế, tạo nên một thời kỳ hoàng kim hưng thịnh, vừa kết bè kết đảng, tạo lập quân đội, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp ngôi vị Hoàng đế của ấu Đế. Anh ta cả đời không lập gia đình, hưởng thọ tám mươi tám tuổi. Sau khi tiểu hoàng đế tịch biên nhà của anh ta, tìm thấy mười hai triệu lượng kim ngân, tương đương với lượng thu vào trong hai mươi năm của quốc khố”.

Ti Mệnh Thần Quân đóng sổ ghi số mệnh lại, chép miệng, thỏm thức nói: “Tâm của con người đúng là mâu thuẫn. Tuy là tôi chương quản vận mệnh nhân gian, nhưng thật ra cũng chỉ là quy định mục tiêu chung mà thôi. Số mệnh mà tôi viết cho anh ta lúc đó là ‘Tống Tử Hiên thành Thừa tướng khi còn trẻ, cả đời không lập gia đình, mất năm tám mươi tám tuổi’, chi tiết cụ thể là Tống Tử Hiên tự làm, sổ ghi số mệnh chỉ viết có thế thôi”.

Đang nói, sắc mặt của Ti Mệnh chợt biến đổi, giọng nói đầy cao lên mấy quãng, the the nói: “Lạ thật, sổ ghi số mệnh lại tự động thay đổi”.

Đoạn có liên quan đến số mệnh của Tống Tử Hiên trên sổ đột nhiên mờ đi, một lúc sau một dòng chữ mới hiện lên: Tống Tử Hiên sinh ra chân đã có tật, hai mươi ba tuổi trở thành Thừa tướng, ba mươi tuổi mưu đồ soạn vị không thành, ban đêm, chết.

Chén trà trong tay tôi rơi vỡ đánh “choang” một tiếng trên mặt đất, chỉ cảm thấy trong ngực lạnh lẽo. Nước trà nóng trong chén văng đến chân của Ti Mệnh Thần Quân, anh ta vội đứng lên, ném cả sổ đi ôm lấy chân.

Tôi ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, trong đầu lần nữa hiện lên dòng chữ trong sổ ghi số mệnh. Hóa ra, đêm đó Tử Hiên đã chết. Tôi cứ nghĩ chàng là người thông minh, không ngờ chàng lại ngốc đến thế. Đã biết trước kết quả là giống nhau, sao lại còn làm tổn thương chàng làm gì.

Đỗ Lang nói rất đúng, tôi đối với Tống Tử Hiên có vài phần tàn nhẫn, đáng giận là tôi lúc ấy còn không biết, còn nói là làm thế vì muốn tốt cho chàng thôi. Càng nghĩ càng thấy, tôi chưa bao giờ suy nghĩ xem rốt cuộc là chàng cần cái gì. Nhớ rõ lúc gặp lại lần thứ hai, tôi từng cầm tay Tống Tử Hiên mà đồng ý với chàng: “Nếu sau này Tử Hiên muốn cái gì, đừng ngại nói với tôi”. Lúc ấy chàng đã nói thế nào ấy nhỉ? “Bây giờ tôi đã dưới một người mà trên vạn người, trừ năng và thiên hạ này ra còn có cái gì tôi muốn mà không có được? A Hoàn đừng an ủi tôi nữa”. Không thể ngờ được... Đây lại là một câu báo trước.

Bích Hoa ngơ ngác nhìn đáng vẻ Ti Mệnh Thần Quân bước tới bước lui, ngây ngô cười, sau đó lại quay sang nắm chặt tay áo của tôi.

Ti Mệnh tuy là thần tiên, nhưng vẫn duy trì thói quen khi làm người, mỗi ngày đúng giờ phải ăn cơm, chuyện ấy thế mà lại giống Bích Hoa. Bích Hoa ngồi thẳng lưng trước bàn, không hề nhìn đồ ăn trước mặt, hai tay nắm chặt vạt áo của tôi, nhìn tôi. Tiểu tiên hầu hạ ở bên cạnh đưa tay cầm lấy một miếng điểm tâm đưa đến bên miệng Bích Hoa, Bích Hoa tránh đi, tiếp tục nhìn tôi tha thiết. Tôi thờ dãi, nói với tiểu tiên: “Đề tôi làm cho”.

Tiểu tiên muốn đưa tôi một bộ bát đĩa mới, tôi lắc đầu: “Dù sao tôi cũng không có thói quen ăn cơm, không cần phải đổi, cứ dùng của tôi đi”. Tiểu tiên gật đầu, cầm bát đĩa đem đi. Tôi dùng đũa gấp một miếng rau xanh đưa đến bên miệng Bích Hoa, chàng mở miệng ăn, nhưng lại không biết nhai. Xem ra là ngay cả ăn cơm cũng không biết rồi đây.

Tôi chỉ vào Ti Mệnh Thần Quân ở bên cạnh đang ăn uống vui vẻ, rồi lại chỉ vào miệng của Bích Hoa, mỉm cười nói: “Ăn cơm phải nhai, nhai kỹ rồi mới nuốt xuống”. Bích Hoa nhìn tôi chăm chú, cười cười. Nước từ đồ ăn trong miệng tràn ra ngoài một ít, tôi lấy khăn lau cho chàng. Chàng cũng vươn tay, khẽ chạm thử vào khóe miệng tôi.

Ô, xem ra là chàng còn chưa có hiểu được tôi nói cái gì. Tôi nhớ là Thái Thượng Lão Quân nói đêm nay chàng có thể khôi phục trở lại bình thường, tôi đang cân nhắc xem có biện pháp nào để giải quyết tình hình trước mắt hay không thì cái bụng của Bích Hoa cũng chọn rất đúng lúc mà kêu vang hai tiếng. Trong lòng tôi cảm thấy áy náy.

Tiểu tiên đang đứng hầu hạ bên cạnh đoán rằng: “Thượng thần, vị Thượng tiên Bích Hoa này dường như là đang bắt chước động tác của ngài, bằng không ngài thử ăn một miếng dạy cho ngài ấy xem thử?”.

Xem ra cũng chẳng còn cách nào khác cả. Tôi gấp một đũa đồ ăn đưa đến bên miệng, chậm rãi nhai, rồi chỉ vào miệng nói với Bích Hoa: “Nhai”. Bích Hoa nghiêng đầu nhìn tôi một lúc, trong mắt hiện lên sự mông lung. Tôi nhìn, kiên quyết mở miệng để chàng nhìn đồ ăn được nhai nát trong miệng tôi, chậm rãi nói: “Nhai”.

Bích Hoa nhăn nhó mũi, gương mặt lộ ra vẻ ngỡ ngàng. Sau đó đột ngột nghiêng người, hai tay giữ lấy bả vai của tôi, dồn sức lên vai tôi, đầu tiến lại gần, chặn miệng tôi lại, vờn đầu lưỡi đem thức ăn trong miệng tôi cuốn lấy, rồi nuốt. Sau đó bình thân nhìn tôi, giống như vừa rồi chẳng có gì xảy ra hết cả. Căn phòng đột ngột trở nên yên tĩnh.

Ti Mệnh Thần Quân buông đũa trong tay xuống, cười gượng hai tiếng, nói với tôi: “Bụng dạ tiểu tiên có chút khó chịu, chắc là phải đi cúng bái thần ngũ cốc, nên không thể tiếp Thượng thần được, xin Thượng thần đừng trách cứ”. Nói xong không quay đầu lại mà trốn đi thẳng. Ti Mệnh Thần Quân chắc là đã quên, bây giờ đã là thần tiên rồi, cúng bái thần ngũ cốc hay gì gì đó, cũng chỉ là phù vân mà thôi.

Tiểu tiên mới vừa hiến kế chắc cũng bị hành động của Bích Hoa làm cho kinh ngạc, sau một lúc lâu, mới ấp úng nói: “Thượng thần bình tĩnh ăn, tôi đi đưa giấy vệ sinh cho chủ nhân của tôi”. Sau đó cũng bỏ trốn mất tiêu.

Tôi chán nản nhìn bóng dáng cô ấy đang rời đi, cảm thấy vô cùng lo lắng thay cho cô ấy. Ti Mệnh Thần Quân là nam thần, không biết cô ấy làm sao mới có thể đưa giấy cho anh ta nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 35: Nhưng mà đã qua lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng chàng lại đối xử với tôi như vậy mới là lạ

Bích Hoa đã từng phong lưu tùy ý, cười nhạt thiên giới, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, bây giờ đáng về chàng như vậy, tôi không biết phải làm thế nào bây giờ, đợi sau khi chàng tỉnh táo lại rồi biết được đáng về mình như hiện giờ, chỉ e là sẽ vô cùng hối hận mà thôi.

Đang ngẫm nghĩ, Bích Hoa đã từ ghế đứng lên, đưa tay bẻ một miếng bánh từ trong đĩa ra, đưa vào miệng, nhai kỹ, sau đó cười với tôi, hai mắt như vàng trắng khuyết cong cong vậy. Ô, Thượng tiên Bích Hoa đúng là Thượng tiên nha, nhanh thế đã học được rồi.

Quai hàm chàng cứ nhai từng miếng từng miếng một, đôi mắt cong cong như vàng trắng, hàng lông mi dày rậm ở trước mắt chàng in bóng xuống gương mặt. Tôi tiện tay lau đi vụn bánh trên khóe miệng chàng, rồi cười với chàng: “Thượng tiên Bích Hoa quả là thông minh, có còn muốn ăn nữa hay không?”.

Tuy rằng chàng không hiểu những gì tôi nói, nhưng tôi vẫn không muốn coi chàng như kẻ ngốc. Nếu bàn luận về những người thông minh nhất thiên giới hiện giờ, e là Bích Hoa cũng nổi danh đầu bảng luôn ý chứ, làm sao chàng có thể là kẻ ngốc được.

Bích Hoa không nhìn tôi, chỉ há miệng, lấy tay chỉ vào trong miệng. Mùi bánh thơm bay qua, tôi rót cho chàng chén nước: “Khô miệng phải không, uống ít nước đi”. Bích Hoa cũng không thèm nhìn cái chén, chỉ nhìn tôi tha thiết như trước, lại chỉ vào miệng.

“Thượng tiên Bích Hoa đã làm được rồi, nhưng mà mấy thứ đồ này không phải đặt trong miệng để người khác nhìn đâu, nhai kỹ rồi thì phải nuốt xuống”. Tôi cười cợt vu Bích Hoa, vờn tay đẩy cằm Bích Hoa lên, để miệng chàng khép lại, làm động tác nuốt cho chàng xem, tiếp tục nói: “Xem đi, miệng đóng lại, sau đó nuốt xuống”.

Bích Hoa cầm lấy cánh tay tôi đang nâng cằm của chàng, ngừng đầu nhìn tôi, chớp chớp mắt. Sau đó đột nhiên đỏ mặt, mở to mắt nhìn tôi trừng trừng, gạt tay tôi ra, quay đầu bỏ đi ra ngoài. Đối với tiểu hài tử, bản thượng thần từ trước tới nay vô cùng kiên nhẫn. Đi theo dấu vết mà Bích Hoa để lại, tôi tìm thấy Bích Hoa ở sau một hòn giả sơn trong hậu hoa viên ở tiền phủ của Ti Mệnh Thần Quân.

Bích Hoa ôm đầu gối ngồi xồm trên mặt đất, quay nửa người về phía tôi, tay cầm một viên đá, viết vẽ lung tung lên mặt đất. Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, chàng ngừng đầu nhìn tôi một cái, rồi tiếp tục với bức tranh trên mặt đất. Tôi bước lại gần, ngồi xồm xuống bên cạnh Bích Hoa, chạm vào vai chàng, nhẹ nhàng vỗ về: “Thượng tiên Bích Hoa, chúng ta còn chưa ăn xong cơm, quay trở lại ăn cho xong rồi chơi tiếp được không?”.

Bích Hoa xoay người tránh, thoát khỏi tầm tay của tôi, cúi đầu tiếp tục với bức tranh. Tôi lại tiếp tục lắc bả vai của Bích Hoa. Bích Hoa vùng mạnh tay, đại khái là muốn thoát khỏi tôi, nhưng dù sao chàng cũng là một nam tử trường thành, đột ngột dùng lực mạnh như thế, tôi liền bị đẩy ngã ra đất. Lòng bàn tay bị đá cắt, hơi rỉ máu. Bích Hoa quay đầu nhìn tôi, đột ngột đứng lên, nắm lấy tay tôi, chạm vào miệng vết thương.

Tôi nhẹ nhàng tránh đi, giấu tay sau lưng, dần cảm giác đau rát xuống, dùng tay kia giữ lấy Bích Hoa, dịu dàng nói: “Thượng tiên Bích Hoa, nếu như ăn no rồi, thì theo Phụng Hoàng quay về điện Bích Vân đi”.

Bích Hoa nâng mắt nhìn tôi, vẻ mặt mơ màng, nhưng cũng không phản đối, ngoan ngoãn đi theo phía sau tôi. Lúc gần đi, tôi quay đầu nhìn thoáng qua bức tranh trên mặt đất mà Bích Hoa vẽ, có những đường nét thô cứng cũng có những đường nét tinh tế, tạo thành một đồng lõa xộn, nhìn giống như một con chim, rồi lại cảm thấy giống một bóng người.

Đột nhiên, tôi tự giễu bản thân mình, quả thật là càng sống lâu càng trở nên ngốc nghếch, nhìn một đồng lõa đường nét lõa xộn mà lại cảm thấy giống hết cái này đến cái kia.

Cảnh vật trong phủ của Ti Mệnh Thần Quân được sắp xếp vô cùng tinh tế khéo léo, đình đài thủy tạ, lầu gác bằng huyền ngọc, bị vô số cây cối xanh mướt um tùm che lấp mất, khuất trong màn sương mờ huyền ảo, cảnh sắc vô cùng đặc sắc. Ti Mệnh Thần Quân có một sở thích, nghe qua thì vô cùng phong nhã, đó chính là sưu tầm. Có điều, những thứ mà anh ta sưu tầm không phải là những thứ đồ cổ quý giá, cũng không phải là vàng bạc châu báu. Những thứ mà anh ta sưu tầm, chính là danh lam thắng cảnh. Tiên phủ không lớn, nhưng lại cô đọng không ít tinh hoa. Ví dụ, cửa chính của tiên phủ của anh ta rất giống với Nam Thiên Môn, trên đường đi đến đây tôi cũng thấy vô số cây bàn đào.

Lúc tôi cầm tay Bích Hoa đi ngang qua một cái hồ nước được gọi là Tiểu Dao Trì, bỗng nhiên Bích Hoa dừng lại, ngăn người nhìn mấy bông sen đang bập bềnh trôi trong hồ. Một con gió thổi qua, mang theo mùi sen thơm ngát. Bản thượng thần nhớ lần đầu tiên gặp Bích Hoa là ở bên cạnh Dao Trì, lúc đó tôi uống say nên trở về nguyên hình, bị chàng xem như là tiên cầm mà nhặt về nuôi dưỡng, tôi không có ý tốt, liên nguy trang, tâm lòng chàng vô tư, không hề nghi ngờ gì cả, dốc lòng chăm sóc cho tôi. Bây giờ thời thế thay đổi, đổi lại thành tôi chăm sóc cho chàng. Tiếc rằng, thời gian không có nhiều.

Đêm xuống, không khí trở nên lạnh hơn. Thái Thượng Lão Quân đưa Ngưng Thần Châu trả lại cho tôi, chỉ vào Bích Hoa đang nằm trên giường nói: “Chỉ cần anh ta tỉnh lại, thì sẽ hoàn toàn khôi phục”.

Tôi gật đầu, nói cảm ơn với Lão Quân. Thái Thượng Lão Quân thở dài: “Thượng tiên Bích Hoa vẫn cần nhanh tỉnh lại, nghe nói gần đây biên giới giữa Ma giới và Tiên giới không bình yên, e là sẽ có tai họa gì nữa đây”.

Bấy giờ tôi mới chợt nhớ ra lúc trước Nhuệ Hạng phái Bích Hoa đi xem xét tình hình cột chống trời, tiếc là Bích Hoa còn chưa có tới nơi, thì đã bị diệt thiên lôi đánh trúng mất rồi. Bây giờ cũng không biết là ai đã tiếp nhận việc này nữa. Thái Thượng Lão Quân vùng phát trần, hạ thấp giọng, nói một cách thần bí: “Việc này không nên để lộ ra ngoài, Ngọc Đế vốn nghĩ việc này vẫn là nên nhờ Hạo Thiên Tôn thân, nhưng Hạo Thiên Tôn thân điều ra ra mọi chuyện như thế nào thì tiểu tiên cũng không nắm được”.

Đang nói thì Bích Hoa nằm trên giường bỗng cử động, tôi vội bước nhanh tới bên cạnh giường, cùng với Bích Hoa bốn mắt nhìn nhau. Đồng tử của chàng đen như mực, dưới ánh nến lại càng trở nên long lanh hơn. Đây lòng tôi cảm thấy vô cùng ấm áp, những đau khổ phải chịu lúc trước, để đổi lấy đáng về chàng thư thái bình tĩnh như bây giờ, đều là xứng đáng. Tôi há miệng, hít sâu một hơi, nghẹn ngào nói: “Thượng tiên Bích Hoa cảm thấy khỏe chứ?”.

Bích Hoa ngồi dậy, chăm chú nhìn tôi một lúc, rồi nhìn xung quanh, thấy Thái Thượng Lão Quân đứng cách đó không xa, thì đứng dậy xuống giường, cúi chào Thái Thượng Lão Quân: “Bích Hoa đa tạ Lão Quân đã giúp đỡ trong thời gian vừa qua, tuy không thể nói chuyện, nhưng hiện giờ Bích Hoa vẫn còn nhớ rất rõ ràng”.

Lão Quân khoát tay, cười nói: “Thượng tiên Bích Hoa không cần khách sáo làm gì, nếu nói là lo lắng, làm sao lão thân có thể so sánh được với Thượng thần Phụng Hoàng cơ chứ”. Ngẫm nghĩ, rồi liếc nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, vẻ mặt lộ ra sự tế nhị, “Thượng tiên và Thượng thần ly biệt lâu như vậy, đương nhiên là có nhiều chuyện muốn nói, lão thân cũng không quá rầy rầy nữa, ha ha ha. Chỉ mong đến lúc uống rượu đầy tháng thì đừng quên tiểu tiên”.

Gương mặt tôi cứng đờ, tay run lên, trái tim cũng run lên theo. Chẳng lẽ đến tận bây giờ ông ấy còn tưởng đứa bé là của Bích Hoa hay sao?

Đáng vẻ Lão Quân rời đi vô cùng tiêu sái, tôi quay lại cười cười với Bích Hoa. Trong mắt Bích Hoa hiện lên rất nhiều loại sắc thái tình cảm, cuối cùng thì cúi người vái chào tôi, cúi đầu nói: “Lúc trước Bích Hoa không biết ngài chính là Thượng thần Phụng Hoàng, nên đã xúc phạm ngài, xin Thượng thần thứ lỗi”.

Trong lòng tôi cảm thấy lạnh lẽo. Đúng rồi, trước đây, tôi vẫn nói với chàng tôi tên là Hoàn Phụng. Nhưng mà đã qua lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng chàng lại đối xử với tôi như vậy mới là lạ.

“Thượng tiên Bích Hoa không cần đa lễ, nói đi thì cũng phải nói lại, tôi còn phải cảm ơn ân cứu mạng của Thượng tiên”. Tôi chỉnh đốn lại tinh thần, giọng cười nói, “Lại nói tôi coi như là tiên cầm do Thượng tiên nuôi dưỡng, mà tiên cầm tận tâm tận lực vì chủ nhân cũng là việc nên làm mà”. Tôi nói như vậy, mang theo hàm ý bày tỏ muốn lấy lòng, mong Bích Hoa cười mà cho qua, không cần để ở trong lòng. Hơn nữa, là cũng muốn trêu ghẹo một chút, làm chàng cười, cũng là làm trái tim tôi bùng lòng một chút.

Bích Hoa không hề có cử chỉ nào khác, chỉ càng cúi người thấp hơn, giọng nói lại càng chân thành hơn: “Tiểu thần sợ hãi, chỉ vì tiểu thần có mắt không trông, lại xem Thượng thần như phạm điều, còn cả gan coi Thượng thần là tiên cầm mà nuôi dưỡng, thật sự là tội đáng chết muôn lần”.

Tôi bước lên hai bước, giữ lấy bả vai Bích Hoa, nâng chàng dậy, nặng giọng nói: “Thượng tiên Bích Hoa nói như vậy, là muốn chối bỏ sạch quan hệ giữa chúng ta chứ gì?”.

Bích Hoa cúi người càng thấp hơn, lùi lại vài bước, nói: “Tiểu tiên sợ hãi, tiểu tiên tự biết tội mình rất nặng, vạn lần không dám chối bỏ sạch sẽ”. Giọng chàng không cao không thấp, không vội vã không kéo dài, tôi nghe lại thấy vô cùng chói tai. Vì sao mà sau khi Bích Hoa tỉnh lại, lại trở thành một người khác thế này.

Tôi nghiêm giọng nói: “Nếu như Thượng tiên Bích Hoa biết tôi là Thượng thần, thì sao lại sợ hãi đến thế, không dám ngẩng đầu nhìn tôi, không lẽ là sợ mặt của bản thượng thần khiến ngài chóng mặt sao. Ngẩng đầu lên”. Bích Hoa từ từ đứng dậy, sắc mặt kính cẩn, tỏ vẻ nghiêm nghị.

Tôi bước vài bước lại gần chàng, nhìn sâu vào mắt chàng, thần nhiên nói: “Tính ra, mạng của bản thượng thần là do Thượng tiên Bích Hoa cứu, bản thượng thần cảm ơn còn không kịp, sao dám trách tội Thượng tiên Bích Hoa. Còn nữa, trước đây là do bản thượng thần không đúng, cố ý lừa gạt Thượng tiên Bích Hoa, nên bị Thượng tiên Bích Hoa coi là tiên cầm mà nuôi dưỡng cũng là đúng thôi, hơn nữa, được Thượng tiên Bích Hoa chăm sóc chu đáo, những ngày bản thượng thần làm tiên cầm cũng vô cùng vui vẻ”. Tôi quay người, nhìn ánh trắng sáng ngồi ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi, “Bản thượng thần làm thế có phần mặt dày mày dạn, mong Thượng tiên không để ý”.

Bích Hoa yên lặng không nói gì. Lúc này, tôi có phần hơi nhớ dáng vẻ ngốc nghếch của Bích Hoa ban ngày, ít nhất cũng hơn đáng về xa cách người ta cả ngàn dặm như bây giờ. Ngưng Thần Châu trong tay tôi dưới ánh trắng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, lại có phần chói mắt, tôi cúi đầu, chớp mắt mấy cái, ngừng lại một lúc, rồi mới nói tiếp: “Thượng tiên Bích Hoa có còn nhớ ngày ấy Vương Mẫu muốn đem bản thượng thần gả cho chàng, chàng đã nói cái gì hay không?”.

Về mặt Bích Hoa biến đổi, cuối cùng cúi đầu, thấp giọng nói: “Tiểu tiên đời này làm chuyện đáng hối hận nhất cũng chỉ như thế mà thôi”. Chàng nói có phần cường điệu, nhưng trong lòng ta lại cảm thấy được an ủi vài phần.

Xem ra Bích Hoa chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, tôi dễ dàng chàng một chút, đại khái là vẫn còn hy vọng. Đang muốn nói, thì tôi lại nghe thấy giọng Bích Hoa nói tiếp: “Ngày ấy là tiểu tiên thô lỗ, không nên bôi nhọ Thượng thần trước mặt mọi người, tiểu tiên tội đáng muôn chết”.

Trái tim tôi ngừng đập mất mấy nhịp, cảm thấy hàn ý dâng lên. Hóa ra chuyện chàng hối hận không phải là từ hôn, mà là lý do để từ hôn.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười, giả bộ cười hai tiếng, lạnh nhạt nói: “Thượng tiên Bích Hoa thời gian làm tiên ngắn ngủi, nên có nhiều chuyện không biết rõ”. Bích Hoa yên lặng đứng đó, tôi lại tiếp tục nói: “Xưa nay thanh danh bản thượng thần vốn đã không tốt, có chuyện là hiểu lầm, có chuyện thì lại là tin đồn nhảm. Ví dụ như chuyện của Long Tam, không phải là do tôi làm. Thượng tiên Bích Hoa làm ơn nhớ kỹ một chút, không thể ai nói cũng tin được”.

Suy nghĩ một chút, tôi vẫn còn cảm thấy thôn thức. Bản thượng thần sống lâu như vậy, lần đầu tiếp cận người khác lại bị từ chối. Rồi lại cảm thấy hối hận, không nên nói nặng nề như vậy, dù sao thì Bích Hoa cũng không có sai nhiều như thế. Tôi mềm giọng, đưa Ngưng Thần Châu trong tay cho Bích Hoa: “Hạt châu này coi như là một bảo bối không lớn không nhỏ, lúc quan trọng lại có thể cứu chàng một mạng, chàng giữ lấy đi. Đây coi như là bản thượng thần báo đáp ơn cứu mạng của chàng”.

Ánh mắt Bích Hoa nhìn chăm chú vào hạt châu trong tay tôi, nhìn kỹ một lúc, đột nhiên sắc mặt thay đổi, ngẩng đầu nhìn tôi. Xem ra là người biết nhìn hàng, không so được với tôi năm đó còn coi đây là một viên dạ minh châu bình thường, oan uổng cho nó bị dùng làm đồ chiếu sáng quá lâu mà.

Tôi xoay hạt châu trong tay một lúc, rồi đặt vào tay Bích Hoa: “Thượng tiên Bích Hoa chắc là người biết phân biệt đồ, ngày đó chàng bị diệt thiên lôi đáng trừng, hôn mê bất tỉnh, cần hạt châu này chữa bệnh, tôi vì để tìm hạt châu này mà mất khá nhiều công sức, mong Thượng tiên đừng từ chối”.

Bích Hoa đưa tay nhận hạt châu, ngón tay hơi run rẩy. Tôi cầm tay Bích Hoa, lật tay mình đặt Ngưng Thần Châu vào tay Bích Hoa. Chàng nắm chặt Ngưng Thần Châu trong tay, ngón tay trắng bệch.

Tôi nhìn ánh mắt chàng hơi nổi lên tơ máu, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng nhận mệnh mà nói: “Thượng tiên Bích Hoa đại thương mới khỏi, chắc đã mệt rồi. Đi nghỉ ngơi sớm đi”.

Đi mấy bước về phía cửa, đẩy cửa ra, bước một chân ra ngoài rồi, cuối cùng vẫn không nhìn được, quay đầu lại nói với Bích Hoa vẫn đang đứng nguyên tại chỗ nói: “Thật ra chàng không biết đấy thôi, lúc trước nghe Vương Mẫu nương nương gọi đến tôi, trong lòng tôi...”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bí Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 36: Thượng thần đừng lo, nhất định tiểu tiên sẽ đối đãi với đứa bé như con đẻ của mình

“Thật ra chàng không biết đấy thôi, lúc trước nghe Vương Mẫu nương nương gọi đến tôi, trong lòng tôi...”.

Tôi ngừng lại một lúc, không biết nên nói như thế nào nữa, nói thật, chỉ sợ Bích Hoa sẽ oán trách tôi cả đời, nói không rõ ràng, thì lại sợ Bích Hoa hiểu nhầm. Quả thật, trên thế gian này điều khó làm nhất, chính là nói điều cần nói vào đúng thời điểm thích hợp. Bích Hoa yên lặng nhìn tôi, không nói gì cả.

Tôi đang há miệng, nhìn chăm chú vào cái bóng in trên bức tường phía sau lưng Bích Hoa, lộ ra cả hàm răng, tỏ ra thoải mái mà nói: “Trong lòng tôi thật ra vẫn có vài phần lo lắng”.

Lúc đó tôi còn xem Bích Hoa như một cây cải thảo, nên rất sợ sau khi thành thân mỗi ngày phải nhìn thấy chàng, sẽ khiến chính mình cũng xanh mặt theo, trong lòng quả thật là rất lo lắng. Sau đó bị chàng coi như tiên cầm mà nhốt về nuôi dưỡng, ngày ngày ở chung, lại được chàng cứu mạng, không biết từ lúc nào tôi đã xem Bích Hoa trở thành người quan trọng, không phải là tình yêu, mà là tình cảm tương giao trong lúc sinh tử này sinh ra.

Cũng không ngờ được lần này Bích Hoa lại muốn phủi sạch quan hệ giữa chúng tôi. Vị trí Thượng thần vốn rất cô độc, đã bảy trăm vạn năm qua rồi, mà tôi vẫn không quen được. Báo ứng tới quả nhiên là nhanh, tôi nhất định phải chống đỡ được.

“Thượng tiên Bích Hoa đừng lo lắng, bản thượng thần không phải là người nhỏ mọn, những sự việc xảy ra lúc trước, bản thượng thần đã quên rồi”.

Tôi nay rất yên tĩnh, trên nóc nhà cũng chỉ có một mình bản thượng thần, bên dưới mái nhà thì không yên tĩnh như vậy, có mấy người đang ở dưới đó. Sau khi xuyên không mấy lần, tôi cũng coi như là hiểu được mấy chuyện này. Tổng Tử Hiên nói tôi rõ ràng là hiểu rõ mọi chuyện nhưng lại cứ thích giả vờ không hiểu gì hết, bản thượng thần cảm thấy bị oan mà. Bọn họ chuyện nào cũng nói không rõ ràng, vòng qua vòng lại bảy tám vòng, một câu mà nói qua nói lại liên quan đến cả chục người, miệng thì nói đen, trong lòng thì lại nghĩ là trắng, trong mắt nhìn thấy lại là màu đỏ, gặp phải người thẳng tính như tôi, suy cho cùng thì cũng như là một cây thông, quả thật là không thể uốn cong người mà hiểu được mấy cái chuyện ấy, nên đơn giản là cứ theo ý tứ trên mặt chữ mà lý giải, dù sao thì cũng sẽ không hiểu sai quá nhiều.

Bản thượng thần sống đã bảy trăm vạn năm, đều làm như vậy, quả thật là chưa từng phạm sai lầm quá nghiêm trọng nào cả.

“Bích Hoa ơi là Bích Hoa, chuyện giữa chúng ta xem như là đã giải quyết xong”. Thở dài một tiếng, tôi buồn chán đá cục đá dưới chân một cái, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng trong vắt mà lạnh lùng, “Hiện tại chàng không nợ tôi, mà tôi cũng không thiếu chàng”.

“A? Thế tại sao tôi nghĩ mãi, mà vẫn cảm thấy mình thiệt thòi”. Có người ngồi xuống bên cạnh tôi, Bích Hoa tay cầm một bầu rượu, tay cầm hai ly rượu, quay đầu nhìn tôi, mỉm cười, “Thượng thần Phụng Hoàn đêm hôm khuya khoắt còn ngồi ngắm trăng trên nóc nhà ở phủ của tôi, quả là tao nhã, không biết là đã nhìn thấy điều gì?”.

Bích Hoa đưa cho tôi một cái chén, rồi rót rượu cho tôi, sau đó buông bầu rượu xuống, làm động tác mời tôi uống rượu. Tôi cầm ly rượu, cười nói: “Thượng tiên nói trước đi, sao lại thiệt thòi?”.

Bích Hoa cúi đầu, uống một ngụm rượu, chậm rãi nuốt, rồi mới nói: “Tôi từ chối ban hôn trước mặt mọi người, nàng giả dạng làm tiên cầm lừa tôi, hai chuyện này xem như là hòa. Nàng và tôi đều đã cứu lẫn nhau một mạng, chuyện này cũng hòa. Nhưng mà, lúc này hình như tôi nghe thấy Thái Thượng Lão Quân nói ‘rượu đầy tháng’, nghĩ mãi, không lẽ trong lúc tôi không biết tôi đã lên chức phụ thân rồi? Hay là...”. Bích Hoa ngừng lại, xoay ly rượu trong tay, uống một ngụm rượu nữa, lại xoay cái chén rồi bình thần nhìn tôi, thành thật nói, “Hay là thật ra tôi đã quên mất chuyện quan trọng gì, chẳng lẽ đứa bé là của tôi?”.

Rượu đang nuốt xuống khiến tôi bị sặc, cổ họng bỏng rất đau nhức, hơi rượu bốc lên. Kinh ngạc. “Thượng tiên Bích Hoa sao lại nói như thế!”.

Thái Thượng Lão Quân là kẻ hồ đồ, không ai cản được những lời ông ấy nói, mà ông ấy nói lại không rõ ràng, không nói rõ ý tứ trong đó, chỉ với cái suy đoán chủ quan của mình, đã chụp cho tôi một cái mũ lớn như thế rồi, cũng không sợ dè bẹp tôi luôn sao. Từ đầu tới cuối, bản thượng thần chưa từng nói hay ám chỉ gì đó, rằng cha đứa bé là Bích Hoa!

Tôi dám nói: bản thượng thần và Thượng tiên Bích Hoa lúc đó quan hệ trong sáng rõ ràng, có thể so sánh với hành lá và đậu phụ, một chút ngọt ngào ong bướm cũng chưa từng có.

Bích Hoa nhíu mày, nắm lấy vai tôi, nói: “Thượng thần sao lại kinh ngạc như thế, chỉ là tiểu tiên phỏng đoán một chút thôi”. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái sau lưng tôi, mỉm cười, “Nếu là sự thật, thì người nên kinh ngạc không phải là Thượng thần, nếu là Thái Thượng Lão Quân hiểu lầm chuyện gì đó, ừm... Nếu như Thượng thần không chê, vậy tiểu tiên sẽ chịu thiệt một chút, được lời mà làm phụ thân thôi”.

Đáng ghét, ai nói tôi không chê! Sau này nếu như tôi không thể ở bên cạnh đứa bé, mọi người đều chỉ Bích Hoa bảo bé con gọi là cha, thì tôi nên làm gì đây! Hơn nữa Bích Hoa như thế này cũng thật là kỳ lạ, lúc này còn ra vẻ chỉ hận không thể làm như không biết nhau, dù có nửa điểm quan hệ với tôi thôi cũng sợ rồi, thế mà chỉ sau khoảng thời gian tầm nửa chén trà, lại đòi làm phụ thân của bé con của tôi, sao lại có thể biến đổi như thế được!

Tôi lén hít thật sâu, tóm lấy cổ tay của Bích Hoa, nắm chặt, nhíu mày đau lòng nói: “Dù sao thì Thượng tiên Bích Hoa cũng không cần để bản thân chịu thiệt, bản thượng thần không gánh nổi đâu”.

Bích Hoa nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, mỉm cười tinh tế: “Thượng thần đừng lo, nhất định tiểu tiên sẽ đối đãi với đứa bé như con đẻ của mình”.

Trong phút chốc, dường như tôi nhìn thấy dáng vẻ Bích Hoa đang ôm bé con của tôi khoe với mọi người. Thái Thượng Lão Quân dùng phát trần chọc chọc vào gương mặt non nớt của bé con, cười đến mức gương mặt đầy nếp nhăn: “Bé con của Thượng tiên Bích Hoa thật đáng yêu”. Bích Hoa vui mừng hôn lên gương mặt bé con, rồi đưa bé con tới trước mặt Long Tam. Long Tam đưa tay ra nắm lấy cầm bé con, dùng chút sức, đẩy gương mặt sang hai bên, miệng cười tươi hơn hờ nói: “Chạm vào thấy thật mềm mại, so với Phụng Hoàn khi còn bé thì đáng yêu hơn”. Đứa bé trong ngực Bích Hoa meo meo, đôi mắt long lanh như muốn khóc, gương mặt bị mọi người véo trở nên hồng hào.

Tôi lùi lại nửa tấc, ngẩng đầu nhìn về phía ba người đang ngồi ở bên bàn lớn mà kêu lên: “Nhảm rồi, Bích Hoa không phải là cha của bé con...”. Gió thổi qua, giọng nói của tôi càng trôi xa hơn, dần dần trở thành một chấm đen ở phía chân trời. Mồ hôi lạnh đổ ra khiến sau lưng ướt đầm đìa, gió thổi qua, làm cho tóc gáy của tôi cũng dựng thẳng. Tôi vội đứng lên, mái ngói dưới chân vang lên tiếng “cạch”.

“Việc này tuyệt đối không dám làm phiền Thượng tiên, còn xin Thượng tiên Bích Hoa đừng nhúng tay vào”. Nhìn gương mặt cười mà như không của Bích Hoa, tôi cảm thấy tim như bị lửa thiêu đốt, gương mặt đỏ ửng, thành khẩn nói, “Thanh danh của bản thượng thần từ xưa đến nay vốn không được tốt, không dám làm phiền Thượng tiên”.

Bích Hoa ngẩng đầu nhìn tôi, mở miệng, muốn nói. Tôi khoát tay chặn ngang, ngắt lời nói: “Chàng không cần nói gì nữa, bản thượng thần còn có việc quan trọng, đi trước”.

Bây giờ có vẻ lớn chuyện rồi, tôi cần phải nói rõ mọi chuyện với Thái Thượng Lão Quân thôi. Tôi cứ nghĩ vào giờ này, Thái Thượng Lão Quân chắc hẳn phải đang ở phòng luyện đan mà chơi đùa với mấy viên kim đan của ông ấy cơ đấy, ai mà biết được vừa mới bước vào cửa, lại đụng phải ông ấy.

Thái Thượng Lão Quân lùi về phía sau mấy bước, đứng vững thân mình, lông mày cau lại, đang định nổi cáu, lại nhìn thấy tôi, gương mặt lại trở thành tươi cười, vội vàng nói: “Thượng thần tới đúng lúc, tiểu tiên đang muốn đi tìm người”. Dứt lời, tóm lấy tay áo của tôi, kéo tôi đi về phía trước, bước nhanh như bay. Trong lòng tôi cảm thấy hoang mang, nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì khiến Bá Dương vội vàng như vậy?”.

Đang nói, dạt tới cửa rồi, Thái Thượng Lão Quân đẩy cửa ra, người bên trong quay đầu nhìn lại. Hạo Thiên ngồi đối diện với Long Tam, trên tay cầm một chén trà, trên mặt đất bên cạnh chân có một chén trà vỡ.

Gương mặt Long Tam lạnh lùng, tay nắm chặt thành nắm đấm đặt trên đùi. Thấy tôi đi theo Thái Thượng Lão Quân bước vào phòng, cười lạnh lùng với Hạo Thiên, nói một cách kỳ quái: “Cuối cùng huynh cũng đạt được như ý nguyện, nhưng tôi khuyên huynh một câu, đừng chỉ nhìn tình cảnh trước mắt, xin huynh nghĩ cho Thái Ất một chút”.

Dáng vẻ tức giận đó của Long Tam tôi không thường nhìn thấy, lại còn là đối với Hạo Thiên nữa chứ, tôi cảm thấy không thể ngờ được. Dù sao đi nữa, cho dù Hạo Thiên đã thoái vị, thì vẫn có uy nghiêm của Thiên Đế. Hơn nữa, khách quan mà nói, lúc trước Hạo Thiên thoái vị là vì Thái Ất, huynh ấy đã vì Thái Ất mà suy nghĩ quá nhiều rồi.

Hạo Thiên không thèm nhìn Long Tam, quay đầu nhìn tôi, ánh mắt chột lóe sáng, cuối cùng chậm rãi nói: “Hôm qua tình hình Thái Ất không được tốt, chỉ sợ không chờ được nữa, cần phải nhanh lên”.

Thái Thượng Lão Quân nhìn tôi, gương mặt lộ ra vẻ áy náy: “Mấy ngày gần đây tiểu tiên vẫn luôn suy nghĩ đến việc cứu Thái Ất, tiếc là uy lực của nhất kiếm của Ma Quân Thái Vu quá lớn, tiểu tiên cũng đành bất lực”.

Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn Hạo Thiên và Long Tam, rồi tiếp tục nói: “Xin Thượng thần Phụng Hoàng suy nghĩ cho kỹ, lúc tộc Phụng Hoàng mang thai, mất rất nhiều năng lượng, nếu như không có Tinh Nguyên Châu để chống đỡ, thì phải lập tức lấy đứa bé ra, nếu không cứ để thai nhi hấp thụ chất dinh dưỡng từ cơ thể của người mẹ, thì chỉ e không chống đỡ được bao lâu, Thượng thần sẽ vì thế mà chết”.

Long Tam đập bàn, quát lên với Hạo Thiên: “Huynh nghe rõ chưa? Đợi Thái Ất tỉnh, biết được tính mạng huynh ấy là do A Hoàn phải trả cái giá lớn như vậy để đổi lấy, e rằng huynh ấy sẽ hàng đêm gập ác mộng mất!”. Quay lại nói với tôi, “A Hoàn, trước khi muội quyết định cần phải nghĩ đến đứa bé của mình, lại nghĩ đến Bích Hoa, những gì anh ta làm cho muội, không hề ít hơn Thái Ất. Nếu như anh ta biết được đứa bé cứ như vậy mà biến mất, chắc chắn sẽ rất đau lòng”.

Tôi đau hết cả đầu, bối rối nói: “Long Tam, e là huynh hiểu lầm rồi, đứa bé này chỉ là của tôi thôi, không có một chút quan hệ nào với Bích Hoa hết cả”.

Trong phòng trở nên yên tĩnh. Gương mặt Long Tam tái nhợt, chăm chú nhìn tôi, rồi đột ngột “hừ” một tiếng, giọng nói có vẻ ghen ghét: “Muội nói như thế, là đã quyết định rồi?”. Lại quay đầu nhìn Hạo Thiên, nói một cách hận thù, “Như ý huynh, huynh vừa lòng chưa?”.

Tôi cảm thấy xúc động, quả nhiên Long Tam hiểu tôi mà. Long Tam bước tới, gương mặt có mỉm cười: “Biết muội nhiều năm như thế, tôi chẳng lẽ lại không biết trong lòng muội tính toán cái gì hay sao. Nhưng nếu như chuyện này lan ra, muốn giấu diếm cũng không được, bây giờ muội còn lừa gạt chúng tôi làm cái gì? Muội quay về vẫn nên khuyên nhủ Bích Hoa, đừng suy nghĩ nhiều”.

Tôi cảm thấy suy nghĩ của Long Tam đề cập một chỗ thì có vẻ kỳ lạ, vừa rồi mới khen anh ta là tri kỷ của tôi, nói thêm một câu nữa, tôi lại chẳng hiểu anh ta đang nghĩ cái gì nữa. Trong lòng tôi đúng là có tính toán, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy Tinh Nguyên Châu ra để che đậy, cũng không hề muốn lừa gạt Long Tam. Hơn nữa chuyện này với Bích Hoa không có liên quan gì hết cả, không biết vì sao anh ta lại nhắc đến nữa.

Thái Thượng Lão Quân trầm tư một lúc lâu, cuối cùng cũng bước lên an ủi: “Thượng thần, tiểu tiên cũng hiểu được chuyện này là không có khả năng gạt được Thượng tiên Bích Hoa”.

Lòng dạ mấy người này đều vòng vèo, tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả. Khoát tay, tôi đặt tay lên trán nói: “Đừng nói lung tung nữa, lấy hạt châu ra đi”.

Hạo Thiên đột nhiên nói: “A Hoàn, huynh làm như vậy, muội có giận huynh không?”.

Tôi mỉm cười, quay đầu nhìn Hạo Thiên lắc đầu.

Hạo Thiên gật đầu: “Cám ơn”.

Đầu cần phải nói cảm ơn cơ chứ.

Thái Ất vì cứu tôi mà ngủ say bảy trăm vạn năm, đã là tôi có lỗi rồi. Bây giờ vì cứu huynh ấy, mất đi Tinh Nguyên Châu có là gì đâu? Hơn nữa, cho dù không phải là huynh ấy vì cứu tôi mà bị thương, cho dù là vì tình hay vì lý, tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Tôi nghĩ, nếu ngược lại là Thái Ất, huynh ấy cũng nhất định sẽ làm như vậy để cứu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Đã trải qua chuyện với Tống Tử Hiên, tôi thật sự sợ có chút quan hệ gì đó với phạm nhân, sợ rằng không cần thận lại tạo thành một thảm kịch khác nữa

Cảm giác bị lấy mất Tinh Nguyên Châu cũng chẳng phải là tốt lành gì hết, cả người giống như bị đánh vỡ vụn ra vậy. Gương mặt của Thái Thượng Lão Quân trở nên mờ mờ ảo ảo, tôi mờ to hai mắt, cố gắng bình ổn giọng nói, quay đầu chậm rãi nói với Hạo Thiên: “Sau này Thái Ất tỉnh lại, tuyệt đối đừng nói cho huynh ấy biết”.

Long Tam lạnh lùng, chậm rãi nói: “Nếu để cho Thái Ất biết, chỉ e huynh ấy hận không thể chết thêm lần nữa thôi, Hạo Thiên tôn thần quan tâm đệ đệ như thế, chắc hẳn là có biện pháp tuyệt diệu nào đó để che giấu sự thật, A Hoàn không cần phải lo lắng”.

Mấy lời này của anh ta như đâm thẳng vào da thịt, Hạo Thiên nghe thấy cũng thấy chói tai.

Nhưng tính tình của Long Tam tôi cũng hiểu. Nhướn Hạng có nói một câu vô cùng đúng: trên đời này, nói về pháp lực cao thâm không ai có thể vượt được Thượng thần Đông Hạo; nói về tâm lòng bao dung không ai có thể so được với Phượng Ngạn tộc trưởng tộc Phượng hoàng; nói đến miệng lưỡi độc địa thì Long vương Tam thái tử quả là đầu tàu gương mẫu.

Thật ra Long Tam cũng không phải có ý xấu, chẳng qua là trong lòng không vui thì sẽ đem mọi chuyện ra nói như vừa rồi thôi, nói xong là xong, sẽ không để ở trong lòng. Như bây giờ, tuy rằng anh ta nói Hạo Thiên như vậy, nhưng nếu như Hạo Thiên có chuyện gì cần giúp đỡ, nhất định anh ta sẽ không từ chối. Đúng là điển hình cho kẻ nói năng chua ngoa, nhưng tâm thì làm bằng đậu phụ.

Hạo Thiên tiếp xúc với vô số người, dù sao hồi trước cũng đã từng ngồi trên vị trí Thiên Đế lẫn lộn một hồi, nếu không phải huynh ấy chủ động thoái vị, thì làm sao đến phiên Nhướn Hạng lòng dạ hẹp hòi, chỉ có gương mặt đẹp chút lên ngôi được cơ chứ. Đến ngay cả Nhướn Hạng đều có thể hiểu được điều ấy, thì tất nhiên là trong lòng Hạo Thiên cũng hiểu rất rõ. Cho nên, khi nghe Long Tam nói như thế Hạo Thiên cũng không thật sự tức giận, chỉ cảm chén trà trong tay lên uống một ngụm, sau đó từ từ đặt xuống, nhìn Long Tam cười, không nói một câu gì cả.

Long Tam bị nụ cười của huynh ấy làm cho lông tóc dựng đứng, vẩy trên người cũng muốn dựng thẳng, gương mặt hết xanh rồi lại trắng, rõ ràng là Thủy tộc máu lạnh, mà đỉnh đầu lại như có làn khói mỏng bốc lên.

Tay của Thái Thượng Lão Quân nhẹ run, lùi lại mấy bước, tạo thành khoảng cách với Long Tam và Hạo Thiên, sau đó gương mặt trở nên vô cùng nghiêm túc đứng một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngậm miệng không nói một câu nào cả.

Tôi vội vàng đưa tay vỗ vào mu bàn tay Long Tam, xem ra huynh ấy cũng sắp hiện nguyên hình thành rồng rồi, sau đó hơi cau mày nói: “Ôi, Long Tam, tôi cảm thấy hơi choáng váng, huynh đi rót cho tôi chén nước đi”.

Long Tam không hề nghi ngờ tôi, thuận theo tôi rót một chén trà, đưa tới tận tay tôi, nhìn tôi uống hết chén trà mới thôi. Thái Thượng Lão Quân lại bước thêm mấy bước cách xa Long Tam, dường như muốn nói lại thôi, cuối cùng thì vẫn dùng chất giọng run rẩy hỏi: “Thượng thần tính xem, khi nào thì lấy thai nhi ra?”.

Tôi choáng váng, tay đang cầm chén trà run lên, có mấy giọt nước trà rơi xuống mu bàn tay, nóng bỏng, toàn thân đều cảm thấy đau đớn. Long Tam lại hung hãn trừng mắt nhìn Hạo Thiên lần nữa, sau đó nhìn sang tôi, cúi người, giọng nói có vài phần nghẹn ngào: “Hiện giờ toàn bộ pháp lực của A Hoàn đã mất, trong thân thể chỉ còn sót lại một tia tiên khí để chống đỡ mà thôi, vẫn nên nhanh giải quyết đi”.

Tôi khép hờ đôi mắt, đưa tay khẽ ấn vào huyệt thái dương, cau mày một hồi nói: “Bây giờ tôi cảm thấy hơi mệt mỏi, đầu thật sự thấy choáng váng, hôm nay dừng ở đây đi, sau này lại tính tiếp”.

Thái Thượng Lão Quân và Long Tam đều không nói gì, đành chấp nhận. Chỉ là ánh mắt họ nhìn về phía tôi đều có vài phần đau đớn không giấu được, cùng với sự đau xót cố kìm nén, khiến cho tôi nhìn thấy mà cũng thấy tâm tình rối loạn. Tôi cảm thấy vô cùng chóng mặt, dựa vào bàn đứng dậy, mắt

thấy toàn sao với trăng, chân loạn choạng, phải lùi lại vài bước mới đứng vững được.

Lúc này không phải là lúc dễ thương tâm, tôi cố lấy lại bình tĩnh, cố gắng nói bằng chất giọng ung dung nhất: “Đêm cũng khuya lắm rồi, tôi về trước nghỉ ngơi, mọi người cũng nên đi nghỉ ngơi cho sớm đi”.

Long Tam đỡ lấy cánh tay tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Đã muộn thế này rồi, Đông Hải lại ở xa, hôm nay ta không về, qua chỗ muội tá túc một đêm”.

Ồ, chi e là Long Tam muốn tá túc là giả, tìm cơ muốn đưa tôi về mới là thật đi. Lúc trước tôi từng nói huynh ấy là một con rồng có thần kinh yếu ớt, bây giờ xem ra cũng đúng vài phần.

Bước tới cửa, đột nhiên Hạo Thiên lên tiếng gọi tôi dừng lại. Tôi quay đầu, rõ ràng là chúng tôi đứng cách nhau không xa lắm, nhưng rõ ràng là cảnh vật trước mắt tôi lại rất mờ ảo. Lúc này, Hạo Thiên đang cầm trên tay một chiếc hộp, trong hộp dùng một chiếc khăn lụa màu trắng để lót, Tinh Nguyên Châu của tôi được đặt giữa chiếc khăn lụa, hơi tỏa ra chút ánh sáng vàng kim. Hai tay Hạo Thiên cầm chiếc hộp, nâng hộp lên qua đỉnh đầu, cúi đầu, cả thân mình cũng cúi sâu xuống hướng về phía tôi, lưng song song với mặt đất. Long Tam đang đi tôi cũng run lên.

Động tác này của Hạo Thiên chính là lễ tiết chính thức nhất từ xưa tới nay.

Năm diễn ra trận đại chiến Tiên – Ma đó, Thái Vu pháp lực cao thâm, hô mưa gọi gió, khiến nước ở tận chân trời dâng lên bao vây làm những cột chống trời lúc ẩn lúc hiện, núi lở đá mòn, thiên giới lung lay muốn đổ, có thể thấy tương lai sẽ rơi xuống phạm giới, khiến cho trăm họ lầm than. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Thượng thần Đông Hạo đã đốt cháy hồn phách của mình, làm cái giá phải trả, để phong ấn sinh mạng của Thái Vu dưới chân núi Cửu Nghi, đổi lấy bình an nhất thời.

Thiên thủy cuộn cuộn, phía trên mặt nước là cảnh hoang tàn đổ nát, thi thể ở khắp nơi. Sấm sét ầm vang trên đỉnh đầu, mãi không ngừng nghỉ. Trong không khí tràn ngập hơi nước, ánh sáng từ hồn phách bị đốt cháy được khúc xạ thành đủ màu sắc, chiếu lên gương mặt chúng tiên lúc sáng lúc tối.

Tôi vẫn còn nhớ rõ lúc ấy, các vị thần tiên có mặt ở đây tay cầm pháp khí, nâng cao quá đỉnh đầu, cúi người thật sâu xuống. Đột nhiên sau trận chiến mọi tiếng động đều như ngừng lại, cả trời đất đều trở nên yên lặng, chỉ còn tiếng mưa rơi, âm thanh như từng đợt sóng, dần dần trôi xa. Đoạn kí ức ấy vô cùng thâm thúy, tôi thật sự không muốn nhớ lại. Tôi làm như vậy, so với Thượng thần Đông Hạo, thật ra chẳng đáng là gì hết.

“Huynh không cần làm như thế. Cứu Thái Ất, là muội tình nguyện”.

Đêm nay tôi đã trải qua quá nhiều chuyện, nằm ở trên giường, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu, khiến đầu tôi đau nhức. Bây giờ ở núi Tê Ngô đang là giữa hạ, không khí vô cùng nóng bức, ngoài cửa phòng ve kêu không ngừng, tiếng ếch kêu cũng không dứt.

Lúc tôi trở về đã là đêm khuya, phụ thân đã đi ngủ từ sớm, đèn trong phòng Ngọc Anh cô cô cũng đã tắt, tôi đứng ngoài cửa phòng chân chừ một lúc lâu, cuối cùng cũng không bước lên gõ cửa. Phụ thân có nữ nhi như tôi, quả là bất hạnh. A nương đi rồi, phụ thân cô độc một mình nuôi tôi lớn, cũng coi như là đã hết lòng hết dạ lo lắng.

Ngược lại, tôi lại sống bảy trăm vạn năm một cách tầm thường không có chí tiến thủ, đã không đứng bên giường hầu hạ hiếu thuận với cha mẹ, cũng chưa từng thừa hoan tất hạ(*), lại luôn khiến cha phải quan tâm, làm cha lo lắng, đôi lúc còn khiến cha giận dữ. Chỉ tiếc là bây giờ muốn thay đổi, cũng không còn cơ hội nữa rồi.

(*) Thừa hoan tất hạ: hầu hạ dưới gối, ý chỉ việc con cái hầu hạ, phụng dưỡng cha mẹ, vâng lời cha mẹ.

Đứng dậy bước xuống giường, đẩy cửa ra, trong phòng Long Tam yên tĩnh không một tiếng động, vậy chắc là vẫn đang ngủ say.

Có chút ánh sáng mờ mờ ở phía chân trời, Sao Mai đã lấp ló lộ ra khỏi tầng mây. Không có chút pháp lực nào cả quả là khiến cho hành động bất tiện, tôi lặng lẽ thu xếp một bọc nhỏ y phục, một mình đi theo sơn đạo xuống núi. Từ chi cảm thấy vô lực, nhưng niềm tin trong lòng đã giúp tôi chống đỡ, bỏ đi, tìm một nơi an toàn, không sợ phải trả một cái giá rất lớn, tôi cũng muốn sinh ra đứa bé, để bé con có thể mở mắt mà nhìn thế giới tuyệt đẹp này.

Theo như tính tình của Long Tam, nếu như tôi nói cho huynh ấy biết tôi muốn giữ đứa bé lại, chi e là huynh ấy sẽ tìm mọi cách để chống lại tôi. Tôi không thể mạo hiểm như vậy.

Vô cùng xin lỗi, phụ thân.

Vô cùng xin lỗi, Ngọc Anh cô cô.

Vô cùng xin lỗi, Long Tam.

Vô cùng xin lỗi.

Phủ Thừa tướng của Tống Tử Hiên năm xưa đã không còn, tòa nhà mà tôi hóa phép ra ở vùng ngoại ô cũng đã sớm thành tro bụi. Chủ nhân của Tử Cẩm Thành chẳng biết đã thay đổi bao nhiêu lần rồi, chỉ có những chiếc xe vẫn đi qua đi lại như trước đây, những con người cũng vẫn ồn ào vội vã như trước đây.

Vàng trắng cỏ tích ai hay? Trăng này từng chiếu mấy đời cỏ nhân.

Người xưa nay, tựa nước nguồn. Đã từng chung ngắm trăng non một thời(29).

Người kể chuyện trong quán trà chẳng biết đã thay đổi bao lần rồi, có thể nói rằng từng vở kịch lần lượt thay đổi cho nhau, khách uống trà cũng đổi hết cốc này đến cốc khác. Điều duy nhất không thay đổi chính là cảm xúc mãnh liệt đến mức nước bọt văng tứ tung của người kể chuyện, cũng như ánh mắt không hề để tâm của khách uống trà. Tôi ngồi ở vị trí sát cửa sổ, nhìn người kể chuyện đang ở giữa phòng.

Anh ta cầm cái thước trên tay gỗ xuống một cái, nói: “Thê tử của Liễu Nghị vừa cười vừa nói, tôi đúng thật là nữ nhi của Động Đình Quân(30). Chàng từng khổ cực cứu tôi nơi Kinh Hà. Lòng tôi vẫn luôn ghi nhớ ân đức của chàng, từng thề phải báo đáp chàng. Sau đó từng nhờ thúc phụ cầu hôn với chàng trước lúc chàng lên đường, nhưng chàng không đồng ý, đành phải ly biệt, kẻ ở trời nam kẻ lưu lạc đất bắc, ngay cả tin tức cũng không có”.

Khách uống trà trong quán đều trầm trồ khen ngợi. Sau có có tiếng người nói: “Cái gã Liễu Nghị đó quả nhiên là kẻ ngốc, suýt chút nữa thì bỏ lỡ mất một đoạn nhân duyên”. Lại có tiếng người nói hòa theo: “Cũng không hẳn thế, may mà Long nữ là người thông minh”. Tôi uống một ngụm trà, rồi gấp mấy miếng đồ ăn, ngồi ăn. Từ hôm qua cho tới nay, tôi trở nên nhanh đói, chắc nguyên nhân bởi vì đã mất đi Tinh Nguyên Châu.

Ghế ngồi đối diện bị kéo ra, có người ngồi xuống, cánh tay cầm quạt làm tư thế chấp tay chào tôi, mỉm cười với tôi, làm lộ ra hàm răng đều tăm tắp: “Tại hạ cũng thích chỗ ngồi gần cửa sổ này, không biết cô nương có để ý việc tại hạ ngồi chung hay không?”. Nói xong cũng không chờ tôi đồng ý, đã quay ra gọi tiểu nhị, “Mang một bình Bích Loa Xuân tới đây”.

Tôi lau miệng, cũng thử nhe răng với anh ta: “Công tử cứ ngồi đây, tôi ăn xong rồi”. Đã trải qua chuyện với Tống Tử Hiên, tôi thật sự sợ có chút quan hệ gì đó với phẩm nhân, sợ rằng không cẩn thận lại tạo thành một thảm kịch khác nữa.

Nha hoàn mặc áo tím đứng phía sau vị công tử kia che miệng cười “hi hi”, nháy mắt với tôi, cúi xuống nói thầm bên tai tôi: “Cô nương đừng xấu hổ, ngài ấy đáng vẻ đúng là rất đẹp, cô nương nhìn thấy muốn bỏ chạy cũng là đương nhiên”. Nói xong đứng lên, lại lén nháy mắt với tôi mấy cái nữa.

Tôi che miệng ho, đứng lên, nói với vị công tử đang ngồi đối diện: “Nha hoàn của công tử quả là thông minh nhanh nhẹn, chắc hẳn ngày thường vẫn vô cùng thân thiết”. Có điều tôi lại nghĩ thấy có mùi hôi. Tuy là không có pháp lực, nhưng dù sao cũng là lão phượng hoàng sống mấy trăm vạn năm, khứu giác vẫn phải có.

Nha hoàn kia gương mặt đỏ bừng, cắn chặt răng, gương mặt tui hờn nhìn về phía tôi. Lòng tôi như bị đánh một cái, cảm thấy hơi hơi hối hận. Là hồ ly, sao lại là một con hồ ly tinh nghịch thế này cơ chứ? Nhưng nghĩ rồi, thì rõ ràng lại là một con cáo già thành tinh.

Công tử mặc áo xanh ngọc quay đầu liếc mắt nhìn nha hoàn, rồi nói với tôi: “Cô nương hiểu lầm rồi, cô ấy không phải là nha hoàn của tôi, chúng tôi chỉ là vô tình gặp mặt, cùng đi một đoạn đường mà thôi, cô ấy sẽ đi bây giờ”.

Cô gái áo tím buồn tui nhìn tôi, giậm chân, không quay đầu lại đã đi thẳng rồi. Tôi cười khổ, không biết phải làm gì nữa. Theo lý thuyết, trông bọn họ có vẻ quen thuộc, tức là nam tử này cũng không phải là thường nhân, có điều tôi nhìn anh ta từ trên xuống dưới mấy lần, cũng không nghĩ thấy một tia yêu khí. Xem ra tôi không có pháp lực, bản lĩnh nhận diện cũng đã giảm đi không ít. Có điều, lúc này tôi cũng chẳng nên cố để mà làm gì, mấy cái chuyện thu phục yêu ma quý quái đều đã có mấy gã đạo sĩ tán tiền đi làm rồi. Bây giờ sức tôi trôi gã không chặt, tốt nhất là không nên làm bừa.

Đề tiền trà ở trên bàn, tôi cười với công tử áo xanh ngọc: “Không quấy rầy nhã hứng của công tử, xin đi trước”.

Mới đi được mấy bước, tay áo tôi đã bị người ta tóm lấy, công tử áo xanh ngọc buông tay, gương mặt có phần xấu hổ: “Túi tiền của tiểu sinh vừa rồi đã đưa cho cô nương lúc nãy mà quên lấy lại, hiện tại trên người không có xu nào, có thể xin cô nương trả giùm tiểu sinh tiền trà được không”. Tôi lấy tiền đưa cho anh ta. Công tử áo xanh nhận lấy, lại nói: “Không biết cô nương ở chỗ nào, để tiểu sinh đem tiền trả cho cô nương”.

Cái tiết mục này tôi cảm thấy rất quen, chính là một nước cờ vô cùng cũ kỹ trong các vở kịch. Tôi cười ha ha: “Công tử mất tiền là giả, muốn quấy rầy mới là thật, có điều tiểu phụ nhân là người đang có thai, xin công tử bỏ qua cho”.

Những lời này nói thẳng không để mặt mũi lại cho ai, chắc chắn anh ta sẽ đi thẳng. Cũng không ngờ được người này lại quyết tâm đến thế, không chịu buông tha cho tôi cũng không thêm để ý đến những gì tôi nói: “Cho dù có thế nào đi nữa, tiền nhất định phải trả lại”. Ngâm nghĩ một lúc, nhét cây quạt đang cầm trong tay vào tay tôi, “Ngày mai tôi cầm bạc tới chuộc lại”. Nói xong đi luôn.

Tôi cầm cây quạt trong tay mà cảm thấy buồn phiền. Quạt vàng chuôi bằng ngọc, cây quạt này quả thật là quá giá trị, có thể đổi lấy được cả quán trà này đi. Sờ sờ mũi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Ngọc Đế trên trời, dọa bản thượng thần sợ chết khiếp rồi

Hạt dưa do người nhà của Tôn lão bá rang vô cùng thơm ngon, tôi đặt một cái ghế mây trong sân vườn, nằm lên ghế, một tay cầm một túi đựng đầy hạt dưa, tay còn lại thì bốc hạt dưa từ trong túi đưa tới bên miệng.

Tòa nhà tôi đang ở cũng không quá lớn, nhưng cũng là một tòa tứ hợp viện, hai gian phòng phía bắc đã có người ở, hai gian phía tây đã được ta thuê, phía đông và phía nam còn một gian, chưa có người ở. Ở giữa viện có một cây hòe rất to lớn, thân cây thô ráp nhưng vươn thẳng, tán cây xum xuê, bây giờ đang là mùa hoa, từng đám từng đám hoa đang nở, trắng như tuyết, từ xa nhìn lên, trông giống như một quả cầu màu lục bằng nhung được treo vô số những quả cầu nhung nhỏ lên, mỗi khi có gió thổi qua, những quả cầu nhỏ màu trắng này đung đưa theo gió, khiến cho trong gió cũng lẫn chút mùi hương ngọt ngào.

Chân trời phía xa dần dần nhiễm một màu đỏ đồng, công cuộc dạo chơi một ngày của Mão Nhật Tinh Quân đại khái là sắp xong. Gió lúc trời chạng vạng tôi khá lạnh, tôi dần cảm thấy mệt mỏi, mí mắt càng ngày càng cảm thấy nặng. Cửa sân vườn bị đẩy ra, Tôn lão bá bước vào, nhìn thấy tôi, cười ha ha với tôi, lộ ra hàm răng chỉ còn lại có một chiếc, để đồng cùi xuống, giờ bàn tay đen tuyền chỉ về phía tôi, quay đầu nói: “Anh nói là vị cô nương này?”.

Theo tầm mắt của ông ấy mà nhìn, có một hình bóng mặc áo xanh ngọc bước tới, ánh sáng còn sót lại của mặt trời buổi chiều chiếu vào lưng người đó, khiến cho phía sau lưng người đó hiện lên một mảnh vàng rực, nhất thời tôi nhìn không rõ lắm gương mặt của người đó, chỉ nhìn thấy ở thắt lưng người đó có một khối ngọc bội xanh biếc.

Người đó bước mấy bước về phía tôi, ngăn lại ánh mặt trời buổi chiều làm chói mắt tôi, tôi nghe thấy giọng nói của người đó: “Tìm cô nương thật là khó, cũng may là đã tìm được rồi, đây là tiền trà, xin cô nương nhận lấy”. Bàn tay rộng lớn khô ráo ấy cầm mấy đồng tiền, dùng tơ tằm màu hồng buộc lại thành một hàng, phía sau còn thắt một cái nút đồng tâm.

Tôi bỏ hạt dưa trong tay xuống, nhổ sạch đồng vỏ hạt dưa trong miệng ra, đưa tay lau sạch đám hạt dưa còn dính ở khóe miệng, quay đầu cười với người đó, nói lớn tiếng: “Công tử khách sáo quá, tiền trà chỉ có mười đồng, huynh đã đưa thừa rồi”.

Người đó cũng không muốn làm phiền, từ sâu tiền gỡ xuống mười đồng tiền đưa cho tôi, giải quyết chuyện này rất thẳng thắn gọn gàng. Tôi có phần buồn lòng tâm tình, thẳm cười nhạo bản thân suy nghĩ lung tung, lấy cây quạt vàng từ trong túi ra đưa cho anh ta.

Anh ta cầm quạt, mở ra hai cánh, rồi lại gấp quạt lại, chấp tay: “Tại hạ họ Tống, tên chỉ có một chữ Thanh, vừa mới thuê gian phòng phía đông xong, còn phải xin cô nương chiếu cố nhiều hơn”.

Một cơn gió thổi qua, những bông hoa hòe trên cây rơi xuống, cây xanh, áo xanh, thân mình cao lớn đứng vững như ngọc thạch, phảng phất tựa tiên cảnh. Tôi nhìn về phía Tôn lão bá. Lúc tôi thuê phòng, ông ấy có nói hai căn phòng phía đông và phía nam là để dành cho người con đi xa nhà về ở, không cho thuê. Tôn lão bá cười ha ha hai tiếng, có phần ngượng ngập nói: “Hai người từ từ nói chuyện, tôi mang cùi tới phòng bếp trước”.

Xem ra là đứa con đi xa nhà của ông ấy không tính về thăm nhà. Bản thượng thần bây giờ đang mang thai, không nên quá xúc động. Kí lai chi tắc an chi(*), từ xưa tới nay có một mối quan hệ tốt với hàng xóm vẫn là chuyện quan trọng. Tôi đưa tay cầm lấy một vỏ hạt dưa, đưa cho Tống Thanh: “Tống công tử mới đến, tôi cũng không có gì tốt để chiêu đãi, nếu không ngại thì thử nếm một chút tay nghề của Tôn thị”.

(*) Kí lai chi tắc an chi: tương tự thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ý là chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến, hãy bình tĩnh mà đối đầu, nên chấp nhận sự thật, xuôi theo mọi chuyện. Bắt nguồn từ Luận ngữ - Quý thị: “Phu như thị, cổ viễn nhân bất phục, tắc tu văn đức dĩ lai chi. Ký lai chi, tắc an chi”.

Nói xong, tôi quay đầu, trở về phòng. Vừa rồi ăn có hơi nhiều hạt dưa, có chút no. Vừa mới nằm xuống không được bao lâu, tên tử của Tôn lão bá là Tiểu Hồ đã gõ cửa vang cả phòng. Tôi ngáp một cái, bước ra mở cửa với dáng vẻ còn buồn ngủ, Tiểu Hồ vừa cầu nhàu vừa bước vào, đóng cửa phòng với vẻ thần bí, mắt mở to, nhìn câu đũa qua đũa lại, bình tĩnh nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Di xinh đẹp, đi có biết chúng ta có người mới đến không?”.

Tiểu Hồ là tôn tử duy nhất của Tôn lão bá, năm nay tám tuổi, đứng vào lứa tuổi bướng bỉnh. Bình thường phụ mẫu không có ở bên người, Tôn lão bá lại bận lo công việc, nên tính tình có phần hơi ngang bướng. Lúc tôi mới tới, đứng lúc Tiểu Hồ đang ngồi trên cành cây nhìn thấy, từ trên cây ném một cành cây xuống phía tôi, hé miệng, lộ ra hàm răng sữa thiếu mất một chiếc răng cửa, nói với tôi: “Mỹ nhân, về sau có tôi bảo vệ nàng, đảm bảo không ai dám bắt nạt nàng”.

Tôi đứng ở dưới tàng cây, ngửa đầu cười với nó: “Tuổi của tôi so với mẹ cậu chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn, cậu không ngại thì gọi tôi là dì”.

Tiểu Hồ từ trên cây tuột xuống, chăm chú quan sát tôi một lúc, rồi ôm lấy chân ta mà lắc: “Mỹ nhân đáng vẻ xinh đẹp, giọng nói cũng dịu dàng, tôi thích”.

Tôi đưa tay sờ mái tóc đồng tử của nó, tóm lấy, dùng chút sức giật lấy hai túm tóc: “Ngoan, gọi dì, có thịt ăn”.

Có thể là do mái tóc bị tôi tóm được, cũng có thể là bị thịt hấp dẫn, nhân câu của Tiểu Hồ đảo mấy vòng, cuối cùng cũng ném lòng tự trọng xuống, làm ra vẻ là đứa bé ngoan, hé miệng ngọt ngào gọi: “Di xinh đẹp”.

Tôi thỏa hiệp. Di xinh đẹp dù sao cũng tốt hơn, ít nhất là người ta cũng sẽ không cho rằng tôi luyến đồng.

Bây giờ, Tiểu Hồ nhìn tôi như thế, trong lòng tôi cảm thấy có vài phần buồn cười, đáp lời nó nói: “Ừ, đã biết”.

Tiểu Hồ phùng má, hét má trái lại đến má phải, trịnh trọng nói: “Di xinh đẹp, cháu cảm thấy người đó không phải là người tốt, tính đêm nay theo dõi người đó, đề phòng người đó làm chuyện xấu”.

Tôi xúc động muốn rơi lệ, than thở khóc lóc, Tôn lão bá lớn tuổi như thế, xem ra nhân lực lại kém tôn tử mới có tám tuổi. Đứa bé này nhỏ như vậy đã có thể phân biệt rõ trắng đen, biết đúng sai, sau này nhất định sẽ có tiền đồ to lớn! Đúng là mầm non tốt!

Tôi tán thưởng sờ cái đầu tròn vo của Tiểu Hồ, cổ vũ nói: “Tiểu Hồ cảm thấy người đó không phải là người tốt, có bằng chứng gì không?”.

Ánh sáng trong mắt Tiểu Hồ bắn ra bốn phía, cùng với làn da phơi nắng đến đen nhem, làm cho đôi mắt long lanh lại trở nên có phần dọa người, nó vung cánh tay, dáng vẻ như đang chỉ trích mà nói: “Người kia mặc y phục có thêu chỉ vàng chỉ bạc, mà đến cái phòng để ở cũng không mua được, thì nhất định phải là kẻ trộm cướp, tiền trong người đều là do cướp của người khác mà có, không dám mua nhà ở, là do sợ quan binh bắt được!”.

Nó vừa thở hổn hển vừa giậm chân, quang minh chính đại mà nói: “Nhất định cháu phải bảo vệ tiền của trong nhà cháu, phòng ngừa kẻ đó trộm mất”.

Tôi suyt nữa thì phun ra một ngụm máu. Mấy cái phòng lung lay sắp đổ của nhà cậu, cũng đáng để kẻ trộm ghé thăm hay sao! Tôi rầu rĩ nhìn Tiểu Hồ một lúc, buồn bã nói: “Buổi tối Tiểu Hồ có muốn ăn gì không, đi đưa đi ăn”. Cho nên cậu tuyệt đối đừng có nhắc lại mấy cái chuyện trộm cướp gì gì đó nữa.

Ánh mắt Tiểu Hồ sáng lên, lao về phía tôi, ôm chặt cánh tay tôi không buông, vô cùng vui vẻ: “Cháu muốn ăn quế hoa nhục, đông pha nhục, cô lỗ nhục, hồi oa nhục, tẩu du nhục, hương tao khẩu nhục, nhũ hủ trấp nhục, mai kiên thái khảo nhục, hà điệp phản chưng nhục, hồng mụn ngư nhục...”.

Một cái thực đơn dài dằng dặc tuôn ra, tôi nghe mà hoa hết cả mắt. Tôi vỗ về tấm lưng gầy gò của nó, có phần dịu dàng nói: “Được rồi, được rồi, ăn hết mình, ăn đến khi nào no mới thôi”.

Tiểu Hồ bước một vòng tại chỗ, rồi chăm chú nhìn tôi một lúc, chần chừ nói: “Dì xinh đẹp, không chỉ đêm nay ăn đến no, đêm mai cũng ăn no có được không?”. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu, người con của Tôn lão bá đi xa nhà nhất định là đi làm ăn!

Nửa đêm, trăng treo đầu cành, gió mát thổi qua. Tiểu Hồ cô gắng bê cái bụng nhỏ tròn vo bước đi, cánh tay bé nhỏ che phía trên cái bụng, sau lưng còn có một bao đồ ăn lớn, nói với tôi: “Dì xinh đẹp, xem như đêm nay cháu đã ăn no rồi, ngày mai...”. Nó thỏa mãn vì đã ăn no, hít sâu một hơi, “Tôi mai, chúng ta lại đi ăn nữa nhé”.

Tôi sờ đầu nó, gật đầu. Tiểu Hồ cười ha ha, gương mặt có chút hài lòng. Bước vào trong sân, nó vội vàng kéo tay áo của tôi, rón rén bước đến dưới cửa sổ phòng Tống Thanh, lên chọc một lỗ hồng để nhìn trộm bên trong. Đứa bé này, đã ăn no, sao còn có thể nhớ đến việc này cơ chứ!

Tôi kéo tay áo, muốn thoát khỏi tay Tiểu Hồ. Tiểu Hồ bực mình nói: “Đừng nhúc nhích, cẩn thận kéo bị phát hiện”. Mấy con quạ đen trên cây “quác” một tiếng từ trong giấc mơ tỉnh dậy, bay đi. Trong lòng tôi cảm thấy kinh ngạc. Với cái âm lượng như thế này, không bị phát hiện mới là lạ! Tôi bước lên, nhìn vào trong phòng. Tống Thanh không thắp đèn, ánh trăng từ cửa sổ sát mái nhà chiếu vào trong phòng, cũng không thể nhìn mọi vật rõ ràng được.

Trong phòng loáng thoáng có tiếng nước chảy, ánh mắt Tiểu Hồ giống như có hai ngọn lửa, trong bóng đêm lóe lên ánh sáng màu xanh, nó cười ha ha, bước lên nói thâm vào tai tôi: “Anh ta đang tắm, ha ha ha”.

Tôi lúng túng, Tống Thanh là một người đàn ông thanh khiết đang tắm rửa, nó cao hứng như thế để mà làm gì cơ chứ! Mắt dần dần thích ứng với bóng đêm, tôi lờ mờ có thể nhìn thấy mọi vật. Tống Thanh đang ngâm mình ở trong một cái thùng tắm to, nước dâng lên đến vai, tay đặt lên thành thùng tắm, nước từ cánh tay chảy xuống, được ánh trăng chiếu vào tỏa ra ánh sáng sâu thẳm. Tiểu Hồ đột ngột quay đầu lại, lấy tay che mũi, rầu rĩ nói: “Dì xinh đẹp, hình như là cháu chảy máu mũi”.

Thế mới nói, những thứ đêm nay ăn có vẻ khô nóng quá đi, nhìn xem, nóng đến mức như vậy rồi. Tiểu Hồ lau mũi, mặt cũng trở nên hồng hồng: “Dì xinh đẹp, cháu phải đi lấy nước rửa mặt đây, dì tuyệt đối không được bỏ đi đâu đấy, cháu xem người đó sẽ nhanh chóng hành động thôi. Không phải vẫn nói, cái gì như, đêm không trăng không sao, thích hợp giết người phóng hỏa hay sao. Cháu thấy người đó tắm rửa thay y phục là để lát nữa đi huyết nhiễm giang hồ đấy”.

Những từ ngữ này, rốt cuộc là đứa bé tám tuổi như nó học được từ đâu thế hả trời!

Tiểu Hồ trịnh trọng vỗ vai tôi, giao trọng trách xong rồi rời đi. Bọc đồ ăn phình to ở trên lưng, khiến lưng nó có phần phải khom xuống. Tôi đoán, đêm nay chắc là nó sẽ không quay lại đâu.

Tiếng nước chảy trong phòng đột nhiên ngừng lại, giọng nói của Tống Thanh có phần lạnh lùng: “Người nào lên lút rình coi ở bên ngoài?”.

Anh ta vùng đứng dậy từ trong thùng tắm, nước rơi xuống ào ào. Sau đó nhanh chóng kéo lấy áo lót từ trên giá mặc vào, tôi chỉ kịp nhìn thấy một cái dấu vết màu đỏ trên ngực anh ta, nhìn hình dáng, có vẻ như là một đóa hoa đào. Tống Thanh bước ra mở cửa, nhìn ngó xung quanh.

Mái tóc ướt ở sau lưng tăn ra, áo lót màu trắng bị nước nhỏ xuống trở nên trong suốt, khiến cho anh ta dù có mặc hay không mặc cũng trở nên giống nhau, vạt áo phía trước mở rộng, cơ ngực rắn chắc dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đôi chân thon dài thẳng tắp lộ ra đến hơn nửa, muốn che lại mà còn xấu hổ.

Cũng may mà tôi trốn kỹ, Tống Thanh nhìn một lúc, không phát hiện ra tôi. Anh ta cúi đầu suy nghĩ một lúc, chợt khoe miệng lộ ra nụ cười, cũng không tiếp tục tìm nữa, đóng cửa đi vào trong phòng. Nhịp đập trái tim tôi cuối cùng cũng trở về bình thường.

Ngọc Đế trên trời, dọa bản thượng thần sợ chết khiếp rồi.

Q.1 - Chương 39: Ở trước mặt nàng, tôi chưa bao giờ giấu diếm chuyện gì hết cả, tiếc rằng lâu như vậy, nàng mới biết tôi là Tổng Tử Hiên

Hôm sau, Tiểu Hồ giương khuôn mặt nhỏ bé ra trước mặt tôi, lên tiếng chỉ trích tôi không tuân thủ lời hứa, trốn đi một mình, khiến nó quay lại không thấy tôi, tìm kiếm mất một lúc, còn bị Tôn lão bá nửa đêm không ngủ được bắt được, mong bị đánh mấy cái Thiết Sa Chưởng.

Tôi thật lòng muốn nói với nó: may mà tôi sớm chuồn mất, bằng không bị Tổng Thanh tóm được thì không phải chỉ là chịu để bị đánh cho mấy cái là xong việc, không chừng còn bị tố cáo mang đến quan phủ, thành ra trên lưng lại mang thêm cái tội danh, chỉ sợ là sau đó nhà nó sẽ trở nên nổi tiếng mất. Nhưng mà nó chỉ là một đứa bé con, e là cũng không hiểu được tội nhìn trộm nghiêm trọng đến đâu, tôi có nói cũng như không nói, thành ra không nói vẫn hơn.

Tiểu Hồ vỗ mông, hai mắt dầm lệ nhìn tôi, chỉ vào những vết hồng hồng mơ hồ có thể thấy được xuyên qua lớp y phục mông: “Dì xinh đẹp xem đi, mông của cháu sắp giống như mặt của thím A Hoa rồi”.

Thím A Hoa ở sâu trong ngõ, tượng phu đã mất sớm, bỏ lại nàng cùng với một đứa con còn chưa dứt sữa, thật đáng thương cho nàng là một nữ nhân tay trái gà không chặt, không có nghề nghiệp gì cả, cuộc sống thật vô cùng khổ. Thím A Hoa rốt cuộc là dựa vào cái gì để nuôi sống bản thân và đứa bé thì không có ai nói rõ ra, nhưng từ sau khi tượng phu mất, thím A Hoa vốn là người giản dị mặc lại bắt đầu ăn mặc xanh đỏ lòe loẹt, trang điểm lộng lẫy, gương mặt bôi trát một lớp phấn trắng rất dày, trên má có hai khối tròn đỏ au có thể hiểu là má hồng, mà mỗi khi nói, phấn sẽ rơi là tả xuồng. Nhưng mà, cho dù mặt của thím A Hoa có trang điểm hơi quá đi chăng nữa, thì cũng không có gì liên quan đến cái mông của Tiểu Hồ.

Nhân cầu của Tiểu Hồ đảo qua đảo lại, ôm mông đứng lên, chầm chậm bước đi mấy vòng trong phòng, chợt đập tay một cái nói: “Chúng ta không thể vì gặp khó khăn như thế mà dừng bước”, nó vuốt vuốt mông, mắt mở to, nhìn lên trên trần nhà, “Cháu sẽ tìm cơ hội, nhân lúc anh ta không có trong phòng, sẽ vào phòng anh ta tìm kiếm cẩn thận, biết đâu có thể tìm được tang chứng gì đó”.

Không biết tiểu hài tử này bình thường suy nghĩ cái gì, mà lại cố chấp đến thế đối với việc chứng minh thân phận đạo tặc của Tổng Thanh cơ chứ! Tôi vuốt vuốt mũi, định bụng tránh xa Tiểu Hồ, mặc kệ nó nghĩ cái gì đi nữa, tôi cũng không ủng hộ. Nhìn Tổng Thanh là biết đây là kẻ tâm địa gian xảo, nó nghĩ là nó có thể trêu chọc được đấy chắc.

Tiểu Hồ đứng sau lưng tôi, giọng chân nói: “Dì xinh đẹp, dì tuyệt đối không thể đi được, nếu không cháu sẽ tố cáo với Tổng Thanh, tói qua đi lên nhìn anh ta tắm rửa, ha ha ha...”.

Trái tim tôi đánh “thịch” một cái, chân vừa bước ra khỏi cửa lập tức dừng lại, đứng yên, quay đầu lại cười với Tiểu Hồ, nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói: “Tôi sao có thể không tham gia được cơ chứ, chẳng qua chỉ là đi trước hỏi thăm chút tin tức thôi”.

Bản thượng thần quả thật là đau khổ, tôi dù sao cũng là lão đầu hơn bảy trăm vạn tuổi, thế mà lại bị đứa bé con có tám tuổi uy hiếp, trong lòng lại còn có nỗi khổ không thể nói ra được. Cái chuyện nhìn trộm này, không phải là lần đầu bản thượng thần làm, cũng giống như bây giờ có miệng mà không thể trả lời được vậy, quả thật là nhìn đến đau khổ.

Có trời đất chứng giám, tôi hôm qua tôi là bị bắt buộc mà!

Tiểu Hồ lại cười ha ha, để lộ vài phần gian trá: “Hôm nay dì dẫn anh ta đi ra ngoài đi, để cháu cẩn thận lục soát phòng của anh ta”.

Cũng may Tổng Thanh là người dễ nói chuyện, tôi hẹn anh ta, anh ta lập tức đồng ý. Bản thượng thần thay y phục giả trang nam nhân, tay cầm một cái quạt giấy, tự cảm thấy mình cũng trở nên phong lưu rồi. Trên đường ngẫu nhiên có gặp nữ tử, cũng có không ít người quay đầu lại nhìn, những ánh nhìn này khiến bản thượng thần vô cùng thoải mái, bước chân đi cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Tổng Thanh lại không mang theo gì cả, hai tay để trống, giấu ở sau lưng.

Cả đường đi yên lặng thế này cũng không phải là chuyện tốt, bản thượng thần ho khan hai tiếng, nói: “Tôi thấy bình thường Tổng công tử rất thích mang theo quạt cơ mà, sao hôm nay lại không cầm theo?”.

Tổng Thanh liếc nhìn tôi như có ý gì đó sâu xa, nói: “Nhiều đồ quá, chỉ sợ không cầm được”.

Anh ta đúng là đang xem thường tôi, tuy là bản thượng thần bình thường nhìn thấy cái gì mới lạ hay hay thì đều thích sờ soạng một chút, nhưng thực sự mua thì cũng chỉ có mấy món đồ mà thôi. Tôi không phải là mèo rừng, cái gì cũng giấu diếm trong ổ của mình.

Tổng Thanh đi không nhanh không chậm, thông dong nhàn nhả, tiếc là trong lòng tôi có dự định làm chuyện xấu, cũng cảm thấy có chút áy náy, nên cũng không có tâm tư mà ngắm mấy gian hàng quán ven đường. Chắc là tâm tư không yên của tôi bị anh ta phát hiện, Tổng Thanh dừng chân, chỉ vào tủ lâu bên đường nói: “Đi cũng mệt rồi, vào nghỉ ngơi một chút đi”.

Tôi đi theo anh ta đi vào, tủ lâu này trang trí vô cùng trang nhã, đại sảnh có đặt những cái bàn nhỏ, giữa những cái bàn có dùng bình phong ngăn cách, bình phong cũng không cao, có thể vừa che khuất đỉnh đầu khi có người ngồi xuống, đứng lên là có thể nhìn thấy bàn bên cạnh. Trên mỗi cái bàn đều có đặt một cái bình nhỏ, trong bình có cắm một chiếc lông không tước, cũng coi như là có điểm thú vị đặc trưng.

Chúng tôi chọn một cái bàn ở bên trong, gọi một bình trà cùng với mấy món ăn, bình thần chờ đợi. Bên phải tôi có tiếng kéo bàn ghế, chắc là có khách mới đến. Một nam nhân có giọng nói trầm đục đập bàn, giọng điệu khô sở nói: “Các huynh đệ cho lão ca ta ý kiến đi, làm sao để đối phó được với con cọp cái ở nhà”.

Một nam nhân khác có giọng cao lanh lãnh cười “ha ha”, nắm bắt thời cơ mà chế giễu nói: “Tào tam, không phải trước kia huynh nói tiểu thư Trương gia dụ dàng hiền thực, ngoan ngoãn phục tùng huynh hay sao, sao bây giờ lại muốn các huynh đệ góp ý giúp huynh?”.

Nam nhân có giọng trầm đục xấu hổ, thờ dãi, nói: “Bồ huynh không biết đấy thôi, trước khi lập gia đình phụ nữ đúng thật là vô cùng dụ dàng, nhưng mà sau khi lập gia đình thì liền biến thành cọp mẹ, cả ngày ở nhà tay chống nạnh mà cãi nhau, chỉ cần trái ý nàng một chút thôi nàng sẽ ra oai phủ đầu ngay, bây giờ trong nhà nàng đã làm cho loạn hết cả lên rồi”.

Một nam nhân có giọng hơi trầm thấp nói: “Chuyện đó với Tào tam huynh cũng có vài phần liên quan, là nam nhân lần sau lúc nàng khóc lóc om sòm thì phải tỏ ra hung hãn một chút, đảm bảo nàng sẽ không dám có lần sau. Nếu vẫn không được, thì lấy thêm tiểu thiếp, để nàng ở nơi khác, không thấy thì sẽ yên tĩnh lại ngay thôi. Nữ nhân mà, huynh càng đối xử tốt với nàng, nàng sẽ càng không phục huynh, nếu huynh mà đối xử lạnh nhạt với nàng, nàng sẽ lại dụ dàng mềm mỏng dán chặt lấy huynh ngay, ha ha ha”.

Người bị gọi là Tào tam nghe xong cũng có chút bị thuyết phục, thử hỏi: “Huynh đệ nói có lý, chỉ sợ lấy thêm người khác cũng vẫn là giống như bây giờ, như vậy tôi chẳng phải là bị hai con cọp mẹ trấn thủ trước sau hay sao, ôi”.

Tôi phì cười, bóc một củ lạc, bóc vỏ ăn. Tổng Thanh chớp chớp mắt, nhìn tôi. Tôi lắc đầu, không nói gì. Tổng Thanh suy nghĩ một lúc, cũng cười. Chuyện này làm tôi ngạc nhiên, quay sang hỏi anh ta cười cái gì. Tổng Thanh lại chớp chớp mắt, nhìn tôi một lúc, rồi mới chậm rãi nói: “Tôi cười cũng giống như nàng thôi”.

Tôi đỏ mặt, nguyên nhân khiến cho tôi cười lúc này thật ra mà nói, có chút xấu xa, không lẽ lại bị anh ta nhìn ra. Trong lòng tôi như bị đánh một cái, dò xét hỏi: “Tổng huynh nếu như biết vì sao tôi cười, có thể nói cho tôi biết quan điểm của huynh hay không?”.

Gương mặt Tổng Thanh bình thần, cười lộ hàm răng trắng với tôi, nói một cách nhẹ nhàng: “Tôi không thích, không lẽ nàng thích?”.

Tôi lau mồ hôi trên trán, trong bụng dường như bị tổng vào một đồng bóng, thật sự giống như bị ghen. Tổng Thanh này đúng là con giun, thế mà tôi lại để cho anh ta đoán ra. Tôi cảm thấy có chút xấu hổ, ra về nghiêm túc, đạo mạo nói: “Tổng huynh hiểu sai rồi, tôi cười không phải vì thế, mà là cười vì cách nhìn của anh ta thôi”.

Tổng Thanh cũng làm ra vẻ nghiêm túc, quang minh chính đại mà nói: “Nàng yên tâm, tôi hiểu mà”. Không, điều làm tôi lo lắng, chính là anh ta hiểu được!

Chắc là chúng tôi thảo luận có hơi sôi nổi quá, người ở bàn bên cạnh đứng dậy, gương mặt đầy vẻ giận dữ, đỏ mặt nghiêm túc, đập bàn, nam nhân giọng trầm đục quát lên giận dữ: “Đứa nào miệng còn hơi sữa mà dám cười nhạo ta, chán sống rồi hay sao!”.

Hôm nay sao lại xui xẻo như thế cơ chứ, trên hoàng lịch nhất định là viết không nên xuất hành rồi. Trở về đã là lúc mặt trời lặn, đẩy cửa ra, trong phòng có một bóng hình bé nhỏ, lao mạnh vào người tôi, khẩn trương nói: “Di xinh đẹp, cháu đã đoán trúng rồi, anh ta đúng là kẻ trộm cướp!”.

Tiểu Hồ lấy từ trong ngực ra một mảnh võ màu xanh biếc, đưa tới tay tôi, giọng nói run rẩy: “Di xem, đây rõ ràng là hung khí!”.

Mảnh võ nhìn vô cùng quen thuộc này đúng là một mảnh sáo ngọc, màu xanh biếc, trên mảnh võ có vết máu đọng lại.

Đầu óc tôi dường như nổ tung, một lúc lâu sau mới kéo vạt áo Tiểu Hồ, run rẩy hỏi: “Con tìm thấy nó ở đâu?”.

Tiểu Hồ bị đánh về của tôi dọa làm cho sợ hãi, thành thật nói: “Nó được đặt ngay dưới gối của Tổng Thanh”.

Trong ngực tôi cũng có nửa cây sáo, ghép lại đại khái có thể thành một cây sáo hoàn chỉnh. Tổng Thanh có vật này, lại còn họ Tổng nữa, có thể là hậu duệ của Tổng Tử Hiền hay không?

Nhưng mà, hôm ấy rõ ràng trong sổ ghi chép số mệnh của Ti Mệnh Thần Quân đã có ghi rồi cơ mà, Tổng Tử Hiền đêm ấy đã chết, làm sao có thể có hậu duệ được cơ chứ?

Trái tim tôi giống như vừa bị đánh cho một cái thật mạnh vậy, bị đẩy đến bên vách núi cao, chỉ cần gió thổi ngang qua là sẽ lay động, chỉ cảm thấy không khí không đủ để thở. Đêm đó, dường như tôi thấy trên ngực Tổng Thanh có một vết bớt màu đỏ, bây giờ nghĩ lại vết kia không phải bớt, mà là... Tôi sờ vào vết máu trên mảnh sáo võ, lòng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Trên đời này, có thể trở thành như vậy có hai phương pháp. Hoặc là thành tiên, hoặc là thành ma.

Trên tiên giới sau khi Tống Tử Hiên chết, chỉ có một vị tiên hữu mới phi thăng, đó là Bích Hoa. Nếu như chàng không phải là Bích Hoa, thì sẽ không phải là thần tiên. Như vậy...

Chắc là gương mặt của tôi quá tái nhợt, Tiểu Hồ mới lo lắng hỏi: “Di xinh đẹp sao vậy?”.

Tôi cố bình tĩnh lại, cố mỉm cười với Tiểu Hồ: “Trên cây sáo này rõ ràng là dính máu gà, con không cần nghĩ nhiều làm gì, trời tối rồi, đi ngủ sớm đi, không có Tôn lão bá lại đánh con đấy”.

Tiểu Hồ bị tôi gạt đã đi rồi, nhưng mà tôi không lừa gạt được chính bản thân mình. Rõ ràng lúc trước Đỗ Lang đã đồng ý với tôi sẽ để ý chăm sóc cho Tống Tử Hiên, nhưng ai mà ngờ được để ý chăm sóc cuối cùng lại thành ra như thế này.

Trong phòng Tống Thanh vô cùng trống trải, không có hành lý gì hết, chàng đứng trước cửa sổ, quạt cầm trên tay đang phe phẩy. Tôi đi vào phòng, đứng ở phía sau lưng chàng, một câu cũng không nói. Tống Thanh đột ngột quay đầu lại, khép cây quạt lại, nói với tôi: “Hôm nay đi ra ngoài dạo lâu như vậy, nhưng nàng lại chẳng mua gì cả”. Tôi cười cười. Không mua gì cũng là bình thường thôi, rủ chàng ra ngoài đi dạo vốn không phải là chủ ý của tôi mà. Tống Thanh tiếp tục nói: “Lúc đầu tôi còn cảm thấy vui vẻ, nhưng bây giờ tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Thế nào?”. Tôi nao nao, không hiểu gì hết cả. Tống Thanh không cười nữa, gương mặt trở nên lạnh lùng: “Trong phòng tôi vốn không có nhiều đồ đạc, nàng tìm thấy cái gì rồi?”.

Tôi lúc ấy mới biết mình đã bị lộ, cũng đứng thôi, Tống Tử Hiên thông minh tuyệt đỉnh, làm sao có thể đánh lừa chàng được cơ chứ.

“Chàng thật ra giấu tôi kỹ thật đấy”. Tôi cảm thấy hơi xấu hổ, muốn hỏi chàng những ngày đã qua sống như thế nào, nhưng rồi lại cảm thấy khó mà mở miệng hỏi cho được, bỏ đi lâu như vậy, nhưng thật ra tôi chưa bao giờ đi tìm chàng hết cả, nếu không phải lần này là chàng tìm thấy tôi, sợ là tôi sẽ quên mất chàng luôn. “Thật ra tôi vẫn không biết chàng là Tống Tử Hiên. Chàng...”.

Tống Tử Hiên cười lạnh lùng: “Nếu như nàng quan tâm đến tôi nhiều hơn một chút, nàng đã sớm phát hiện ra rồi. Ở trước mặt nàng, tôi chưa bao giờ giấu diếm chuyện gì hết cả, tiếc rằng lâu như vậy, nàng mới biết tôi là Tống Tử Hiên”.

Tôi cúi đầu, cảm thấy áy náy. Giọng chàng vô cùng đau buồn, khiến tôi nghe mà cảm thấy đau đớn. “Chuyện này, là tôi thiếu nợ chàng”. Vốn chàng có thể sống đến hơn tám mươi tuổi, nhưng lại chỉ vì sự xuất hiện của tôi, mà sinh mạng của chàng đã ngừng lại trong đêm hôm đó. Ngẫm nghĩ, thời gian còn lại của tôi cũng không còn bao lâu nữa, “Lúc chàng còn là con người, tôi không thể ở bên chàng, bây giờ nếu có thể, chàng hãy để tôi ở lại bên chàng đi”.

Tống Tử Hiên nghiêng người, quay lưng về phía tôi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, giọng nói bình thản như nước: “Tôi từng mất đi nàng ba lần, cho nên bây giờ tuyệt đối cũng sẽ không buông tay, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận”.

Mảnh sáo vỡ trong tay dường như đâm vào da thịt, phát ra ánh sáng mờ ảo dưới ánh trăng. Tôi thở dài: “Tử Hiên, tôi sẽ dùng hết khả năng của mình để bù đắp cho chàng”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Cho dù nàng có đồng ý hay không, cuối cùng tôi vẫn muốn lưu giữ lại cho bản thân mình một chút ký ức, như vậy sau này... Sau này cũng không quá cô đơn

Tống Tử Hiên cũng cười mấy tiếng: “Nàng rõ ràng là biết tôi không muốn được bù đắp. Nàng cũng không cần cảm thấy thiếu nợ tôi, tôi làm như vậy đều là vì cam tâm tình nguyện, không ai ép buộc tôi”.

Tôi chân thành nói: “Tử Hiên hãy tin tưởng tôi, tôi bây giờ làm như thế cũng là xuất phát từ ý muốn của bản thân, không phải là bị ép buộc”.

Tống Tử Hiên xoay người nhìn vào mắt tôi, nhìn thật sâu vào trong mắt, giống như muốn nhìn xuyên qua ánh mắt tôi để tìm thứ gì đó. Tôi đứng thẳng, bình tĩnh nhìn chàng, cố gắng bày ra dáng vẻ hiên ngang凛凛. Đây không phải là lần đầu tiên tôi đối diện với người khác như thế, nhưng đây cũng là lần khiến tôi cảm thấy căng thẳng nhất, không khí xung quanh dường như cũng trở nên đông cứng lại, khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu.

Sau một lúc lâu, Tống Tử Hiên cuối cùng cũng mềm giọng, nhẹ nhàng nói: “Được, tôi tin nàng”.

Bây giờ, rõ ràng là chàng đang đứng thẳng trước cửa sổ, tựa như một khối ngọc thạch, mà dường như tôi lại thấy chàng đang ở rất xa tôi, rõ ràng là đứng đó, mà lại chỉ cảm thấy được sự xót xa, giống như có một màn sương mù phảng phất, bao trùm lấy chàng, cũng ngăn cách tôi với chàng.

Lại nghĩ đến Tống Tử Hiên bây giờ đã sớm không còn là người năm xưa nữa, vì chấp niệm ở trong lòng, sa đoạ thành ma, tôi chợt cảm thấy bi thương. Đêm mùa hè vốn không thể cảm thấy lạnh được, vậy mà quanh thân tôi lại cảm thấy một nỗi tuyệt vọng đến lạnh lẽo, phả vào mặt. Mà chàng, lại đứng ở trên đỉnh của sự tuyệt vọng.

Rất lâu về sau này, tôi vẫn thường nghĩ, nếu như năm đó tôi chưa từng nói những lời như thế, kết cục có phải sẽ tốt hơn một chút hay không. Tiếc rằng “nếu” đến cùng cũng vẫn chỉ là “nếu”.

Tôi suy nghĩ một chút, ước đoán mọi chuyện, cuối cùng cũng nói: “Tử Hiên, tôi có một công thức nấu ăn gia truyền, nghe nói mùi vị cũng không tệ lắm, để tôi làm cho chàng ăn thử nhé”.

Thái Thượng Lão Quân từng đưa cho tôi một phương thuốc áp chế ma tính, tôi cảm thấy, bây giờ nên để chàng dùng thử một chút.

Tống Tử Hiên chớp chớp mắt, không tin nói: “Nàng có thể nấu ăn?”.

Đây là quá xem thường tôi! Tuy rằng là, tuy rằng mấy thứ bánh trái gì gì đó tôi không làm được, nhưng ít ra, đun thuốc cũng phải làm được chứ!

Lúc tôi cầm một bát thuốc đen tuyền đến trước mặt Tống Tử Hiên, trong lòng tôi thật ra có vài phần bất an. Nhưng mà, ừm... Nếu Thái Thượng Lão Quân nói là phương thuốc, vậy, màu sắc như thế này cũng là bình thường.

Tống Tử Hiên nhìn bát thuốc trong tay tôi, nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi: “Đây là món ăn gia truyền bí mật mà nàng nói sao, sao tôi thấy có vẻ kỳ lạ”.

Tôi cầm bát thuốc đến trước mặt chàng giơ lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chàng, sốt ruột mà nói: “Tử Hiên, canh này tôi mất hai canh giờ để nấu, suýt chút nữa thì y phục cũng đem thiêu luôn, chàng không thể lãng phí được!”.

Tay cầm bát thuốc của Tống Tử Hiên hơi run rẩy, cười gượng nói: “Nhất định rồi, trên mặt nàng đều dính bụi bẩn rồi kìa, nàng quay về phòng rửa mặt trước đi”.

Tôi dùng tay áo lau mặt, bình thần nói: “Không sao, tôi chờ chàng uống xong, còn cầm bát đi luôn”.

Không biết có phải là tôi hoa mắt hay không, nhưng hình như ta nhìn thấy khóe miệng Tống Tử Hiên giật giật.

Chàng cầm bát thuốc, cổ uống nhanh mấy ngụm, sau đó mỉm cười nhìn tôi, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Trong lòng tôi cảm thấy lo lắng, không nhịn được hỏi: “Gương mặt Tử Hiên đang cười, như vậy chắc là mùi vị cũng không tệ?”.

Tống Tử Hiên gật đầu. Tôi lập tức liền cảm thấy hải lòng. Nói thêm mấy câu, rồi vui vẻ mà rời đi. Có con ruồi không may rơi vào trong bát thuốc, giãy dụa mấy cái, cuối cùng thì chết chìm trong mấy giọt thuốc còn sót lại.

Thật ra mấy ngày gần đây tinh thần tôi vẫn luôn không tốt, chắc là bởi vì tôi đang mang thai, tôi cứ nghĩ có thể thuận lợi kiên trì đến lúc sinh ra đứa bé, tiếc là xét theo tình hình hiện giờ, xem ra là có chút khó khăn.

Lúc mở mắt ra, Tống Tử Hiên đang đứng bên cạnh giường, gương mặt dường như trắng bệch. Tôi cử động, có thể là bởi vì ngủ được một lúc, tinh thần có vẻ tốt hơn trước nhiều. Môi Tống Tử Hiên giật giật, ánh mắt bất định, rồi đột nhiên lại bình tĩnh nhìn sâu vào mắt tôi, khóe môi hơi giương lên: “A Hoàn, vừa rồi đại phu có nói, nàng mang thai?”.

Việc này tôi vốn không định giấu chàng, tôi dứt khoát gật đầu, thừa nhận. Tống Tử Hiên nhìn chăm chú vào mắt tôi, mỉm cười: “Chuyện xảy ra vào lúc nào?”.

Tôi vuốt ve bụng: “Được bốn tháng rồi”.

Tống Tử Hiên gật đầu: “Nàng chắc là bốn tháng chứ?”.

Câu hỏi này của chàng có vẻ kỳ quặc, chẳng lẽ là lại có chuyện gì không đúng hay sao. Đứa bé do tôi mang thai, làm sao tôi lại có thể không biết được cơ chứ, tôi rõ hơn bất cứ ai. Tôi khẳng định: “Bốn tháng ba ngày”.

Tống Tử Hiên lại gật đầu, sau đó bước mấy bước, đứng lúc ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào, chàng lại tránh đi không che cho tôi, ánh mặt trời đúng lúc chiếu vào đầu giường, khiến tôi chói mắt không mở mắt ra được. Tôi nghe thấy chàng nói: “A Hoàn, lần nào tôi cũng muốn tin nàng, nhưng mỗi lần đúng lúc tôi tin tưởng nàng, vì sao nàng lại phải tàn nhẫn như thế”.

Giọng chàng bình thản như nước, giọng điệu không nhanh không chậm, thế nhưng lại nhiễm một nỗi bi thương sâu lắng.

Tôi ngồi xuống, giữ chặt tay chàng: “Tử Hiên, tôi chưa từng dối gạt chàng”. Tay chàng lạnh đến mức làm tôi sợ hãi, dường như hàn khí đã ăn sâu cắm rễ ở trong cơ thể của chàng rồi vậy, làm thế nào cũng không ủ ấm được. Tống Tử Hiên nghiêng đầu, giấu gương mặt trong bóng tối: “Cũng đúng, nàng chưa từng lừa dối tôi, từ đầu cho đến giờ đều là tôi tự mình đa tình mà thôi”. Chàng không đợi tôi nói gì nữa, bước vội ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, tôi kéo chăn đắp kín người. Bây giờ rõ ràng đang là mùa hè nóng bức, thế mà tôi lại cảm thấy có vài phần lạnh lẽo.

Ánh mắt của Tống Tử Hiên vừa nãy có chút không thích hợp, tôi dường như cảm thấy có chút quen thuộc. Đáng vẻ muốn nói lại thôi đó, giống như không lâu trước đây, tôi mới nhìn thấy.

Mặt trời đi đến giữa bầu trời, rồi lại chậm chạp lặn về phía tây, dần dần chìm xuống dưới đường chân trời. Đèn trong phòng của Tống Tử Hiên sáng suốt đêm, chưa từng tắt. Tôi nghĩ nguyên một đêm, mà cũng vẫn không hiểu chàng nói tôi đã lừa chàng chuyện gì. Ánh đèn trong phòng xuyên qua khe cửa lọt ra ngoài, có mấy con đom đóm bay lượn xung quanh. Tôi gõ cửa, yên lặng chờ đợi một lúc, rồi mới đẩy cửa đi vào. Tống Tử Hiên ngồi trước bàn quay lưng về phía tôi, trong tay cầm một đoạn sáo vỡ.

Thấy tôi bước vào, chàng cũng không quay đầu lại nhìn tôi, chỉ vừa nhìn đoạn sáo trong tay vừa nói: “Từng có một người, vì một câu nói của một người mà ngốc nghếch chờ đợi một trăm vạn năm, còn vọng tưởng sẽ có một ngày nào đó, chỉ cần ở vị trí cao quý giống như người kia, thì thật sự có thể ở gần nàng”. Vết máu trên đoạn sáo vỡ dưới ánh nến trở nên chói mắt, “Cuối cùng hóa ra là người đó đã đánh giá bản thân quá cao, cứ nghĩ là người kia đang đợi mình, lại còn chính miệng buông tha cho một cơ hội dễ như trở bàn tay, chỉ đơn giản vì phát hiện thấy ánh mắt không tình nguyện của nàng. Lúc đó trong lòng anh ta còn đang nghĩ: sao nàng có thể không nhận ra tôi được cơ chứ. Nàng nói xem, anh ta nếu như không ngốc, có phải là rất đáng thương hay không? Chưa từng để ở trong lòng, thì tất nhiên là không nhận ra rồi”.

Một con muỗi bay qua trước mặt tôi, rồi lại bay đi chỗ khác, tôi thờ dãi.

Tống Tử Hiên tiếp tục nói: “Đời này nếu như nói có chuyện gì khiến anh ta hối hận nhất, thì chính là chuyện anh ta chẳng có gì thuộc về mình hết cả”.

Tôi ngẫm nghĩ người mà Tống Tử Hiên nói chắc là chính bản thân chàng, mà người mà chàng chờ chính là tôi. Nhưng mà, tôi có từng để lộ ra ánh mắt không muốn lúc nào đâu? Ý nghĩ trong đầu loạn hết cả lên dính vào nhau như hồ dán, khiến tôi cảm thấy đau đầu. Tống Tử Hiên cười “ha ha”, đứng lên đối mặt với tôi: “A Hoàn, nàng dám tới tìm tôi một mình, không sợ tôi làm cái gì với nàng hay sao?”.

Tôi kinh ngạc, đột nhiên phát hiện bản thân không thể cử động. Chàng mỉm cười với tôi, cõng đai lưng của bản thân ra. Không có Tinh Nguyên Châu, thật ra tôi chỉ còn là một cái xác không hồn mà thôi, nhìn thì có vẻ mạnh mẽ, nhưng thật ra không chịu được một đòn chỉ là một cú đánh.

Không thể ngờ được lại có một ngày Tống Tử Hiên ra tay với tôi. Tôi lạnh lùng nói: “Tử Hiên, chàng vốn là phải hiểu rõ rồi chứ, thật ra làm như vậy, cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Nếu như chàng thật sự làm ra chuyện gì, sau này cho dù là trên trời hay dưới đất, tôi cũng sẽ truy sát chàng đến cùng”.

Nếu có thể cử động, tôi nghĩ, tay của tôi chắc đang run rẩy. Về mặt của Tống Tử Hiên cuối cùng cũng biến đổi, tay chàng đang đặt ở hông dừng lại, đứng đó một lúc lâu, rồi lại khôi phục lại gương mặt mỉm cười như lúc trước, ánh mắt lạnh lùng: “Thật ra vừa rồi tôi đã nghĩ, không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào, cũng không ngờ được, hóa ra lại là phản ứng mà tôi không muốn nhìn thấy nhất. Quả nhiên, nàng cho dù là lừa gạt tôi cũng không muốn”.

Tôi cảm thấy suy nghĩ của chàng có vấn đề, chẳng lẽ khi ta gặp phải tình huống này, còn phải cười nói chàng đã làm tốt lắm? Chẳng lẽ sau này khi lại gặp phải chuyện như thế này, tôi còn phải cười cảm ơn chàng hay sao?

Thế giới này vốn đầy những kẻ nguỵ biện xảo trá, nhưng người nói năng mà không thêm đề ý gì đến lý lẽ như chàng, tôi vẫn là gặp lần đầu. Tôi cười “ha ha”, hận không thể bước đến tát cho chàng một cái: “Chàng muốn tôi phản ứng như thế nào? Chỉ bằng đi tìm thím A Hoa đi, để xem thím ấy có thể phản ứng vừa ý chàng hay không!”

Thân thể đột nhiên cảm thấy choáng váng, chắc là do cảm xúc dao động quá mạnh mẽ, nên thân thể cũng bắt ổn định. Thần sắc trên mặt Tống Tử Hiên bỗng nhiên thay đổi, nụ cười trên gương mặt cuối cùng thì cũng không thể duy trì được thêm nữa, gương mặt chàng không hề lộ chút biểu cảm nào cả, giọng nói lạnh lùng như băng đá mùa đông: “Quả nhiên nàng tuy là hiểu rõ mọi chuyện nhưng lại cứ thích giả bộ ngốc nghếch, lúc trước như thế, bây giờ cũng vẫn thế. Rõ ràng nàng biết tôi nghĩ đến chuyện gì, nhưng lại cứ lần lượt trốn tránh. Có điều...”.

Chàng chậm chậm bước tới, một tay đỡ lấy gáy tôi, từ từ đưa đầu lại gần tôi: “Có điều, chuyện bây giờ nàng không quyết định được”. Hơi thở của Tống Tử Hiên càng lúc càng gần, gương mặt chàng ở trước mặt tôi dần trở nên to hơn, hàng lông mi dài của chàng tiến đến trước mắt tôi, đen dài, hơi cong lên một chút. Chàng cúi xuống, trán chàng chạm vào trán tôi, chàng thì non với tôi: “Cho dù nàng có đồng ý hay không, cuối cùng tôi vẫn muốn lưu giữ lại cho bản thân mình một chút kỷ ức, như vậy sau này... Sau này cũng không quá cô đơn”.

Trên môi cảm thấy có gì đó rất mềm mại chạm vào, tôi mở miệng, hai mắt mở to nhìn chăm chú vào mắt chàng, sau đó, thật hưng phấn, cắn xuống. Mùi máu trong miệng dần lan ra, càng lúc càng nồng, mang theo một chút chua sót, cũng lại mang theo một chút ngọt ngào.

Nhân cầu của Tống Tử Hiên màu đen thuần khiết, chỉ cần nhìn vào mắt chàng, dường như cả linh hồn cũng bị chàng hút luôn. Sự bị ai trong ánh mắt chàng tỏa ra càng lúc càng sâu sắc, sự tuyệt vọng trong lòng ta cũng càng lúc càng nặng nề hơn.

Không thờ được một lúc lâu, đầu óc tôi cảm thấy choáng váng, cuối cùng, chàng cũng buông tôi ra, rồi lại thắm thì bên tai tôi: “Làm sao bây giờ, tôi muốn mãi mãi được ôm nàng như vậy”. Vết máu màu đỏ từ khóe miệng chàng chảy xuống dưới, khiến cho đôi môi vốn tái nhợt của chàng được nhuộm màu trở nên tươi đẹp điểm lẹ. Tôi hưng phấn nhả máu ở trong miệng ra, liếm môi, lạnh lùng nói: “Tống Tử Hiên, linh hồn của chàng chắc chắn sẽ phải đi xuống địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!”.

Chàng cười với tôi: “Tốt thôi”. Sau đó dứt khoát đưa tay lên, điểm mạnh vào trán tôi. Cuối cùng thì tôi cũng yên lặng chìm vào trong bóng đêm. Lúc tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường trong phòng mình, trên người được đắp chăn, y phục chỉnh tề.

Toàn thân không hề cảm thấy khó chịu, mà ngược lại còn cảm thấy như tràn đầy năng lượng. Căn phòng của Tống Tử Hiên trống rỗng, chỉ còn một đoạn sáo vỡ ở trên bàn, gió thổi qua, đoạn sáo lảo đảo qua lại, đến cạnh bàn, “cạch” một tiếng, rơi xuống mặt đất. Vỡ tan.

Từ đó về sau, tôi không còn nghe được tin tức gì về chàng nữa. Không một chút tin tức gì hết cả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Độc thoại nội tâm của Tống Tử Hiên

Từ nhỏ tôi đã vô cùng yêu mến chim sẻ, đặc biệt là những con chim không tước có cái đuôi vừa dài lại vừa to. Điều thiếu sót duy nhất chính là không có con chim không tước nào có màu đỏ hết cả, thật ra, tôi vô cùng hy vọng chúng có màu đỏ, giống như một ngọn lửa đang cháy sáng rừng rực vậy.

Phụ Vương từng trách móc tôi không chịu chuyên tâm với chính sự, nhưng tôi lại cảm thấy như vậy cũng không sao hết cả, vị trí Đế vương vô cùng hư ảo, tôi muốn làm một hoàng tử nhân rồi thì có sao đâu? Thật ra vị trí Thái tử đối với tôi, cũng chỉ là gánh nặng mà thôi, thất hoàng đệ từ nhỏ đã thông minh ham học hỏi, luôn nghiêm khắc tuân theo luật lệ, quả đúng là người kế thừa tốt nhất cho vị trí hoàng đế, tôi cũng từng hơn một lần rầu rĩ đề nghị chuyện này với Phụ Vương, tiếc rằng, lão nhân gia ngài không chịu nghe theo.

Đêm đó, lúc thất hoàng đệ đưa rượu độc cho tôi, tay nó có phần hơi run rẩy. Tôi nhẹ nhàng thờ dài một hơi, uống hết ly rượu. Chỉ cần tôi không chết, đời này nó cũng đừng mong có thể ngồi lên cái vị trí kia, nó hận tôi cũng phải thôi.

Tôi nằm trên giường chờ đợi sinh mệnh mình chấm dứt, thất hoàng đệ cũng coi như phúc hậu, rượu độc này uống vào trừ bỏ cảm giác choáng váng đau đầu một chút, thì cũng không gây ra sự khó chịu nào khác nữa cả.

Có một nữ tử đi đến trước mặt tôi, bình tĩnh nhìn tôi một lúc, rồi đột ngột vừa cười vừa nói: “Đời trước đã là kẻ ngốc, đời này cũng không nhìn rõ mọi chuyện nữa. Đứng lên đi, đi theo tôi”. Gương mặt nàng hơi nhợt, đôi môi hồng hồng, đuôi mắt có vẽ một đóa ngọc lan, cành hoa theo đuôi mắt hướng về phía trước, ẩn giấu giữa hàng lông mày, đáng vẻ có vài phần giống với mẫu hậu cao cao tại thượng của tôi.

Đến khi tôi được phong tiên, lúc tiên hào được khắc lên trên trụ chống trời, mới biết được nữ tử đó đời trước tôi đã từng gặp. Cô ấy tên là Đỗ Lang, là nữ nhi của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Cô ấy cười với ta, ngẩng đầu, đứng khoanh tay: “Thượng tiên Bích Hoa, trần duyên đã kết thúc, sau này xin chiếu cố nhiều hơn”.

Tôi cười mà đáp lại: “Thần nữ thật hài hước, Bích Hoa còn muốn cảm tạ ân tương trợ năm xưa”.

Đời trước lúc tôi gặp cô ấy, tôi là Thừa tướng, mà cô ấy là Thái Hậu. Tôi có thể còn trẻ như vậy mà lên được tới vị trí Thừa tướng, cũng không thoát được có liên quan đến cô ấy. Tất nhiên, nếu truy đến cùng vì sao tôi lại vào triều làm quan, thì còn phải giải thích rất dài dòng nữa. Nói ngắn gọn, là vì tôi đi tìm một con chim, tên là Phượng Hoàng.

Hòa thượng Vô Sắc có nói, con chim này là Chu Tước, mà Chu Tước phải phục tùng mệnh lệnh của Đế Vương. Vì thế, tôi nghe lời ông ta nói xong thì trong lòng cũng có chút động tâm, chỉ làm duy nhất một việc là chuẩn bị tốt âm mưu soạn vị, để đợi ngày gặp lại nàng, cũng có thể giữ nàng ở lại. Tiếc là đời trước tôi chờ đến tám mươi tám tuổi, cũng vẫn là không đợi được nàng.

Làm thần tiên cũng không có việc gì mấy, cả ngày ngây người ra đấy, ngẫu nhiên rảnh rỗi, tôi lại xuống nhân gian đi tìm Phượng Hoàng, cho đến một ngày Vương Mẫu nương nương thấy không thể chấp nhận được nữa, muốn chỉ hôn cho tôi.

Vương Mẫu nương nương ngồi trên vương tọa cao tít phía trên, nói: “Khanh có ưng ý Tam công chúa Long tộc – Ngao Liên?”

Tôi liếc nhìn trộm Ngao Liên một cái, khéo léo từ chối. Cô ấy trông rất đẹp, tiếc là, không phải nàng.

Vương Mẫu nương nương lại chỉ vào Đỗ Lang.

Nói thật, tôi thiếu nợ Đỗ Lang không ít, nhưng tiếc là cũng không thể bắt nó chuyển thành cảm tình. Tôi cẩn thận khen ngợi Đỗ Lang, nhưng cũng vẫn khéo léo từ chối.

Vương Mẫu nương nương lại nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm kiếm ai đó. Lòng tôi cảm thấy lo lắng không yên, nếu như bà mà cứ tiếp tục đem nữ tiên ban hôn cho tôi, chỉ e là tôi sẽ đắc tội với toàn bộ nữ tiên trên chín tầng trời mất thôi.

Ánh mắt của Vương Mẫu dừng lại giữa không trung, trên gương mặt lộ ra một nụ cười, tôi nương theo ánh mắt của bà mà nhìn. Đó là một cô nương ngồi ở trong góc, trên người mặc áo khoác màu đỏ, gương mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn. Mất nhiều năm như thế, cuối cùng tôi cũng tìm được nàng rồi, Phượng Hoàng.

Tôi lại nghe thấy giọng Vương Mẫu chậm rãi nói: “Trưởng công chúa của Phượng tộc - Phượng Hoàng, nổi tiếng xinh đẹp, cũng yêu thích võ học như khanh, lại hoạt bát hiểu động, không biết có hợp ý khanh?”

Trong lòng tôi có vài phần kích động, hơi thở cũng không bình ổn được. Tôi tìm nàng giữa biển người mênh mông, bỗng nhiên quay đầu, người ấy lại đứng dưới ánh đèn chờ tôi. Tôi cúi người sâu xuống, đang muốn lĩnh chi tạ ơn, ánh mắt lại thoáng nhìn thấy Phượng Hoàn bấu môi, gương mặt lộ ra vài phần không tình nguyện.

Ồ, nha đầu kia, năm đó ra đi mà không từ biệt rồi xa tôi chừng ấy năm, hôm nay nhìn thấy tôi lại không nhận ra tôi. Vậy được rồi, sau này có hối hận cũng đừng có khóc tìm tôi.

Trong lòng tôi cảm thấy có mấy phần tủi thân, qua hai đời trong lòng tôi luôn tâm tâm niệm niệm mà tìm nàng, thành thần tiên cũng không quên đi tìm nàng, mà bây giờ tôi đang đứng trước mặt nàng, nàng lại không nhận ra tôi, tuy là đáng về tôi bây giờ so với năm xưa có chút thay đổi, nhưng nàng là Thượng thân cao quý, nếu như nàng thật sự nhìn tôi một lần, cũng không đến nỗi không nhận ra tôi đấy chứ.

Nghĩ như vậy, trong lòng tôi lại cảm thấy có thêm mấy phần không thoải mái, thậm chí muốn nàng cũng lĩnh hội cảm giác này một chút. Vì thế tôi liền thuận miệng đem lời đồn mới nghe được trong buổi tiệc nói ra làm cớ, từ chối.

“Thần nghe nói trưởng công chúa của Phượng tộc - Phượng Hoàn, võ nghệ phi phàm, tuy sống ở núi Tê Ngô xa xôi, nhưng đã từng trèo đèo lội suối đến Đông Hải, đánh cho Tam thái tử Long tộc đến nỗi phải đến chỗ Lão Quân xin đan dược, thần tự thấy pháp lực không cao hơn so với Ngao Bính, ha ha, chỉ sợ sau này lúc bất hòa, phải thường đến làm phiền Lão Quân. Vãn xin Vương Mẫu nương nương tha cho thần”.

Ồ, cho dù là nữ nhân nào đi chăng nữa, bị người ta từ chối hôn sự như vậy, cũng sẽ có vài phần buồn bực. Cũng tốt, nàng buồn bực vì tôi, cũng sẽ để ý đến tôi nhiều hơn, ha ha. Quả nhiên, gương mặt nàng lộ ra vài phần tức giận, tôi thấy mà hài lòng.

Sau đó lúc nhặt được nàng bên bờ Dao Trì, trong lòng tôi lại có vài phần đắc ý, xem đi, quanh đi quẩn lại, nàng cũng vẫn bị tôi nhặt được, đời này, nàng nên thành thành thật thật mà đứng bên cạnh tôi mới là điều đúng đắn.

Nhưng mà nha đầu kia còn không chịu thừa nhận mình là Phượng Hoàn, lại còn nghĩ ra cái tên Hoàn Phượng để gạt tôi, khiến tôi lại cảm thấy buồn bực. Đã ở cùng nhau nhiều ngày đến thế, sao nàng lại có thể không nhận ra tôi cơ chứ! Nàng nghĩ là trò lừa gạt của nàng rất giỏi hay sao chứ, tôi nói cho nàng biết, ngốc nghếch! Ôi!

Lúc tôi chán diệt thiên lôi cho nàng, trong đầu tôi chỉ có một ý niệm, cứ quanh quẩn mấy vấn đề này với nàng thật sự là ngốc mà, nàng ngốc như thế, nên trực tiếp mang về nhà báai đường mới đúng, chứ chờ đến ngày nàng suy nghĩ thông suốt, trừ phi là trời sập xuống dưới mà thôi. Tiếc là, không còn kịp nữa rồi.

Tôi lại nằm mơ, trong mơ tôi tên là Tống Tử Hiên, ba mươi tuổi. Không thể tưởng tượng được tôi lại nằm mơ thấy A Hoàn, nàng vẫn ngốc nghếch như thế. Vì giữ nàng ở lại, cuối cùng sau nhiều năm chuẩn bị tỉ mỉ kỹ lưỡng, tôi đã soạn vị trong một đêm, nhưng không ngờ được, nàng lại nói với tôi, nàng không yêu tôi. Nếu không yêu tôi, vì sao nàng lại cứu tôi khỏi tay những kẻ bắt cóc? Nếu không yêu tôi, vì sao lại quay trở lại tìm tôi? Không lẽ lại vì viên Ngưng Thần Châu kia hay sao? Chỉ một viên châu ngọc bé nhỏ, nhưng lại có ý nghĩa hơn tâm lòng của tôi dành cho nàng ư?

Khoảnh khắc tôi đâm sáo ngọc vào trong ngực, có một giọt nước mắt từ khóe mắt tôi rơi xuống. Tôi nghĩ, đây là giọt nước mắt cuối cùng của tôi vì nàng mà rơi xuống. Lúc tỉnh lại, tôi hơi hoảng hốt, cũng may, đó chỉ là giấc mơ.

Trong lòng hoảng loạn, thậm chí muốn ở một mình để bình tĩnh lại, trong giấc mơ gương mặt của Phượng Hoàn quá lạnh lùng, đến nỗi lòng tôi cũng cảm thấy lạnh lẽo theo.

A Hoàn đứng bên cạnh giường, nhìn tôi chăm chú. Hừ, bây giờ đã chịu thừa nhận thân phận của mình rồi hay sao? Nàng đối với tôi, đến bao giờ mới dám thẳng thắn đối diện đây?

Đứng dậy nói cảm ơn Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân cười ha ha nói với tôi đừng quên mời ông ấy uống rượu lúc làm đầy tháng cho bé con, khiến trong lòng tôi cảm thấy nghi ngờ.

Chắc là thái độ của tôi đối với nàng quá lạnh lùng, A Hoàn có vẻ thương tâm, nhắc lại việc ngày đó Vương Mẫu nương nương chỉ hôn. Tôi lại nhớ tới cảm giác lúc ở trong giấc mơ cầu xin nàng ở lại mà không được, cảm thấy trái tim dường như bị dao đâm vào vậy, máu chảy đầm đìa. Đau đến tê tâm liệt phế.

Tôi thấp giọng nói: “Tiểu tiên đời này làm chuyện đáng hối hận nhất cũng chỉ như thế mà thôi”.

Đứng ra, hôm đó tôi không nên giận đối với A Hoàn, giận đối nàng, chỉ làm cho bản thân càng thêm bực bội hơn mà thôi. Ngẫm nghĩ, tôi lại cảm thấy không nên làm nàng mất mặt trước mặt mọi người, nàng là một nữ hài tử, bị tôi nói như vậy trước mặt mọi người, trong lòng chắc chắn là không thấy dễ chịu. Vì thế tôi lại chân thành giải thích với nàng. Dù sao đi nữa, vừa rồi cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, tôi không nên vì thế mà oán trách nàng.

A Hoàn đại khái là còn tại giận tôi, giọng nói cũng mang theo mấy phần lạnh lùng, rồi nàng lấy Ngưng Thần Châu từ trong ngực ra đưa cho tôi, còn nói gì đó nữa, nhưng tôi không nghe rõ những gì nàng nói, mắt tôi chỉ nhìn thấy hạt châu trong tay nàng, dưới ánh trăng lạnh lùng, tỏa sáng. Lúc nàng đi rồi, ngực tôi vẫn cảm thấy đau nhức, kéo vạt áo ra thì thấy, trên ngực có thêm một cái bớt màu đỏ, trong áo cũng có thêm một đoạn sáo vỡ nhiễm máu.

Rốt cuộc là Trang Sinh mộng điệp, hay là điệp mộng Trang Sinh(31)? Rốt cuộc chuyện nào mới là thật, chuyện nào mới là giả? Tôi cảm thấy mơ hồ.

Lúc này Thái Thượng Lão Quân có nhắc tới tiệc rượu đầy tháng, không lẽ trong lúc tôi ngủ say nhiều ngày nay đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết, hay là có chuyện quan trọng gì mà tôi đã quên mất? Tôi cân nhắc một lúc, suy đi nghĩ lại, không lẽ, đứa bé thật ra là của tôi?

Trong lòng cảm thấy lo lắng, không nhìn được nên chạy vội đến Cung Đầu Suất của Thái Thượng Lão Quân, ông ấy nắm chặt cánh tay tôi đến mức phát đau, giận dữ nói: “Tiểu tử thói Bích Hoa này, sao có thể không nhớ gì hết thế này cơ chứ?”.

Nhất thời tôi cảm thấy vô cùng vui mừng, thảo nào lúc này A Hoàn nói lúc Vương Mẫu nương nương chỉ hôn trong lòng nàng cũng có vài phần lo lắng, hóa ra là nàng cũng thích tôi đúng không? Nàng không thích Tống Tử Hiên cũng không sao, thích Bích Hoa cũng thế mà.

Lúc tôi tìm thấy A Hoàn, nàng đang tránh đám đông mà ngồi trên nóc nhà. Tôi đưa cho nàng một ly rượu, trong lòng cảm thấy vui vẻ, tay cũng hơi run rẩy. Tiếc là A Hoàn da mặt mỏng, không chịu thừa nhận. Không thừa nhận thì không thừa nhận, trong lòng tôi biết là được rồi.

Hôm sau khi Thái Thượng Lão Quân không tìm thấy Phụng Hoàng, hỏi tôi có thấy nàng hay không. Tôi nhìn gương mặt ông ấy có phần lo lắng, nên hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, Thái Thượng Lão Quân ập a ập ứng, cả nửa ngày mà không nói ra được nguyên nhân. Trong lòng tôi cũng cảm thấy sốt ruột, vội vàng đi tìm nàng ở xung quanh.

Không lẽ tôi qua tôi đã làm nàng sợ hãi?

Lúc tôi tìm được nàng, thì nàng đang ngồi uống trà ở trong quán trà. Sợ là nàng mà nhìn thấy tôi thì lại tránh né, tôi thay đổi dáng vẻ, đi đến trước mặt nàng. Đợi trước tôi họ Tống, đời này gọi là Bích Hoa, tên là Bích, vậy gọi là Thanh đi. Như vậy, tôi gọi là Tống Thanh.

Cùng A Hoàn đi dạo phố quay về, tôi phát hiện thấy đoạn sáo vỡ vốn vẫn giấu dưới gối không thấy đâu nữa, trong lòng tôi hoảng hốt, suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt mọi chuyện từ đầu đến cuối, đoạn sáo vỡ này chắc đang ở trong tay A Hoàn rồi. Tiếc là, cho dù có nhìn thấy đoạn sáo vỡ, nàng cũng chỉ đoán được tôi là Tống Tử Hiên, chứ chưa từng nghĩ đến, tôi là Bích Hoa.

Trong lòng tôi cảm thấy có vài phần đau buồn: “Nếu như nàng quan tâm đến tôi nhiều hơn một chút, nàng đã sớm phát hiện ra rồi. Ở trước mặt nàng, tôi chưa bao giờ giấu diếm chuyện gì hết cả, tiếc rằng lâu như vậy, nàng mới biết tôi là Tống Tử Hiên”.

Tiếc rằng, lâu như vậy, nàng mới biết được tôi là Tống Tử Hiên. Mà vẫn không biết được tôi là Bích Hoa.

Nhưng mà, A Hoàn, đời này tôi đã ba lần mất nàng, lần từ chối ban hôn đó là lần mà tôi hối hận nhất, từ nay về sau, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay. Không hiểu sao A Hoàn lại ngắt xiu, tôi thật sự kích động, vội tới Cung Đầu Suất tìm Thái Thượng Lão Quân.

Khi nhìn thấy tôi gương mặt của Thái Thượng Lão Quân như cứng lại, có chút không đành lòng: “Chuyện này vốn nên để Thượng thần Phụng Hoàng nói cho ngài mới đúng, tiểu thần không nên nói nhiều, nhưng mà hiện nay Thượng thần Phụng Hoàng thật sự không ổn, mà nàng lại không muốn nói ra”.

Tôi cắt ngang lời Thái Thượng Lão Quân, thành khẩn nói: “Xin Lão Quân nhanh nói rõ mọi chuyện”.

Thái Thượng Lão Quân vuốt râu, giận dữ nói: “Thượng thần Phụng Hoàng lấy Tinh Nguyên Châu trong người ra đưa cho Hạo Thiên tôn thần để cứu người, bây giờ đứa bé trong bụng đã hơn bốn tháng, cơ thể người mẹ đã sắp không chịu nổi nữa rồi”.

Tôi hốt hoảng, bên tai như nghe thấy tiếng ong ong vang lên.

“Bây giờ cơ thể của Thượng thần đã bắt đầu không đủ sức để nuôi dưỡng đứa bé trong bụng rồi, cần phải nhanh chóng lấy đứa bé ra”.

Tôi tập trung nhìn A Hoàn, chậm rãi nói: “Nếu như có người tình nguyện đem Nguyên Đan cho nàng, thì tình trạng nàng sẽ không còn xấu như thế này nữa”.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, suy nghĩ một lúc, rồi lại đột nhiên sợ hãi nhìn tôi, vội vàng nói: “Thượng tiên Bích Hoa, tuyệt đối không thể được, ngài mà lấy Nguyên Đan ra, thì sẽ biến mất đấy”.

Tôi cười với Thái Thượng Lão Quân: “Lão Quân lo lắng quá rồi, tôi sao có thể làm những việc ngốc nghếch như thế được cơ chứ”. Rõ ràng là có cách cứu nàng nhưng tôi lại không cứu, việc ngu ngốc như thế sao tôi lại có thể làm được cơ chứ?

Nhưng mà Lão Quân đã nhầm lẫn mất rồi, thời gian tôi hôn mê cũng chỉ hơn hai tháng, đứa bé trong bụng nàng trừ khi là không phải của tôi, không thì sao có thể đã bốn tháng được. Làm sao lại có thể...

A Hoàn nhanh chóng tỉnh lại, nhưng những gì nàng nói đã làm vỡ nát tia hy vọng cuối cùng của tôi. Hóa ra là từ đầu đến giờ, cho dù là Tống Tử Hiên hay là Bích Hoa đi chăng nữa, đại khái là nàng cũng chưa từng thích tôi. Trước khi tôi tháo đai lưng ra tôi chỉ nghĩ, muốn xem phản ứng của A Hoàn khi nhìn thấy hành động này của tôi sẽ như thế nào. Là kinh ngạc, là gương mặt không biểu cảm, hay là giận dữ? Cho dù là có thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không thương tâm, cũng không hy vọng vào điều gì nữa cả. Tiếc rằng, cuối cùng tôi vẫn là đánh giá bản thân quá cao, nỗi đau trong ngực như đang nhắc nhở tôi: nàng, không yêu tôi.

A Hoàn, hãy cho phép tôi trước khi ra đi, một lần cuối cùng, được hôn nàng. Sau này, cũng còn ký ức mà nhớ lại. Ha ha, Bích Hoa, đây cũng chỉ là lấy cớ mà thôi, kết quả của việc lấy Nguyên Đan ra, ngoại trừ việc hôn phi phách tán thì còn gì nữa đâu? Lại còn nói muốn lưu giữ ký ức cho sau này nhớ lại, quả thật là dễ tiện.

Quả thực là dễ tiện.

Chương này chủ yếu để giải thích một số chuyện hiểu lầm giữa Tống Tử Hiên và Phụng Hoàng được tạo thành như thế nào. Có một số chuyện theo

cách nhìn của Phượng Hoàn có thể khiến người đọc không hiểu rõ mọi chuyện, nên mới viết thêm về cách nhìn của Tống Tử Hiền. Còn chuyện cuối cùng Tống Tử Hiền có chết hay không, ta chỉ nói một câu thôi, cho dù có thể nào đi chăng nữa, ta cũng coi như là mẹ đẻ đi?

Ừm, cuối cùng, ta muốn nói mấy câu thay cho nữ chính.

Phượng Hoàn đang dần lớn lên, chắc là mọi người cũng nhìn ra được.

Nhân cách hoàn mỹ được hình thành từ từ, nữ chính lớn lên cũng cần có thời gian.

Học cách yêu, là chuyện vô cùng khó khăn.

Nếu như Tống Tử Hiền không phải là không hiểu rõ mọi chuyện như vậy, cũng không có chấp đến như thế, nếu như Phượng Hoàn cũng không như vậy, thì kết quả giữa bọn họ cũng sẽ khác.

Tống Tử Hiền là một bài học của Phượng Hoàn, học xong, dù sao Phượng Hoàn cũng nên học được chút gì đó.

Cúi đầu, kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 42: Đứa bé mà bản thượng thần toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ, lại bị phụ thân nó chán ghét!

Phòng trống không, nền đất màu than tỏa ra khí lạnh, tôi nhìn chăm chú đoạn sáo đã vỡ vụn trên mặt đất, trong lòng không hiểu sao bỗng hoảng loạn, vội lùi lại phía sau mấy bước. Ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến cho căn phòng dần nhuộm thành một màu cam, mấy con chim sẻ vui vẻ hót vang ngoài cửa, ngẫu nhiên sẽ có vài con bay đến trước cửa sổ, nghiêng đầu ngó vào trong phòng xem xét rồi lại vỗ cánh “phành phạch” bay đi. Ngọn đèn trên bàn chỉ còn lại chút dầu cuối cùng, bắc đèn run lên, cuối cùng cũng tắt, chỉ còn một làn khói mỏng bay lên, gió thổi qua, cũng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Có tiếng Long Tam từ phía sau lưng tôi truyền tới, mang theo mấy phần giận dữ: “Muội thể mà lại trốn, khiến bọn huynh phải đi tìm!”.

Nắng sớm chiếu lên gương mặt huynh ấy, khiến gương mặt trở nên trắng trẻo, cùng với lông mày đang nhướn cao của huynh ấy, và đôi mắt lạnh lùng đang trừng trừng nhìn tôi, quả thật có mấy phần giống với tộc La Sát. Đầu tôi run lên, nở nụ cười lấy lòng Long Tam: “Sao lại là trốn, chẳng qua chỉ là xuống trần dạo chơi mấy ngày thôi, đang nghĩ tới việc trở về đây”.

Long Tam bước mấy bước tiến về phía tôi, giữ lấy cánh tay tôi, quay đầu lại nói với Thái Thượng Lão Quân đang đứng chờ ở cửa: “Chúng ta trở về”.

Thái Thượng Lão Quân lặng lẽ nhìn tôi, gương mặt lộ vẻ khó xử, đứng nguyên ở cửa, không di chuyển. Nếu nói đến chín tầng trời, thần tiên nào tuân thủ quy củ nhất, thì thể nào Thái Thượng Lão Quân cũng xếp đầu. Nếu có tiên hữu nào nhìn thấy tôi, phần lớn là theo thói quen, bước đến chào hỏi, thường hay gọi là một tiếng “Thượng thần”, từ xưa đến nay vẫn luôn thoải mái như thế, chỉ riêng có Thái Thượng Lão Quân thấy tôi, thì chắc chắn sẽ cúi đầu hành lễ, khom lưng, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo đến mức không thể chu đáo hơn được nữa. Tôi vẫn nói Thái Thượng Lão Quân từ xưa đến nay có hơi cổ hủ một chút, cũng không nghĩ ở chung với tôi lâu như thế, còn không dám đối xử với tôi như người thường, nếu bây giờ tôi không lên tiếng, ông ấy chắc cũng không dám làm theo lời Long Tam. Mà bây giờ nếu như tôi dám chống đối lại Long Tam thì trừ khi là tôi chán sống rồi. Tôi thuận theo Long Tam đang kéo tôi đi ra ngoài, nói với Thái Thượng Lão Quân: “Bá Dương bị Long Tam lôi kéo bốn ba nhiều ngày thể này chắc cũng mệt rồi, trở về nghỉ sớm đi”.

Thái Thượng Lão Quân cúi sâu người chào tôi, rồi mới bước nhanh mấy bước đuổi theo kịp Long Tam, gọi mấy lành đến mang chúng tôi quay trở về trời.

Long Tam kéo tôi đi thẳng tới Cung Đầu Suất. Mấy lần tôi há miệng muốn nói, lại bị huynh ấy trừng mắt phải ngậm miệng lại. Đi tới phủ của Lão Quân, cuối cùng thì Long Tam cũng buông tay tôi ra, quay sang nói với Lão Quân: “Xin Thái Thượng Lão Quân xem bệnh cho muội ấy, bây giờ thân thể muội ấy thế nào, có còn chịu được nữa hay không?”.

Tôi ho khan hai tiếng, phát tay nói: “Không cần xem bệnh, bây giờ tôi cảm thấy thân thể thật sự rất tốt”. Đây là lời nói thật, chắc là lâu rồi không được ngủ say như vậy, lúc này khi mới tỉnh dậy, tôi liền cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, thoải mái.

Hai tay Long Tam giữ chặt vai tôi, ấn tôi ngồi xuống ghế, không thèm quan tâm đến những gì tôi nói, chỉ quay đầu nhìn Thái Thượng Lão Quân. Thái

Thượng Lão Quân lại cúi sâu người vái chào tôi, rồi mới cung kính vén tay áo lên xem mạch cho tôi, hơi nhắm mắt lại trầm tư một lúc, nói: “Thân thể của Thượng thần không sao cả, đứa bé trong bụng cũng rất khỏe”.

Tàng đá trong lòng tôi dường như đã nhẹ nhàng rơi xuống, giọng nói vô tình mang theo mấy phần nhẹ nhõm: “Bà Dương nói, đứa bé trong bụng tôi có thể bình an đến lúc sinh ra sao?”.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu.

Long Tam ngạc nhiên vui mừng nói: “A Hoàn đúng là người ngọc có phúc của người ngọc, không lẽ lời nguyện phượng hoàng nhất mạch trên người muội ấy lại thay đổi!”. Nói xong, cẩn thận nhìn tôi một lúc, vui vẻ nói, “Sau này muội có thể còn sống mà nhìn thấy con của mình, quả thật là vô cùng tuyệt vời”.

Tôi cũng vô cùng vui vẻ, vốn tôi đang cân nhắc xem có nên tìm Bà La Già hay không, giao đứa bé cho chàng nuôi nấng, bây giờ xem ra, hoàn toàn có thể cùng chàng nuôi dưỡng đứa bé lớn lên, coi như tâm nguyện bé nhỏ của tôi đã được đáp ứng rồi.

Tôi ở phạm giới đã nhiều ngày, vẫn luôn nghe ngóng hỏi thăm tin tức của chàng. Nghe đồn Ma giới gần đây muốn đến Thiên giới, cùng thương lượng để giải quyết chuyện trụ chống trời. Tôi nghĩ muốn tìm chàng, tiếc là pháp lực toàn thân đã mất hết, chàng lại cách tôi quá xa, tôi vừa phải tìm cách trốn tránh bọn Long Tam để không bị bắt trở về phá thai, lại vừa muốn tìm Bà La Già, quả thật là có chút khó khăn. Bây giờ nếu không cần phải từ bỏ đứa bé, tôi cũng có thể yên tâm ở lại Tiên giới chờ Bà La Già đến.

Cảm giác lừa gạt người khác cũng không tốt chút nào, tôi không muốn làm lại lần nữa. Lần này, tôi phải thẳng thắn nói cho chàng biết: cái tên Hoàn Phụng chỉ là tên giả mà thôi, tên thật của tôi là Phụng Hoàng, là một con phượng hoàng của Tiên tộc.

Quanh Cung Thiên Cơ mây lành bao phủ, sắc màu lộng lẫy. Bước qua cổng vòm, tôi nói cảm ơn với tiểu tiên dẫn đường, một mình tôi bước qua con đường mòn dài, rồi rẽ phải đi vào một cửa ngách, cuối cùng cũng tìm được Thái Ất. Thái Thượng Lão Quân nói Thái Ất tuy đã tỉnh, nhưng đã nhiều năm ở trong tình trạng cứng ngắc, tứ chi vẫn có phần không phối hợp được với nhau. Hạo thiên vì khiến Thái Ất sớm khôi phục, đã đặc biệt xây dựng điện Thanh Trì, lấy nước từ chỗ Văn Thủ Bồ Tát ở Tây Thiên về, đổ vào trong điện Thanh Trì, để Thái Ất ở trong đó ngâm cả ngày.

Chắc là do nước nóng, trong điện Thanh Trì sương mù lan tỏa, trở thành một khoảng trắng xóa. Bên bờ ao có treo rèm sa, bị sương mù nhuộm ướt, dần trở nên trong suốt, gió thổi qua rèm sa bay bay, sương mù từ khe hở từng chút một bay ra ngoài. Tôi ngồi bên bờ ao cách một lớp rèm sa, noi với bóng người mơ hồ ở giữa ao: “Nhiều năm như vậy không gặp huynh, quả thật là rất nhớ huynh”. Tiếng nước trong ao ngừng lại. Tôi hít sâu rồi lại nói: “Thật ra muội cứ nghĩ cả đời này cũng không thể gặp lại được. Huynh nói xem huynh có ngọc hay không, không nên muốn làm anh hùng, mà đem cả nửa cái mạng giao ra, sau này dù có gặp chuyện gì đi nữa, cũng nhất định không được làm như thế nữa”.

Bóng người giữa ao dần dần đi tới bên bờ ao, khuấy động khiến nước chảy “rào rào”. Tôi ghen ngào nói: “Huynh đừng có không nói gì như thế, nói cho muội biết bây giờ thế nào đi, thân thể có khỏe hay không?”.

Qua lớp rèm sa, tôi mơ hồ nhìn thấy có bóng người đang bước tới, nhất quần áo được chuẩn bị sẵn bên bờ ao tùy ý khoác lên người, sau đó bước lại chỗ tôi ngồi, vạch rèm sa ra. Mái tóc đen ướt sũng chảy xuống phía sau lưng, bên hông y bào tùy ý thắt một cái nút, từng mảng ngực trần một lộ ra, chắc là do nhiệt độ, nên hơi nhiễm sắc hồng. Y bào dính vào người, làm lộ rõ thân hình cân đối cao ráo. Chàng hí hóp đôi mắt có chút ướt át vì dính nước lại nhìn tôi, gương mặt cười mà như không. Trái tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực.

Tay giấu trong vạt áo lặng lẽ véo mấy cái vào đùi, đau chết đi được, không phải là mơ. Lúc này lực tay có hơi mạnh, chân đau khiến tôi muốn nhảy dựng lên, nước mắt bỗng dâng lên, tụ trong hốc mắt. Chàng cúi đầu, nâng cằm tôi lên, giọng nói trầm mà khàn: “Đừng khóc, vốn là mỹ nhân, khóc làm bẩn toạ đau lòng”.

Tôi cười “hi” một tiếng, ngừng khóc mà cười: “Bây giờ là lúc nào, lúc chàng còn đi học chắc mồm mép cũng lấu lỉnh lắm đấy nhỉ”. Nói xong, tôi lại cảm thấy hối hận, đôi mắt tôi mà nói cũng chỉ là mấy tháng, nhưng đối với chàng, đã trải qua cả sáu trăm vạn năm rồi.

Quảng thời gian sáu trăm vạn năm dường như không lưu lại chút dấu vết nào trên người chàng hết cả, tôi đưa tay vuốt ve gương mặt chàng, run rẩy nói: “Bà La Già, thiếp có việc nhất định phải nói cho chàng biết”.

Bà La Già chớp chớp mắt, cúi đầu xuống ngửi ngửi ở cổ tôi, lẩm bẩm nói: “Nàng nói đi, tôi nghe”.

Tôi hắng giọng, lùi mấy bước lại phía sau, đứng đối mặt với chàng, nghiêm túc nói: “Việc này vô cùng quan trọng, thiếp không muốn tiếp tục lừa gạt chàng nữa. Thật ra thiếp là Trưởng công chúa của tộc Phụng hoàng, là một trong số mấy vị Thượng thần còn sống sót của Tiên giới, Phụng Hoàng”.

Bà La Già bình tĩnh nhìn tôi một lúc, ánh mắt thay đổi trong nháy mắt. Chàng nhìn tôi như thế, tôi cảm thấy bất an.

Tôi che miệng ho khan một tiếng, lại cố gắng miễn cưỡng cười với chàng, miễn cưỡng trêu chọc mà nói: “Bà La Già, chàng sao lại nhìn thiếp như thế, chàng cảm thấy khó chấp nhận đến thế hay sao?”.

Gương mặt Bà La Già lại thay đổi, nắm lấy cánh tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, cười mà như không nói: “Sao nào, nàng muốn phui sạch, từ nay về sau muốn làm như chúng ta không quen biết?”. Chàng liếc nhìn tôi, rồi tiến lại gần tôi thêm chút nữa, không khí ẩm ướt vây quanh tôi, chàng kéo dài giọng, mang theo mấy phần miễn cưỡng, bắt ngờ thay đổi giọng, “Hả-?”.

Tay tôi run lên, đến cả trái tim tôi cũng run rẩy theo. Yêu nghiệt, sớm nên thu phục chàng mới đúng.

“Cái chuyện như ăn quýt này bản thượng thần không thèm làm, chỉ sợ chàng không dám nhận là chàng biết thiếp mà thôi”. Tôi tỏ ra nghiêm túc, dừng một chút, lấy tay vuốt ve phần bụng đã hơi lộ rõ, giọng nói mang theo mấy phần bất an nói, “Thật ra chàng nói đi, đứa bé trong bụng thiếp, chàng có nhận nó hay không?”.

Bà La Già chép miệng, “chậc chậc” hai tiếng, đi quanh tôi hai vòng, từ phía sau lại gần nói vào tai tôi, giọng nói hơi cao, mang theo vài phần nghi ngờ: “Ồ, sao lại có đứa bé, sao tôi lại không biết gì hết cả?”.

Tôi cảm thấy muốn ngất, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, nhìn đồ đạc cũng thấy không chân thực, giọng nói mang theo mấy phần run rẩy, mấy phần đau thương: “Sao nào, không lẽ chàng thật sự không nhận?”.

Đứa bé mà bản thượng thần toàn tâm toàn sức muốn bảo vệ, lại bị phụ thân nó chán ghét!

Bà La Già cười “ha ha”, không nói gì. Tôi chợt hiểu ra, hung hăng dẫm lên chân Bà La Già một cái, thẹn quá hóa giận nói: “Trò đùa này không vui chút nào cả, tính chàng làm sao thế, sao càng ngày lại càng tệ thế này!”.

Bà La Già ôm chân nhảy mấy bước về phía sau, ảm ức nói: “Ui, tôi nói không thừa nhận thì sao, không phải người quyết định là nàng à? Chỉ cần là hài tử của A Hoàn, cho dù nó có là A Miêu, A Cầu, tôi cũng thừa nhận!”.

Tảng đá lớn trong lòng tôi cuối cùng thì cũng buông xuống được, tôi thở dài nhẹ nhõm. Ngẫm nghĩ, rồi tôi lại cảm thấy có chút không thích hợp: “Cái gì mà A Miêu A Cầu, nó có tên có họ đẳng hoàng, thiếp đã nghĩ rồi, nếu là nam hài thì gọi là Phượng Thủy, nữ hài thì gọi là Phượng Trân”.

Đang nói, giọng nói của Hạo Thiên từ cửa điện Thanh Trì truyền đến: “Ma Quân, tắm xong chưa? Ngọc Đế đã chuẩn bị xong tiệc rượu rồi, đang chờ Ma Quân đến”.

Chưa nói xong, Hạo Thiên đã đi vào đến nơi, nhìn thấy tôi, gương mặt hiện lên nét kinh ngạc. Huynh ấy nhìn vạt áo Bà La Già đang mở rộng, lại nhìn tôi, sau đó lại nhìn Bà La Già, gương mặt biến đổi thất thường. Tôi vuốt vuốt mũi, giải thích: “Vốn là muội muốn tìm Thái Ất, nghe nói huynh ấy ở điện Thanh Trì, muội liền tự đi đến đây, không ngờ là gặp Bà La Già”.

Hạo Thiên bật cười nói: “A Hoàn, không ngờ muội lại có thể đi nhầm đường ở Cung Thiên Cơ của uynh, điện Thanh Trì ở bên kia, muội đi ngược đường rồi”.

Bà La Già giữ chặt tay tôi, nói với Hạo Thiên: “Không đi nhầm không đi nhầm, có thể đi đến chỗ này của tôi, tôi vô cùng vừa lòng”. Sau đó quay đầu lại nhìn tôi cười mà như không. Đời này chuyện mất mặt nhất của bản thượng thần cũng chỉ như thế này mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 43: Tôi cùng với Thái Thượng Lão Quân nói chuyện văt vả như thế, chắc là do có sự khác biệt!

Hạo Thiên lơ đãng liếc nhìn tôi, rồi cười với Bà La Già, hí hửng nói: “Ma Quân đã tắm rửa xong xuôi, thì xin mời theo tôi đi dự tiệc”. Rồi huynh ấy lại nhìn tay Bà La Già đang nắm tay tôi, nói tiếp, “Thượng thần Phượng Hoàn nếu đã ở đây, tôi cũng không cần sai người đi mời nữa, cùng đi luôn thôi”.

Hóa ra, sáng nay Bà La Già mới tới Thiên giới, chủ yếu là để bàn luận về việc hai giới gần đây có những xung đột nhỏ, cố gắng dùng phương pháp hòa giải, đi đúng hướng để giải quyết vấn đề giữa hai giới. Từ khi Thái Vu bị phong ấn, Bà La Già kể vạ cho tới nay, cũng đã trải qua mấy trăm vạn năm, lần này coi như là lần đầu tiên Bà La Già đến Thiên giới. Nhướ Hạng đặc biệt sai người dọn dẹp điện Tây Hoa, để đoàn người của Bà La Già nghỉ tạm, nhưng không ngờ Bà La Già bỏ mặc đám từng từng, một mình đến chỗ này của Hạo Thiên để tắm rửa, với một lý do vô cùng quang minh chính đại: tôn thần Hạo Thiên xem như là thần tiên có làn da đẹp nhất Thiên giới, chắc là do nguồn nước, bồn tọa muốn nhân cơ hội này, hưởng một chút tiên khí của Cung Thiên Cơ.

Hình như chúng tôi đến muộn, các tiên hữu đã tụ tập thành từng nhóm tán gẫu với khí thế ngất trời. Vương Mẫu nương nương muốn làm cho phong cảnh thêm rực rỡ, nên đã đặc biệt ra lệnh cho các Bách Hoa tiên tử đem các loài hoa đang nở rộ đến thả trong Dao Trì, từ xa nhìn thấy, đã thấy các sắc màu rực rỡ. Nhướ Hạng ngồi ở chủ vị trên cao, ngồi bên cạnh là Vương Mẫu mặc một thân y phục vàng kim tung bay trong gió.

Ngài ấy giờ ly rượu hướng tới Bà La Già nói: “Trẫm kính Ma Quân một ly”. Sau đó uống cạn ly rượu, lại tiếp tục nói, “Ma Quân đi đường xa đến chắc cũng cảm thấy mệt mỏi, Trẫm sai người chuẩn bị mấy tiết mục chào đón, để Ma Quân giải trí”. Bà La Già uống một ngụm rượu, đặt ly rượu xuống bàn, rồi cười với Nhướ Hạng. Nhướ Hạng khen: “Tư lượng của Ma Quân thật tốt”.

Bà La Già lại rót một ly rượu, quay sang nhìn Vương Mầu nung nung một lúc, vẻ mặt khó đoán. Trong lòng tôi cảm thấy kinh ngạc. Nhiều năm như vậy, tuy rằng dung mạo của Vương Mầu nung nung cũng có thay đổi mấy phần, nhưng không phải là nhiều, so với dung mạo trên bức tranh của Thái Vu vẫn có vài phần tương tự, Bà La Già nhãn lực rất tốt, chỉ sợ là đã nhận ra mắt rồi. Mầu hậu của mình bây giờ lại trở thành Vương Mầu nung nung của Thiên giới, không biết hiện tại chàng đang nghĩ gì nữa. Bây giờ Vương Mầu nung nung đã không còn ký ức của năm đó nữa, không hề nhớ đã từng có một đứa con trai là Bà La Già, bị Bà La Già nhìn như vậy, thì cảm thấy rất khó hiểu. Cũng may cuối cùng bà ấy cũng vẫn bình tĩnh, cầm ly rượu lên hướng Bà La Già nói: “Lão thân nhìn Ma Quân cảm thấy rất có duyên, trước xin kính một ly”. Cuối cùng Bà La Già cũng thu hồi ánh mắt, cầm ly rượu lên uống.

Thiên Bồng Nguyên soái xoa xoa cái bụng tròn vo của mình, cười ha ha, lớn giọng nói: “Tiểu tướng rất thích tính tình phóng khoáng của Ma Quân đại nhân, đến, tiểu tướng kính Ma Quân đại nhân một ly rượu!”. Có Thiên Bồng mở đầu như thế, các vị tiên gia thay nhau hướng Bà La Già kính rượu, chàng cũng không có thời gian mà nhìn Vương Mầu nung nung chăm chú nữa, trong lòng tôi lại cảm thấy có vài phần yên tâm, nhìn quanh bốn phía, nhưng lại không thấy Thượng tiên Bích Hoa.

Tôi lặng lẽ đi từ vị trí phía trên xuống, đi đến phía sau Thái Thượng Lão Quân, lặng lẽ kéo tay áo ông ấy, thấp giọng nói: “Bá Dương, sao lại không thấy Thượng tiên Bích Hoa, hay là anh ta còn chưa khôi phục lại như bình thường?”. Tôi coi như là đã rời khỏi Thiên giới nhiều ngày, hôm nay là ngày quan trọng, Bích Hoa nếu như không có chuyện gì, thì không thể nào không đến được.

Thái Thượng Lão Quân lấy tay áo che miệng ho khan vài tiếng, nói: “Hóa ra là Thượng thần Phụng Hoàng, tiểu tiên có lễ, thật sự là hạnh ngộ hạnh ngộ, ha ha”.

Sao mới có một lúc thôi, mà tật xấu của Thái Thượng Lão Quân đã lại tái phát rồi. Đầu tôi đau nhức, khoát tay nói: “Không cần đa lễ, hôm nay sợ là tất cả các tiên hữu đều tụ tập ở đây, không có gì là hạnh ngộ hay không hạnh ngộ hết cả, ông chỉ cần nói cho tôi biết, thân thể của Bích Hoa có phải là đã có chuyện gì hay không?”.

Thái Thượng Lão Quân háng giọng, rồi lại ho khan hai tiếng, rồi mới chậm rãi nói: “Thượng tiên Bích Hoa... bị Ngọc Đế phái đi làm chuyện quan trọng rồi”.

Bích Hoa vừa mới tỉnh lại, Nhuế Hạng sao lại không để cho chàng nghỉ ngơi một chút, như vậy không phải là quá đáng hay sao. Tôi giữ chặt Thái Thượng Lão Quân, đang muốn hỏi tí mĩ ông ấy một chút, ông ấy lại nhìn một vòng quanh bốn phía, nhìn thấy Long Tam đang đứng trong góc nói chuyện với Thái Bạch, đồng tử sáng lên, bước nhanh đi đến kéo Long Tam lại, nói một cách khẳng định: “Lúc Ngọc Đế giao nhiệm vụ cho Thượng tiên Bích Hoa, Thái tử Long Tam cũng ở đây, Thượng thần nếu muốn biết chi tiết thì xin hỏi Thái tử Long Tam, tiểu lão nhân lớn tuổi, sự việc diễn ra đã lâu, không nhớ rõ ràng, ha ha...”. Quay đầu lại nói với Long Tam, “Thái tử Long Tam, lúc đó ngài còn khuyên Thượng tiên Bích Hoa nên nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa”.

Tôi nghi ngờ liếc nhìn Long Tam, theo tính cách của huynh ấy, lời này không giống như huynh ấy sẽ nói ra. Mặt khác, nếu như Thái Thượng Lão Quân mà nói đã lớn tuổi rồi, tôi đây như vậy chừng ấy tuổi, chẳng phải là... khụ khụ.

Long Tam hất tay Thái Thượng Lão Quân ra, trừng mắt nhìn ông ấy, sau đó cười ha ha với tôi, nói: “Chuyện này, ừm, đúng thế, ha ha”. Nhìn huynh ấy như vậy có vẻ ngốc nghếch, tôi không nhịn được cũng cười theo. Đúng lúc này, đại sảnh đột ngột yên tĩnh, tiếng cười của chúng tôi lại càng trở nên thu hút sự chú ý hơn. Mọi ánh mắt của các vị tiên gia đều hướng về phía này, khiến tôi cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Tôi nghe thấy giọng Ngọc Đế bình tĩnh nói: “Thượng thần Phụng Hoàng cười vui vẻ như thế, chắc là đồng ý rồi, vậy ngài mai đi cùng Ma Quân đến núi Bất Chu xem đi”.

Tôi không hiểu gì hết, không rõ là chuyện gì đang diễn ra, đang muốn từ chối, lại nghe thấy Bà La Già nói: “Ngọc Đế quả nhiên là hào phóng, vậy ngày mai xin đợi Thượng thần Phụng Hoàng đại giá, đêm nay bốn tọa uống hơi nhiều đang muốn rời đi trước, xin Ngọc Đế không lấy làm phiền lòng”.

Nhuế Hạng bị Bà La Già khen “hào phóng” nên đang vui vẻ, gật đầu đồng ý. Vương Mầu nung nung nhìn Bà La Già đi khỏi, quay đầu nói với tôi: “Thượng thần Phụng Hoàng, Ma Quân mới tới Tiên giới, có nhiều nơi không biết, ngài cần phải để ý cẩn thận, đừng đi đến nơi không nên đến, đi nhầm đường, đi đường vòng hay gì đó, cũng không tốt. Lại bị người ta nói Tiên giới chúng ta không quan tâm đến khách quý, ngài đã nhớ chưa?”.

Tôi chợt hiểu, hóa ra là họ muốn tôi làm hướng dẫn viên du lịch kiêm giám thị Bà La Già. Ngọc Đế cùng Vương Mầu nung nung chắc là không biết quan hệ giữa tôi và Bà La Già, nếu như bọn họ biết đứa bé trong bụng tôi là của chàng, không biết còn có thể bố trí như thế này hay không. Nhưng việc riêng như thế không nên đem ra nói ở nơi như thế này, tôi chỉ đành phải từ chối: “Ngọc Đế minh giám, không phải là tôi không muốn, nhưng để tôi đi thì không thích hợp cho lắm”.

Bàn tay Nhuế Hạng đang cầm ly rượu chợt ngừng lại một chút, gương mặt không vui, rồi cố gắng kìm chế, nén cơn giận xuống, ôn hòa mà nói: “Thượng thần Phụng Hoàng địa vị cao quý, đi cùng với Ma Quân không tính là thất lễ với ngài ấy, vì sao lại không thích hợp?”.

Bởi vì ngài muốn tìm người giám thị chàng, mà tôi với chàng quan hệ lại vô cùng thân thiết, thậm chí tôi còn là mẹ của con của chàng. Tôi đầy bụng khó tâm mà không thể nói ra được, đành phải liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân bị tôi nhìn đến nổi tay run lên, gương mặt biến đổi, đột nhiên dường như là nghĩ ra chuyện gì, gương mặt lại biến đổi. Lòng tôi chợt cảm thấy lạnh, không lẽ ông ấy đoán ra được đứa bé trong bụng tôi là của Bà La Già? Nghĩ rồi lại nghĩ, thật ra chuyện này sớm muộn gì cũng bị mọi người biết được, ông ấy có thể tự đoán được, cũng đỡ mất công tôi phải nói cho ông ấy.

“Khỏi bẩm Ngọc Đế, tiểu tiên đoán rằng, Thượng thần Phụng Hoàng có thể cảm thấy một mình đi cùng Ma Quân thì có phần thất lễ. Nếu không ngại thì ngài để cho Thái tử Long Tam đi cùng tiếp đãi, cũng có thể tiếp ứng cho nhau được”.

Tôi nghĩ thầm: “Lão Quân ông hiểu lắm, tôi không phải là sợ thất lễ, tuy rằng bản thượng thần bình thường không quá chú trọng mọi chuyện, nhưng mà những lễ tiết cơ bản hay gì đó cũng vẫn biết. Nếu như ông có thể nghĩ đến chuyện đẩy Long Tam ra, thì sao không nghĩ cách thuận tiện cứu tôi luôn! Rốt cuộc là ông đoán được, hay là không đoán được?”

Tiếc là, tôi chỉ có thể yên lặng đứng đó, đem những lời này nuốt vào trong bụng.

Long Tam nghe Thái Thượng Lão Quân nhắc tới mình, cũng không chối từ, hai người dường như vô cùng ăn ý: “Ngao Bính nguyện ý đi cùng hộ tống Thượng thần Phụng Hoàn”.

Giương mặt Nhuế Hạng lộ vẻ khó hiểu, ánh mắt biến đổi, dường như hiểu ra chuyện gì. Nhìn lướt qua Thái Thượng Lão Quân, lại nhìn lướt qua Long Tam, cuối cùng chậm rãi nói: “Nếu như thế, để hai người các vị tiếp đón khách đi”.

Long Tam vui vẻ đồng ý. Tôi vừa tủi thân vừa đồng ý.

Thái Thượng Lão Quân an ủi tôi nói: “Thượng thần Phụng Hoàn, tiểu tiên có thể hiểu được tâm tư muốn nhanh chóng đi tìm Thượng tiên Bích Hoa của ngài, nhưng mà việc đi cùng Ma Quân có liên quan đến mối tương giao giữa hai giới Tiên – Ma, Thượng thần nên để Thượng tiên Bích Hoa sang một bên đã, chờ việc này xong rồi đi tìm cũng không muộn”.

Tôi nghiêm túc nói: “Bá Dương lo lắng quá rồi, tôi nói muốn đi tìm Bích Hoa lúc nào?”.

Thái Thượng Lão Quân tỏ ra hiểu ý nói: “Tâm ý của Thượng thần sao tiểu tiên lại không hiểu, có điều Thượng thần đã nói không đi tìm Thượng tiên Bích Hoa, thì chắc sẽ không đi tìm. Thượng thần Phụng Hoàn tức trí đa mưu, như vậy cùng Ma Quân đi núi Bất Chu sẽ không xảy ra rắc rối gì hết, quyết định này của Ngọc Đế thật là sáng suốt”.

Tôi nhần rồi lại nhần, cuối cùng cũng quyết định ngậm miệng lại.

Quả nhiên, người với người cũng có nhiều dạng khác nhau, gần đây Tiên giới có một từ mới đang phổ biến – sự khác biệt. Ta cùng với Thái Thượng Lão Quân nói chuyện vớ vẩn như thế, chắc là do có sự khác biệt!

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 44: Nói cho cùng, Thái Vu là người sống vì tình

Tối qua, sau khi kết thúc yến tiệc tôi từng đi qua điện Tây Hoa tìm Bà La Già định bàn bạc một chút việc riêng, dù sao thì bụng của bản thượng thần bây giờ cũng càng lúc càng lớn, cũng nên tìm cho bé con một người cha danh chính ngôn thuận trước thời điểm bé con sinh ra có đúng hay không. Tiếc là hạ nhân ở điện Tây Hoa lại nói với tôi: đêm nay Ma Quân uống hơi quá chén, bây giờ đã ngủ rồi, không tiếp khách.

Tôi ngẫm nghĩ, dù sao việc này cũng không vội vàng được trong lúc nhất thời, sau này nói cũng thế cả thôi, vì thế tôi quay trở về. Theo ấn tượng của bản thượng thần, tuy là bình thường Bà La Già khá dễ dãi, nhưng nhân phẩm của chàng thực ra lại rất tốt, cũng không đến mức ăn quỵt. Ha ha, nếu chàng tính ăn quỵt thì cùng lắm là bản thượng thần tóm chàng đem lại đây, học theo phương pháp trong các vở kịch, đem chàng trói lại treo lên rồi hung hăng đánh cho chàng mấy cái.Ồ, nghĩ đến cảnh này, tôi lại cảm thấy vô cùng hứng thú.

Chắc là bởi vì tối hôm qua trời mới mưa, nên hôm nay bầu trời trong xanh không một gợn mây, từ xa nhìn chỉ thấy một mảnh màu xanh ngọc, bầu trời không có gió cũng không có mây, trên không trung cao cao chỉ có cảnh sắc xinh đẹp động lòng người.

Mặc dù lúc bản thượng thần ở Ma giới, đối với sự lêu lẹt của Bà La Già cũng đã sớm có hiểu biết, nhưng hôm nay khi nhìn thấy chàng vẫn không tránh khỏi bị hù dọa. Tối hôm qua xem như là trường hợp trang trọng, chàng ăn mặc sang trọng thì cũng là bình thường, nhưng rõ ràng hôm nay là ngày bình thường, mà chàng ăn mặc còn giống phượng hoàng hơn cả con phượng hoàng chính thống là tôi đây, đúng là một con phượng hoàng trông long lanh xinh đẹp, từ xa nhìn lại, chỉ thấy sáng rực rỡ đến đau cả mắt.

Chàng hôm nay vẫn mặc một chiếc áo choàng màu đen giống như hôm qua, nhưng vạt áo được mở rộng, lại làm bằng chất liệu mỏng manh trong suốt, làm lộ ra một phần ngực chàng. Lưng đeo một cái đai ngọc, trên đó có khảm toàn bảo thạch hồng hồng xanh xanh, rồi dùng vàng bọc bên ngoài, trông đến là nặng. Mái tóc đen chưa được búi, bay tứ tung trên bờ vai, có mấy sợi còn phất ngang qua trán, tung bay trong gió.

Tôi rời mắt khỏi chuỗi vòng đầy trân châu bảo thạch trên cổ của Bà La Già, chớp chớp mắt cho khỏi hoa mắt, cố gắng tỏ ra là mình đang làm việc công, cười nói: “Ma Quân quả là nhìn xa trông rộng, biết hôm nay trời nóng, nên ăn mặc mát mẻ như thế”.

Chàng đem trần châu bảo thạch được giấu trong Tầng Bảo Các ra đeo hết cả lên người thể này, cũng không sợ chết vì nặng hay sao.

Bà La Già nâng tay lên, ống tay áo trượt xuống dưới, làm cho chiếc nhẫn đang đeo trên tay tỏa sáng lấp lánh. Khóe miệng chàng hơi cong lên với tôi, lông mày nhíu lên, thấp giọng hỏi: “Ồ, tôi mặc như thế này A Hoàn có thích hay không, hả~?”.

Tôi ho khan hai tiếng, quay đầu liếc nhìn Long Tam bên cạnh, nghiêm trang nói: “Ma Quân đại nhân cảm thấy tốt là được rồi”.

Long Tam vẫn chưa biết quan hệ giữa tôi với Bà La Già, gương mặt lộ vẻ tức giận, ôn hòa nói với Bà La Già: “Nghe đồn người của Ma giới không kìm chế được hành vi của mình, hôm nay mới thấy, lời đồn quả thật không sai”.

Bà La Già làm như không nghe thấy gì, chớp chớp mắt, như nhỏ ra mấy giọt nước mắt, tủi thân nói: “Hôm nay bản tọa mặc như thế này là để cho A Hoàn xem, A Hoàn có thích hay không?”.

Ta đờ người. Vừa rồi bản thượng thần đã nói sai rồi, chàng không phải là con phượng hoàng trống, dáng vẻ này, rõ ràng là có vài phần giống với hồ ly Từ Tô, e là đây là con hồ ly từ trong hang chạy đến đây làm loạn đi.

Long Tam nổi giận, hừ lạnh một tiếng, nói: “Xin Ma Quân giữ tự trọng một chút, Thượng thần Phượng Hoàng địa vị tôn quý, không giống với yêu nữ ở Ma giới”.

Tôi nhìn Bà La Già, ôi, không bằng tìm ngày sớm nói sự thật ra đi, nếu không thì không biết còn âm ỉ đến mức nào nữa đây.

Bà La Già nhàm chán nói: “Bản tọa rất tự trọng, không thể tự trọng hơn được nữa. Hơn nữa...”. Chàng cố ý dừng lại một chút, tiến đến bên tôi nhẹ nhàng nói, “Dùng vị trí Ma Hậu đổi lấy vị trí hiện tại của nàng, không tính là thiệt thòi đấy chứ?”.

Long Tam thấy Bà La Già như thế, lại càng tỏ ra tức giận hơn.

Tôi vội vã tránh nhóm thị vệ ở phía sau, nói nhỏ với Long Tam: “Huynh đừng có tức giận, thật ra có chuyện này muội muốn nói cho huynh biết, cho tới lúc này mọi chuyện diễn ra cứ vội vã, hơn nữa mọi chuyện cũng chưa có chắc chắn, cho nên vẫn chưa nói. Hôm nay nếu mọi chuyện đã như vậy, không bằng nói trước cho huynh biết”.

Long Tam quay đầu nhìn tôi đầy nghi ngờ.

Tôi háng giọng, gương mặt đỏ lên: “Thật ra muội tính thành thân với Bà La Già”.

Mắt Long Tam mở to nhìn tôi, bước chân ngừng lại.

Tôi kéo huynh ấy tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Lúc trước khi đi tìm Sĩ Mị Chung muội đã quen Bà La Già, đưa bé trong bụng muội, theo đạo lý thì phải gọi Bà La Già là “cha””.

Long Tam hít một hơi lạnh, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ không phải là của Bích Hoa?”.

Tôi hoang mang hỏi lại: “Sao lại liên quan tới Bích Hoa?”.

Long Tam có vẻ hốt hoảng, gương mặt biến đổi, dường như thương tiếc, dường như đồng cảm, dường như không hiểu nổi. Cuối cùng cũng vẫn lắc đầu, nói với tôi: “Tin này làm huynh quá ngạc nhiên, huynh phải quay về tiêu hóa tin tức này đã”. Sau đó hốt hoảng bỏ đi.

Tôi nhìn bóng dáng Long Tam đang ngày càng rời xa, quay sang cười gượng với Bà La Già.

Bà La Già không để tâm, còn xem thị vệ xung quanh như không khí, bước mấy bước đến gần tôi, gương mặt vui vẻ nói: “Ồ, A Hoàn, bây giờ chỉ còn lại nàng với tôi thôi”.

Tôi bình thản không để ý.

Bà La Già tiếp tục nói: “Nghe nói núi Bất Chu vốn là vùng hoang vu, không có gì thú vị hết cả, không bằng chúng ta đi thăm thú chỗ khác đi”.

Chủ tử cầm đầu bỏ mặc nhiệm vụ, người tiếp khách là tôi đương nhiên là không có ý kiến gì rồi.

“Chàng muốn đi đâu?”.

Bà La Già cười, cầm lấy tay tôi, thấp giọng nói: “Ta nghe nói nhà A Hoàn ở trên núi Tê Ngô, không biết hôm nay nhạc phụ đại nhân có ở nhà hay không, tôi dù có là con dâu xấu thì cũng nên sớm gặp cha mẹ chồng chứ?”.

Tôi đỏ mặt, nếu sớm đưa chàng đi gặp phụ thân tôi như thế này, tôi cảm thấy hơi lo lắng. Hơn nữa, khụ khụ, tôi còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng mọi chuyện, nếu gặp Ngọc Anh cô cô thì không sao, chứ nếu mà gặp phụ thân ấy thì, theo như tính tình của Bà La Già, nhất định là có thể moi ra mấy chuyện thường ngày của tôi từ trong miệng cha ra, như vậy thì hình tượng vĩ đại của bản thượng thần cũng đi tong.

Tôi lùi mấy bước về phía sau, tạo thành khoảng cách với Bà La Già, cố gắng đối mặt với chàng, cố gắng tỏ ra nghiêm túc, nói: “Chuyện này không thể qua loa được, cần phải chuẩn bị cẩn thận”.

Bà La Già không buông tha dễ dàng như thế, tiếp tục nói: “Tôi đã quyết định đi, tức là đã chuẩn bị kỹ càng rồi”.

Tôi vẫn giữ gương mặt nghiêm túc như cũ, không nhanh không chậm nói: “Bà bác cẩn thận lại đã”.

Ánh mắt Bà La Già chợt lóe lên, đột nhiên cười với tôi, đến cả chân mày cũng mang mấy phần ý cười: “A Hoàn, hôm nay tôi đúng là muốn đi gặp nhạc phụ đại nhân, không phải là nằng giầu ai ở trong nhà, không muốn tôi thấy đấy chứ”. Đúng là phụ thân của bản thượng thần không thể dễ dàng để cho chàng gặp như vậy được. Tôi im lặng không nói, nhìn xung quanh. Gương mặt Bà La Già lộ ra vẻ thất vọng, buông tay tôi ra, quay lưng về phía tôi, giận dữ nói: “Được rồi, nếu như A Hoàn không muốn thì thôi”.

Chắc do giọng nói của chàng quá mức buồn bã, nên tôi cảm thấy hơi áy náy: “Chúng ta đi chỗ khác dạo chơi, thì cũng giống như thế thôi mà”.

Bà La Già quay người, gương mặt lộ vẻ mong ngóng, chàng khẽ hạ mi mắt, nhìn chăm chú vào mắt tôi, bi thương nói: “Phụ Quân của tôi năm đó bị phong ấn dưới chân núi Cửu Nghi, nếu có thể, tôi thật sự muốn đi xem”.

Đề núi Cửu Nghi trấn áp Thái Vu, Hạo Thiên từng ra lệnh không để bất kỳ ai chưa được cho phép lại gần, còn sai Thần tướng quanh năm ở chân núi bảo vệ. Theo lý, thì Bà La Già không được đi vào trong đó.

“Núi Cửu Nghi là cấm địa, thiếp thấy vẫn nên là...”.

Bà La Già gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, ánh mắt âm trầm không tránh khỏi thờ dài một hơi, rồi lại lập tức miễn cưỡng cười với tôi, tỏ ra thoải mái nói: “Không sao đâu, tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi, không đi cũng không sao”.

Trong lòng tôi cảm thấy đau đớn, chàng đã mấy trăm vạn năm không gặp Thái Vu, đương nhiên là nhớ nhung rồi. Khi xưa lúc tôi nhớ đến a nương, tôi còn có thể nủ lấy phụ thân mà trò chuyện, nói hết ra tâm sự trong lòng, nhưng chàng thì lại một mình đơn độc ở Ma giới, tôi lại không có ở bên cạnh chàng, e là ngay đến người ở bên cạnh để trò chuyện cũng chẳng có. Nếu tôi đề nghị đi thì lại khác, có tôi đi cùng chàng, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tôi khẽ cắn môi, nói: “Thật ra nếu như muốn đến đấy cũng không phải là không được, nhưng những thị vệ này thì tuyệt đối không thể đem theo được”.

Bà La Già ngạc nhiên vui mừng hỏi: “Có thể đi thật chứ?”. Rồi lại lộ vẻ hơi thất vọng, cẩn thận hỏi, “Nếu thật không thể đi được, thì thôi, nếu như nàng đưa tôi đi vào, sợ là Ngọc Đế mà biết sẽ trách tội nàng”.

Lòng tôi mềm nhũn, cảm thấy vô cùng âm áp: “Không sao, Thần tướng trông giữ núi là người của tộc Phượng hoàng của thiếp”.

Tôi cùng với Bà La Già bay đến chân núi Cửu Nghi, nói với Thần tướng trông giữ núi: “Chúng tôi đi lên nhìn một lúc, sẽ xuống ngay”.

Thần tướng trông giữ núi thấy tôi, không nói gì mà tránh ra.

Cả quãng đường đi Bà La Già im lặng không nói gì, tôi an ủi chàng: “Chàng cũng đừng quá đau lòng, ít nhất thì Ma Quân Thái Vu đến nay vẫn sống rất tốt”.

Bà La Già quay đầu liếc nhìn tôi, rồi lại cúi đầu, thấp giọng nói: “A Hoàn không cần an ủi tôi, Phụ Quân trời sinh tính tình tùy ý, bị trấn áp mấy trăm vạn năm như thế, e là so với chết còn khổ sở hơn”.

Tôi yên lặng không nói. Nếu thật sự phải luận thị phi đúng sai của trận chiến Tiên – Ma năm đó, thật ra cũng rất khó nói. Lúc trước tôi không biết rõ nguyên nhân, nhưng sau khi nhìn thấy bức tranh trong tay Thái Vu, tôi mới hiểu.

Nói cho cùng, Thái Vu là người sống vì tình.

Năm đó, Thái Vu đột ngột chạy đến Tiên giới nói với các vị tiên gia muốn lấy Thần nữ Côn Luân là Dao Quang làm vợ. Lúc đó Dao Quang với Nhuế Hạng đã thành thân nhiều năm, con cũng đã có, tuy là Nhuế Hạng lúc bấy giờ mới chỉ là một tiểu tướng quân, nhưng địa vị của Dao Quang ở Côn Luân rất cao, đương nhiên là không thể bỏ nhẹ được rồi. Toàn bộ phái Côn Luân tất nhiên là không đáp ứng, Nhuế Hạng cũng vô cùng tức giận.

Tiên giới phái sứ giả đi hỏi nguyên nhân, cũng không ngờ sứ giả lại tức giận mà trở về nói: “Thái Vu nói “bồn tọa đón dâu, muốn thành thân với ai, không đến lượt người hỏi””.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, Thái Vu tất nhiên là không thể nói rõ nguyên nhân ra được. Dao Quang lúc ấy đã trở thành thê tử của Nhuế Hạng, nếu như để lộ ra đoạn tình sử năm xưa, thì thanh danh của Dao Quang cũng mất hết. Có điều tính tình của Thái Vu quả thật là quá hồ hững, chỉ nói có một câu, thế mà lại thành đại chiến Tiên – Ma, coi như là một lần ngốc nghếch đi.

Bà La Già chỉ vào một chỗ hỏi tôi: “Nơi đó sao không có lấy một ngọn cỏ mọc, không lẽ là có trận pháp?”.

Tôi gạt đầu: “Mất trận phong ấn của Thượng thần Đông Hạo năm đó ở chỗ này”.

Bà La Già trầm tư gạt đầu.

“Năm đó Ma Quân Thái Vu vì sao xuất chiến, chàng có biết?”. Theo tính tình Thái Vu mà nói, e là đến cả Bà La Già cũng sẽ không nói.

Quả nhiên, Bà La Già trầm tư nói: “Phụ Quân chỉ nói Tiên giới đã đoạt mất Ma giới chỉ bảo, ông ấy bị bắt buộc, cho dù có là tranh cướp, cũng phải đem về”.

Ma giới chỉ bảo, ừm, đối với Thái Vu mà nói, thì cũng không xem như là nói dối.

“Bà La Già, hai giới Tiên – Ma sau trận chiến ấy vẫn luôn đối địch với nhau, chẳng có từng nghĩ tới, bỏ qua cho nhau sẽ tốt hơn không?”. Tôi dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nói, “Nếu cứ tiếp tục đối co như vậy, chuyện của chàng và thiếp e là không thể... Nếu như sau này lại xảy ra chiến tranh lần nữa, ở trên chiến trường, chàng gặp thiếp, sẽ như thế nào?”.

Bà La Già cười, vuốt ve bả vai tôi: “Tôi sẽ không để cho chuyện này xảy ra đâu. Đợi sau khi chuyện này kết thúc, hai giới Tiên – Ma chắc sẽ không xảy ra chiến tranh nữa đâu”.

Chàng nói rất mơ hồ, nhưng tôi lại tình nguyện tin tưởng chàng.

“Đợi hôm nay trở về rồi, chúng ta đi gặp Ngọc Đế nói chuyện, sớm thành thân đi”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 45: A Hoàn ngọc muốn chết, tôi mới không cần lấy muội ấy làm vợ!

Lúc trở lại Tiên giới cũng đã là chạng vạng, Ngọc Đế đang ở trong phòng nhỏ phía sau điện Lăng Tiêu. Tiểu tiên đồng trông cửa nói thầm với tôi: “Vừa rồi hình như Vương Mẫu nương nương có tranh cãi gì đó với Bệ hạ, Thượng thần lúc nói chuyện với Bệ hạ cần phải cẩn thận một chút”.

Từ trước tới nay da mặt Nhuế Hạng vốn mỏng, hôm nay sao lại không để ý gì cả mà đi tranh cãi với Vương Mẫu nương nương cơ chứ, không sợ đánh mất mặt mũi hay sao, việc này dù sao cũng có chút kỳ quái. Tôi nghĩ một chút, như vậy là tâm trạng của Nhuế Hạng bây giờ không tốt, không nên rước phiền toái vào người làm gì.

Thấp giọng nói mấy câu cảm tạ tiên đồng, tôi kéo tay Bà La Già muốn quay về, thì nghe thấy giọng nói của Nhuế Hạng từ trong phòng truyền ra: “Phượng Hoàn ở bên ngoài? Đã đến đây rồi, đi vào một lúc đi”.

Tôi nhúm mày, có chút không tình nguyện.

Bà La Già an ủi tôi: “Nàng đừng quá lo lắng, tuy là ngài ấy tính tình có hơi nhỏ nhen một chút, nhưng gặp chính sự vẫn là người biết phân biệt đúng sai, hơn nữa còn có tôi ở đây mà. Sớm làm rõ chuyện này một chút, tôi cũng an tâm. Tôi chờ không được nữa rồi”.

Tiểu tiên đồng dẫn chúng tôi từ bên ngoài vào trong phòng, Bà La Già kéo tôi đi nhanh về phía trước. Tôi bị chàng kéo đi nhanh nên đuổi theo ở phía sau chàng, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào: “Chàng đi chậm lại một chút, ngài ấy ở bên trong chờ chứ có đi đâu đâu, không vội vã trong nhất thời”. Lúc này Bà La Già mới đi chậm lại một chút, nhưng tay chàng vẫn nắm chặt tay tôi.

Trong căn phòng có đốt hương long não, chắc là vừa mới đốt, nên mùi hương không quá nồng. Giữa phòng có đặt hai cốc trà, đã lạnh, không tỏa ra chút hơi ấm nào. Tiểu tiên đồng bẩm báo xong, đã được cho phép lui ra.

Tôi vội vã hành lễ, Bà La Già xem như ngang vai vế với Nhuế Hạng, nên chỉ đứng yên ở bên cạnh tôi. Nhuế Hạng ngồi cạnh bàn, ánh mắt chăm chú nhìn vào khoảng không nơi chén trà trong tay, phát tay, ý bảo tôi không cần để ý đến mấy thứ nghi lễ rườm rà phiền phức đó. Lông mày ngài chùng xuống, vai cũng chùng xuống, cả người chìm sâu trong sự chán nản. Tôi lặng lẽ véo tay Bà La Già.

Bà La Già lập tức đứng thẳng người, ra vẻ đứng đắn nghiêm túc, nói: “Ngọc Đế, hôm nay bốn tọa đến, thật ra là muốn cầu ngài một món bảo bối”.

Cuối cùng Nhuế Hạng cũng tỉnh táo lại từ trong cơn hoảng hốt, hơi ngồi thẳng dậy, rồi lại mời Bà La Già ngồi xuống, nghiêng mặt, khẽ cười nói: “Ai chẳng biết Ma Quân ngài giấu ngàn vạn bảo bối trong Tầng Bảo Các, những tục vật bình thường là không lọt được vào mắt ngài, không biết chỗ tôi có thứ đồ gì gặp vận khí đến thế, lại có thể lọt vào mắt xanh của ngài”.

Tôi ho khan hai tiếng.

Bà La Già nói: “Bốn tọa thấy Thượng thần Phượng Hoàn không tệ, muốn đem về cưới làm vợ, không biết Ngọc Đế có chấp thuận hay không?”.

Nhuế Hạng hé mắt nhìn tôi. Tôi chỉ cảm thấy có hai luồng ánh mắt lạnh lẽo cứ bám lấy người tôi, khiến cho tay chân tôi hoàn toàn tê liệt.

Trầm tư một lúc, Nhuế Hạng đột nhiên cười vui vẻ: “Ma Quân đang nói đùa rồi, chỉ cần Thượng thần Phượng Hoàng đồng ý, Trẫm đương nhiên là vui vẻ tán thành rồi”.

Tôi vui vẻ.

“Không thể ngờ được cuối cùng A Hoàn cũng gả ra ngoài, trong lòng Trẫm vô cùng vui vẻ, thật sự vui vẻ”. Nhuế Hạng dừng lại một chút, cười mà như không liếc nhìn tôi, rồi trêu chọc Bà La Già, “Quả nhiên là Ma Quân có sức quyến rũ hơn người, mới chỉ đi cùng đến núi Bất Chu có một lần mà đã trời được trái tim của Thượng thần Phượng Hoàng của chúng tôi, sức quyến rũ như thế, Trẫm vô cùng hâm mộ”.

Bà La Già cười cười.

Nhuế Hạng nói tiếp: “Hôm nay người của Ma giới đã đi xem núi Bất Chu, có tìm hiểu được gì không?”.

Bà La Già thần nhiên nói: “Không có gì, nếu A Hoàn gả cho tôi, hai giới Tiên – Ma chúng ta đâu còn phân biệt nữa, chuyện ở núi Bất Chu đâu có gì đáng nói”.

Nhuế Hạng cười ha ha, cao giọng nói: “Ma Quân đúng là người thẳng thắn, thảo nào có thể chinh phục được trái tim của Thượng thần Phượng Hoàng, đến cả Trẫm sau khi nói chuyện với ngài xong, trái tim cũng muốn đập nhanh hơn mấy nhịp”. Ngài ấy đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, “Người đâu, chuẩn bị bút mực”.

Lúc ra khỏi phòng, bầu trời đang được bao bọc bởi một lớp ánh nắng chiều muộn màu đỏ vàng, gió đêm ẩm áp dễ chịu, thoang thoang trong đó có lẫn mùi sen nhàn nhạt.

Tôi dừng chân, nói với Bà La Già: “Chàng cứ thế mà ký hiệp ước, không phải là quá vội vã hay sao, dù sao chàng cũng đã đi qua núi Bất Chu đâu”.

Bà La Già kéo tay tôi, nói: “Không sao cả, chỉ cần A Hoàn vui vẻ là tốt rồi”.

Ánh mắt chàng dưới ánh nắng chiều lại càng trở nên vô cùng sâu xa, nhìn không thấy đáy.

Tôi mím môi, lật tay cầm tay chàng, giống như đang nắm lấy nửa đời sau của mình vậy.

“Ba ngày sau thế nào?”.

Tôi ngần ngại, không hiểu ý chàng.

Bà La Già thấp giọng cười cười, giải thích: “Tôi không chờ được, không bằng ba ngày sau làm hi yến đi”.

Trong lòng tôi thầm vui vẻ, nhưng bên ngoài cổ tỏ ra lạnh nhạt nói: “Cũng được”.

Bà La Già mở miệng muốn nói, trong lòng tôi lại cảm thấy bối rối, ngượng ngùng.

“Việc này chàng tính toán rồi làm đi, thiếp không có ý kiến gì đâu”. Tôi ho khan hai tiếng, “Thiếp còn có việc, đi trước đây, chàng cũng nghỉ ngơi cho sớm đi”.

Không thể ngờ được bản thượng thần lớn tuổi như vậy, hôm nay lại xấu hổ như thế, trong lòng thầm nhủ mau trốn đi thì hơn.

Cung Thiên Cơ.

Lúc tôi tìm thấy Thái Ất, huynh ấy đang ngồi trên đám cỏ bên cạnh đình nghỉ mát nhỏ ở phía tây của Cung Thiên Cơ.

Xung quanh đình hoa cỏ mọc dày, xanh biếc một mảnh trời, gần đó có một cây tử đằng quấn quanh cột đình mà leo lên, tỏa ra một mảnh xanh lục trên nóc đình, giống như một cái ô vậy.

Chắc do vừa tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, thân hình huynh ấy có vẻ rất gầy yếu, cổ tay cũng mỏng manh đến đáng kinh ngạc. Mái tóc đen xõa tung sau lưng, giống như cánh bướm đang dang rộng, giống như đang muốn bay lên. Tôi ngồi xuống bên cạnh huynh ấy, nhìn lên bầu trời tối đen như mực trên đầu, nhẹ giọng nói: “Đã lâu như thế, còn có thể gặp lại huynh thật là tốt”.

Thái Ất đưa tay ra chạm vào đỉnh đầu tôi: “Huynh mới nghe nói, Ma Quân cầu hôn muội?”.

Không thể ngờ được tin tức lại lan truyền nhanh đến thế, tôi đỏ mặt, gật đầu.

Thái Ất nằm xuống, miệng ngậm một cây cỏ đuôi chó, giọng nói mơ hồ: “Ngủ lâu như thế, lúc tỉnh dậy mọi thứ đều đã thay đổi, đến ngay cả A Hoàn trước kia chỉ biết đi theo sau huynh cũng sắp lấy chồng”.

Tôi cũng nằm xuống theo huynh ấy, cỏ dưới người rất mềm mại, chạm vào tai, cảm thấy hơi ngứa. “Mọi thứ luôn luôn thay đổi. Mọi người vẫn nói đến

chuyện vĩnh hằng gì đó, thật ra chỉ là thay đổi rất chậm mà thôi”.

Thái Ất quay đầu liếc nhìn tôi, rồi lại quay lại nhìn bầu trời, giọng nói lúc ẩn lúc hiện: “Chắc là huynh già rồi, nghĩ muốn thời gian dừng lại ở quá khứ”. Dừng lại một chút, vừa cười vừa nói, “Muội chọn lựa mấy trăm vạn năm, cuối cùng chọn Bà La Già, huynh không biết người này, không biết anh ta là người như thế nào?”.

Tôi cười nói: “Huynh sẽ gặp thôi mà, hôn lễ tổ chức vào ba ngày sau muội sẽ giữ chỗ tốt cho huynh”.

Thái Ất dừng lại một chút, một lúc lâu sau mới giật mình hỏi: “Ba ngày sau?”.

Tôi gật đầu.

Thái Ất cười: “Thật là một ngày đặc biệt”.

Tôi nói: “Thời gian là chàng chọn lựa, cho dù có là ngày nào đi chăng nữa, với muội mà nói đó đều là ngày đặc biệt, ha ha”.

“A Hoàn, muội thật lòng thích anh ta?”.

Tôi cảm thấy câu hỏi của Thái Ất có gì đó kỳ lạ, nếu như không thích, sao lại thành thân?

“Chắc là thích, về phương diện này muội khá là ngốc mà”. Thái Ất ngồi xuống, quay lưng về phía tôi, “Về sớm nghỉ ngơi đi, cho dù có thế nào đi nữa, huynh cũng chúc muội hạnh phúc”.

Bóng dáng huynh ấy càng lúc càng xa, cuối cùng cũng biến mất bên trong một mảng hoa cỏ.

Bầu trời đêm càng lúc càng đen.

Trong đêm đó tôi nhận được thư của Long Tam gửi đến.

Tôi đặt long lân ở trong nước, hình ảnh của Long Tam hiện lên, huynh ấy chắc chắn là vô cùng tức giận, dùng cán quạt chĩa vào người tôi, gương mặt giận dữ: “A Hoàn, muội không phải là bằng hữu của huynh, chuyện lớn như vậy, cũng không thèm nói cho huynh biết trước! Cái gã Bà La Già kia có gì tốt, muội sao lại cứ mơ mơ hồ hồ mà gả qua đó như thế, bị che mờ mắt à! Còn có còn có, chuyện sáng hôm nay muội nói với huynh khiến huynh trở về mà cứ nghĩ mãi, làm sao có thể lấy mượn được Si Mị Chung từ trong tay anh ta được?”.

Long Tam tỏ ra vô cùng đau lòng: “Không thể nào chỉ vì cho muội mượn Si Mị Chung muội liền hồ đồ mà gả qua đó, muội nghĩ lại mà xem, bao nhiêu bảo bối của Long Cung của huynh bị muội cướp mất, sao muội không nghĩ đến chuyện làm Long Thái tử phi”, huynh ấy dừng lại một chút, mắt mở to hơn nữa, đột nhiên nói liên tục, “Không phải không phải, huynh nói sai rồi, muội tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện làm Long Thái tử phi, khụ khụ...”.

Tôi còn nhớ trước đây, từng có người nói đùa tôi phải gả cho Tiểu Long Tam, lúc ấy Tiểu Long Tam lùi mấy bước về phía sau, chán ghét nhìn tôi, mặt mũi nhăn nhó hết cả lại: “A Hoàn ngốc muốn chết, tôi mới không cần lấy muội ấy làm vợ!”.

Tôi không nhịn được mà cười thành tiếng.

Long Tam nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Rượu mừng ba ngày sau huynh nhất định sẽ đến uống, nhưng mà lúc ấy muội phải nhớ đem mọi chuyện nói rõ cho huynh, đừng có mà lừa huynh đấy!”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 46: Giông tố trước bão

Theo như Ti Mệnh Thần Quân nói, tôi và Bà La Già mấy ngày này không nên gặp nhau, trước hôn lễ nên tránh gặp mặt, để cầu may mắn, cho nên, đã mấy ngày rồi tôi vẫn luôn ở trong phủ, khiến tôi cảm thấy hơi nhàm chán. Có điều cuộc sống trên Tiên giới từ trước tới giờ vẫn luôn nhàm chán, các vị tiên hữu chắc là cũng cảm thấy vô cùng buồn tẻ, nên khi bọn họ nghe nói hôn sự của bản thượng thần sắp diễn ra thì rất vui vẻ, chỉ hận không thể thay tôi xử lý công việc. Theo như Ngọc Đế nói thì: “Nếu như không biết thì còn tưởng là khuê nữ nhà họ gả đi cơ đấy”. Ha ha, ngài ấy là đang ghen tị, bản thượng thần đã khiến ngài ấy hâm mộ rồi.

Ngày diễn ra hôn lễ, tôi thay giá y, ngồi ở trong phòng chờ Bà La Già đến đón. Phụ thân cùng Ngọc Anh cô cô hiếm khi thấy ngồi cùng với nhau giờ lại đang ngồi bên cạnh bàn, cùng với tôi.

Ngọc Anh cô cô nâng tay áo lên, dùng vạt áo lau đi nước mắt ở khóe mắt, cười nói: “Cô cô đợi chừng ấy năm, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy A Hoàn xuất giá, nếu như tiểu thư mà biết, cũng sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ”.

Lúc trước a nương luôn lo lắng tôi ngốc nghếch, đã hơn một lần chỉ vào chóp mũi của tôi mà rầu rĩ, làm nhảm lo âu cả đời này không gả được tôi đi đâu, mỗi lúc như thế, phụ thân luôn đập bàn, nhướn mày, trợn mắt, to mồm nói, khuê nữ của tôi cho dù có ngốc như heo, lão tử cũng có thể tìm được một con heo đực đến lấy nàng.

Lúc đó tôi vẫn còn kéo theo cái đuôi phượng hoàng rất to không biến hóa được, nhờ ơn phụ thân đã nói những lời này, khiến cho tôi ở Tiên giới đã bị chọc tức không biết bao nhiêu lần, đi đến đâu cũng có người chỉ vào tôi mà trêu ghẹo: “Phượng Hoàn, tướng công của muội đã tìm được chưa?”.

Chắc là phụ thân cũng đang nhớ đến chuyện này, gương mặt có phản xúc động, cười ha ha mấy tiếng, vỗ tay thờ dài nói: “May mà con không để ta phải thật sự đi bắt một con heo đực đem đến”.

Ngọc Anh cô cô từ trước đến nay vẫn là người bao che khuyết điểm, vô cùng không thích phụ thân nói xấu tôi, vậy mà lúc này phụ thân lại cố ý chọc đến người. Người liếc nhìn phụ thân một cái, thiên vị tôi, thầm nói: “Tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, sao trong việc hôn nhân lại mơ hồ như thế cơ chứ, gả cho một kẻ ngốc nghếch”.

Phụ thân vuốt vuốt mũi không nói. Ông ấy bị Ngọc Anh cô cô nói như thế cũng không phải là lần đầu tiên, trong lòng tôi thầm cười trộm hai tiếng, nhưng bên ngoài mặt lại làm như không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Ngọc Anh cô cô vuốt ve mu bàn tay tôi, giọng nói có phần ghen ngào, than thở: “Việc này đột ngột quá, cô cô còn chưa chuẩn bị tinh thần nhìn thấy con xuất giá. Cô cô và cha con không quen thuộc với Ma giới, vị Ma Quân tân nhậm đó lại mới chỉ nghe thấy kỳ danh, chưa từng gặp mặt, không biết được là tính tình thế nào, chỉ sợ con ở đó bị tù thân, ôi, đừng quên, núi Tê Ngô mới vĩnh viễn là nhà của con”.

Phụ thân nói chen vào: “Chỉ cần là A Hoàn thích, thì phụ thân cũng sẽ thích. Nếu có chuyện gì không vui, cứ quay về đây tìm phụ thân!”.

Tôi yên lặng gật đầu. Ý nghĩ của hai người họ như vậy cũng là bình thường, dù sao đối với phụ thân mà nói, cái tên Bà La Già đại diện cho Quân Vương của Ma giới chứ chẳng phải chỉ là một cái tên đơn thuần, có điều tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.

Nghĩ đến những chuyện đã qua mà vẫn thấy đau lòng, tình sử của bản thượng thần quả là vô cùng thâm trầm, có điều trong tình yêu cũng vẫn cần đến mấy phần dũng khí, chưa đến lúc cuối cùng không ai có thể đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra, cũng may là tình cảm của chúng tôi vẫn luôn bền vững. Trong các vở kịch vẫn nói cần phải môn đăng hộ đối, nghĩ đi nghĩ lại, tôi như vậy cũng không tính là thua kém chàng, xem như cũng gần là môn đăng hộ đối. Về chuyện giữa hai giới Tiên – Ma, nếu như Bà La Già đã nói, thì chắc chàng sẽ không đối ý.

Chuyện này cũng giống như năm xưa lúc phụ thân bắt tôi tu hành tiên pháp, tuy là cả ngày vất vả mệt mỏi, nhưng tới thời khắc mấu chốt mới lại có thể hiểu được dụng tâm của phụ thân, rất lâu sau đó, khi không còn bị phụ thân quản lý nữa, trong lòng tôi lại cảm thấy trống vắng, giống như thiếu cái gì đó, cho dù là có nghe kịch hay đọc kịch bản cũng không thay đổi được, chỉ khi cảm lấy bí tịch tu hành, mới cảm thấy có vài phần chân thật. Về nguyên nhân thì, là vì thời gian quá dài, sinh ra tâm lý y lại vào tu hành.

Cũng giống như hiện tại, rõ ràng là tôi biết hai giới Tiên – Ma còn có nhiều vấn đề xung đột chưa giải quyết được, tôi và chàng cũng coi như là lập trường bất đồng, nghiêm túc mà nói, cũng có thể coi như nửa địch nhân. Có điều trước đây ở Ma giới lúc giả trang làm thị vệ, tôi đã có thói quen có Bà La Già ở bên cạnh, sau khi trở về Tiên giới, vẫn luôn bồn ba khắp chốn, lại cứ chuyện này tiếp nói chuyện kia, thiếu chút nữa đến cả thai nhi trong bụng cũng không giữ được, lúc màn đêm buông xuống yên tĩnh ngọt ngào khó mà không có ý nghĩ nếu như có Bà La Già ở bên cạnh thì tốt, chỉ cần liếc nhìn tôi một cái thôi cũng được. Bọn Long Tam tuy là cũng quan tâm đến tôi, nhưng so ra thì vẫn kém một ánh mắt của Bà La Già.

Đối với tôi mà nói, Long Tam giống như mấy vở kịch, mà Bà La Già là bí tịch để tu hành. Cho dù có như thế nào, chỉ cần chúng tôi cùng cố gắng, tôi cùng với chàng, xem chừng cũng có thể sống đến đầu bạc răng long.

Tiếng nhạc truyền đến cửa, Ngọc Anh cô cô đứng lên, vuốt tóc tôi, dẫn tôi ra cửa. Hôm nay xem như ngày đẹp trời, mặt trời lơ lửng phía trên cao, không có gió, chắc là do tôi mặc giá y hơi dày, nên cảm thấy người hơi nóng. Bà La Già mặc lễ phục màu đỏ tươi, tóc búi trong kim quan, trên người vẫn đeo bảy tám chuỗi vòng trang sức như trước, hông đeo đai lưng làm bằng mã não màu đỏ, cuoir tuần mã màu đen, từ chỗ của tôi, nhìn thẳng, vừa khéo có thể nhìn thấy chân chàng mang một đôi giày lòn lột nạm vàng thêu bạc.

Chàng kéo cương ngựa, vỗ nhẹ lên cổ chiến mã, rồi duỗi tay nắm lấy bông hoa lụa đỏ trên trán con ngựa, quay sang cười với tôi, nhảy xuống ngựa, đi mấy bước đến trước mặt tôi, sau đó lên lút chóp mắt mấy cái với tôi. Tôi ngẩn người, không hiểu, đang suy nghĩ thì chàng đột ngột ôm lấy tôi, phi thân ngồi lên lưng ngựa, giữ tôi ngồi ở phía trước, nói thầm vào tai tôi: “Tiểu nương tử xinh đẹp, bốn tọa luyện tiếu để nàng ở trong kiệu phía sau, ngộ nhớ giữa đường bị người khác cướp mất thì sao. Bốn tọa tốt nhất là để nàng ở trước mặt, cũng để cho mọi người biết, ai mới là tướng công của nàng, ha ha ha”.

Tôi đang ngồi ngang lưng ngựa, để ngồi vững không thể không ôm lấy thắt lưng Bà La Già, lại nghe chàng nói như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Cũng chỉ có chàng coi thiếp như bảo bối thôi, thật ra nếu đám tiên hữu đồng đạo đó mà có tâm tư như thế, thì mấy trăm vạn năm này, chàng còn có cơ hội sao?”.

Bà La Già dùng cằm cọ lên đỉnh đầu tôi, lại ôm tôi chặt hơn, thấp giọng nói: “Trong mắt nàng bọn họ đều là người đứng đắn, nhưng trong mắt tôi, nhìn thế nào cũng không thấy thuận mắt, theo như những gì Hạo Thiên nói hôm đó, tôi thấy ánh mắt anh ta nhìn nàng có phần kỳ lạ”.

Tôi theo lương tâm mà nói, cảnh tượng ngày hôm ấy cho dù có là ai nhìn thấy thì đều phải có chút suy đoán, may mà là Hạo Thiên, nếu như mà Long

Tam nhìn thấy cảnh tượng tôi cùng với Bà La Già trong bộ dáng vừa mới tắm xong đứng ở chung một chỗ, không chừng đến bầu trời cũng bị huỳnh ỷ lớn giọng hét lên mà bay đi mất!

Bà La Già lấy từ hông ra một cây quạt, phe phẩy, khoe miệng hơi nhếch lên: “Cũng may hiện tại diễn ra theo đúng ý nguyện của tôi. A Hoàn, nàng quyết định làm chuyện này, có từng hối hận hay không?”.

Bản thượng thần sống hơn bảy trăm vạn năm, tính ra chỉ yêu có hai người, một người là Thái Ất, một người là Bà La Già. Lúc trước tuổi nhỏ, kết thúc chuyện tình âm đàm với Thái Ất xong trong tim tôi còn lưu lại dấu vết, trong tâm không phải là không nghĩ đến chuyện này, cho tới tận hôm nay, khi tôi nhìn thấy Thái Ất trong lòng vẫn thường tự hỏi, nếu như năm đó tôi có dũng khí nói thẳng với Thái Ất bản thượng thần nhìn trúng huỳnh ỷ, thì không biết có thể có kết quả tốt hay không. Chỉ tiếc là “từng qua biển lớn không gì nước(32)”, Thái Ất cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng hư vô mờ mịt của thời niên thiếu mà thôi, tình mộng, mở mắt ra, cũng nên nhìn về phía trước. Bà La Già chính là tương lai phía trước của tôi, lần này tôi sẽ không nghĩ trước tương sau, ngộ trước ngộ sau, cũng sẽ không vào trận lại lui bước, khiến cho sau này lại cảm thấy hối hận.

Tôi lắc đầu khẳng định, cắt ngang lời Bà La Già: “Thiếp chưa từng hối hận, còn chàng? Thành thân với thiếp, chàng đồng ý nhiều điều kiện như vậy với Nhuệ Hạng, có lo mọi người ở Ma giới chỉ trích hay không? Có từng hối hận?”.

Bà La Già gấp quạt lại, tay dừng lại giữa không trung, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt vẫn không thay đổi. Tôi cũng ngẩng đầu nhìn chàng, giật mình. Có một câu, tôi vẫn muốn nói với Bà La Già, nhưng không dám nói, mà vẫn nhẫn nhịn tới tận hôm nay. Lúc này lại có cảm giác giống như bây giờ không nói thì sau này sẽ không còn cơ hội nói nữa. Tôi hé miệng, suy nghĩ cả nửa buổi, cuối cùng cũng chậm rãi nói: “Bà La Già, thiếp không hy vọng chàng bỏ thí tình cảm cho thiếp, thời gian qua đối với thiếp mà nói chỉ là nẩy tháng ngắn ngủi, nhưng đối với chàng, lại là xa cách mấy trăm vạn năm, thời gian dài như vậy chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu như chàng không còn tình cảm với thiếp, thì bây giờ đừng ngại cho thiếp biết, cũng tốt hơn là để một cuộc hôn nhân gượng ép diễn ra”.

Nói nhiều như vậy, nhưng tôi lại cảm thấy chưa nói rõ được chuyện gì hết cả, ngẫm nghĩ thêm chút nữa, tôi lại cảm thấy chàng chuyện gì cũng có thể hiểu được. Ánh mắt Bà La Già biến đổi, nhưng gương mặt lại giống như một hồ nước yên tĩnh, không có lấy một chút gợn sóng, mà dường như tôi lại nghe thấy mạch nước ngầm phía dưới mặt nước tĩnh lặng kia đang tích tụ, tiếng sóng lớn ầm ầm chảy xiết, đập vào đá ngầm, một lần rồi lại một lần, đình tại như ốc, giống như sẽ phá tan mặt nước yên tĩnh đó mà lao ra, tạo thành những cột sóng lớn.

Tôi ngừng thở, đến cả nhịp tim dường như cũng chậm lại. Trầm tư một lúc lâu. Cuối cùng thì Bà La Già lại mở quạt ra phe phẩy: “Hôm nay quả thật là nóng, A Hoàn nên để tâm tĩnh một chút thì tốt hơn”. Gương mặt chàng mang theo ý cười, thần nhiên nói, “Hiện tại tôi muốn lấy nàng, tất nhiên là đã hạ quyết tâm, bây giờ nàng lại nghĩ lung tung, lại toàn nghĩ những điều không cần thiết. Nếu như tôi sợ sau này sẽ hối hận, hôm nay tôi đã không cưới nàng”.

Tôi nắm lấy cánh tay đang cầm quạt của chàng, bình tĩnh nhìn sâu vào mắt chàng: “Chỉ cần chàng không hối hận, thiếp cũng sẽ không hối hận”.

Ánh mặt trời gay gắt, trên trán Bà La Già tỏa ra một lớp mồ hôi, tôi nâng tay áo lên lau cho chàng, mỉm cười: “Đi mau đi, trời giờ lành là không tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bí Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 47: Tôi nhìn thấy Thái Ất há to đôi môi đỏ, cổ họng cuối cùng cũng phát ra được tiếng kêu to mà khàn khàn: “A Hoàn...”

Gần đến hoàng hôn, kiệu hoa mới chậm chạp tới Ma giới. Bà La Già mở hi yển tại hoa viên phía tây Cung Tu La, vừa uống rượu dùng trà, vừa ngắm hoa thưởng nguyệt thật vô cùng tao nhã. Các vị tiên hữu đã tới từ sớm, tám năm tụm ba thành một nhóm ngồi ở phía nam hoa viên, ai cũng vui vẻ tươi cười. Người của Ma giới ngồi ở phía đối diện, cũng tươi cười nhưng không ai có thể nhìn thấu suy nghĩ của họ. Nhưng có điều cảnh tượng này quả thật là vui vẻ hòa thuận.

Giữa hoa viên có một con đường nhỏ đã được phủ kín hoa đỏ, Bà La Già cầm tay tôi cùng bước lên trên những cánh hoa, đi đến đâu các vị khách đứng lên đến đấy, vỗ tay chúc mừng.

Phong Thần làm ra một trận gió mát, khiến những cánh hoa đỏ tươi theo gió từ từ bay xuống, cả không gian trở nên rực rỡ, giống như một trận mưa hoa, mùi hoa tràn ngập trong không khí, thấm vào tận tâm can. Giữa những khóm hoa có mấy chỗ có dòng nước phun lên từ trong lòng đất, dòng nước phun đến giữa không trung, tản ra bốn phía, nhờ khúc xạ của ánh nắng mặt trời mà tỏa ra nhiều màu sắc rực rỡ, tiếng nước chảy xuống ào ào, liên tục không ngừng nghỉ.

Nhạc sư tấu nhạc, cùng với tiếng nước chảy, cùng với những cánh hoa đang nhảy múa, cùng với tiếng cười vui vẻ của các vị khách. Bà La Già sóng vai đi với tôi tới chỗ cao nhất trong hoa viên, cùng ngồi xuống vương tọa.

Chàng giờ ly rượu lên, cao giọng nói: “Hôm nay là ngày vui của bốn tọa và Phượng Hoàn, mong mọi người đừng để ý, cứ uống thoải mái! Từ nay về sau, hai giới Tiên – Ma cùng tồn tại trong hòa bình, đời đời làm bằng hữu”.

Các vị khách đồng loạt cảm ly uống. Nhuế Hạng cầm tay Vương Mầu nương nương từ bàn chủ trì đứng lên, nói với Bà La Già: “Trẫm coi như là nhìn thấy A Hoàn lớn lên, hôm nay một là nàng xuất giá, hai là Tiên – Ma hai giới đình chiến, coi như là song hỷ lâm môn, Trẫm cùng Vương Mầu cùng mời Ma Quân một ly!”.

Bà La Già cười uống, sau đó quay sang nói với cha tôi và Ngọc Anh cô cô: “Bốn tọa đã thành thân với A Hoàn, từ nay về sau, phụ thân của nàng cũng chính là phụ thân của tôi, cô cô của nàng cũng chính là cô cô của tôi. Truyền vương lệnh của bốn tọa: Thượng thần Phượng Ngạn cùng với Tiên cô Ngọc Anh được tự do ra vào Ma giới”. Chàng uống cạn ly rượu, buông ly, nhìn Vương Mầu nương một cái thật sâu xa, sau đó tiếp tục nói với phụ thân, “Bốn tọa từ thuở nhỏ không có nương, hôm nay coi như là buôn bán lời”.

Dưới đài có người reu re: “Chủ thượng cười được thế tử xinh đẹp như vậy về nhà, đương nhiên là buôn bán lời”.

Các vị khách cười vang.

Bữa hỷ yến này kéo dài từ lúc hoàng hôn đến tận khi trăng treo đầu cành. Mặc dù tôi không uống rượu cũng cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ. Lúc bầu trời hoàn toàn tối đen, bỗng có tiếng nổ âm vang ở phía đông, sau đó là mặt đất rung động, từ sau khi lấy Tinh Nguyên Châu ra khỏi cơ thể tôi vẫn chậm chạp trong việc tu luyện, bây giờ pháp lực yếu ớt, mặt đất rung chuyển như vậy cũng khiến tôi đứng không vững, không tránh khỏi việc đưa tay ra nắm lấy Bà La Già đang đứng bên cạnh.

Thái Ất vỗ mạnh vào bàn, đứng lên, hô lớn: “Không ổn rồi, là núi Cửu Nghi”.

Hỷ yến đột nhiên tĩnh lặng, các vị tiên hữu đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng. Lùi về phía sau hai bước, tôi hốt hoảng. Pháp lực của tôi không mạnh, lúc này mặt đất rung chuyển đứng không vững, bây giờ nhìn các vị tiên hữu, cũng ngã trái ngã phải, cứ nghĩ là do say rượu thôi, nhưng giờ xem ra, có lẽ...

Tay Thái Thượng Lão Quân run rẩy, giọng nói khàn khàn cũng run rẩy theo: “Bị lừa rồi, bị lừa rồi, trong rượu có bỏ Đông Doanh Hoa!”.

Nhuế Hạng ném ly rượu trong tay xuống, giận dữ nói: “Ma Quân, Trẫm thành tâm đối đãi với ngài, không ngờ ngài lại làm ra việc hèn hạ như vậy”.

Bà La Già cười cười, xoay cây quạt trong tay hai vòng, lạnh lùng nói: “Ngọc Đế bệ hạ nói chuyện thật sự là khó nghe, nếu như ngài thật sự thành tâm đối đãi, thì vì sao không nguyện ý thả Phụ Quân tôi ra?”.

Chàng cảm ly rượu trong tay ném mạnh xuống đất, “choang” một tiếng, ly rượu vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, rượu trong chén rơi vương vãi đầy trên mặt đất, cùng với những cánh hoa đỏ tươi, trông giống như một vùng máu. Ở giữa sân tất cả các vị Ma Vương đều đồng loạt lấy binh khí từ bên hông, sau lưng, trong tay áo ra, cỡi áo khoác bên ngoài ra, lộ ra kim giáp ở bên trong, lóe ra hàn quang dày đặc dưới ánh trăng sáng. Bọn họ đi đến bên cạnh các vị tiên gia, không hề tổn sức mà bắt giữ các vị tiên gia.

Rõ ràng là thời tiết rất nóng, mà chân tôi lại như đang dẫm lên khí lạnh.

Nụ cười trên môi Bà La Già dưới ánh trăng lại khiến người ta cảm thấy ghê rợn: “Nếu các vị tiên gia đang ở Ma giới, đêm nay tốt nhất vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt”. Ngụ ý, là phải giam lỏng tất cả các vị tiên hữu có mặt ở đây.

Thiên Bồng Nguyên Soái là người thẳng tính, không kìm chế được, ý vào sức mạnh của bản thân, tránh khỏi ma vật phía sau, nhảy ra giữa chỉ vào mũi Bà La Già mà mắng: “Tiểu súc sinh, việc ngươi chơi xấu ngày hôm nay, lão trư tôi đây thề phải giết ngươi ngay tại chỗ này mới có thể cảm thấy thoải mái được!”.

Bà La Già chớp mắt thản nhiên nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái, tùy ý vung tay lên: “Lôi xuống”.

Có mấy binh lính từ trong bóng tối đi ra, đem trời Thiên Bồng Nguyên Soái rồi lôi xuống dưới. Mắt Thiên Bồng Nguyên Soái trợn trừng, khoe miệng có một dòng máu chảy ra, vết thương trên ngực tạo thành một lỗ to dù được tay giữ chặt nhưng vẫn chảy máu đầm đìa. Chỉ một chiêu thôi đã mất mạng.

Tôi hít sâu một hơi, cảm thấy sau lưng mồ hôi đầm đìa dính chặt lấy y phục. Đêm đã khuya, gió thổi mạnh, sau lưng là gió lạnh, khí lạnh từ lưng chạy thẳng lên trên, tràn đầy cổ họng.

Bà La Già chậm rãi nói: “Ngọc Đế, ngài nên ra lệnh cho bọn họ bỏ tay chịu trời đi, ai chống cự, chỉ chết nhanh hơn mà thôi. Hôm nay là ngày vui của bốn tọa, mà lại có mấy kẻ như Thiên Bồng Nguyên Soái, bốn tọa sợ là Ma Hậu sẽ không vui. Máu tuy là nhìn thì khiến người ta vui vẻ, nhưng mùi vị thì không dễ chịu chút nào”.

Nhuế Hạng quay đầu nhìn tôi, ánh mắt như một con dao sắc bén, đâm thẳng vào mắt tôi. Tôi lại loạng choạng. Bà La Già nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy tôi, dịu dàng nói: “A Hoàn cần phải cẩn thận một chút, chú ý đứa bé trong bụng nàng, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ xuất được”.

Tôi nhếch miệng cười, cố gắng đứng thẳng người, cẩn thận đánh giá chàng. Chỉ vài phút trước thôi chúng tôi vẫn còn đang nâng cốc chúc mừng, mà mấy phút sau, vì sao tôi lại cảm thấy chàng biến thành một người hoàn toàn xa lạ thế này. Ánh mắt chàng vẫn dịu dàng như trước, nụ cười trên môi cũng vẫn quen thuộc như vậy, vì sao lại biến đổi thành người khác.

Bà La Già vỗ vỗ lưng tôi: “A Hoàn, tôi từng đồng ý với nàng sau khi chuyện này kết thúc hai giới Tiên – Ma sẽ không còn tranh chấp nữa, nàng xem, cũng sắp thành hiện thực rồi”.

Tôi run rẩy, đưa tay chạm vào gương mặt lạnh lùng sắc bén như dao, lông mày, đôi mắt, gò má, khóe miệng, theo gương mặt đi xuống, cho đến cổ, nước mắt lưng tròng: “Thả chúng tôi ra đi”.

Gương mặt Bà La Già không thay đổi, hơi nghiêng đầu nhìn cây trầm cài ở cổ, rồi liếc nhìn cánh tay đang cầm trầm của tôi, khóe miệng mỉm cười, thần nhiên: “A Hoàn, ngày đó lúc tôi đang tắm, là nàng tự động tiến vào nói thích tôi, mà sao biểu hiện của nàng ngày hôm nay, lại giống như thích Tiên giới nhiều hơn?”.

Dưới ánh trăng, ánh mắt chàng dần biến thành một mảng đen thui: “Nàng với tôi tình cờ gặp gỡ, chẳng qua chỉ ở chung có mấy ngày, tôi đã đem ngôi vị Ma Hậu cho nàng, không tính là tôi bạc đãi nàng chứ? Phần lớn ma nữ ở Ma giới tồn không biết bao nhiêu tâm tư muốn leo lên giường của tôi, tự tiện cử bản thân, đều là vì vị trí này. Không lẽ nàng vẫn còn chưa hài lòng? Nàng cũng có vài phần quyến rũ, tôi cũng không để ý chuyện nàng đang mang thai đứa bé của người khác, sau này tôi sẽ thoải mái nhận nó làm nghĩa tử, có điều nữ nhân, tham lam quá cũng không tốt”.

Tôi nhắm mắt, giọng nói giống như một đầm nước tĩnh lặng, cây trầm trong tay tiến lên phía trước, rạch một đường vào cổ chàng, máu chảy dọc theo trầm xuống dưới: “Ma Quân nói những điều này Phượng Hoàn nghe không hiểu, cũng không muốn hiểu, chỉ muốn hỏi Ma Quân một vấn đề có thả chúng tôi về hay không!”.

Bà La Già chớp chớp mắt, phe phẩy cây quạt trong tay: “Thượng thần Phượng Hoàn cũng quá không biết tự lượng sức mình, chỉ với linh lực hiện tại mỏng manh như tờ giấy của nàng, mà cũng muốn uy hiếp bốn tọa?”. Vừa dứt lời, gương mặt chàng bỗng trở nên lạnh lẽo, trong mắt ánh lên sự hung ác, đánh mạnh về phía tôi. Bà La Già nói rất đúng, nếu là trước kia tôi còn có thể đánh một trận với chàng, ai thắng ai thua còn chưa biết trước được, nhưng mà hiện giờ, tôi không có chút uy hiếp gì với chàng hết cả. Tôi mờ to mắt, nhìn tay chàng đang đánh về phía tôi. Hóa ra lúc trước chàng nói không hối hận với tôi, là ý này.

Tôi nhìn thấy, Thái Ất thoát khỏi dây trói, chạy về phía tôi, dường như muốn đem tôi đẩy ra phía sau để bảo vệ. Trong trận đại chiến Tiên – Ma huynh ấy đã liều mạng bảo vệ tôi, Hạo Thiên bỏ ra nhiều công sức như thế mới cứu tính được huynh ấy, tôi làm sao lại có thể để cho huynh ấy vì tôi mà bị thương lần nữa cơ chứ? Tôi dùng hết khí lực toàn thân, đẩy Thái Ất ra, con đau cũng từ lưng truyền đến.

Thân hình màu trắng từ trên cầu thang lăn xuống dưới, y phục nhếch nhác, những cánh hoa đỏ thấm dính vào trên người huynh ấy, từng chút một, đâm vào mắt khiến người ta cảm thấy đau lòng. Thái Ất còn chưa đứng lên, đã ngẩng đầu nhìn tôi, mắt mờ to.

Tôi loạng choạng, cuối cùng không đứng vững, ngã ngồi xuống bên cạnh bàn, trong miệng có cảm giác ngọt ngào, không nhin được ho hai tiếng, lồng ngực cũng cảm thấy đau nhức.

Thái Ất lao đảo đứng lên, bước từng bước về phía tôi, lại không cẩn thận vấp vào bậc thang, ngã lăn ra trên mặt đất, bụi tóc xo tung, mái tóc đen xõa ra. Thái Ất đứng lên, máu từ đầu gối chảy xuống, mà huynh ấy làm như không có chuyện gì xảy ra, đi từng bước đến bên cạnh tôi, cánh tay run rẩy, ôm lấy tôi.

Tôi ho khù khụ, nuốt xuống một ngụm máu, cảm thấy trong bụng quặn đau, từng cơn rồi lại từng cơn tiếp nối.

Bà La Già đứng bên cạnh, nhìn tôi lạnh lùng, thờ dài nói: “Thật tiếc cho một mỹ nhân”.

Hóa ra là trong mắt chàng, tôi cũng chỉ là một tiết mục giải trí cho chàng mà thôi, cũng chỉ giống như những ca cơ nhảy múa khiêu vũ kia thôi.

Chắc do mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, xương cốt của Thái Ất có phần cứng nhắc, tôi kéo tay, huynh ấy buông tôi ra, ánh mắt bối rối. Tôi hít sâu một hơi, vỗ vỗ tay Thái Ất, sau đó đẩy huynh ấy ra, liều mạng với chút khí lực cuối cùng, đứng lên, ngẩng đầu, cười cười với Bà La Già, nói một cách ngắt quãng: “Bản thượng thần có thể được chôn cùng Ma Quân, có chết cũng đáng”.

Bà La Già chớp mắt, bình tĩnh nhìn tôi, lộ ra vẻ mặt khinh thường. Cuối cùng tôi cười với chàng, lao lên ôm chặt lấy chàng. Mọi người đều cho rằng tộc Phượng hoàng chúng tôi bản lĩnh mạnh nhất là pháp thuật, thật ra bọn họ đều nhầm cả rồi. Pháp thuật còn có biện pháp để phá giải, nhưng lửa niết bàn có thể đốt cháy vạn vật, trừ khi có máu của người của tộc Phượng hoàng, bằng không nó sẽ đốt vạn vật cháy thành tro mới chịu tắt.

Bản thượng thần cùng lắm thì đốt cháy quay trở về thành một quả trứng, chứ tuyệt đối không thể để cho hàng ngàn hàng vạn các vị tiên hữu, chỉ vì tôi mà bị bắt, Tiên giới cho dù có hàng ngàn hàng vạn người như tôi, cũng không thể bị Ma giới đánh bại như vậy!

Xung quanh Bà La Già có một vòng sáng màu lam, nhưng cũng không ngăn được lửa niết bàn, ngọn lửa vẫn lan lên y phục của chàng như trước.

Trong ánh lửa, tôi cười với Bà La Già: “Mấy hôm trước thiếp có cảm giác là lạ rồi, theo như tính cách của chàng thì không thể nói những câu như thế được, tiếc là thiếp lại lựa chọn tin tưởng chàng, bây giờ nghĩ lại, thiếp đúng là kẻ ngu ngốc mà. Cho dù lúc trước chàng yêu thiếp là thật, hay là giả, thì bây giờ chúng ta cũng sẽ cùng chết một chỗ, những mỹ nhân như hoa như ngọc của chàng cuối cùng cũng không thể gặp được chàng”.

Bà La Già cau mày, khóe miệng có một dòng máu chảy ra, bình tĩnh nhìn vào mắt tôi, cuối cùng cũng nói: “Chúng ta lúc trước có từng... quen nhau?”.

Tôi lạnh lùng cười nói: “Ma Quân lại đùa rồi, chúng ta trước kia có quen biết hay không, chẳng lẽ ngài còn không biết? Ngài tuyệt đối đừng có nói với tôi, qua mấy trăm vạn năm, trí nhớ của ngài đã mất sạch rồi, tôi đây sẽ cười đến chết mất”.

Lửa trên người càng cháy càng mạnh, tôi nhìn thấy Thái Ất há to đôi môi đỏ, cổ họng cuối cùng cũng phát ra được tiếng kêu to mà khàn khàn: “A Hoàn...”.

Ý thức càng lúc càng mơ hồ, dường như tôi nhìn thấy phụ thân giờ đại đao lên chạy về phía tôi.

Xem như là ảo giác đi, nhưng trước khi chết có thể thấy lão nhân già ngài liếc mắt nhìn tôi một cái, thì cho dù có là ảo giác tôi cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 48: Xem ra Vương Mẫu nương nương đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, thật là liệu sự như thần, Trầm bình thường đã xem thường nàng

Ánh mắt Thái Ất lộ ra một tia hi vọng. Phụ thân xông lên, dùng đao cắt cổ tay, lửa trên người tôi gấp máu, dần dần nhỏ dần rồi tắt. Phụ thân đỡ lấy tôi, đứng ở một bên. Bà La Già thất tha thất thểu lùi về phía sau vài bước, có máu chảy ra từ khóe miệng.

Tôi cùng phụ thân còn có mấy trăm thiên binh, bọn họ đã bao vây bốn phía xung quanh. Nhuế Hạng đứng lên, bước mấy bước về phía giữa, nói với Bà La Già: “Trầm thấy người cần đi nghỉ ngơi phải là Ma Quân mới đúng”.

Bà La Già buông cánh tay đang che ngực xuống, cổ gấn đứng thẳng người, gương mặt biến đổi, nhìn về phía Vương Mẫu nương nương, sau một lúc lâu, mới khẳng định: “Là bà!”.

Vương Mẫu nương nương ngồi trên cao, kim bộ điều trên đầu đung đưa trong gió, gương mặt lạnh lùng như nước. Bà đổi sang một tư thế ngồi thoải mái khác, ồng tay áo rộng rãi bay phấp phới, chậm rãi nói: “Không sai, đúng là bản cung”.

Các vị tiên gia ở đây không hiểu gì cả nên gương mặt lộ vẻ nghi ngờ, chỉ có phụ thân là cúi đầu thờ dài.

Bà La Già chớp mắt, nhìn về phía núi Cửu Nghi một lúc, rồi mới chậm rãi nói: “Bốn tọa vốn không tin là bà sẽ giúp, cho dù biết bà chính là người trong bức tranh đó cũng không tin, cho đến tận khi bà nói cho bốn tọa biết cách phá giải phong ấn trên núi Cửu Nghi”. Dừng lại một chút, chàng khép hờ mắt ho hai tiếng, tiếp tục nói, “Hiện tại xem ra, biện pháp đó là đúng. Một khi đã như vậy, vì sao bây giờ bà lại muốn làm như thế này?”.

Vương Mẫu nương nương nhắm mắt, sắc mặt mỗi một: “Bản cung nói cho ngài bí mật của núi Cửu Nghi không phải là vì muốn giúp ngài, mà là bản cung muốn Thái Vu được thả ra. Nhưng mà bản cung cũng không muốn nhìn thấy Tiên giới bị hủy hoại trong tay ngài. Tình hình của ngài cùng với Thái Vu không giống nhau, tính tình ông ấy tuy là có chút lạnh lùng, nhưng làm việc lại luôn quang minh chính đại, từ trước đến nay vẫn khinh thường việc sử dụng thủ đoạn, nhưng ngài lại không giống như thế, bản cung không thể không đề phòng”.

Sắc mặt Bà La Già dần dần trở nên lạnh lùng.

“Con bé A Hoàn kia từ trước đến nay vẫn có chút ngốc nghếch, nó bị ngài lừa dễ dàng như thế, bản cung đều thấy. Thật ra trong tâm bản cung vẫn hy vọng ngài đối với nó có vài phần chân tình, bây giờ xem ra, bản cung sợ là phải thất vọng rồi”. Vương Mẫu nương nương quay đầu liếc nhìn tôi, ánh mắt có chút không nỡ, “Con bé là một cô nương tốt, đáng tiếc là ngài lại không biết quý trọng phúc phận này”.

Tay Nhuế Hạng hơi run lên, gương mặt nghiêm nghị cũng hơi run rẩy, gấn xanh trên trán cũng giật giật, lại cố nhịn xuống, nói bằng giọng điệu bình tĩnh: “Xem ra Vương Mẫu nương nương đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, thật là liệu sự như thần, Trầm bình thường đã xem thường nàng”.

Vương Mẫu nương nương quay sang nhìn Nhuế Hạng, thần nhiên cười, thấp giọng nói: “Ngọc Đế sao lại nói như thế, lão thân bất quá chỉ là nghĩ nhiều quá mà thôi”.

Sắc mặt Nhuế Hạng trở nên đen hơn.

Bà La Già tựa vào cây cột phía sau, đứng thẳng, mắt nhìn những gì đang diễn ra, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười kỳ quái: “Tuy là Vương Mẫu nương nương nghĩ nhiều, nhưng tiếc là còn chưa toàn diện. Xem ra bà đã tính thiếu một người”.

Sắc mặt Nhuế Hạng biến đổi, đột ngột quay đầu, nhìn theo ánh mắt Bà La Già.

Cuối con đường vương đầy cánh hoa đỏ thắm có bóng dáng một người đang đứng. Thái Vu mặc y bào đen như mực, vạt áo có thêu hoa văn chìm bằng chỉ vàng, đung đưa trong gió tỏa ra ánh sáng nhiều màu, mái tóc đen dài buông xõa trên mặt đất, dưới ánh trăng trông như một dòng suối đang chảy, tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Chắc do nhiều năm không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nên gương mặt ông ta hơi tái, khiến cho đôi môi càng trở nên đỏ thắm, viên

bảo thạch màu lam ở giữa trán tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Gương mặt Nhuế Hạng lại biến đổi, quai hàm căng cứng, tay nắm chặt thành nắm đấm kêu “răng rắc”, giữa các ngón tay có máu tươi chảy ra. A cha lại khe khẽ hít sâu một hơi.

Thái Vu bước từng bước một, chậm rãi đi về phía trước, tiếng bước chân trong đêm yên tĩnh giống như tiếng sấm giữa trời quang, đánh mạnh vào trong tai mọi người. Ông ta bước tới trước mặt Vương Mầu nương nương, thì dừng lại.

Vương Mầu nương nương vẫn ngồi nguyên trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chú vào Thái Vu, không hề chớp mắt.

Thái Vu cúi người xuống, mái tóc đen dài xõa tung, buông trên vai, giống như một tấm rèm đen, ông ta run rẩy vron tay, chậm chạp, đưa tới trước mặt Vương Mầu nương nương, càng tới gần tay càng run rẩy hơn. Cuối cùng, tay Thái Vu dừng lại ở sát mặt Vương Mầu nương nương, trông mắt đen như mực nhìn chăm chú vào mắt Vương Mầu nương nương, khóe miệng cong lên thành một nụ cười âm áp, giọng nói giống như mặt biển êm đềm nhưng sâu dưới đó lại đang nổi sóng ngầm: “A Quỳnh, Ngõ mang nàng về nhà”.

Sắc mặt Nhuế Hạng đang từ xanh biến thành đen thui.

Thái Thượng Lão Quân đang trốn ở dưới bàn lại lùi lại thêm mấy bước nữa, yên lặng cầu nguyện: “Thần tiên phù hộ”. Dường như ông ấy đã quên mất bản thân mình cũng là một thành viên trong chúng tiên.

Bà La Già hồn hên thờ ra một tiếng.

Vương Mầu nương nương hạ mi mắt, nhìn chăm chú vào chỗ rượu đổ trên mặt đất, thản nhiên nói: “Ma Quân Thái Vu hình như bị phong ấn lâu lắm rồi, không biết rõ tình hình hiện tại. Bản cung là Vương Mầu nương nương của Tiên giới, là thê tử kết tóc của Nhuế Hạng, tiên hào là Dao Quang. Ngài muốn tìm A Quỳnh, xem ra không có ở chỗ này”.

Thái Vu đứng thẳng dậy, tay chậm rãi nắm thành nắm đấm, rụt lại ở bên hông. Gió đêm thổi qua, mái tóc dài tung bay hỗn độn ở phía sau.

“Nhuế Hạng chỉ là một tướng quân nhỏ bé, không xứng với nàng”. Trước khi Thái Vu bị phong ấn, Nhuế Hạng đúng là một tướng quân, có điều cũng đã qua mấy trăm vạn năm, chẳng lẽ ông ta định không cho người ta thắng quan à.

Vương Mầu nương nương giương mắt lên nhìn, đi đến bên cạnh Ngọc Đế, sóng vai đứng, đưa tay cầm tay ngài ấy, quay đầu lại nói với Thái Vu: “Ngài sai rồi, xứng hay không không phải do ngài nói, cũng không phải cho ngài ấy quyết định, mà là do tôi”. Y bảo của bà bị gió thổi tung bay, ống tay áo rộng bay bay trong gió, “Bản cung cảm thấy, Nhuế Hạng rất tốt. Không nói đến chuyện ngài ấy bây giờ đã là đương kim Ngọc Đế, cho dù là một phạm nhân, thì cũng có sao đâu?”.

Bà La Già ho khan hai tiếng, nói với Thái Vu: “Phụ Quân, có thể giết Ngọc Đế trước”.

Thái Vu đứng tại chỗ, gương mặt lạnh lùng như một tảng băng, gió đã ngừng thổi, mà tóc ông ta vẫn tung bay trong không trung.

Bà La Già tiếp tục nói: “Phụ Quân từng dạy con, không thể nhân từ, chẳng lẽ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc như thế này, Phụ Quân lại động lòng trắc ẩn ư?”.

Tóc Thái Vu càng lúc càng bay cao hơn, dần trải ở sau lưng, giống như một cánh chim màu đen, viên bảo thạch màu lam ở giữa trán càng tỏa ra ánh sáng chói lòa hơn.

Phụ thân run rẩy, nắm chặt kiếm trong tay, dồn sức chờ ra tay.

Tôi giữ cổ tay phụ thân, lặng lẽ lắc đầu. Pháp lực của Thái Vu thâm sâu khó lường, năm xưa Thượng thần Đông Hạo phải liều chết mới phong ấn được ông ta, dựa vào pháp lực còn kém Thượng thần Đông Hạo rất nhiều của phụ thân, tuyệt đối là không đấu lại Thái Vu, chỉ có nước chịu chết thôi.

Vương Mầu nương nương nhẹ nhàng bước từng bước, đứng chắn trước mặt Nhuế Hạng, ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Thái Vu. Nhuế Hạng lại dùng sức, kéo Vương Mầu nương nương về phía sau, che chở ở phía sau lưng mình.

Tôi khe khẽ cười, cổ nhện cảm giác đau đớn trong ngực xuống: “Đến lúc này, ngài ấy vẫn còn để ý đến thân phận Ngọc Đế uy nghiêm của mình, quả nhiên là người cổ hủ”.

“Cũng không phải hoàn toàn như thế, qua chừng ấy năm, ngài ấy vẫn có thể chịu đựng được, cũng coi như là có một loại năng lực khác đi”. Phụ thân thờ dài, “Từng có một đêm Nhuế Hạng uống say, lồi lồi kéo kéo phụ thân khóc lóc, nói ra những chuyện bình thường sẽ không bao giờ nói ra, chắc là thật sự đau lòng”.

Tôi kinh ngạc, rồi cũng thờ dài theo phụ thân.

Ánh sáng từ viên bảo thạch ở giữa trán Thái Vu dần nhạt đi, tóc trở nên mềm mại bay tán loạn ở phía sau lưng. Ông ta nhìn sâu vào mắt Vương Mầu nương nương, một lúc lâu sau không nói được câu nào.

“Năm đó Ngõ nghĩ chỉ cần thắng thiên quân vạn mã là nhất định có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý, bây giờ Ngõ cuối cùng cũng đã hiểu Ngõ sai ở đâu rồi. Thiên quân vạn mã cũng chẳng bằng một tướng quân nhỏ bé như anh ta”. Thái Vu quay người, bước từng bước một ra ngoài, “Ngõ ở dưới chân núi

Cửu Nghi chờ nàng sáu trăm vạn năm, Ngô chưa từng hối hận, sau này cho dù có ngàn ngàn vạn lần sáu trăm vạn năm, Ngô cũng không hối hận”.

Thái Vu đứng thẳng người, nhưng sao tôi lại rõ ràng cảm thấy cảm giác đau thương quanh quẩn quanh ông ta.

“Con trai ta, theo ta quay về”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 49: Cẩm Thanh

Lúc trở lại Tiên giới, gương mặt của các vị tiên hữu không tốt chút nào, mà Ngọc Đế cảm đầu, gương mặt đen như đáy nồi, cùng với gương mặt bình thân của tôi lại tạo thành một sự đối lập rõ ràng.

Bụng đau từng cơn, cơn sau mạnh hơn cơn trước, nhưng cũng không bằng nỗi đau trong trái tim. Một đám người vây xung quanh giường, Thái Thượng Lão Quân rút ngón tay đặt lên cổ tay tôi lại, thở dài một tiếng.

Long Tam vội vã, tóm lấy bà vai Thái Thượng Lão Quân, hỏi liên tục: “Sao rồi, vết thương của A Hoàn có nghiêm trọng hay không, đứa bé thế nào, nên làm cái gì bây giờ?”.

Thái Thượng Lão Quân nhìn tôi, ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng cũng áp a áp ứng nói: “Thượng thần Phượng Hoàn, lần này thân thể của ngài bị tổn thương rất nghiêm trọng, nếu còn tiếp tục thế này, chỉ e là đối với đứa bé trong bụng không tốt”.

Quả nhiên, quả nhiên.

Tôi thở dài, thấp giọng nói: “Bá Dương hiểu tôi mà, cho dù là dùng biện pháp gì đi chăng nữa, cũng xin thử một lần”.

Thái Thượng Lão Quân cúi đầu, thấp giọng nói: “Trước mắt chỉ có một biện pháp. Vừa rồi tiểu tiên kiểm tra qua, thai nhi trong bụng thượng thần chưa trưởng thành, nếu có thể được nuôi dưỡng trong cơ thể mẹ vẫn là tốt nhất, nhưng cơ thể Thượng thần hiện giờ lại không chịu đựng nổi, không tránh khỏi cảnh mẫu tử cùng...”. Thái Thượng Lão Quân mềm giọng, “Tiểu tiên thấy, vẫn là nên nuôi lớn rồi sinh ra thì mới tốt”.

Tôi nhắm mắt lại, vô lực nói: “Bá Dương không cần lo lắng cho tôi, đừng ngại nói thẳng”.

Thái Thượng Lão Quân nói: “Ý của tiểu tiên là, thai nhi trong bụng Thượng thần vẫn là nên đầu thai xuống phạm giới, đợi đủ tháng rồi tái sinh, tuy là nữ tử phạm nhân không thể cung cấp đủ linh khí, nhưng chỉ cần sau đó cẩn thận chăm sóc, thì sau khi trưởng thành vẫn luôn có cơ hội quay về Tiên giới”.

Để cho bé con của mình gọi một nữ tử khác là nương, thảo nào mà Thái Thượng Lão Quân không muốn nói. Trong lòng tôi âm thầm đau khổ, nhưng như vậy thật ra cũng tốt, tương lai sau này nàng trưởng thành, hỏi tôi phụ thân là ai, tôi cuối cùng cũng vẫn là không thể nói cho nàng biết, phụ thân của nàng đã không cần nàng từ lâu rồi. Đầu thai vào nhà phạm nhân, dù sao cũng còn có một điều tốt là có một gia đình. Có điều dù sao cũng vẫn không yên tâm.

Chắc là Thái Ất đoán được những gì mà tôi lo lắng, nên đứng bên cạnh tôi nói: “Như vậy đối với bé con vẫn là chưa đủ, bây giờ A Hoàn bị trọng thương sợ là không thể đi theo xuống phạm giới, không bằng để tôi hạ phạm đi theo chăm sóc bé con, đợi nó lớn rồi đưa nó lên đây”.

Tôi lắc đầu: “Muội nghe nói Hạo Thiên vì huynh mà đặc biệt xây dựng điện Thanh Trì, chuyên dùng để trị thương cho huynh, mới được có mấy ngày, vết thương trên người huynh e là cũng còn chưa lành”.

Thái Ất mỉm cười: “Trên trời một ngày, dưới mặt đất một năm, tính ra cũng không đến một tháng, không có việc gì, A Hoàn yên tâm đi”.

Thái Thượng Lão Quân ngắt lời: “Nếu như Thượng thần đồng ý, chúng ta sẽ làm như vậy. Có điều dù sao thì lần này Thượng thần sử dụng lửa niết bàn cũng đã làm tổn thương cơ nguyên, nên cần phải điều dưỡng cẩn thận. Trước mắt đang có một chỗ tốt để dưỡng thương, chính là ở trong Si Mị Chung”.

Si Mị Chung là do tôi muốn cứu Bích Hoa nên đoạt lấy từ trong tay Bà La Già, cũng không ngờ được hôm nay tôi lại có cơ hội để dùng đến nó. Không biết Bích Hoa bị Ngọc Đế phái đi làm nhiệm vụ đã hoàn thành hay chưa.

Lần này Tiên giới thất thế nghiêm khắc mà nói thì cũng có mấy phần liên quan đến tôi, cũng may tuy là Ngọc Đế tức giận, nhưng cũng vẫn chưa từng đề cập một câu nào đến chuyện này. Tôi có thể ở trong Si Mị Chung nhân nhả dưỡng thương, còn phải cảm tạ Vương Mẫu nương nương.

Xem ra là tiên nguyên của tôi bị hao tổn rất nhiều, sau khi đem thai nhi lấy ra, mắt tôi càng lúc càng không nhìn rõ mọi vật, Thái Thượng Lão Quân nói

cần điều dưỡng cẩn thận, đợi thân thể tốt hơn mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Có điều tuy là mắt của tôi không tốt, cũng không hề ảnh hưởng đến việc tôi thưởng thức cảnh đẹp nơi đây. Lần trước bị hồ ly Tử Như lừa đẩy vào bên trong Si Mị Chung, cảnh sắc bên trong là xơ xác tiêu điều. Lần này thì lại hoàn toàn khác biệt. Núi xanh nước biếc mờ mờ ảo ảo cũng vô cùng tao nhã.

Tôi nằm ở bên bờ sông, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng chim sẻ hót từ giữa cánh rừng vọng đến, gió thổi qua, bụi cỏ bên tai khẽ rung động, mùi hoa thoang thoảng quanh mũi tuy là rất nhạt, nhưng cũng thấm vào lòng người. Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, có người bước trên cỏ, dừng lại ở chỗ cách tôi nửa thước.

Tôi ngồi dậy, nhắm mắt nhìn về phía người ấy, chỉ thấy một mảng màu xanh lục. Tôi háng giọng, nói: “Vị... bằng hữu này, mắt tôi không tốt, xin đến gần một chút”. Không biết người đó là nam hay là nữ, tôi tạm thời gọi người đó là bằng hữu cũng không sai.

Bóng người màu xanh lục chậm rãi bước thêm nửa bước, lại gần phía tôi. Tôi lại nhắm mắt, tuy rằng cố hết sức, nhưng gương mặt người đó tôi vẫn không thấy rõ, chỉ thấy người đó mặc một chiếc trường bào màu xanh đậm, đoán chừng... là một nam tử.

Tôi che miệng ho khan hai tiếng: “Thật là áy náy, mắt tôi không tốt, xin hỏi nên xưng hô với ngài như thế nào?”.

Giọng của nam tử và nữ tử không giống nhau, chỉ cần người đó nói, tôi nhất định có thể nhận ra. Chỉ là tôi chờ rồi lại chờ, nhưng người đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, một từ cũng không nói.

“Vị sao huynh lại không nói?”.

Người đó đến gần tôi, ngồi xổm xuống đối mặt với tôi, hương cỏ thơm xung quanh càng lúc càng nồng. Người đó chỉ vào yết hầu của mình, xua tay, sau đó nắm lấy tay tôi, mở ra, sau đó viết gì đó vào lòng bàn tay tôi.

“Hóa ra huynh không có tên”. Tôi ngẫm nghĩ, “Tôi thấy huynh mặc y phục màu xanh đậm, tôi gọi huynh là Cẩm Thanh nhé”.

Người đó suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu.

“Vị sao Cẩm Thanh lại ở đây?”. Lúc trước cũng không nghe thấy Thái Thượng Lão Quân nói có để cho người khác vào đây, nên tôi cảm thấy có hơi nghi ngờ Cẩm Thanh.

Cẩm Thanh suy nghĩ, lắc đầu, viết ở trong lòng bàn tay tôi, ý nói: từ lúc sinh ra đã ở trong này.

Tôi có nghe nói hễ là thần khí thì đều có linh hồn, nếu như Si Mị Chung có thể được gọi là bảo vật của Ma giới, thì cũng không phải là tục vật, xem ra Cẩm Thanh chính là linh hồn của Si Mị Chung.

Cẩm Thanh ngẫm nghĩ, rồi lại viết hai chữ vào lòng bàn tay tôi: “Đại Bạch”.

Tôi ngẫm nghĩ cả nửa ngày, không hiểu anh ta viết thế là có ý gì, bèn hỏi: “Đại Bạch?”.

Cẩm Thanh gật đầu, vỗ vỗ tay tôi, ra vẻ rất vui vẻ.

Tôi lúng túng, thử hỏi: “Đại Bạch là dùng để gọi tôi à?”.

Cẩm Thanh lại gật đầu.

Cái tên Đại Bạch này quả là... Tôi ho khan hai tiếng, gương mặt cứng đờ, đắn đo một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Cẩm Thanh không thể vì tôi mặc y phục màu trắng mà gọi tôi là Đại Bạch được, ừm... Tôi có tên. Tên tôi là...”.

Cẩm Thanh cắt ngang lời tôi, kéo tay tôi, lại viết vào trong lòng bàn tay tôi một lần nữa hai chữ Đại Bạch. Anh ta viết khá nhanh, chắc là trong lòng đang cảm thấy rất vội vàng. Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, thấy tôi không nói gì, lại cúi đầu, viết lại hết lần này đến lần khác. Nhất thời tôi cảm thấy mềm lòng. Không lâu trước đây, cũng từng có người có chấp như vậy, một năm rồi lại một năm, ở nơi tôi không nhìn thấy, không nghe thấy, ngốc nghếch khổ sở tìm tôi.

“Được rồi, Đại Bạch thì Đại Bạch”.

Cẩm Thanh đột ngột ngẩng đầu, bóp mạnh vào giữa tay tôi, lắc mạnh. Tôi bị anh ta thu hút, cũng cảm thấy trong lòng vui vẻ, cái tên Đại Bạch nghe ra cũng không thấy quá khó nghe.

“Nhà Cẩm Thanh ở đâu?”.

Anh ta nghi ngờ nhìn tôi.

Tôi giải thích: “Là nơi mà mỗi tối Cẩm Thanh ngủ đó”.

Anh ta chỉ xuống mặt đất, rồi lại chỉ vào nhánh cây, ngẫm nghĩ, lại chỉ vào tảng đá.

“Không lẽ mỗi ngày huynh đều tùy tiện tìm một chỗ để ngủ?”.

Anh ta gật đầu.

Tôi đỡ trán nói: “Cầm Thanh nên tìm một cái phòng mà ở, ở bên ngoài không tốt đâu”.

Anh ta nghiêng đầu, chăm chú nhìn tôi không nói gì.

Tôi kéo tay Cầm Thanh, lôi anh ta đến trước cửa phòng tôi, chỉ vào cửa phòng nói: “Huynh nhìn xem, đây là phòng ở, huynh nên ở trong phòng, chứ không phải là ngủ trên cỏ ở ngoài này”.

Anh ta quay đầu nhìn tôi.

“Nếu như Cầm Thanh là linh hồn của Si Mị Chung, thì chỉ cần lặng lẽ suy nghĩ một chút về kiểu dáng của phòng ở ở trong lòng, thì lập tức có thể biến hóa ra một cái phòng ở khác”. Tôi suy nghĩ, tiếp tục nói, “Tôi mang huynh vào trong nhìn một chút”.

Cầm Thanh bước vào phòng, tỏ ra rất tò mò, đi lại xung quanh, hết sờ soạng cái bàn, lại đi sờ cái ghế. Nhưng cho dù có thể nào đi nữa, cũng chỉ dùng một tay, tay kia vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Tôi xem anh ta nhìn ngắm đủ rồi, liền lôi anh ta ra bên ngoài, để anh ta tự biến ra một cái phòng mà ở. Cầm Thanh đi theo tôi ra ngoài, tới cửa, lại dừng lại, làm thế nào cũng không chịu đi ra. Tôi kéo anh ta, anh ta lại chỉ bình tĩnh mà nhìn tôi.

“Nếu như huynh thích cái phòng như thế này, huynh cũng có thể biến ra một cái giống như thế”.

Anh ta cúi đầu, đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích. Tôi cảm thấy trên mu bàn tay của bàn tay bị Cầm Thanh nắm lạnh lạnh, rồi lại lạnh. Đưa tay qua sờ một chút, thế nhưng lại sờ thấy ướt ướt.

“Cầm Thanh là người lớn, sao lại dễ khóc như thế”. Tôi đưa tay ra lau nước mắt cho anh ta, mắt không tốt, cũng không biết có lau hết hay không nữa.

Xem ra hình dáng anh ta giống như người trưởng thành, nhưng bởi vì vẫn luôn sống một mình trong Si Mị Chung, nên tâm lý vẫn còn giống như một tiểu hài tử. Lòng tôi mềm nhũn, “Được rồi, nếu như Cầm Thanh thích chỗ này, thì ở lại đây với tôi đi, bên kia vẫn còn có một gian phòng trống”.

Cầm Thanh lập tức bóp chặt tay tôi, ngắm nghía, lại bóp chặt tay tôi thêm mấy cái nữa, sau đó quay đầu chạy vào trong phòng.

Tôi xem như cũng có vài phần hiểu biết mấy động tác biểu đạt ngôn ngữ bằng tay chân của anh ta. Nếu như tôi nói đúng ý anh ta, anh ta sẽ vỗ vỗ vào tay tôi, nếu như vui vẻ, sẽ bóp chặt tay tôi. Vừa rồi, bóp chặt tay tôi nhiều lần như thế, xem ra là rất vui vẻ.

Quả nhiên vẫn chỉ là một tiểu hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Hơn nữa cái loại động tác ám chỉ vô cùng hàm xúc này, thường cùng với chuyện nam nữ có một chút liên hệ vô cùng tinh tế!

Tôi cầm theo một đĩa bánh nhân hạt dưa leo lên nóc nhà nằm. Ánh trăng tối nay rất sáng, cũng giống như đêm hôm nào. Hôm ấy ánh trăng cũng như vậy, thời tiết cũng mát mẻ, gió cũng dịu dàng. Chỉ có điều, tâm trạng lại hoàn toàn khác biệt. Lúc đó tôi còn ngạc nhiên tin rằng Bà La Già thật lòng với tôi, tin rằng bản thân mình và chàng sẽ có kết cục tốt, đến ngay cả cùng nhau ngắm trăng cũng sẽ cho là một trăng kia đang chứng kiến tình yêu của chúng tôi. Bây giờ nghĩ lại, thật đúng là một câu chuyện mơ mộng viễn vông.

Trong mắt chàng có lẽ tôi chỉ là một cái bàn đạp, cho dù có đẹp đẽ, thì cuối cùng cũng chỉ có thể làm đá lát đường để người ta dẫm lên mà thôi, không thể ở trên tường để ngắm nghía, chàng đã sớm không còn quan tâm đến tình cảm giữa hai chúng tôi từ lâu rồi, mà có lẽ, là chàng còn chưa từng để ý đến nó nữa.

Trái tim một con người có đôi lúc cũng giống như mặt trăng nơi cuối chân trời, hôm nay nhìn thấy mặt trăng vẫn tròn đầy, mà qua mấy ngày nữa nhìn thì chỉ còn một vầng trăng khuyết mà thôi.

Tình cảm cũng như thế. Yêu sâu sắc, mà chỉ qua có mấy ngày, tình cảm lại mỏng manh đến mức gần như không còn gì.

Tôi thờ dài, chắc là lớn tuổi rồi, mấy ngày gần đây vẫn luôn nghĩ ngợi vẩn vơ. Nhớ năm xưa, lúc tôi biết Thái Ất thích người khác, bắt quá cũng chỉ thương tâm mất mấy ngày, dùng mấy hộp bánh ngọt là có thể trị hết bệnh, bây giờ cầm bánh ngọt lại nhớ đến Bà La Già, quả thật là càng sống càng có tiến bộ.

Cầm Thanh lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh tôi, véo một miếng bánh trong đĩa ra đưa vào tay tôi. Tôi nhận bánh, cười với anh ta: “Ánh trăng tối nay rất đẹp, Cầm Thanh cũng lên đây ngắm trăng sao?”.

Cầm Thanh gật đầu, sóng vai nằm xuống cạnh tôi.

Tôi nói: “Tuy là trăng sáng, nhưng mắt tôi lại không tốt, tối nay trăng tròn ư?”.

Cầm Thanh viết vào tay tôi: “Ngày mai mới tròn”.

Tôi cười nói cảm ơn.

Trên người Cầm Thanh có một mùi hương rất quen thuộc với tôi, nhàn nhạt, cách xa sẽ không ngửi thấy, chỉ có lại sát gần mới có thể ngửi thấy một chút.

Đến hôm nay, đại khái tôi có thể hiểu được cảm nhận của Tống Tử Hiền năm đó rồi. Năm đó tôi đối xử với chàng... có phần độc ác. Ngày đó lúc tôi tỉnh lại, y phục vẫn còn nguyên trên người, mặc dù có hơi nhăn nhúm, nhưng cũng vẫn đầy đủ. Chàng chưa từng muốn vô lễ với tôi, tiếc là tôi lại nhất thời xúc động, nói như vậy với chàng, dùng ngôn ngữ ác độc như vậy nói với chàng.

Thường thì người có thể làm chúng ta tổn thương là người mà chúng ta quan tâm, càng quan tâm, tổn thương lại càng sâu sắc. Đêm đó Tống Thanh rời đi chắc trong lòng tổn thương vô cùng sâu sắc. Tôi thờ dài. Cầm Thanh quay đầu nhìn tôi, sắc mặt tỏ ra ngỡ vực không hiểu gì.

“Thật ra tôi rất hâm mộ huynh, Cầm Thanh”. Tôi nhắm mắt lại, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua mặt, làm tôi cảm thấy hơi ngứa, “Thật ra như huynh lại rất tốt, chưa từng yêu ai, cũng không bị người mình yêu làm tổn thương”.

Cầm Thanh đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay tôi, dường như muốn an ủi tôi.

Tôi thấp giọng nói: “Không sao, chẳng qua là tức cảnh sinh tình thôi. Tôi từng... tổn thương một người. Người ấy tốt lắm, vô cùng cố chấp, vô cùng kiên định. Tiếc là lúc đó tôi không hiểu được tình cảm của người ấy, một mực tránh né, luôn làm tổn thương người đó, mà không nhìn thấy sự nỗ lực cùng với âm thầm chịu đựng của người đó”.

Cầm Thanh viết rất nhanh: “Người đó thích nàng”.

Tôi gật đầu.

Cầm Thanh dừng lại một chút, một lúc lâu sau, mới chậm rãi, như dốc lòng ra mà viết: “Nàng có từng, thích người đó dù chỉ là một chút hay không?”.

Tôi cười cười, vỗ vỗ vào mu bàn tay của Cầm Thanh: “Huynh nghĩ thích một ai đó dễ thế sao, làm sao có thể dễ dàng thích một người khác được cơ chứ? Lúc ấy trong lòng tôi đang nhớ về một nam nhân không yêu tôi, nên luôn làm tổn thương người đó, lại còn vì một vài chuyện hiểu lầm mà nói ra những lời tổn thương đến người đó. Bây giờ nghĩ lại, thật ra tôi không hề ghét người đó, người đó chỉ hơi ngốc nghếch thôi”.

Cầm Thanh rút tay về, không để ý đến tôi, ngăn người nhìn ánh trăng trên trời cao.

Nhất thời trong lòng tôi cũng ngẩn ngang suy nghĩ. Bản thượng thân sống hơn bảy trăm vạn năm, cũng coi như đã trải qua mấy lần tình duyên, nỏ được mấy đóa hoa đào. Tiếc là những đóa hoa đào này từ xa nhìn lại thì tươi tắn rực rỡ, xinh xắn đáng yêu, lúc lại gần cận thận nhìn ngắm, thì chỉ thấy mấy bông hoa bé xíu nhăn nhúm mà thôi, chắc sẽ nở hoa, nhưng lại không kết quả. Người ta đứng lâu dưới gốc đào trên đầu còn lưu chút mùi hương, còn tôi ngay đến cả mùi hương cũng chẳng có.

Đóa hoa của Thái Ất tàn quá sớm, nụ hoa còn chưa kịp nở hết đã tàn mất rồi.

Bà La Già... Bà La Già lúc đó không phải là Bà La Già của hiện tại. Cũng giống như trăng trên trời và trăng ở trong nước vậy, trong nước cho dù trăng có đẹp đến đâu, sáng đến đâu, tròn đến đâu đi nữa, thì cũng chỉ là một ảo ảnh đẹp đẽ, chỉ có thể nhìn thấy chứ không thể chạm vào được, chạm tay vào thì trăng sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mặt nước gợn sóng mà thôi.

Cũng giống như Tống Tử Hiền năm xưa, tiếc là trong lòng tôi lúc đó chỉ nghĩ đến trăng trong nước, mà không thấy hiện thực trước mắt. Đợi đến khi tàn ảnh trong nước đã hoàn toàn biến mất, cũng chỉ lưu lại trong đầu được một chút ký ức thôi.

Bây giờ nghĩ lại, Bà La Già kia, mọi chuyện đều chiều theo những gì tôi thích, đối với tôi toàn tâm toàn ý, yêu tôi chân thành, tiếc rằng mọi thứ chỉ là giả dối, đến khi lộ ra bộ mặt thật lại khiến tôi tổn thương sâu sắc.

Trong lúc ngẩn ngơ tôi đã ngủ từ lúc nào mà không biết. Hôm sau tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trên giường ở trong phòng của chính mình, Cầm Thanh ngồi ở bên cạnh giường, nắm tay tôi. Tôi nhẹ nhàng rút tay về, Cầm Thanh lung lay, mở mắt nhìn tôi cười, muốn đứng lên, nhưng đang đứng dậy thì lại ngã ngửa ra trên mặt đất. Anh ta cười tỏ ý xin lỗi tôi, rồi ngồi yên bất động.

Tôi kinh ngạc: “Sao ngã mà còn cười, ngã đau đến mức nào rồi sao?”.

Cầm Thanh lắc đầu, viết: “Chân tề”.

Lúc này tôi mới cười, ngắm nghĩ, lại cảm thấy cảm động: “Lần sau thì tự đi ngủ đi, không cần ngồi canh ở bên giường như thế đâu, tôi không phải là người bệnh”.

Cầm Thanh gật đầu, rồi lại cười với tôi. Tôi chớp chớp mắt, dường như trong nháy mắt, tôi có thể nhìn thấy rõ gương mặt của anh ta, đang muốn nhìn cho kỹ, thì lại trở lại với tình cảnh mù mờ. Chắc là tôi rất mong đến ngày có thể nhìn mọi thứ rõ ràng, nên mới xuất hiện ảo giác.

Cầm Thanh nắm tay tôi, kéo tôi ra ngoài. Tôi giữ chặt anh ta, hỏi: “Cầm Thanh muốn đưa tôi đi đâu?”.

Cầm Thanh quay đầu lại liếc nhìn tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mu bàn tay tôi, rồi gật đầu với tôi, ý bảo tôi cứ yên tâm

Tôi đi theo anh ta qua một cánh rừng, rồi đi qua không ít những đoạn đường núi gập ghềnh, cuối cùng cũng đến được một cái hang động. Anh ta lại nắm chặt tay tôi, dẫn tôi đi vào bên trong. Hang động âm u, đường vào không rộng lắm, con đường quanh co uốn lượn lại có không ít rong rêu mọc dưới chân, ẩm ướt trơn trượt.

Cầm Thanh cầm một viên dạ minh châu trong tay, dắt tôi đi về phía trước, đi mấy bước lại dừng lại, chỉ xuống dưới đất, rồi viết vào trong lòng bàn tay tôi: “Cẩn thận trơn”.

Tôi gật đầu.

Đi một lúc lâu, con đường dần dần mở rộng, cuối cùng thì tới một khoảng không rộng lớn. Bốn phía xung quanh trở nên sáng hơn rất nhiều. Phía trên đỉnh có thạch nhũ, hình lăng trụ, đỉnh hang có một khe hở, ánh mặt trời theo khe hở chiếu vào trong động, chiếu lên thạch nhũ, rồi bị khúc xạ sang một thạch nhũ hình lăng trụ khác, khúc xạ rồi lại khúc xạ, ánh sáng trở nên vô cùng rực rỡ, giống như có vô số cầu vồng ở trên đỉnh hang. Ở giữa có một cái hồ nhỏ, giữa hồ có một khối ngọc thạch sáng bóng nổi lên, bốn phía xung quanh ngọc thạch có sương mù lượn lờ, những chỗ khác trên mặt hồ lại không hề có chút sương mù nào, từ xa nhìn thấy, khối ngọc thạch kia giống như bị sương mù nâng lên nổi lơ lửng giữa hồ vậy. Cảnh tượng như vậy, nếu như Long Tam mà thấy nhất định phải nhảy xuống hồ bơi hai vòng.

Tiểu là bản thượng thân sống uống phí hơn bảy trăm vạn năm, thế nhưng lại là vũ tộc. Vũ tộc chúng tôi, ngoại trừ uyên ương(*) thích bơi lội trong nước ra, còn lại thì kỹ năng bơi lội không tốt chút nào. Tôi cảm thấy rất ai oán. Miễn cưỡng mà nói thì tôi cũng có thể bơi kiểu chó. Long Tam từng hơn một lần cười nhạo tôi, nguyên nhân cũng là do huynh ấy mà thôi: lúc bản thượng thân còn chưa biết cách thu lại cái đuôi của mình, đã dày công tôi luyện thuật tị thủy rồi.

(*) Uyên ương: một loài vịt, con đực gọi là uyên, con cái là ương.

Cầm Thanh kéo tay tôi, đưa cho tôi viên dạ minh châu đang cầm trong tay, chỉ chỉ chính mình, sau đó chỉ vào mặt hồ, rồi lại chỉ vào tôi, rồi lại chỉ xuống dưới chân. Ý anh ta là muốn tôi ở đây chờ anh ta, anh ta muốn xuống dưới hồ.

Tôi gật đầu, lo lắng nói: “Cầm thanh đi nhanh về nhanh”.

Anh ta nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của tôi, gật đầu. Sau đó nhảy xuống nước. Theo lý thuyết trên mặt nước phải có sóng gợn lăn tăn mới đúng, nhưng sau khi Cầm Thanh nhảy xuống, mặt hồ lại vẫn yên tĩnh như trước, đến cả một vòng sóng gợn cũng không có, mặt hồ vẫn tĩnh lặng như gương. Tôi ở bên hồ đợi một lúc lâu, vẫn không thấy Cầm Thanh đi lên, nên không khỏi cảm thấy lo lắng. Đi đến mặt hồ, đưa tay sờ vào nước, cảm thấy lạnh giá, giống như tuyết mùa đông.

Tuy là mắt của tôi không tốt, nhưng Cầm Thanh mặc y phục màu xanh lục, đáng lẽ ra phải là rất dễ dàng có thể nhìn thấy trong nước mới đúng. Nhìn về phía hồ nước, không thấy một bóng người. Trong lòng tôi dần dần cảm thấy lạnh. Cầm Thanh nhảy xuống hồ, không biết có phải là đã bị đông cứng dưới nước rồi hay không, ngộ nhỉ...

Tuy rằng theo lý anh ta phải có vài phần pháp lực, có điều sống chung lâu như vậy cũng chưa từng thấy anh ta sử dụng, liệu có thể nào anh ta chỉ là một cái gỏi thêu hoa hay không? Càng gay hơn là, Cầm Thanh không biết nói, cho dù có gặp phải phiền phức gì đi nữa, thì cũng không thể kêu cứu.

Tôi càng nghĩ càng lo lắng, hận không thể lập tức tát sạch nước trong hồ đi. Đắn đo suy nghĩ một lúc, cảm thấy vẫn nên xuống nước tìm kiếm một chút cho yên tâm. Không có pháp thuật thật bất tiện, thuật tị thủy không sử dụng được, cũng may là tôi còn biết bơi kiểu chó.

Hồ nước này nhìn qua thì cũng không quá sâu, đến khi thực tế bước chân xuống rồi mới biết nó không như bề ngoài nhìn thấy. Mặc y phục xuống nước cũng không thuận tiện, tôi dứt khoát biến trở về nguyên hình thành phượng hoàng, phồng đầu như muốn nổ tung, bản thượng thân uống một ngụm nước, rồi trôi lên trên mặt nước. Nhìn quanh bốn phía, Cầm Thanh vẫn chưa đi lên, hồ nước lớn như vậy, cũng không biết anh ta ở chỗ nào. Tôi lại hít sâu một hơi, ngừng thở, rồi lặn xuống dưới.

Lần này lặn sâu hơn lần trước một chút, nhưng cũng vẫn không thấy bóng dáng của Cầm Thanh, lỗ tai ong ong ầm vang một hồi, đầu cũng càng lúc càng choáng váng, chỉ một chút nữa thôi sẽ chạm đến đáy hồ, bỗng dưng, tôi dường như nhìn thấy một mảng màu xanh lục chìm dưới đáy hồ, Cầm Thanh!

Tôi cố dùng sức bơi về phía đó, lực cản của nước rất lớn, rõ ràng là khoảng cách chỉ gần trong gang tấc, mà dường như lại không thể bơi được đến nơi, không biết mất bao lâu, tôi cuối cùng mới đưa tay ra tóm được mảng màu xanh lục kia, sau đó tôi cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lúc mở mắt ra, Cầm Thanh đang đập đập vào lưng tôi, tôi uống một ngụm nước, khoát tay.

“Không sao đâu, khụ khụ...”

Cầm Thanh ngừng đập vào lưng tôi, yên lặng một lúc, có điều bàn tay đang cầm tay tôi lại càng nắm chặt hơn, có lẽ là do dùng sức, nên trở nên trắng bệch.

Tôi nói: “Cầm Thanh không sao là tốt rồi. Vừa rồi chờ mãi mà không thấy huynh đi lên, tôi sợ huynh gặp chuyện gì nên mới xuống nước tìm huynh, tiếc là kỹ năng bơi lội của tôi không tốt, đã để huynh chê cười rồi”.

Cầm Thanh vẫn không nói lời nào, còn trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cười cười, trêu ghẹo: “Tiếc là tôi nhìn không rõ, nếu không có thể thấy Cầm Thanh mở to mắt như vậy từng tôi nhất định là rất đáng yêu”.

Còn chưa dứt lời, Cầm Thanh đột nhiên ôm mạnh lấy tôi, bả vai run nhẹ. Có một giọt nước mắt ấm áp rơi xuống gáy, gương mặt già nua của bản thượng thần hơi ửng đỏ, ho khan một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào sau lưng Cầm Thanh, thấp giọng nói: “Đề cho Cầm Thanh lo lắng, là lỗi của tôi”.

Cầm Thanh lắc đầu, vì đang dựa sát vào nhau, nên tóc anh ta cọ vào cổ tôi, khiến tôi cảm thấy ngứa ngứa, liên lụy đến trái tim tôi cũng bị người ta làm cho ngứa ngáy theo.

Tôi khụ hai tiếng, nói: “Cầm Thanh ở dưới nước lâu như vậy, có tìm thấy bảo vật gì không?”.

Cái đầu đang tựa vào vai gật gật, Cầm Thanh ngồi thẳng dậy, cười với tôi, sau đó lấy ra từ trong ngực một quả tròn tròn màu đỏ, đưa vào miệng tôi.

Tìm tôi đập mạnh: “Cầm Thanh vì muốn hái quả này cho tôi nên mới xuống dưới nước à?”.

Anh ta tiếp tục cười với tôi, cánh tay cầm quả đại lại đưa về phía trước gần miệng tôi hơn. Tôi há miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng. Quả này mọng nước, cắn một miếng, nước lập tức tràn ra, men theo ngón tay Cầm Thanh chảy xuống. Cầm Thanh cười cười, xoa xoa tay tôi.

Tôi gật đầu: “Ăn ngon”.

Cầm Thanh cầm quả dứt cho tôi ăn xong, sau đó thuận tay đưa tay đến bên miệng quyết nhẹ, liếm sạch nước trái cây còn dính trên ngón tay, rồi cười với tôi, kéo tôi đi ra ngoài. Mặt của bản thượng thần đỏ ửng. Cầm Thanh không hiểu chuyện, không biết là làm như vậy có gì không ổn, có điều lão phượng hoàng tôi lại nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Tôi nhìn Cầm Thanh bằng vẻ mặt phức tạp, dừng lại một chút, da mặt gật gật, cuối cùng cũng vẫn khéo léo nói: “Ngón tay không sạch, lần sau Cầm Thanh vẫn nên dùng nước sạch rửa mới tốt”.

Cầm Thanh cười cười, không nói gì, có điều bước chân lại càng nhẹ nhàng hơn. Bản thượng thần cảm thấy việc này rất nghiêm trọng rồi. Khách quan mà nói, tuy là đôi khi bản thượng thần hành động không quan tâm đến thể diện, nhưng khi gặp chuyện nghiêm túc vẫn dùng thái độ đứng đắn để xử sự, cũng chưa từng tiện tay mà cắt xén bớt việc. May mà lần này anh ta gặp tôi, nếu như tương lai không may Cầm Thanh gặp thần tiên nào đó không có liêm sỉ, ví dụ như adel (cười gian) cùng với XXX hay gì đó, bị người ta chiếm tiện nghi mà có khi còn không biết.

Tôi ho khan hai tiếng, quyết tâm, nghiêm mặt nói: “Chắc là Cầm Thanh không biết, mấy chuyện linh tinh như liếm ngón tay... Sau này... Ừm... Sau này vẫn là không nên làm trước mặt người khác mới tốt, hơn nữa...”. Mặt của tôi càng lúc càng đỏ bừng, dứt khoát vứt thể diện đi, nói thẳng, “Hon nữa cái loại động tác ám chỉ vô cùng hàm súc này, thường cùng với chuyện nam nữ có một chút liên hệ vô cùng tinh tế!”.

Nói xong, tôi lập tức che miệng, chỉ hận không thể tìm cái hố mà chui xuống.

Cầm Thanh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, buông tay tôi ra, hai tay chà xát vào nhau ở trước ngực, dường như có chút xấu hổ. Gương mặt anh ta cũng hơi hồng hồng, anh ta cúi đầu, không nói gì, sau một lúc lâu, lại lén liếc nhìn tôi một cái, thấy tôi đang nhìn, thì lập tức lùi lại về phía sau, vệt hồng trên cổ lại càng lúc càng đậm, lại lặng lẽ lùi mấy bước về sau.

Ôi, dù sao thì cũng không thể ăn hiếp tiểu hài tử được, tôi ho khan hai tiếng, bước lên chủ động nắm chặt tay Cầm Thanh, nghiêm trang nói: “Nếu không quay về thì trời sẽ tối mất, chúng ta phải nhanh lên”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 51: Nếu như thành oan hồn dưới tiếng sáo của tôi, không phải là quá oan cho tôi hay sao

Lúc Thái Thượng Lão Quân tới tìm tôi, tôi đang ở trong vườn hoa nhỏ phía sau phòng. Cẩm Thanh lúc rảnh rỗi thường thích trồng trọt chăm chút mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ, sáng sớm hôm nay anh ta đã ra ngoài, tôi rảnh rỗi không có việc gì làm nên tiện tay giúp anh ta nhổ cỏ dại.

Thái Thượng Lão Quân cúi người đứng ở bên cạnh, bắt mạch cho tôi, vui vẻ nói: “Thân thể Thượng thần bình phục rất nhanh, xem ra không đến mười ngày là có thể đi ra ngoài”.

Tôi gật đầu: “Tiếc là tôi nhìn mọi vật vẫn mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng”.

Thái Thượng Lão Quân vuốt râu, nghi ngờ: “Sao lại như thế, vừa rồi tiểu thần xem mạch cho Thượng thần, thấy đã bình phục hơn nửa rồi, thị lực đã phải sớm bình phục rồi mới đứng”. Trầm tư một lúc lâu, rồi mới chần chừ nói, “Gần đây Thượng thần có ăn cái gì kỳ lạ không?”.

Bản thượng thần có một cái biệt hiệu, có chút liên quan đến việc ăn ngon. Ông ta nói những lời này, thật đúng là đâm vào nỗi đau thầm kín của tôi. Tôi cười ha ha, nhẹ giọng nói: “Bá Dương nói đùa, tuy là bản thượng thần bình thường thích ăn ngon, nhưng cũng không đến nỗi đi tìm mấy thứ không sạch sẽ mà tống vào miệng”.

Thái Thượng Lão Quân lập tức lên tiếng đồng ý. Lúc này tôi mới vừa lòng.

“Bá Dương có biết cách chữa trị giọng nói không?”. Nếu như Cẩm Thanh có thể nói, thì thật là tốt.

Thái Thượng Lão Quân hơi cao giọng, nghi ngờ hỏi: “Giọng nói của Thượng thần có vấn đề gì ư?”.

Tôi lắc đầu: “Mấy ngày trước tôi ngẫu nhiên gặp linh hồn của Si Mị Chung, xem ra là tu luyện đã lâu, có thể biến thành hình người, tiếc là lại không biết nói, nên muốn nhờ Lão Quân xem giùm một chút, ngài ở đây chờ một lát, anh ta chắc là sẽ quay lại ngay thôi”.

Thái Thượng Lão Quân hít sâu một hơi, cao giọng hỏi: “Thượng thần thấy anh ta?”.

Ở trong Si Mị Chung cũng khá rộng rãi, tuy là mắt của bản thượng thần không tốt, nhưng dù sao hành động cũng vẫn nhanh nhẹn, việc đi ra ngoài dạo chơi gặp được Cẩm Thanh cũng không có gì là kỳ lạ, có điều Thái Thượng Lão Quân tuổi tác đã lớn, dễ bị kinh ngạc. Không khí trong phòng có phần đông cứng lại, tôi đoán là ông ta lớn tuổi, nên bị dọa sợ hãi.

Tôi gật đầu, tiện tay rót cho ông ta một cốc trà: “Bá Dương ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm trà. Trà này là Cẩm Thanh tự leo lên núi hái đấy, ngài nếm thử xem hương vị thế nào”.

Thái Thượng Lão Quân cung kính cầm cốc trà, uống một ngụm, rất lâu sau cũng không nói được câu nào.

Cửa phòng bị đẩy ra, Cẩm Thanh đứng ở cửa, trong tay cầm một đồng quả rừng, nhìn hình dáng, có phần giống với thứ quả ngày đó anh ta hái ở trong nước.

Tôi cười với Cẩm Thanh, gọi anh ta lại gần, quay đầu nói với Thái Thượng Lão Quân: “Đây là anh ta, xin Bá Dương xem qua một chút, có thể chữa được không?”.

Thái Thượng Lão Quân chăm chú nhìn thẳng vào Cẩm Thanh một lúc lâu, rồi quay đầu nhìn tôi một cái, đưa tay cầm lấy mấy quả dại mà Cẩm Thanh đang cầm trong tay, nhẹ nhàng đặt chúng xuống bàn, rồi mới cười với Cẩm Thanh, cung kính nói: “Xin ngài để tiểu thần xem mạch”.

Cẩm thanh xem tôi liếc mắt một cái, do dự đưa tay vờ đi. Thái Thượng Lão Quân không nói câu nào, nhìn chăm chú vào Cẩm Thanh. Cẩm Thanh dường như không được tự nhiên, toàn thân hơi run rẩy. Mọi người vẫn nói Thái Thượng Lão Quân là một vị thần tiên đầy mình chính khí, sao hôm nay lại thành ra như thế này...

Tôi vội ho một tiếng, hỏi: “Bá Dương có kết luận gì không?”.

Lúc này Thái Thượng Lão Quân dường như mới từ trong mộng tỉnh lại, cung kính quay sang cúi chào tôi, chần chừ đáp: “Tạm thời tiểu thần chưa còn chưa biết chính xác, cần trở về suy nghĩ thêm đã”.

Tôi thờ dãi: “Còn xin Bá Dương dành thêm thời gian suy nghĩ biện pháp một chút, tôi thật lòng mong chờ ngày có thể tận tai nghe thấy tiếng Cẩm Thanh nói”.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, quay đầu lại thoáng nhìn qua mấy quả rừng trong đĩa, đưa tay cầm lấy một quả, cho vào miệng nhai một lúc, mới bình thản nói: “Quả này hương vị rất ngon, không biết tên là gì?”.

Lúc đang cần nhờ vả người khác cũng cần cho người ta chút lợi ích, tôi lập tức xuôi theo lời ông ấy, tiếp lời: “Nếu như Bá Dương thích thì đừng ngại cầm về, từ từ ăn”.

Cẩm Thanh đang ngồi trên ghế hơi run rẩy, cầm chén trà lên uống một ngụm.

Thái Thượng Lão Quân cười “ha ha”, cầm đĩa trái cây trên bàn lên, vui vẻ nói: “Cảm ơn Thượng thần”.

Tiền Thái Thượng Lão Quân đi, Cẩm Thanh vẫn trầm mặc không nói gì, tôi đoán một lúc, không lẽ anh ta giận ta đã tặng trái cây mà anh ta cực khổ mới hái được cho người khác?

Đề xin lỗi, bản thượng thần quyết định thổi một khúc nhạc cho Cẩm Thanh nghe, xem như là nhận lỗi.

Ngày đó sau khi Tổng Thanh bỏ đi đã để sáo ngọc ở lại trên bàn, sau đó nó lại rơi xuống đất nát vụn. Bản thượng thần nhìn cảm thấy rất tiếc, nên có ý muốn sửa lại, rồi ghép lại với nửa thanh sáo ngọc vẫn giữ bên người, tạo thành một cây sáo hoàn chỉnh. Sau khi sửa thì bề ngoài xem như là ổn, nhưng có một chỗ vỡ quá vụn, không có cách nào để sửa lại nguyên dạng, lại đứng ở lỗ sáo, nên mỗi khi thổi đến đó thì thanh âm lại không chuẩn.

Tôi lấy cây sáo từ trong ngực ra, cười với Cẩm Thanh: “Khúc nhạc này ngày xưa tôi thường hay nghe phụ thân thổi, nghe nhiều cũng thành quen, hôm nay tôi thổi cho huynh nghe”. Ngẫm nghĩ, cảm thấy nói trước vẫn hơn, “Thật ra bình thường tôi vẫn được xem như kẻ học hành không tinh thông cái gì cả, khúc nhạc thổi ra cũng khó nghe, cũng chỉ biết có khúc nhạc này, huynh tạm nghe nhé, nếu như thật sự cảm thấy không nghe nổi, thì bảo tôi dừng lại”. Nếu như thành oan hồn dưới tiếng sáo của tôi, không phải là quá oan cho tôi hay sao.

Cẩm Thanh bình tĩnh nhìn tay tôi đang cầm cây sáo, không nói lời nào.

Tôi cười gượng: “Huynh đừng có nhìn tôi như thế, thật ra cách thổi sáo là tôi tự mình học, nhất định là không thể sai được”. Dừng lại một chút, lại trêu ghẹo, “Huynh cũng biết rồi đấy, chân thân của tôi là một con phượng hoàng, bản chân chỉ có bốn cái móng vuốt mà thôi, khi biến thành người, ngón tay thứ năm dùng vẫn không linh hoạt bằng bốn ngón kia, ha ha”.

Cẩm Thanh cúi đầu cười, đưa tay vỗ vỗ vào mu bàn tay tôi, rồi ngồi thẳng dậy, nghiêng tai lắng nghe.

Ngày xưa lúc phụ thân thổi khúc nhạc này chim sẽ ở bốn phía đều yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên có con thú chạy nào đi ngang qua cũng sẽ dừng chân, ngồi xuống bên cạnh phụ thân nghe cho đến khi thổi xong khúc nhạc. Trong núi hễ là ở chỗ nào có thể nghe được tiếng sáo thì đều vô cùng yên tĩnh, giống như đều đang chìm đắm trong tiếng sáo của phụ thân vậy.

Phụ thân vẫn cảm thấy tôi không phải là kẻ biết chơi nhạc cụ, vẫn luôn than thở đã sinh ra một khuê nữ ngốc nghếch là tôi, ngoại trừ dáng vẻ có thể miễn cưỡng lọt vào con mắt của mọi người, những điểm khác thì thật sự là không có chỗ nào ra hồn hết cả. Đối với quan điểm này của phụ thân tôi vẫn duy trì việc không tỏ thái độ gì. Ít ra là với âm nhạc, bản thượng thần vẫn cảm thấy mình có chút thiên phú.

Thổi xong khúc nhạc, cả khu rừng rơi vào sự yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Tôi nhìn một đồng cỏ, chim trĩ, hồ ly, vân vân đang nằm ngón ngang trên mặt đất, cảm thấy vô cùng hài lòng mà gật đầu.

Quay đầu lại cười với Cẩm Thanh: “Cẩm Thanh này giờ không nói gì, chắc là cảm thấy tôi thổi sáo nghe rất được đúng không?”. Tôi vui vẻ cầm cây sáo trong tay quay quay một vòng, cười tủm tỉm nói, “Nếu không thì tôi thổi một lần nữa cho huynh nghe nhé?”.

Cẩm Thanh buông tay đang đỡ trán xuống, đi đến bên người tôi, cầm lấy cây sáo, xem kỹ, rồi viết: “Cây sáo này là nàng sửa đúng không?”.

Tôi gật đầu, khen ngợi: “Ánh mắt của Cẩm Thanh thật lợi hại”.

Cẩm Thanh cười với tôi lộ ra hàm răng trắng bóng, tiếp tục viết: “Ồ giữa có một âm, vẫn luôn không đúng, chắc là do cây sáo”.

Tôi cảm thấy hài lòng, anh ta nói như vậy, ý tứ chính là: ngoại trừ cái âm sai kia ra, thì những cái khác đều đúng! Tôi không nhịn được mà mỉm cười với anh ta, khiêm tốn nói: “Thật ra tôi thổi cũng không có dễ nghe như vậy, ha ha”.

Cẩm Thanh nhếch môi cười, xoa xoa vào giữa lòng bàn tay tôi: “Khúc nhạc này tôi rất thích, sau này hàng ngày thổi cho tôi nghe có được không?”.

Tôi gật đầu: “Không thành vấn đề, nếu như Cẩm Thanh muốn học, tôi có thể dạy huynh”.

Cẩm Thanh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào tôi, chậm rãi gật đầu.

Tôi suy nghĩ một lúc, lại nói: “Phụ thân có nói khúc nhạc này tên là ‘Phượng tù hoàng(*)’, tôi vẫn cảm thấy cái tên này không may mắn, hay là chúng ta đổi tên cho nó đi?”.

Cẩm Thanh ngạc nhiên.

Tôi giải thích: “Con trống là phượng, con mái là hoàng, tên của khúc nhạc này nghĩa là phượng giam cầm hoàng, rõ ràng là giai điệu rất đẹp, mà sao tên lại... kỳ quái như thế. Vẫn là nên đổi sang cái tên khác cho may mắn đi”.

Cẩm Thanh xoa tay, nhìn về phía mảng cỏ phía sau lưng tôi.

Tôi nhìn theo tầm mắt của anh ta, chỉ thấy một mảng trống không, không có gì đặc biệt hết cả. Nhưng sao anh ta lại xúc động đến mức tay run lên thế kia? A, hình như vai cũng đang run.

“Huynh đang nhìn gì thế?”. Tôi nghi ngờ hỏi.

Cẩm Thanh nắm chặt hai bàn tay đang run rẩy lại, rồi chậm rãi viết vào trong lòng bàn tay tôi: “Cái tên này rất hay, không cần phải sửa”.

Tôi chán nản gật đầu. Được rồi, ai bảo tôi đang nhận lỗi với anh ta cơ chứ, anh ta nói thế nào thì là thế ấy đi.

(*) Thật ra khúc nhạc tên là “Phượng cầu hoàng”, A Hoàn thiếu hiểu biết quả thật là vô cùng bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52: Đúng lúc ánh nắng bên ngoài rơi vào, chiếu lên người tạo cảm giác vô cùng ấm áp. Tôi cười. Sau này, cũng vẫn sẽ tiếp tục cười

Mấy ngày gần đây tâm trạng của Cẩm Thanh có lẽ cũng không tệ lắm, nên cuộc sống của bản thượng thần cũng vô cùng dễ chịu. Ví dụ như lúc bản thượng thần ở dưới tàng cây hóng gió, Cẩm Thanh sẽ lặng lẽ đưa đến một bình trà, ngoài ra còn có một ít điểm tâm; lúc bản thượng thần ngủ gà ngủ gật, Cẩm Thanh sẽ yên lặng ngồi cạnh tôi, thỉnh thoảng còn quạt cho tôi; ngay đến cả lúc bản thượng thần cùng anh ta ăn cơm, Cẩm Thanh cũng thỉnh thoảng giúp đỡ người có thị lực không tốt là tôi, gấp đồ ăn đặt vào bát cho tôi.

“Cẩm Thanh, nho trong vườn của chúng ta hôm nay có thể hái ăn được rồi chứ? Hôm qua tôi ngồi dưới gốc nho hóng gió, mùi nho thơm cứ quanh quẩn quanh mũi tôi thôi”.

Cẩm Thanh cười dịu dàng, chạm nhẹ vào mũi tôi, rồi viết vào tay tôi: “Chờ một lát, tôi đi hái”.

Tôi cầm lấy quạt hương bồ(33) trong tay anh ta, quạt mấy cái, nịnh nọt: “Cẩm Thanh thật là lợi hại, nhanh đi nhanh về, nhớ chọn trái nào chín hãy hái nhé”.

Bản thượng thần vô cùng vui mừng, có cảm giác như đứa con đã lớn biết thương yêu quan tâm đến mẹ.

Thấy Cẩm Thanh đi xa rồi, tôi mới lén lút lấy từ trong ngực ra một cái bình sứ nhỏ, rồi lấy một viên thuốc bằng hạt gạo từ trong bình ra, đưa vào miệng nuốt. Lắc lắc cái bình, số thuốc còn lại trong bình cũng không còn nhiều lắm.

Lúc tiễn Thái Thượng Lão Quân về, bản thượng thần và Cẩm Thanh cùng nhau tiễn ông ấy ra đến cửa. Lúc tới cửa, Thái Thượng Lão Quân vỗ đùi, chán nản nói: “Xong rồi, tiểu tiên để quên phát trần ở trong phòng rồi”. Nói xong thì quay lại đi vào trong phòng, mới đi được hai bước, Thái Thượng Lão Quân không hiểu sao lại vấp ngã, bản thượng thần và Cẩm Thanh hoảng hốt vội bước lên đỡ, Thái Thượng Lão Quân run rẩy đứng lên, ôm lấy cổ chân, nói: “E là chân của tiểu tiên bị trật rồi, đi lại không tiện, có thể nhờ Cẩm Thanh mang phát trần tới đây giúp tiểu tiên được không?”.

Tôi cau mày: “Bá Dương bị ngã, không ngại thì quay lại chỗ tôi nghỉ ngơi một lúc, chứ cứ để thế này quay về thì chỉ làm cho chân bị thương nặng hơn mà thôi”.

Thái Thượng Lão Quân xoa xoa cổ chân, run giọng nói: “Chỗ này của Thượng thần không có thuốc, tiểu tiên vẫn nên trở về thì hơn”.

Tôi nghỉ ngơi, cảm thấy ông ấy nói như thế cũng không có gì là không đúng hết cả.

Cẩm Thanh buông tay đang đỡ Thái Thượng Lão Quân ra, sau đó lùi lại mấy bước, cầm lấy một cành cây to, viết lên mặt đất: “Đại Bạch đừng nói nữa, nếu Thái Thượng Lão Quân muốn tôi đi lấy đồ, thì để tôi đi là được”. Anh ta ném cành cây trong tay xuống đất, liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân một cái, rồi quay đầu đi mất.

Trên mặt đất có một dòng chữ lớn, bản thượng thần có muốn giả vờ như không thấy cũng không xong. Anh ta đi vô cùng dứt khoát, để bản thượng thần ở lại đây dọn dẹp bãi chiến trường cho anh ta!

Tôi xấu hổ cười với Thái Thượng Lão Quân, áy náy nói: “Lão Quân đừng để ý, Cẩm Thanh vẫn luôn ở trong Si Mị Chung, chưa từng tiếp xúc với người bên ngoài, cho nên tính tình thế đấy”.

Thái Thượng Lão Quân thở dài, lắc đầu: “Tiểu tiên sao lại để ý đến những chuyện này đâu”. Dừng lại một chút, ông ấy lấy một cái bình sứ nhỏ từ trong ngực ra đưa cho tôi, giọng nói mang theo mấy phần chán chừ, “Tiểu thần thấy trong Si Mị Chung có nhiều độc trùng, Cẩm Thanh là do hồn phách của Si Mị Chung biến thành, nên đương nhiên là không sợ những độc trùng này, nhưng mà vết thương của Thượng thần còn chưa lành, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Trong này có một ít thuốc phòng còn trùng, Thượng thần nhớ ăn mỗi ngày”.

Tôi gật đầu, nói tiếng cảm ơn, tiếp nhận.

Thái Thượng Lão Quân lại nói: “Để tránh làm cho Cẩm Thanh lo lắng, tiểu tiên đề nghị Thượng thần lúc uống thuốc đừng để anh ta nhìn thấy”.

Bản thượng thần suy nghĩ, cảm thấy Thái Thượng Lão Quân nói có lý. Cẩm Thanh còn nhỏ, chắc là chưa từng thấy qua những thứ này, vẫn nên không có việc gì thì đừng dọa anh ta là hơn.

Uống thuốc xong, đang muốn nhắm mắt tĩnh dưỡng một chút, Cẩm Thanh đã mang nho được rửa sạch vào. Chàng nhẹ nhàng đặt đĩa trái cây xuống mặt bàn, vỗ vỗ vào tay tôi, rồi bóc vỏ một quả nho đưa tới tận miệng cho tôi. Thịt nho trong suốt, mọng nước, ánh mặt trời chiếu vào, cũng khiến cho tôi cảm thấy chói mắt. Ngón tay đang cầm nho rất mềm mại, móng tay có dính chút nước nho trở nên hồng hồng. Tôi chớp mắt. Cẩm Thanh cười với tôi, rồi lại giờ giờ quả nho trước mặt tôi.

Lông mi dài cong cong của chàng in bóng trên mặt, có chút gầy hơn so với trước đây, nhưng cũng may sắc mặt xem như là tốt.

Tôi cầm tay chàng, duỗi ngón tay cầm lấy quả nho ăn. Tay chàng rất lạnh, còn không ấm bằng tay tôi. Lén thăm dò linh thai của chàng, thấy pháp lực mỏng manh như có như không.

Cẩm Thanh thấy tôi ăn nho, ánh mắt tỏ ra vui vẻ, sau đó lại tiếp tục bóc vỏ một quả nho khác cho tôi. Tôi nhìn chàng chăm chú, nói một cách dịu dàng: “Cẩm Thanh vẫn luôn ở trong Si Mị Chung bé nhỏ này, có từng nghĩ muốn đi ra ngoài một lần không?”.

Bàn tay đang bóc vỏ nho của Cẩm Thanh không dừng lại, lắc đầu.

Tôi chớp mắt, thờ dãi: “Lúc còn nhỏ tôi ham chơi, không thích học tập. Phụ thân thường dạy tôi, việc tu hành không thể chậm trễ dù chỉ một ngày, có ông ấy đốc thúc, tôi ít nhiều gì cũng coi như học được vài thứ. Sau đó có lần phụ thân rời khỏi nhà mấy ngày, a nương thương tôi, không chịu được tôi không nềo quần quýt, đối với chuyện tôi lười biếng không chịu tu hành cũng nhắm mắt mở một mắt, thư thái được mấy ngày thì cha tôi trở lại, dưới sự giám sát của cha, tôi lại phải tiếp tục chuỗi ngày tu hành nhàm chán vô vị”.

Cẩm Thanh đặt những quả nho đã được bóc vỏ vào trong một cái chén, ngược mắt nhìn tôi, cười cười.

“Vốn cũng không có gì, nhưng vừa mới trải qua mấy ngày nhàn nhã, mấy ngày sau đó khi bắt đầu tu hành trở lại quả thật là rất gian nan, sống một ngày mà như một năm”. Tôi dừng lại một chút, cười nói, “Sau này vì cứu Thái Ất, tôi lấy Tinh Nguyên Châu ra, tất cả pháp lực đột nhiên mất sạch, quả thật là cảm thấy không dễ chịu”.

Cẩm Thanh ngược mắt nhìn tôi một lúc, rồi đưa tay vỗ vỗ vào mu bàn tay tôi.

Tôi cười: “Đây là Cẩm Thanh muốn an ủi tôi hay sao?”.

Chàng gật đầu, ngẫm nghĩ, rồi viết vào tay tôi: “Sau này quen thì sẽ thấy thoải mái thôi”.

Tôi chớp mắt, gật đầu: “Nếu như quen rồi mà thấy thoải mái, thì tôi cũng cảm thấy phần nào được an ủi”

Ánh mặt trời bên ngoài càng lúc càng gay gắt, tôi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thần nhiên nói: “Tôi còn nhớ hình như không xa ở đằng kia có mấy cây hoa phượng hoàng(34), bây giờ chắc là đang nở hoa rực rỡ rồi, Cẩm Thanh có thể hái giùm tôi một ít không”.

Cẩm Thanh vỗ vỗ vào tay tôi, đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi dặn với theo: “Trong vườn có nhiều phần của hoa phượng hoàng, nhưng mà tôi cảm thấy màu đỏ vẫn thu hút hơn, Cẩm Thanh không ngại thì chỉ hái những bông hoa đỏ thôi nhé”.

Bước chân của Cẩm Thanh hơi dừng lại, quay đầu cười với tôi một cách yêu chiều.

Tôi ngồi nguyên tại chỗ, lặng lẽ thờ dãi. Đôi khi mắt không thấy rõ, cũng không phải là cái gì cũng không thấy rõ. Bây giờ đột nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng, tôi lại cảm thấy một số việc có chút mơ hồ. Hôm qua, Cẩm Thanh cầm cây sáo hỏi tôi, có phải tôi đã sửa cây sáo hay không. Tôi lấy cây sáo từ trong ngực ra, cầm trong tay xoay xoay mấy vòng. Chuyện tôi sửa cây sáo này không có người thứ hai biết, vết nối cũng không dễ thấy. Những chỗ khác đều tron nhẵn, được ánh mặt trời chiếu vào, ngọc bích trong suốt sáng long lanh, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nguyên liệu làm nên nó quả thật là một khối ngọc tốt, mới làm ra được một cây sáo ngọc tinh xảo như vậy, cũng chỉ có là gia đình đế vương ở nhân gian, mới có thể có được bảo vật cực phẩm như thế này.

Thuốc của Thái Thượng Lão Quân quả nhiên là thuốc tốt, mới được có mấy ngày, mà tôi đã có thể thấy rõ được cả cây sáo.

Mấy ngày nay Bích Hoa gầy đi rất nhiều, tóc cũng dài hơn trước đây, mỗi khi gió thổi qua khiến tôi cảm thấy bóng dáng chàng thật mảnh khảnh.

Ta đứng lên, bước ra ngoài.

Cây hoa phượng hoàng khá cao, Bích Hoa không có pháp thuật chỉ có thể chọn những cành hoa ở dưới thấp mà hái, y phục chàng màu xanh lẫn trong một khu vườn xanh xanh hồng hồng, dường như muốn hòa tan vào nhau.

Tôi lùi mấy bước về phía sau, quay sang hướng khác, hướng về một phía khác của vườn hoa mà gọi lớn tiếng: “Cẩm Thanh, chàng ở đâu?”.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, tôi quay đầu, nhìn thấy Bích Hoa đang cầm mấy cành hoa phượng hoàng đứng sau lưng tôi, nhìn tôi một cách lo lắng. Tôi che mũi, hắt hơi một cái thật to, nhin xuống, rồi lại hắt hơi lần nữa. Bích Hoa chân tay luống cuống lấy từ trong ngực ra một cái khăn tay.

Tôi lùi về phía sau mấy bước, che mũi, nước mắt giàn giụa. Hắt hơi mấy cái liền, rồi mới nói một cách ngắt quãng: “Ồi, Cẩm Thanh chắc là không biết, tôi... Hắt xì... Tôi bị dị ứng với hoa phượng hoàng, mỗi lần lại gần là lại bị như vậy, nên mới nhờ chàng đi hái, nếu không... Hắt xì... Nếu không tôi đã tự đi hái rồi”.

Bích Hoa cười cười, lắc đầu.

Tôi nói: “Chàng mau đem hoa đi đi. Sau đó đi tắm, thay toàn bộ quần áo rồi qua tìm tôi”.

Bích Hoa cười cười, cong cả người lại.

Tôi xấu hổ: “Chuyện này có gì đáng cười đâu, đừng cười nữa”.

Bích Hoa gật đầu, rồi cầm hoa đi mất.

Tôi bỏ tay đang che mũi xuống, ngồi xồm xuống nhặt những cánh hoa phượng hoàng rơi trên đất. Cỏ xanh một màu, những cánh hoa màu đỏ tươi rơi trên đó, nhìn như những vết máu rịn người.

----- oOo -----

Tôi kiễng chân, lặng lẽ đi về phía sau phòng, khẽ hé cửa hở nhìn vào bên trong phòng. Mái tóc đen dài của Bích Hoa nổi lên trên mặt nước, nhìn xa trông như một dòng suối đen tuyền. Trên ngực có một cái nốt màu đỏ, nhìn trông giống như đóa hoa đào. Tôi nhẹ nhàng khép cửa sổ lại, quay lại phòng chính ngồi.

Vốn còn nghi ngờ chuyện cây sáo là do người khác nói cho Bích Hoa nghe, bây giờ xem ra, đó là chuyện không có khả năng. Trong ngực cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như có một khối đá lớn đè lên vậy. Phụ thân nói rất đúng, tôi đúng là kẻ ngốc, một kẻ đại ngốc mà.

Tôi cười cười, có giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống, trên thế gian này thế mà lại có người còn ngốc hơn cả tôi. Khổ sở tìm một người trong mười năm, nghĩ ra biện pháp cực đoan đến như thế để giữ người ta lại, lúc ngồi vị hoàng đế đã đến tay mà lại không đành lòng, thả người ta ra, lại còn ngốc nghếch mà tặng người ta cả tính mạng của mình. Cuối cùng cũng thành tiên, thấy người ta, lại không chịu nói ra, lên đứng ở một bên để nhìn, ngốc nghếch mà lao lên nhận diệt thiên lôi thay cho người ta, biến chính mình thành kẻ nửa sống nửa chết, cũng may là trời cao thương tình, cuối cùng cũng chữa khỏi, thì lại mang Nguyên Đan của mình tặng cho người ta, mà trước đó còn làm chuyện khiến cho người ta hiểu lầm nghiêm trọng như vậy.

Có lẽ bên ngoài có gió thổi, mùi hương hoa thoảng thoảng bay vào trong phòng.

Tôi còn nhớ có tiểu tiên phạm phải sai lầm lớn, bị lấy đi Nguyên Đan, khiến cho hồn phi phách tán, mà bây giờ tôi còn có thể thấy Bích Hoa, chắc là do có Si Mị Chung. Đang yên ổn lại không chịu làm Thượng tiên, cũng không nên để bản thân rơi vào kết cục phải sống ký sinh trong Si Mị Chung, thấy tôi, còn giả vờ căm tức để giấu diếm thân phận, rốt cục là chàng đang sợ cái gì. Quả nhiên chàng là kẻ vô cùng ngốc, vô cùng vô cùng ngốc!

Rèm ở phòng chính bị một bàn tay vén lên, Bích Hoa đi vào, ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn thấy tôi khóc, đưa tay ra lau nước mắt cho tôi, nhìn tôi lo lắng vội vã viết vào tay tôi: “Sao lại khóc?”.

Tôi háng giọng, cười nói: “Đâu có, chỉ là vừa rồi hắt hơi nhiều quá nên nước mắt mới chảy ra thôi”.

Bích Hoa nhìn tôi cười.

Tôi đứng lên, chạy về phía phòng bếp: “Tôi nhớ hình như chàng thích uống canh cá, tôi đi nấu một bát cho chàng”. Tôi còn nhớ trong bữa yến tiệc hôm đó, Bích Hoa không hề động đến những đĩa thức ăn trước mặt, chỉ uống sạch sẽ món canh cá mà thôi. Đúng lúc ánh nắng bên ngoài rọi vào, chiếu lên người tạo cảm giác vô cùng ấm áp. Tôi cười. Sau này, cũng vẫn sẽ tiếp tục cười. **NGOẠI TRUYỆN 3 – NỬA ĐÊM ĐẦU TRẦN ĐÓN GIÓ: Niễn Ngọc.**

Gió đêm nay khá lớn, e là trời muốn mưa. Tôi còn nhớ tối hôm đó Từ Như đến thời tiết cũng như vậy. Đứa bé ấy lộ ra gương mặt trắng bệch, nước mắt lưng tròng, hai gò má vốn phúng phính lại hôm sâu vào, dưới ánh nến phần nào trở nên hung dữ.

Nàng mở to đôi mắt vô hồn nhìn tôi trừng trừng, chớp chớp mắt nhìn tôi, ngón tay gầy guộc tóm chặt lấy vạt áo tôi, đôi môi tái nhợt hé ra, dường như dùng hết tất cả sức lực trong người, cuối cùng cũng khàn giọng nói: “Sự phụ, Từ Như xin người”.

Tôi bình tĩnh nhìn nàng, hai tay giấu trong ống tay áo, không nói một câu nào.

Lúc Từ Như được tôi đem về mới chỉ là một con tiểu bạch hồ còn chưa biết nói, cả ngày chỉ quanh quẩn bên chân tôi, theo như sự đệ nói thì, nó không phải là một con hồ ly, mà phải là một con chó nhỏ mới đúng. Mỗi lúc như thế, tôi cuối cùng cũng ôm bóng dáng bé nhỏ ấy từ mặt đất lên, đặt trong tay đùa nghịch. Bạch hồ ly mở to đôi mắt tròn ngập nước nhìn tôi, thè lưỡi ra liếm vào mặt tôi.

Vốn tôi không thích những hành động như vậy, cứ có cảm giác mấy thứ như nước miếng đều là những thứ dơ bẩn một khi đã dính vào rồi thì rửa cũng

không sạch được, nhưng cứ nhìn đôi đồng tử đen như mực của nàng, lòng tôi lại mềm nhũn, không nịn được đưa tay vuốt đầu nàng. Lòng của nàng vô cùng mượt mà, sờ vào khiến lòng bàn tay có cảm giác ngứa ngứa, mềm mại.

Đại khái là tôi rất cưng chiều nàng, cho nên, tuy rằng sau này nàng có biến hình thành người, nhưng mỗi khi thấy tôi vẫn thường thích biến trở về hình dáng hồ ly, sau đó lao vào ngực tôi để tôi ôm ấp. Theo như sư đệ nói, tôi đối với Tử Như không giống như sư phụ đối với đồ đệ, mà giống như là...

Tôi vẫn muốn hỏi sư đệ xem giống như cái gì, có điều mỗi lần anh ta nói xong tiếng cuối cùng, giọng nói vẫn luôn nhỏ đến mức không để cho người khác nghe thấy, hỏi dồn, sư đệ sẽ đẩy cửa sổ nhảy ra, người biến mất không để lại một cái bóng.

Sau đó Tử Như phạm sai lầm lớn, chọc giận khiến cho Bà La Già muốn giết nàng, nếu như không phải tôi ra mặt cứu nàng, sợ là nàng đã sớm chết ở trong Cung Tu La. Sau khi trở về Tử Như đã thay đổi nhiều, buồn bực không vui, cả ngày nhốt mình trong phòng, đến cả khi nhìn thấy sư phụ là tôi cũng không có phản ứng, cũng không thích biến thành hồ ly quanh quẩn quanh chân tôi. Tôi cảm thấy vô cùng cô đơn.

Tay áo bị kéo. Tử Như dùng hết sức lực ngẩng đầu lên, ngón tay đang nắm lấy tay áo của tôi trắng bệch: “Sư phụ!”.

Ánh mắt của nàng vẫn đen như vậy, tròn như vậy, làm cho tôi nhớ đến con hồ ly nhỏ vẫn thích quanh quẩn bên chân tôi. Cuối cùng, tôi chậm rãi gật đầu. Ánh mắt nàng sáng lấp lánh, cuối cùng nhắm lại, buông cánh tay đang nắm lấy áo của tôi xuống, vĩnh viễn ngủ say.

“Cốc cốc cốc”. Ngoài cửa có người gõ cửa, loáng thoáng có thể thấy có bóng dáng đang cúi khom người.

Tôi từ trong dòng suy tư lấy lại sự tỉnh táo, hướng ra ngoài cửa cao giọng hỏi: “Có chuyện gì?”.

Người hầu đứng ngoài cửa giọng nói mang theo mấy phần vội vã, mấy phần ghen ghét: “Cổ Vương xin nhanh theo tôi đi tiền điện, vừa rồi Ma Quân mới quay về, còn bị trọng thương”.

Tôi mở cửa: “Vậy đi thôi”.

Bước chân của người hầu dẫn đường rất gấp gáp, vậy xem ra Bà La Già bị thương không nhẹ. Nghe nói Bà La Già hôm nay muốn kết hôn cùng nữ nhân kia, sao lại ốm thành ra như vậy, làm sao có thể? Tôi mở miệng cười cười, hay là nữ nhân kia là một người đánh đá, lúc không vui đã đem trối ngải ấy vào cột đánh? Nhưng rõ ràng tôi vẫn còn nhớ ngày hôm đó, cô ấy xem như là một cô nương tính tình mềm mại dịu dàng. Nếu không cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho Tử Như như vậy. Tôi vỗ vỗ trán, lớn tuổi, suy nghĩ cứ tự nhiên nhảy ra như vậy, cả ngày nghĩ lung tung, không nghĩ chút gì về chính sự hết.

Tiền điện đèn đuốc sáng trưng, Bà La Già nằm ở trên giường nhỏ, có một đám người vây quanh. Trên ghế cao có một người đang ngồi, mặc áo choàng đen, vạt áo thêu hoa văn hình những đám mây bằng chỉ vàng, mái tóc dài đen như mực không buộc lại, buông xuống vai, rồi thả rơi trên mặt đất, trên trán có một viên bảo thạch màu lam, lóe ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tôi quỳ gối trên mặt đất, trán chạm đất: “Tham kiến Ma Quân Thái Vu”.

Thái Vu phẩy tay bảo tôi đứng lên, rồi chỉ vào Bà La Già nói: “Xin Niễn Ngọc giúp Ngô xem qua cho nó”.

Đám người vây quanh giường tránh ra tạo thành khoảng trống, Bà La Già gương mặt trắng bệch lạnh lùng nằm trên giường, y phục trên người có chỗ cháy sém, vết máu trên khoe miệng còn chưa khô. Nhìn dáng vẻ như thế này, hình như là bị lửa làm tổn thương, có điều, thứ lửa có thể làm Ma Quân bị thương cũng không nhiều.

Tôi đưa tay đặt lên mạch của ngài ấy, mạch ngài ấy đập rất nhanh, nhanh đến không bình thường.

Bà La Già híп mắt nhìn tôi, nghiêm giọng nói: “Các người lui xuống, bốn tợ muốn ở một mình với Cổ Vương một lúc”.

Đám người kia lặng lẽ lui xuống, tôi liếc trộm lên vị trí chính vị phía trên, không một bóng người. Bà La Già cố gắng ngồi thẳng dậy, dựa vào gối mềm ở phía sau, che miệng ho một tiếng, đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào tôi. Mặt tôi không đổi sắc, bình thản để yên cho ngài ấy nhìn. Một trận gió thổi vào, khiến ánh nến trong phòng nhảy nhót, phần lớn tắt mất, chỉ còn có mấy cái đèn nhỏ còn sáng, phòng đột nhiên tối đi nhiều. Sắc mặt ngài ấy trong ánh sáng nền mờ không quá rõ ràng, nửa gương mặt ẩn trong bóng tối.

Sau một lúc lâu, Bà La Già cuối cùng cũng hoàn toàn nhắm hắt mắt lại, chậm rãi hỏi: “Niễn Ngọc rời khỏi y cốc đã bao lâu rồi?”.

Tôi tính toán, nói: “Khoảng chừng cũng hơn sáu trăm vạn năm rồi. Thần còn nhớ lúc thần tới, cuộc chiến Tiên – Ma cũng mới bắt đầu”.

Bà La Già thờ dãi, giống như trầm tư, cúi đầu nói: “Lâu như vậy à”.

Tóc ngài ấy rơi tung xõa trên vai, có vài sợi rơi xuống trước mặt, nhìn trông có vẻ hiu quạnh.

“Vừa rồi tôi nằm đây, trước mắt lại đột nhiên có rất nhiều hình ảnh mờ mờ hiện lên, không nhìn thấy rõ, nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc, nơi này”, ngài ấy đưa tay đặt lên ngực, “Nơi này cũng không thoải mái, giống như bị cái gì đó ngăn chặn lại”.

Tôi hạ mi mắt, che lại lãnh ý trong mắt, dịu dàng an ủi: “E là Ma Quân thân thể bị thương nên sinh ra ảo giác, lúc bị thương, trong người không thoải mái cũng là bình thường”.

Bà La Già ngẩng đầu liếc nhìn tôi, rồi bỗng nhiên cười: “Nếu như Niễn Ngọc đã nói vậy thì bốn tọa cũng an tâm rồi, trên người chỉ có chút vết thương ngoài da, không đáng ngại, ông chỉ cần để lại ít thuốc bôi ngoài da là được rồi”.

Tôi khom người cúi chào, quay người lui ra. Gió bên ngoài càng lúc càng lớn, cát bụi bay đầy trời. Cổ trùng đã ở trong cơ thể Bà La Già gần sáu trăm vạn năm, tiếc là đã bị một phen lửa thiêu đốt cháy sạch mất rồi. Trí nhớ của Bà La Già cũng sắp trở lại rồi. Tôi chớp mắt, nhìn bầu trời đêm đen kịt trên đầu, cũng nên mau chóng quay về.

Mưa giông chớp giạt trước bão.

Ngày ấy Từ Như kéo tay áo tôi, vùng vẫy: “Con yêu Bà La Già như thế, vậy mà chàng đến ngay cả nhìn con một lần cũng không bằng lòng, chỉ biết ngồi dưới tàng cây kia chăm chú nhìn bàn cờ, mỗi lần nhìn là cả một ngày”. Ánh mắt nàng lộ ra vẻ oán hận, “Su phụ, con hận. Nữ nhân tên A Hoàn kia tốt lắm hay sao, vừa ngu xuẩn, vừa yếu đuối, làm sao có thể xứng đôi với Bà La Già được, tương lai làm sao đảm đương được trọng trách của Ma Hậu!”.

Tay nàng nhẹ nhẹ run rẩy, môi cũng run run theo, giọng nói thê lương: “Điều đáng hận nhất là cô ta chiếm được thứ mà người khác không chiếm được, nhưng lại cứ như vậy bỏ đi, nếu như cô ta biết bản thân mình phải ra đi, thì vì sao còn muốn cùng con tranh giành?”. Giọng của Từ Như dần dần chậm lại, mang theo chút nghẹn ngào, “Thế nhưng, Bà La Già cả ngày đều nhớ đến cô ta”.

Tôi đưa tay sờ đầu nàng, nhớ lại dáng vẻ tiểu hồ ly đùa nghịch bên chân tôi, tiếc là bộ lông mềm mượt năm đó đã biến thành búi tóc phức tạp, phía trên cắm đầy châu hoa, khi ánh sáng chiếu vào, sáng lấp lánh, tuy nhìn thì đẹp đẽ, nhưng lại cảm thấy có phần lạnh lẽo.

Từ Như vươn cánh tay gầy guộc nắm chặt lấy cổ tay tôi không buông, ánh mắt sáng đến dọa người, rồi lại giống như một cái hang động đen không thấy đáy, hút người ta rơi vào sâu bên trong: “Từ Như cầu xin su phụ giúp Từ Như, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Từ Như”. Giọng nói của nàng trong đêm đen như mực mang theo nỗi phẫn hận, “Từ Như cầu xin su phụ phong ấn lại tình yêu của Bà La Già đối với người ấy, vĩnh viễn phong ấn! Tốt nhất là làm cho chàng hoàn toàn quên đi sự tồn tại của người ấy”.

Tôi thân nhiên nói: “Cho dù là ngài ấy có quên, cũng sẽ không yêu con, con cần gì phải làm như thế”.

Gương mặt Từ Như lộ ra vẻ bi thương, rồi lại toát ra vẻ vui vẻ đến quỷ dị: “Không yêu cũng không sao, dù sao cô ta chiếm được rồi lại đánh mất, cũng còn không bằng con. Ha ha...”. Nàng thở hổn hển, tạm nghỉ một lúc, giọng nói mang theo mấy phần mềm mại, “Hơn nữa như thế, chàng cũng sẽ không phải khổ sở, cảm giác chờ đợi một người vĩnh viễn sẽ không xuất hiện, quả thật là... vô cùng tuyệt vọng, thời gian lâu, khụ khụ...”.

Từ Như ho ra máu, sắc mặt càng lúc càng trắng, gương mặt lộ vẻ chua xót: “Thời gian lâu, đại khái sẽ giống như con, như vậy thì phải làm sao”.

Nói qua nói lại, cuối cùng vẫn là vì Bà La Già. Tôi chớp chớp đôi mắt khô khốc, trong tâm đau đớn vô cùng.

Ngoài cửa sổ một tiếng sấm nổ vang, mưa rào rào đổ xuống. Bóng cây bị mưa rơi xuống không ngừng lay động, in lên cửa sổ, giống như những xúc tu.

Tôi cúi đầu cười hai tiếng, Niễn Ngọc à Niễn Ngọc, trong đêm khuya thanh tĩnh như thế này, người nửa đêm để đầu trần đón gió mưa như vậy cho ai xem, đúng thật là khác người.

Nước mưa từ cửa sổ rơi vào trong phòng, làm ướt cái bàn đặt cạnh cửa sổ, cuối cùng tôi nhìn bầu trời tối đen ngoài kia, rồi đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 53: Tâm sự của Bà La Già (thượng)

Đã nhiều ngày nay tôi ngủ không được ngon, trước mắt luôn chập chờn hiện lên những hình ảnh mơ hồ, dường như rất quen thuộc, nhưng khi lại gần, thì những hình ảnh đó lại biến mất. Lúc nửa đêm đèn tắt, một mình tôi nằm trên giường trống trải, nhìn ngắm vầng trăng cô đơn treo trên cao, cảm giác như trong tâm thiếu mất thứ gì đó, tạo thành một cái lỗ hổng nho nhỏ, vẫn luôn chảy máu không ngừng.

Niễn Ngọc tới xem bệnh cho tôi, tôi thuận tiện xin luôn phương thuốc an thần, tôi cố chịu đựng vị thuốc đắng ngắt mà uống một hơi, kết quả cũng thật tốt, ngủ thẳng một giấc đến bình minh. Lúc Niễn Ngọc viết phương thuốc cho tôi đã từng dặn: “Thuốc này tuy tốt, nhưng không nên dùng lâu dài. Không biết Ma Quân đã mơ thấy gì, đừng ngại nói ra”. Lưng ông ta cúi sâu xuống, góc độ rất đẹp, mái tóc đen đều đã được buộc chặt sau gáy.

Tôi mở miệng, lời muốn nói lên đến cửa miệng rồi lại nuốt xuống, chỉ nói một cách mơ hồ: “Cũng không có gì, bây giờ tỉnh táo rồi, thì lại không nhớ được gì cả”.

Niễn Ngọc gật đầu, đi đến bên giường vén rèm lên, ánh mặt trời chiếu vào bên trong phòng: “Nếu đã không nhớ gì cả, chắc chuyện đó cũng không quan

trọng, e là hiện giờ thân thể Ma Quân không khỏe nên mới thế, đợi vết thương lành rồi, tự nhiên sẽ tốt thôi. Ma quân xem, cảnh sắc bên ngoài rất đẹp, tuy là trên người ngài có thương tật, nhưng vẫn nên ra ngoài đi lại nhiều một chút, như vậy vết thương mới mau lành được”.

Tuy ông ấy nói như thế, nhưng tôi vẫn không muốn động đây chút nào, cả ngày chỉ nằm nghỉ ở trên giường, mệt mỏi đến nỗi không muốn cử động. Ngủ mấy ngày, vết thương trên người đã lành hơn nửa, thuốc bôi ngoài da của Niễn Ngọc hiệu quả đúng là không tệ.

Uống xong thuốc an thần, không bị mấy hình ảnh đáng ghét quấy rầy, ngủ cũng tốt hơn. Nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy như thiếu mất điều gì đó. Giống như ở một nơi nào đó mà tôi không biết, vẫn luôn có thứ gì đó gọi tôi, nhắc tôi mau trở về.

Thị nữ lại đưa thuốc an thần đến, đang quỳ, thuốc đặt trên khay. Chén thuốc làm bằng sứ trắng, miệng chén có một vòng hoa văn màu xanh xen lẫn trắng, viền được mạ vàng. Nước thuốc màu nâu đựng trong bát, phía trên nổi lên một ít bọt nước màu trắng, chỉ cần dùng tay khuấy lên, bọt nước cũng sẽ tan theo. Cái cảm giác như trong tim thiếu mất một thứ gì đó lại dâng lên, chén thuốc cầm trên tay rồi lại buông xuống đặt vào trong khay, tôi phát tay, để thị nữ đem thuốc về. Thị nữ ngược mắt nhìn tôi một cái, như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Tôi phát tay: “Đem xuống đi, về sau cũng không cần mang đến nữa”.

Đem đến tôi lại nhìn thấy những hình ảnh mơ hồ đó, đình nghỉ chân bát giác, mái đình cong cong chéch lên, hướng lên trên bầu trời, bốn phía tràn đầy màu xanh, cỏ cây um tùm tươi đẹp, cây tử đằng đang nở hoa, từng chùm hoa buông xuống, giống như những thác nước nhỏ mà đầu nguồn là từ trên cây chảy xuống. Trong đình nghỉ chân có hai bóng người, một người ngồi, một người đứng, nhưng tôi không trông thấy rõ gương mặt của hai người đó. Tôi cố gắng bước tới phía trước để nhìn cho rõ, nhưng dưới chân lại như dính phải bùn đất đặc sánh, đi lại rất khó khăn. Vô cùng vất vả để tiến lại gần được mấy bước, thì một trận gió thổi qua, hoa tử đằng bay đầy trời, có mấy cánh hoa bay tới bờ vai nữ tử kia, nàng đưa tay phẩy đi, rồi quay đầu lại cười với nam tử đang đứng ở đằng kia.

Tôi nhìn thấy rất rõ ràng trên ngón tay nhỏ bé mảnh mai trắng nõn của nàng có son màu đỏ thắm, cùng với mái tóc dài buông xõa phía sau lưng của nàng, thậm chí tôi có thể thấy rõ ràng từng sợi tóc, nhưng gương mặt của nàng lại dường như bị một lớp sương mù che mắt, không thể nhìn thấy rõ được.

Nam tử buông bút vẽ trong tay xuống, đem bức vẽ ra hong khô, sau đó cuộn bức vẽ lại thật cẩn thận, đưa cho thị nữ đứng phía sau. Thị nữ cảm xúc về mang đi. Nữ tử dường như vì không nhìn thấy bức vẽ, mà gương mặt lộ ra vẻ không vui, nói mấy câu gì đó với nam tử. Nam tử tươi cười, cũng nói lại vài câu. Sau đó nữ tử liền cười vui vẻ, vô cùng phấn khởi khoát tay nam tử bước đi. Tôi đi theo bọn họ, muốn xem tiếp để tìm hiểu, thì đột nhiên nghe thấy có người gọi lớn tiếng: “Ma Quân, Ma Quân, tỉnh dậy đi”.

Tôi mở mắt ra, trời đã sáng, ánh nắng chiếu vào trong phòng, khiến cho căn phòng trở nên ấm áp. Phụ Quân đứng bên cạnh giường của tôi, ánh mặt trời chiếu vào sau lưng người, khiến cho tôi không nhìn thấy rõ vẻ mặt của người, chỉ nghe thấy giọng người nói rất bình thản: “Con trai của Ngô, hôm nay có sự giả của Tiên giới tới thăm, theo Ngô đi gặp mặt”.

Kim chế cảm giác mất mát từ đáy lòng, tôi theo Phụ Quân đi đến tiền điện. Phụ Quân từ sau đại chiến Tiên – Ma vẫn bị phong ấn ở dưới chân núi Cửu Nghi, không nhìn thấy người nhiều năm như vậy, nhưng dáng vẻ người vẫn như trước, không già đi, chỉ có tính tình lại lạnh nhạt thêm mấy phần.

Tiên giới chỉ phái đến một sứ giả, là một lão nhân râu tóc bạc phơ, gọi là Thái Thượng Lão Quân. Thái Thượng Lão Quân cười cười: “Thần sắc của Ma Quân Thái Vu rất tốt, chắc là gần đây nghỉ ngơi ổn thỏa”.

Phụ Quân gật đầu: “Không biết hôm nay là có chuyện gì?”.

Thái Thượng Lão Quân vẫn cười, lấy từ trong ngực ra một bức thư, dâng lên, nói: “Thật ra hôm nay lão thân đến đây là phụng mệnh của Vương Mẫu nương nương, Vương Mẫu nương nương có nói, Ma Quân Thái Vu xem xong nếu muốn nói gì, có thể chuyển lời qua lão thân”.

Tôi liếc nhìn qua tờ giấy viết thư, bốn phía nhìn có vẻ rất mỏng, dường như viết không nhiều. Khoảng cách khá xa, tôi không nhìn thấy rõ chữ. Phụ Quân cầm thư, nhìn rồi lại nhìn, rất lâu không động đậy. Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, Thái Thượng Lão Quân ngược mắt lên nhìn trộm Phụ Quân, chần chờ một lúc lâu, há miệng muốn nói, nhưng rồi lại không nói gì, chỉ yên lặng chờ.

Gương mặt Phụ Quân vốn không có biểu hiện gì cuối cùng thì cũng biến đổi, rồi lại nhanh chóng kìm nén, ngẩng đầu, gương mặt lại lạnh lùng như băng như lúc trước: “Tiên sứ trở về xin thay tôi chuyển một câu tới nàng, nói rằng, những lời lúc trước Thái Vu sẽ nhớ mãi không quên, hy vọng A Quỳnh cũng không quên”.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu.

Phụ Quân đứng lên, phẩy tay: “Nếu như tiên sứ đã đến đây, không ngại đi dạo xung quanh một chút, Ngô còn có việc, không đi cùng được”.

Trong hôn lễ ngày hôm đó, ánh mắt Phụ Quân nhìn Vương Mẫu nương nương rất khác thường, tôi đoán, giữa bọn họ có mối liên hệ gì đó. Thảo nào Vương Mẫu nương nương lại đi tìm tôi, nói cho tôi biết cách phá giải phong ấn dưới chân núi Cửu Nghi.

Bước chân của Phụ Quân xưa nay vẫn vững vàng, hôm nay xem ra lại có phần lão đảo.

Đối với vị Vương Mẫu nương nương kia, trong lòng tôi vẫn còn vài phần tức giận. Nếu như không phải bà ta ở giữa gây rối, thì Ma giới của tôi bây giờ đã sớm thống nhất hai giới, đâu có để Tiên giới còn tồn tại trong thiên địa này mà giữu võ dương oai. Bọn họ phong ấn Phụ Quân chừng ấy năm, không hề có chút hối hận nào, mở miệng ra là toàn nhân nghĩa đạo đức, thật đúng là không biết xấu hổ.

Có điều người Tiên giới vốn nói năng trôi chảy, tôi cũng đã quen với tính tình khẩu Phật tâm ma của bọn họ, bọn họ ai cũng thế cả mà thôi, có làm ra

chuyện như vậy, tôi cũng không ngạc nhiên.

Cái người gọi là Thượng thần Phượng Hoàn kia, ở trên địa vị cao, lại không biết xấu hổ mà chạy đến phòng tắm của nam nhân để nhìn lén, bị bắt được cũng không thẹn trốn đi, lại còn quang minh chính đại bước đến, chỉ vào bụng mình nhận loạn phụ thân cho đứa bé trong bụng, thật là bừa bãi, đến ngay cả các sủng cơ của tôi cũng không như thế. Các nàng xưa nay tuy là có ghen tuông, tranh sủng đoạt lợi kịch liệt một chút, nhưng dù sao cũng chưa từng làm ra việc gì thị phi đến như thế.

Tiểu là đáng về nàng ta thật sự là đẹp, vô cùng vừa ý tôi, vốn tôi nghĩ cưới nàng, cho nàng danh phận Ma Hậu, sau này nhận đứa bé trong bụng nàng làm nghĩa tử, cũng coi như đã nể mặt nàng, nhưng không ngờ nàng lại thấy chưa đủ, lại còn làm như tôi thiếu nợ nàng cái gì đó không bằng.

Bổn tọa sống nhiều năm như vậy, còn chưa từng nhường nhịn nữ nhân nào đến như thế, mà nàng lại còn không vừa lòng? Hơn nữa, trong bụng nàng còn đang mang thai đứa bé của nam nhân khác, tôi đã rất thoải mái mà quang minh chính đại cưới nàng, nàng còn oán giận cái gì? Tôi còn không ngại mang mũ xanh trên đỉnh đầu đây này. Nghĩ như thế, tôi lại cảm thấy không vui.

Tôi cười với Thái Thượng Lão Quân: “Hôm nay thân thể của bổn tọa cũng không thoải mái, không thể đi cùng tiên sứ, tiên sứ cứ tự nhiên”.

----- oOo -----

Trong lòng cảm thấy vô cùng buồn chán. Chợt nhớ tới Tàng Bảo Các ở trong mật thất ở hậu viện đã lâu rồi chưa xem qua, nên chuyển hướng đi về phía đó. Lúc còn nhỏ tôi thích những thứ sáng lấp lánh, nên đã thu thập không ít vàng bạc châu báu giấu trong đó, sau này lớn lên, lại không còn quá để ý đến những thứ đó nữa, nếu như có bảo vật cũng chỉ sai người tùy tiện ném vào trong đó, còn bản thân mình thì đã lâu rồi chưa từng đặt chân vào.

Khởi động cơ quan, cửa từ từ mở ra, châm một ngọn đèn, tôi bước vào bên trong.

Bên phải căn phòng bày đầy vàng bạc châu báu, bên trái bày đầy các bức thư họa, chính giữa phía trước có đặt một cái bàn, trên đó đặt một cái lư hương, một cái khay bằng vàng, phía trên có đặt một bức tranh vẽ. Đầy phòng vàng bạc châu báu ở đây đều đắp đồng đặt trên mặt đất, rốt cuộc là bảo vật gì mà lại đáng giá để đặt trên một cái khay vàng?

Tôi đi về phía trước, cầm lấy bức vẽ, từ từ mở ra. Đó là một bức vẽ rất bình thường, giấy không được bồi, cũng không được đóng trục, chỉ có một mảnh giấy Tuyên Thành.

Bức tranh vẽ một nữ nhân, búi tóc kiểu phi thiên, giữa trán có điểm một bông hoa màu xanh nhạt, lông mày lá liễu, đuôi mắt hướng lên trên, mặc y phục màu đỏ, ngồi trong một cái đình nghi chân, sau lưng nàng là đầy trời hoa từ đằng bay lượn. Cảnh vật này, vô cùng quen thuộc, dường như... là cảnh vật trong giấc mộng hàng đêm của tôi. Tôi giật mình, nên cuộn bức tranh lại cất vào trong tay áo.

Bên cạnh bức tranh có một cái hộp nhỏ, mở hộp ra, trong đó có một hạt châu, trông hình dáng rất kỳ lạ, hạt châu trong suốt, bên trong hạt châu to còn có một hạt châu nhỏ. Hình như là Mẫu Tử Châu trong truyền thuyết thì phải. Suy nghĩ một lát, rồi tôi cũng đem cất vào trong tay áo mang đi.

Đêm đến, tôi lại bắt đầu nằm mơ. Trong mơ, trước mặt tôi có đặt một bàn cờ, có mấy quân cờ đen trắng được bày phía trên. Phía đối diện tôi có một bàn tay đang đặt quân cờ trắng xuống bàn cờ, đầu ngón tay được sơn màu đỏ thắm.

Một giọng nữ tử vừa cười vừa nói vang lên: “Chàng xem, chàng lại thua rồi”.

Trong mơ, giọng nói của tôi cũng mang theo ý cười, nhưng rõ ràng lại là giọng điệu giận dữ: “Như vậy thì sao, tôi mới học, rất nhiều cách chơi còn chưa hiểu, nàng phải nhường tôi một chút chứ”.

Nữ tử kia cười khúc khích, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, nói: “Rõ ràng chàng là một đại nam nhân, đâu ra cái đạo lý bắt nữ nhân nhường nhịn, quả nhiên là không biết xấu hổ”. Tay kia duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt má tôi, “Cẩn thận kéo sau này không ai cần chàng”.

Tôi giữ tay nữ tử ấy, trong lòng chợt có cảm giác rất ngọt ngào, đến giọng nói cũng rất dịu dàng: “Chỉ cần A Hoàn cần tôi là đủ rồi”.

A Hoàn? A Hoàn!

Tôi kinh ngạc, chợt tỉnh dậy từ trong mơ.

Dầu thắp đèn đã hết từ lâu, chỉ còn tro lại bắc đèn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 54: Tâm sự của Bà La Già (trung)

Thị nữ nghe thấy tiếng động liền vội vàng bước vào phòng, quỳ ở một góc chờ sai bảo.

“Bây giờ là giờ gì?”.

“Mới qua giờ tý(*)”.

(*) Giờ tý: khoảng 23h hôm trước tới 1h sáng hôm sau.

Ma xui quỷ khiến, tôi bước xuống giường lấy ra bức tranh được giấu trong Tủ Bảo Các, các móng tay của nữ tử trong tranh cũng được sơn màu đỏ thắm. Đầu đầu như muốn nổ tung, tôi ôm đầu, thấp giọng nói: “Mời Niễn Ngọc đến đây”.

Một cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào phòng, khiến cánh cửa sổ va vào nhau kêu kọt kọt, ngọn đèn trên bàn khẽ lay động, cuối cùng cũng tắt. Cả căn phòng trở nên tối đen. Niễn Ngọc tới rất nhanh.

Ông ta cẩn thận bắt mạch, rồi mới chậm chạp nói: “Ma Quân đừng lo lắng, chỉ là đau đầu bình thường thôi, chắc là do tối nay lạnh, khiến ngài bị phong hàn”.

Tôi thở dài, thấp giọng nói: “Rõ ràng là bốn tọa vì nhìn thấy hình ảnh trong mơ nên mới bị như thế, ông lại nói đó chỉ đơn giản là do phong hàn, như vậy không khỏi có phần hoang đường đấy”.

Niễn Ngọc nói: “Thần còn nhớ, đã kê phương thuốc an thần cho ngài”.

“Bốn tọa uống phương thuốc đó xong trong lòng càng cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy vô cùng trống rỗng, đã uống hai ngày rồi”.

Niễn Ngọc trầm ngâm, gương mặt lộ vẻ nghi ngờ: “Phương thuốc này thần kê đơn đã lâu, nhưng chưa bao giờ nghe thấy có tác dụng phụ như vậy. Nếu không thì thần đổi phương thuốc khác cho ngài”.

Nghe ông ta nói như vậy, tự nhiên tôi cảm thấy trong lòng vô cùng phiền muộn, giống như có một sợi tơ mà tôi vĩnh viễn không thể nào hiểu được vậy, lẫn qua lộn lại, càng lẫn càng loạn, rồi tung lên, kết thành một cái mạng nhện, che kín trên đầu, khiến người ta không thể nhìn thấy một cái gì.

“Đôi phương thuốc khác cũng giống như vậy thôi, dù sao đi nữa như vậy cũng không tệ”. Tôi phẩy tay, cúi đầu, “Đêm khuya rồi, ông về đi”.

Niễn Ngọc cung kính cúi người, không nói một câu nào đã đi mất.

Tôi còn nhớ ông ta vào cung từ lúc Phụ Quân còn tại vị, đã qua nhiều năm như vậy, cũng coi như là một lão nhân. Tính Niễn Ngọc thích cô độc, từ xưa đến nay tuy là thích mặc y phục màu đen, nhưng cảm giác về sự tồn tại của ông ta không vì màu đen mà giảm đi. Ông ta đem đến cho người khác cảm giác ông ta giống như là một đóa sen trắng trên núi cao, nhìn không thấy, sờ không được. Theo như bình thường, tính tình như vậy mọi người sẽ không thích lại gần, nhưng Niễn Ngọc không giống như vậy. Tuy là nhìn ông ta lạnh lùng, nhưng nếu như có việc cần ông ta giúp đỡ, không cần mở miệng, ông ta cũng sẽ làm giúp, hơn nữa còn làm vô cùng cẩn thận. Thái độ của ông ta đêm nay lại rất kỳ lạ, ngôn từ cử chỉ không hề giống với trước đây. Ông ta như vậy cũng mấy ngày rồi, tính ra thì, từ sau khi tôi bị thương ông ta liền trở nên như vậy. Tôi chợt giật mình: không lẽ có chuyện gì tôi đã bỏ qua hay sao? Nghĩ như vậy, lo lắng, nhưng lại dần chìm vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời bên ngoài phòng sáng rực rỡ, hoa hạnh(*) nở đầy trời, từng khóm từng khóm màu hồng nhạt. Có giọng vừa cười vừa nói: “Bà La Già, chàng sao lại uống một cách bất lịch sự như thế, mới có chén đã say”.

(*) Hoa hạnh: hay còn gọi là hoa mơ, một loại hoa mai, nhưng không phải là loại mai vàng như ở miền Nam Việt Nam, mà là loại hoa mai có màu trắng phớt hồng.

Một bàn tay với móng tay được sơn đỏ xuất hiện trước mắt tôi, đỡ lấy cánh tay tôi, dẫn tôi đi vào trong phòng, vừa đi, vừa nói: “Bình thường cũng không thấy chàng say, hôm nay nồng độ rượu cũng không cao, không phải là chàng gặt thiệp đấy chứ?”.

Tôi chớp mắt mấy cái, đem trọng lượng cơ thể đè xuống người nàng, nói năng một cách hàm hồ: “A Hoàn, ha ha, A Hoàn...”.

Nàng bắt đầu dĩ thờ dài, lực tay tăng thêm mấy phần, tức giận nói: “Không biết là giả vờ, hay vẫn là thật đấy”. Dừng lại một chút, rồi cười thành tiếng, “Thiếp mặc kệ chàng là say thật hay là giả, dù sao thì lúc này cá cược chàng thua, chàng nên thực hiện lời hứa mới đúng. Nếu bây giờ chàng say, để ngày mai làm cũng được”.

Xem ra tôi đã cá cược cái gì đó với nàng, không biết là đã đặt cược cái gì, hừ, cho dù có là cái gì đi nữa, tôi đường đường là Quân chủ của Ma giới, sao lại chịu sự sắp đặt của một nữ tử được! Nhưng mà hiện giờ thấy nàng cười đến mức hoan hỉ xảo trá như vậy, trong lòng tôi cũng cảm thấy có vài phần không yên tâm. Tôi hít một hơi đánh giá nàng. Tôi vẫn không nhìn rõ được gương mặt của nàng, giống như bị sương mù bao phủ, nhưng kỳ quái ở điểm, tôi lại có thể nhìn thấy sự linh động trong mắt nàng.

Nàng dẫn tôi vào phòng, rồi đỡ tôi nằm xuống giường, thở hổn hển, nói: “Chàng nằm đây một lúc đi đã, thiếp đi lấy nước đến rửa mặt cho chàng, xem chàng đi, cả người như ngâm trong rượu ấy”.

Bên tai có tiếng nước chảy truyền đến, một lúc sau, nàng đỡ tôi ngồi dậy bên mép giường, cầm khăn che lên mặt tôi, dùng sức mà kỳ cọ. Quả thật là... nghe giọng nói thì phải là một cô nương tao nhã lịch sự, mà đến lúc chăm sóc người khác thì lại tay chân thô bạo, đây không phải là lau mặt cho người

khác, mà rõ ràng là mưu sát! May mà hiện tại bồn tọa tĩnh táo, chứ không thì gương mặt tôi sẽ bị hủy trong tay nữ nhân này mất. Tôi lắc đầu, muốn đẩy nàng ra, thân thể lại giống như bị trời, không thể động đậy được.

Dường như nàng ấy giận, trừng mắt nhìn tôi, giận dữ: “Đã uống rượu say lại còn không thành thật, đây là lần đầu tiên bản thượng thần làm công việc chăm sóc người khác, chàng lại còn không biết hưởng thụ!”.

Tôi liếc nhìn nàng một cái, thầm nghĩ: đây không phải là chăm sóc người khác, rõ ràng là có âm mưu sát hại tính mạng.

Nàng vẫn cắn nhằn liên tục: “Lần sau nếu cảm thấy uống nhiều rồi thì dừng lại ngay, cứ uống nhiều rượu thường xuyên như thế sẽ làm tổn thương thân thể, chàng lúc này mới có bao nhiêu tuổi đâu, phải nghe lời người lớn. Bản thượng thần dù sao cũng đã bảy trăm vạn tuổi, sống lâu hơn chàng, những lời thiếp nói chàng cũng phải nghe ít nhiều”. Phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, nàng che miệng lại, kích động: “Ừ, thiếp mới nói nhầm, ừ, thiếp với chàng tuổi tác xấp xỉ nhau, ha ha ha...”.

Tôi ôm đầu, đầu đau vô cùng. Chỉ số thông minh của nàng như thế, nếu như thật sự tính toán với nàng, quả thật là tôi nhỏ hơn nàng. Sâu trong nội tâm có cảm giác ấm áp dâng lên, giống như từ trên cao rơi xuống một cái đệm bông, bốn phía xung quanh đều mềm mại êm ái. Khóe miệng của tôi không nhịn được nhếch lên trên.

Nàng lại tiếp tục đặt khăn lên mặt tôi, tôi chợt rùng mình: không phải chứ, lại còn muốn nữa? Chắc do tiếng nói từ đáy lòng của tôi quá mãnh liệt, nên thân thể của tôi có thể cử động. Năm cánh tay đang cầm khăn của nàng, tôi ngồi dậy, nén giận nói: “Nàng quá mạnh tay”.

Gương mặt nàng lạnh lùng, giọng nói cũng mang theo mấy phần giận dữ: “Đương nhiên là không thể dễ chịu như Thạch Cơ chăm sóc rồi”.

Thạch Cơ là ai? Đầu tôi choáng váng, giống như có cái gì đó muốn nhảy lên khỏi mặt nước. Thân thể dường như không thể khống chế được, tôi nắm tay nàng kéo nàng nằm xuống, đặt ở dưới người, khóe miệng nhếch lên, trêu chọc: “Tuy là Thạch Cơ chăm sóc người ta có vẻ...”. Về mặt nàng càng trở nên không vui, môi hướng về phía trước bĩu ra, ý cười trên khóe môi tôi lại tăng thêm vài phần, nói tiếp, “Nhưng mà có một số việc, vẫn phải là nàng mới được”.

Nàng há miệng, tôi nhanh chóng ngăn nàng lại, hôn thật sâu, thuận tay buông mình che giường xuống, ngăn lại cảnh xuân trong phòng. Thân thể của tôi hoàn toàn không thể khống chế được, giống như có linh hồn người khác đang nhập vào. Tay tôi lướt theo hai má nàng xuống dưới, lông mày, lông mi, mũi, môi, cằm, sau đó theo đường cong uốn lượn ở cổ, dần dần đi xuống, tìm được bộ ngực đang phập phồng, thật nhẹ nhàng, cõi bỏ nút thắt trước vạt áo của nàng, làm lộ ra áo lót bên trong màu tuyết trắng.

Nàng giương mắt nhìn tôi, ánh mắt trong veo. Tôi cúi xuống, ngửi một hơi thật sâu ở cổ nàng, một mùi hương bí ẩn xông vào mũi: “A Hoàn xông mùi hương gì vậy, tôi ngửi mà cũng muốn say”.

Nàng trừng mắt, giận dữ nói: “Chàng là đồ đặng đồ tử, ban ngày tuyên dâm, còn ra thể thống gì nữa”.

Tôi cúi đầu cười cười, thấp giọng nói: “Nhưng mà, A Hoàn lại thích kẻ đặng đồ tử là tôi đây, làm sao bây giờ?”.

Nàng cắn răng, còn muốn mở miệng nói cái gì đó nữa. Nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy, quả thật là rất nhanh sẽ ồn ào, tôi cúi đầu, kiên quyết ngăn chặn. Phía trong màn dần truyền ra tiếng rên rỉ ngắt quãng, tôi cảm Mẩu Từ Châu trong tay, cười ha ha với nàng: “A Hoàn mang hạt châu này bên người cả ngày, lại còn không dám thừa nhận tâm tư của mình hay sao?”.

Nàng trừng mắt nhìn tôi, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Thiếp chỉ là nhìn hạt châu này có vẻ đẹp dễ quý giá, nên bình thường mang theo để thưởng thức thôi”.

Tôi đưa tay lau mồ hôi làm ẩm tóc nàng, hôn nàng, rồi đem hạt châu đặt vào chỗ hõm trên cổ nàng, cười nói: “À, thì ra là thế. Vậy...”. Hạt châu từ trên tay của tôi, rơi xuống phía dưới lần đi, lướt qua đỉnh núi nhấp nhô trước ngực, dừng lại ở đỉnh hồng mai, xoay ngược trở lại. Nàng khẽ thở gấp, cơ thể giật giật nhẹ nhàng.

Tôi bình thân nói: “Nàng đúng là không thành thật, đã ở tình cảnh này, mà còn muốn làm loạn, xem ra tôi phải suy nghĩ lại biện pháp mới được”.

Tôi quay đầu nhìn bốn phía, xé tấm màn trắng mềm ở đầu giường xuống, cười với nàng. Sau đó giữ chặt hai tay nàng, khép hai tay nàng lại trời chặt vào thành giường trạm trổ hoa văn.

“A Hoàn như thế này liền thành thật, ha ha, xem xem, ngoan hơn hẳn”.

Nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn tôi, gương mặt đỏ bừng, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng mềm giọng nói: “Được lắm, thiếp thua, tiền đặt cược cứ tính vậy đi, hôm nay tha cho thiếp đi”.

Tiền đặt cược hay cái gì đó tôi không quan tâm, hơn nữa bồn tọa cũng muốn tha cho nàng, vấn đề là thân thể này bồn tọa không thể khống chế được. Tôi nghe thấy bản thân đang thấp giọng nói: “Tha cho nàng? Trời vẫn còn sáng, tôi lại là kẻ đặng đồ tử, sao lại có thể dễ dàng tha cho tiểu mỹ nhân đã tới tay như thế được cơ chứ?”.

----- oOo -----

Tiếp theo xin tự tường tượng, tôi không viết nổi nữa, lật bàn!

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng từ lâu, ánh mặt trời đã chiếu đến đầu giường. Tôi xoa giữa trán, đứng dậy đi đến trong viện. Căn phòng trong giấc mơ vô cùng quen thuộc, dường như tôi đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Nhưng Cung Tu La là nơi tôi sống từ nhỏ đến lớn, rõ ràng là tôi chưa từng nhìn thấy căn phòng nào như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 55: Tâm sự của Bà La Già (hạ)

Có thị vệ đến báo: Tần Quảng Vương nghe nói tôi bị thương, vô cùng lo lắng, đặc biệt đến đây để thăm hỏi. Quan hệ giữa Minh giới cùng với Ma giới của tôi vẫn luôn rất thân thiết, việc ông ta đến đây cũng là trong dự kiến.

Nhắc đến Tần Quảng Vương trong đầu tôi lại nổi lên một gương mặt đen tuyền, lông mày chữ nhất, cằm vuông vức, trên đó còn có một chòm râu dê. Dáng vẻ ông ta rất buồn cười, nhưng những người quen biết ông ta đều biết vị Quân vương này không hề thú vị chút nào. Chắc là do đã làm công việc quản lý sinh tử thời gian lâu dài, nên đã tạo thành tính tình cổ hủ... khụ khụ, tính tình nghiêm túc như vậy.

Tam giới vẫn lưu truyền một câu chuyện cười như thế này. Một người nào đó cầm một cây đậu trên tay, hỏi ba người khác nhau xem trong tay tổng cộng có bao nhiêu hạt đậu. Gương mặt người đầu tiên lạnh lùng, cười mà như không nói: “Tuy là pháp lực của ta cao, nhưng cũng không thể dùng vào những chuyện không thú vị như thế này được”. Người thứ hai há miệng cười to: “Vẫn nói một hạt đậu trung tiện mười lần, ngãi ăn đi, rồi đếm xem trung tiện bao nhiêu lần là biết”. Người thứ ba thò mặt ra, nghiêm túc nhận lấy cây đậu, nghiêm túc đếm từng hạt sau một lúc lâu, rồi mới khẳng định: “Tổng cộng có bốn nghìn chín trăm sáu mươi tám hạt đậu, trong đó có hai mươi tư hạt bị sâu ăn, chỉ có thể tính nửa hạt”. Người thứ nhất, thứ hai là ai mọi người đều khó mà đoán được, chỉ có người thứ ba, có thể chém đinh chặt sắt mà nói chính là Tần Quảng Vương.

Thế mà hôm nay ông ta lại đích thân đến Ma giới, tôi không khỏi cảm thấy đau đầu, âm thầm kêu rên một tiếng, không thể không chỉnh đốn lại tinh thần mà nói: “Mời ông ta đến tiền điện ngồi chờ, tôi sẽ đi qua đó ngay”.

Lúc tôi tới tiền điện, Tần Quảng Vương đang ngồi trên ghế rất nghiêm chỉnh, lưng thẳng tắp, tay cầm một chén trà đang định uống. Thời tiết thì nóng bức như thế, ông ta lại ăn mặc ba tầng bảy lớp rất kín đáo, y phục thì vừa dày vừa nặng, phối với đai ngọc nhìn mà thấy phát hoảng. Da mặt tôi không khỏi co giật, chỉ là thăm hỏi bình thường thôi, mà ông ta lại mặc lễ phục cứng tẽ trên người, những người hiểu ông ta thì biết đây là chuyện bình thường, những người không hiểu, không tránh khỏi phỏng đoán không biết có phải trong lòng ông ta đang nguyên rủa tôi sớm quy thiên hay không.

Tần Quảng Vương nhìn thấy tôi bước vào, buông chén trà xuống, đứng lên, đi đứng một cách ngay ngắn đến bên cạnh tôi, cẩn thận đánh giá một lúc, rồi mới vui mừng nói: “Tôi nghe nói Ma Quân bị thương, vẫn muốn đến thăm, hôm nay gặp, dường như đã khỏe nhiều rồi”.

Tôi gật đầu, mời ông ta ngồi xuống, cười nói: “Đã khiến Tần Quảng Vương lo lắng rồi”.

Tần Quảng Vương nhìn quanh bốn phía, hài lòng gật đầu, gương mặt nghiêm túc lộ ra vẻ tươi cười nói: “Lúc trước tôi có nghe nói Ma Quân nuôi nam sủng, vẫn vô cùng lo lắng, sợ ngài chiều chuộng như vậy rồi sẽ đoạn... khụ khụ, sau đó lại nghe nói ngài định kết hôn, tuy rằng... sau đó xảy ra một ít nhầm lẫn, nhưng cuối cùng cũng vẫn là người đi đúng đường”.

Hóa ra Tần Quảng Vương không chỉ có tính tình cổ hủ, mà đến nói chuyện cũng rất bừa bãi.

Tôi vỗ trán nói: “Tần Quảng Vương cứ đùa, sao bốn tọa không nhớ có chuyện nam sủng này?”.

Lúc này Tần Quảng Vương không hề để lộ ra gương mặt nghiêm túc, mà tỏ vẻ rất thấu hiểu nói: “Ma Quân đừng giấu tôi, nam nhân mà, người nào mà chẳng có lúc như thế. Lần đại thọ Ma Quân Thái Vu đó, Xích Quách quay về đã nói hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi”. Ông ta lại cười với tôi, gương mặt nghiêm túc hơi mất tự nhiên, “Ma Quân đúng là uy vũ, ha ha”.

Tôi ngăn người, cũng cười theo. Tần Quảng Vương chắc là lớn tuổi rồi, hồ đồ mất rồi. Bốn tọa không tranh cãi với ông ta, nếu không lại tự dưng làm giảm đi phẩm cách của bốn tọa.

Bên ngoài mặt trời dần dần ngả về tây, trà uống hết chén này đến chén khác, nhà vệ sinh đi một lần rồi lại một lần, cuối cùng thì Tần Quảng Vương cũng đứng dậy cáo từ.

Tôi vội vàng đứng lên, đến ngay cả lời giữ khách lại cũng không nói, còn sai người nhanh chóng chuẩn bị xe thoái mái để đưa Tần Quảng Vương trở về. Tần Quảng Vương đi rồi, bốn tọa xem như mệt đến bong mắt một lớp da, nên buổi tối ngủ cũng rất sâu.

Tôi lại gặp được nàng, lần này nàng mặc váy áo màu đỏ, ngồi dưới một gốc cây dương liễu, trước mặt đặt một bàn cờ, trên đó có đặt mấy quân cờ. Cách đó không xa có một căn nhà gỗ nhỏ, nhà không lớn, trước cửa nhà có một vườn hoa nhỏ, hoa đang nở rất đẹp. Nàng ngửa đầu nhìn lên bầu trời, cổ thon dài tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Tơ liễu bay phấp phới, chạm vào gò má của nàng, gió thổi qua, rồi lại theo gió bay đi chỗ khác. Tôi không thể khống chế được mà tiến lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy Si Mị Chung từ trong ngực ra đặt vào tay nàng, một nơi nào đó trong ngực chợt đau đớn đến không kiểm soát được, từng cơn lại từng cơn.

“A Hoàn”. Giọng của tôi khi gọi nàng bắt đầu trở nên dịu dàng.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, quay mặt về phía tôi. Dường như có một gáo nước lạnh đổ ập xuống đầu tôi, gương mặt này vô cùng quen thuộc, rõ ràng, rõ ràng là trường công chúa tộc Phụng hoàng của Tiên giới, gương mặt của Thượng thân Phụng Hoàng. Trái tim của tôi không thể khống chế được mà đập liên hồi, sâu trong đầu dường như có cái gì đó muốn phá kén chui ra, phá tan sự trói buộc, chảy máu đầm đìa dưới ánh mặt trời. Dường như thời gian đang dừng lại.

Ánh mắt nàng không thể che giấu được sự đau thương cùng dịu dàng, nhưng rồi lại mạnh mẽ nén xuống, cười với tôi. Tôi nhìn bóng dáng của mình in trên đôi con ngươi đen như mực ấy, hoàn toàn chiếm trọn nó.

“Vừa rồi tìm thấy nó ở trong Cung Tu La, nên tôi cảm theo luôn. Nàng vẫn muốn có nó, có lẽ nó thực sự quan trọng. Tôi biết nàng cần nó để cứu người, nàng làm xong việc rồi, phải nhanh chóng quay về”.

Nhưng trong đáy lòng rõ ràng, rõ ràng là có thanh âm đang gào thét đến tê tâm liệt phế: còn có người nào quan trọng hơn tôi, mà nàng không thể không đi cứu? Ở lại, cùng với tôi. Chúng ta còn có thời gian hàng ngàn hàng vạn năm ở cùng nhau. Tôi có thể mang nàng đi xuống nhân gian, ngắm mặt trời lặn bên sông, đại mặc yên tĩnh; nàng thích ăn nhân hạt dưa, tôi sai người mời sư phụ giỏi nhất trên đời này làm các loại điểm tâm cho nàng; nàng thích nghe kịch, tôi sẽ mang nàng đi đến quán trà, giống như những khách uống trà bình thường khác, xem những mỹ nữ như hoa, nghe chuyện cuộc đời người người già đi đất đai hoang hóa.

“Cho dù là bao lâu đi nữa, tôi cũng sẽ chờ nàng”. Tôi nghe thấy giọng của mình rất mềm mại nhưng lại vô cùng kiên định.

Nàng cầm tay tôi, hai bàn tay mềm mại mảnh mai khẽ run rẩy: “Nếu chàng cảm thấy mệt mỏi, có thể quay đầu nhìn xung quanh xem, hồ ly Tử Như kia thật ra cũng tốt...”.

Cho dù Tử Như có hàng ngàn hàng vạn điểm tốt, cũng không bằng nửa phần của nàng. Tôi nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Nàng cũng không nói nhiều nữa, chỉ cười với tôi.

A Hoàn, A Hoàn... A Hoàn!

Tôi cố gắng mở mắt ra, lưng ướt đầm mồ hôi. Trời đã sáng, có mấy con chim nhỏ đậu đầu đầu cành đang khẽ khàng hót vang. Ôm ngực, cảm giác mất mát thứ gì đó đã không còn, nhưng thay vào đó lại là cảm giác đau đớn. Hóa ra, đó là thứ, mà tôi vẫn luôn cố gắng tìm kiếm. Nàng, là người mà tôi đã đau khổ chờ đợi trong nhiều năm như vậy. Nhưng tiếc là tôi lại đối xử với nàng như vậy, tổn thương nàng như thế. Chắc là do trí nhớ đã quay trở lại, mối liên hệ giữa tôi với Si Mị Chung cũng phục hồi. Nàng bây giờ, đang ở trong Si Mị Chung, ở cùng nàng, còn có một người khác. Ánh mắt trời dần dần chiếu vào, căn phòng như chìm trong ánh nắng vàng.

Tôi nắm chặt tay, thầm đọc khẩu quyết xuyên vào bên trong Si Mị Chung. Bước qua thảm cỏ xanh, một căn nhà nhỏ hiện ra trước mắt tôi. Trên cửa có treo một tấm mảnh trúc tinh xảo, gió thổi qua sẽ tạo thành những tiếng vang nhẹ nhàng. Phía sau nhà có hàng dương liễu, một dòng suối nhỏ chảy qua, chảy róc rách về phương xa. Trước nhà có một mảnh vườn nhỏ, trồng mấy loại hoa đại đang nở. Dưới tàng cây dương liễu có đặt một bàn cờ, trên mặt đặt đầy những quân cờ đen đen trắng trắng. Tôi nở nụ cười, căn nhà này, nhìn vô cùng quen thuộc. Đang định bước lên phía trước gõ cửa, thì cửa nhà lại tự mở ra, tôi hoảng hốt, nên ẩn thân sau cây dương liễu.

Một nam tử mặc áo xanh đang đỡ A Hoàn bước ra ngoài, đi đến cái bàn gỗ đặt ở trước nhà thì ngồi xuống, rồi bước vào trong nhà cầm một cái nồi nhỏ mang ra, đặt một cái bát ở trên bàn. Anh ta đưa tay múc một bát canh từ trong nồi ra, dùng thìa múc, đưa lên gần môi thổi cho nguội, rồi mới đưa đến gần miệng A Hoàn. A Hoàn cười, đẩy thìa về hướng anh ta, dịu dàng nói: “Canh này là tôi đặc biệt nấu cho Cẩm Thanh uống, sao lại thành ra chàng út cho tôi”.

Nam tử kia cũng cười, đưa tay ra viết vào lòng bàn tay nàng gì đó.

Nàng lắc đầu: “Không được, nếu như chàng không uống, tôi sẽ giận đấy”. Nàng cười, lấy tay đoạt lấy bát canh trên tay nam tử kia, múc một thìa, đưa tới bên miệng anh ta. Nam tử kia há mồm uống, nhưng mắt cũng không thèm nhìn thìa, mà chỉ dịu dàng nhìn A Hoàn. A Hoàn cũng từng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi. Tôi lùi hai bước về phía sau, tóm lấy thân cây làm chỗ dựa. Muốn mắt rồi, rồi cuộc là muốn mắt rồi. A Hoàn, tôi có lỗi với nàng, cũng không dám cầu xin nàng tha thứ.

Phụ Quân nói rất đúng, cho dù có thắng được thiên quân vạn mã thì sao, cuối cùng vẫn thua ở lòng của nàng.

Gió thổi qua, một con bướm từ trong bụi cỏ bay lên, sắc màu rực rỡ. Ở cùng một chỗ với nàng mới đúng là thiên thượng nhân gian, nhưng nàng, đã rời đi mất rồi.

Q.2 - Chương 56: ĐẠI KẾT CỤC – PHIÊN BẢN BÍCH HOA

Ngoài cửa sổ tuyết trắng động trên cành mai, từng trận gió lạnh thổi qua. Trong phòng khói bay vẩn vút bên trên lư hương, than trong lò sưởi phát ra tiếng nổ nhỏ “tanh tách”. Chắc là do mất đi Nguyên Đan, nên mỗi khi thời tiết vào đông giá rét, Bích Hoa vẫn luôn thích ngủ, tay chân cũng trở nên lạnh buốt, cho dù Thái Thượng Lão Quân đã dùng mọi cách nhưng hiệu quả cũng chẳng thấy đâu.

Ấm nước trên bếp bắt đầu sôi, phát ra tiếng kêu u u và hơi nước bốc lên, tôi đứng dậy cầm lấy ấm nước nóng rót vào trong bình, tìm một mảnh vải sạch sẽ khô ráo bọc ngoài, rồi lại dùng một tấm da thỏ bọc thêm lần nữa rồi mới nhẹ nhàng đặt vào trong chăn của Bích Hoa. Có bình nước nóng ủ ấm, cuối cùng thì gương mặt Bích Hoa cũng trở nên hồng hào hơn, khoe miệng hơi hơi nhếch lên như đang cười. Tôi đưa tay nhém lại góc chăn cho chàng, lại bị tay chàng bắt được, tay chàng vẫn lạnh băng như trước, nhưng cũng không còn tím tái nữa.

“A Hoàn, A Hoàn”.

Tôi cúi đầu, tiến lại gần chàng hơn và lắng nghe chàng nói. Chàng không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ cầm tay tôi chìm sâu vào giấc ngủ. Tôi thất thần một lát, rồi mới ngán ngạo cười. Lớn đến như vậy rồi, mà vẫn còn giống như trẻ nhỏ ngủ còn nói mơ.

Khoác thêm y phục bước ra ngoài sân. Tối qua tuyết rơi suốt đêm, mặt đất đã đọng một lớp tuyết dày, bước xuống tạo thành thanh âm lạo xạo nhỏ nhỏ. Dòng suối nhỏ phía sau nhà đã đóng băng, không còn cảnh vui vẻ của mùa hè nữa, cây dương liễu bên bờ suối đã héo khô, nhẹ nhàng chạm vào, bông tuyết sẽ rơi là tả xuồng, tôi còn nhớ lúc mới tới đây, thân cây mới chỉ to bằng miệng cái bát, bây giờ thấm thoát đã chùng ấy năm trôi qua, thân cây cũng đã dày đến ba thước rồi.

Ngày ấy Thái Thượng Lão Quân tới tìm tôi, nói với tôi thân thể của tôi đã hoàn toàn bình phục, có thể đi lại tự do ra khỏi Si Mị Chung. Tôi nhớ rõ lúc ấy tôi chỉ cười, rót một chén trà đưa cho Thái Thượng Lão Quân, nói một cách chế nhạo: “Bá Dương nói thật đấy chứ? Ngài đem giấu Thượng tiên Bích Hoa trong Si Mị Chung, không phải là ông hy vọng bản thượng thần có thể ở lại trong này với chàng hay sao?”.

Thái Thượng Lão Quân che miệng ho khan hai tiếng, cúi đầu sâu xuống, khàn giọng hỏi: “Mắt của Thượng thần đã bình phục rồi?”.

Tôi gạt lá trà trên miệng chén sang một bên, nhấp một ngụm, mỉm cười nói: “Hiệu quả của thuốc của Bá Dương đúng là không tồi. Sao thế, ngài không biết ư?”.

Thái Thượng Lão Quân lén nhìn tôi một cái, thấy gương mặt tôi vẫn bình thường, mới ngồi thẳng dậy, giải thích: “Ngày ấy tiểu tiên suy tính không chu đáo, cũng không nghĩ Thượng thần lại gặp được Thượng tiên Bích Hoa ở trong này, cũng không nghĩ Thượng tiên Bích Hoa lại đưa cho Thượng thần ăn thứ quả đại đó, tiểu tiên...”.

Tôi phát tay, nói: “Bá Dương không cần nói nữa, bản thượng thần cũng không có ý trách cứ ngài”.

Một đóa hoa đỏ thắm từ ngoài cửa sổ bay vào, rơi xuống bàn, bị gió thổi, lại rơi xuống đất. Tôi xoay người nhặt đóa hoa từ dưới đất lên, nhẹ giọng nói: “Bích Hoa vì bản thượng thần mà trở nên như vậy, bản thượng thần lưu lại ở cùng chàng là việc nên làm”.

Thái Thượng Lão Quân ngược mắt nhìn tôi, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại chỉ há miệng, rồi nhắm mắt lại mà thờ dài. Sao tôi lại không hiểu tâm tư của ông ấy cơ chứ? Nhưng mà Bà La Già với tôi rốt cuộc là có duyên mà không có phận. Tuy là bản thượng thần bây giờ vẫn còn nhớ tới chàng, nhưng thời gian trôi qua, mọi thứ cũng sẽ dần trở nên nhạt nhòa. Tình yêu say đắm hao tâm hao lực, mà lại không thể ở bên nhau đến cuối đời, xem ra là mọi chuyện đều đã được định trước.

Sau đó, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, hoa ở ngoài sân hết nở rồi tàn, tàn rồi lại nở. Cuối cùng thì Bích Hoa cũng cầm tay tôi, mở miệng gọi tên tôi. Tôi vẫn nhớ lúc ấy đầu ngón tay chàng tái nhợt, cùng với ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng nhưng cũng bao hàm chút hy vọng trong đó. Đó là một ngày mùa thu, trái cây đã chín, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng. Tôi nắm tay chàng vỗ về nhẹ nhàng, bình thần nói: “Thiếp cứ nghĩ cả đời này cũng chỉ có thể gọi chàng là Cẩm Thanh, hóa ra đợi lâu như vậy, hôm nay cũng có thể gọi chàng là Bích Hoa”. Chàng há miệng, mắt dường như được bao phủ bởi một lớp nước. “Chàng cho thiếp ăn thứ quả đó nhiều năm như thế, ngày nào cũng phải nhảy xuống nước để hái, đúng là người không ngại khó khăn”. Dừng lại một chút, tôi cười, “Cũng may là sau này không cần phải đi hái nữa”.

Chàng há miệng, nói: “Tuy là mấy năm nay tôi vẫn lừa nàng, nhưng không phải là nàng cũng lừa tôi hay sao? Cứ cách mấy ngày Thái Thượng Lão Quân lại đem thuốc đến, nàng thật sự cho là tôi không biết? Thứ quả ấy đã đổi thành quả đại có hình dáng tương tự từ lâu rồi, nàng ăn lâu như thế, cũng không phát hiện ra mùi vị thay đổi hay sao?”.

Tôi ho khan hai tiếng: “Thiếp cứ nghĩ ăn quen với không quen sẽ khác nhau”. Những thứ quả đưa đến sau này, vỏ hồng có xen lẫn một chút xanh xanh vàng vàng, cũng không giống lắm những quả lúc trước, màu sắc cũng nhạt hơn.

Bích Hoa cười ngẹn ngào: “Đúng là trêu ngươi mà, nàng lừa tôi, tôi gạt nàng, qua nhiều năm như vậy, cuối cùng là vì cái gì cơ chứ”.

Những chiếc lá vàng rụng xuống đất, tạo thành một lớp thảm lá dày. Tôi lật ngược tay cầm lấy tay chàng, ngửa đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, thấp giọng nói: “Nếu như thiếp biết chàng đã biết từ trước, thì sẽ nói ra sự thật từ lâu rồi, không để mỗi ngày tỉnh dậy lại lo lắng, sợ chàng không chịu nổi”.

Bích Hoa nghe thấy thế thì chớp chớp mắt, nhìn tôi không nói gì.

Tôi ho khan hai tiếng, nói: “Tâm tư của chàng thiếp còn không đoán được nữa hay sao, thiếp còn nhớ lúc bị chàng coi như tiên cầm mà nuôi dưỡng trong phủ, phía trên điện Bích Vân có đặt một tầng cấm chế, chắc là do chàng sợ thiếp lại đi mà không từ biệt? Nếu như chàng biết mất thiếp đã có thể nhìn thấy rồi, nhất định là chàng sẽ cả ngày không yên ổn, sợ thiếp sẽ biến thành phượng hoàng bay đi mất, chàng đã mất Nguyên Đan, thiếp đâu dám để chàng lo lắng thêm nữa”.

“Đã lâu lắm rồi, thiếp thật nhớ quãng thời gian ngày xưa chàng ôm nguyên thân của thiếp ngồi ở điện Bích Vân đút hạt dưa cho thiếp ăn”.

Bích Hoa nói: “Nàng quên nhanh thế, cho dù là nàng có già vờ như không nhìn thấy, thì tôi cũng vì nàng mà bóc vỏ hạt dưa không ít đúng không?”.

Tôi vui vẻ, trợn mắt nhìn chàng, giả vờ giận dữ nói: “Vậy thì sao, bây giờ biết hết mọi chuyện rồi, chàng định không bóc vỏ hạt dưa cho thiếp nữa hay sao?”.

“Cho đến khi nào rằng nàng rụng hết, lúc nào nàng không ăn nổi nữa tôi mới không bóc vỏ hạt dưa cho nàng nữa”.

“Chàng phải nhớ đấy, đừng có nuốt lời, những cái khác bản thượng thần không dám khẳng định, nhưng mạng sống của bản thượng thần thì rất dài”.

“Vâng vâng nhớ rồi”.

Có tiếng bước chân trên tuyết từ phía sau truyền đến. Bích Hoa cảm theo áo choàng khoác thêm lên người tôi, vén lại tóc mai lòa xòa, rồi mới trách cứ tôi: “Dù sao đi nữa, nàng cũng phải mặc y phục dày một chút chứ”.

Tôi vội vàng cầm tay chàng, lạnh ngắt. “Trời lạnh như thế chàng đi ra ngoài làm gì, mau theo thiếp quay về phòng đi, ở ngoài trời lạnh lâu quá, đến tối lại bị đau”.

Đã từng có lúc, giật mình tỉnh dậy từ trong cơn mơ. Lúc tỉnh dậy, chợt hồi tưởng lại, cảnh tượng ngày ấy dưới ngọn đèn sắp tắt. Hóa ra vẫn luôn lặng lẽ như thế, là hiểu lòng người mà không nói ra. Hóa ra, duyên tới... đến cuối cùng, cuối cùng... vẫn luôn là chàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 57: NGOẠI TRUYỆN 4 – NGOẠI TRUYỆN NGỌT NGÀO CỦA BÍCH HOA: Vấn tình

Cuối cùng thì mùa đông cũng đi qua, hàng dương liễu phía sau nhà đã bắt đầu xuất hiện những mầm non xanh lục, từ xa nhìn lại cũng thấy có sức sống. Đặt một quân đen xuống bàn cờ, tôi mở miệng nói: “Thế này xem như là thiếp thắng đúng không?”.

Bích Hoa không hề để ý đặt quân cờ trong tay xuống, gật đầu, cũng không nói gì. Chắc là dạo gần đây bản thượng thần số đỏ, chơi cờ với Bích Hoa hầu như là thắng nhiều thua ít, đúng là rất vui. Chơi cờ thắng không phải là điều vui nhất, mà vui nhất là chơi thắng được Bích Hoa.

Lúc nói chuyện này cho Long Tam nghe, Long Tam chớp mắt nhìn tôi một lúc, sau đó thờ dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói: “A Hoàn à A Hoàn, đầu óc của muội quả thật đúng là làm bằng gỗ mả, khả năng chơi cờ của muội, có thể thắng được huynh, nhưng trước khi thành tiên Bích Hoa ở nhân gian đã nổi danh là một người tài giỏi rồi, muội muốn thắng anh ta, có phần...”.

Tôi thấy huynh ấy nói câu này không đúng chút nào, dù sao thì bản thượng thần cũng lớn tuổi hơn Bích Hoa, ừm, khoảng một, hai, ba... bảy trăm vạn tuổi, cho dù có tệ thế nào đi nữa, cũng xem như là người tài giỏi trong số những người chơi cờ chứ? Long Tam đặt chén trà trên tay xuống bàn đánh “cạch” một tiếng, cao giọng nói: “Được rồi, cứ cho là khả năng chơi cờ của muội tốt lắm đi, nhưng muội cứ nghĩ lại mà xem, lúc trước chơi cờ với Bích Hoa, muội có từng thắng hay không?”.

Ồ, lúc trước, hình như, bản thượng thần luôn thua thì phải. Tôi nghi ngờ nhìn Long Tam, hoang mang hỏi: “Huynh nói xem thế là thế nào?”.

Long Tam cầm chén trà chậm rãi uống một ngụm, rồi lại chậm rãi đặt chén trà xuống bàn, xong rồi mới ra vẻ thần bí mà nói: “Huynh cảm thấy, anh ta lúc này, tâm thần không yên!”.

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi phủ định lời huynh ấy nói: “Rõ ràng là về mặt chàng vô cùng nhân nhả, đầu có giống tâm thần không yên, không hề giống”.

Long Tam đập bàn, quả quyết: “Nếu như thật sự nhân nhả thì sao lại thua hết ván này đến ván khác, không phải tâm thần không yên thì là cái gì! Lần trước muội vô tình thua huynh, thế mà lòng vũ toàn thân đều dựng đứng!”. Huynh ấy chớp mắt, phỏng đoán, “Theo như tính tình trời có sập đến nơi cũng không hề đổi sắc mặt của Bích Hoa, chuyện có thể khiến cho anh ta trở nên như vậy, nhất định là có liên quan đến muội”.

Tôi cảm thấy oan uổng vô cùng, thật sự là oan mà!

Thân thể Bích Hoa không tốt, so với bản thượng thân da dầy thịt béo, cũng giống như một cái cây bé nhỏ gầy yếu bên cạnh vách núi, nên từ trước tới nay tôi luôn cẩn thận chú ý, chỉ sợ vô ý mà hủy hoại mất con mèo nhỏ này. Nếu như chàng muốn đứng, bản thượng thân nhất định sẽ không ngồi cùng chàng, chàng muốn leo núi, bản thượng thân nhất định sẽ không nhảy xuống nước với chàng, mọi chuyện làm theo ý chàng, nghe theo chàng, như thế thì chàng còn tâm sự gì nữa? Tôi tỏ ra đau khổ, thở dài, xót xa nói với Long Tam: “Hay là huynh đi dò hỏi hộ muội đi?”.

Long Tam đảo mắt, dường như nghĩ gì đó, rồi nhất quyết lắc đầu từ chối: “Chuyện này người ngoài như huynh nhúng tay vào không hay lắm”. Tôi đang định lao lên đánh huynh ấy một cái, bằng hữu cái gì chứ, lúc quan trọng như thế này lại không chịu giúp đỡ, thì Long Tam lại nói tiếp, “Hiện giờ huynh đang có một viên Thổ Chân Hoàn, muội lên hòa vào nước rồi cho Bích Hoa uống, sau đó là có thể hỏi gì cũng được, yên tâm, bảo đảm sau khi anh ta tỉnh dậy sẽ không nhớ chuyện gì hết cả”.

Tôi nhận viên thuốc đen thui, nhìn rồi lại nhìn, lo lắng hỏi: “Tin được không? Sao muội chưa từng nghe thấy?”.

Long Tam vỗ ngực bơm bộp: “Thuốc này là gần đây huynh mới nghiên cứu chế tạo ra, đảm bảo hữu hiệu”.

Cái gì cơ, là thuốc do huynh nghiên cứu tạo ra? Tôi không khỏi lo lắng thêm mấy phần. Vốn có ba phần nửa tin nửa ngờ, bây giờ nghe nói thuốc này là do Long Tam chế tạo ra, tôi hoàn toàn khẳng định là không thể tin được!

Nghe nói gần đây Long Tam mê mẩn chuyện luyện đan, suốt ngày quần quanh Thái Thượng Lão Quân hỏi hết cái này đến cái kia, cũng đạt được không ít thành tựu. Ngày ấy Bồ Tát Già Diệp ở Tây Thiên có được một viên đan dược nghe nói là có thể kích thích mọc tóc của huynh ấy, lúc về vui vẻ ăn vào, kết quả là tác dụng quá mạnh mẽ, không chỉ có tóc lập tức mọc dài ra, mà ngay cả lông tơ toàn thân cũng trở nên rậm rạp, nhìn từ xa lại, giống hệt như một con khỉ trên núi. Ô, nhưng thật ra lại không khác mấy Tôn Ngộ Không trong vở kịch kia.

Lúc Thái Thượng Lão Quân kể chuyện này cho tôi nghe, vẫn còn phải lau mồ hôi trên trán, vô cùng đau khổ mà khóc lóc kể lể với tôi: “Thượng thân, ngài nói xem chuyện này có gì tốt đâu cơ chứ, Long Vương Tam Thái Tử tạo ra nhiều rắc rối như vậy, cuối cùng người thay ngài ấy dọn dẹp hậu quả lại là tiểu tiên, tiểu tiên chỉ sợ ngộ nhờ có một ngày lực bất tòng tâm thì làm sao đây?”.

Tôi hơi run rẩy đem viên thuốc đặt lại vào tay Long Tam, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Lông tóc của Bồ Tát Già Diệp còn chưa có được dọn sạch đâu, sao huynh lại có thể để muội lấy Bích Hoa ra mà làm thí nghiệm được cơ chứ?”.

Long Tam ho khan vài tiếng, rồi lại đưa viên thuốc cho tôi, nói: “A Hoàn lần này nhất định phải tin huynh, loại thuốc này lần trước huynh đã vào địa lao dưới nhân gian tìm người thử qua rồi, thật sự có hiệu quả, không có tác dụng phụ”.

Tôi cẩn thận nhìn huynh ấy một lúc, huynh ấy lại còn ưỡn thẳng ngực ra.

“Thôi được, muội sẽ tin huynh một lần vậy”.

Long Tam hài lòng rồi từ biệt tôi, còn dặn mấy ngày sau sẽ quay lại thăm tôi, nhân tiện chứng minh thuốc của huynh ấy đúng là thuốc hay hiểm có khó tìm.

Đến tối tôi đưa com chiều đến trong viện, còn cố ý mang theo một bình rượu nhỏ, kéo Bích Hoa ngồi xuống. Tôi nói: “Rượu này là mùa thu năm ngoái thiếp hái quả đại ừ thành, hôm nay mới lấy ra nếm thử”. Tôi lấy chén ra rót cho tôi với chàng mỗi người một chén, rồi đưa đến tận tay Bích Hoa, niềm nở, “Chàng thử xem mùi vị thế nào?”.

Bích Hoa chớp mắt cười với tôi, nhận ly rượu: “Đây là A Hoàn tự tay ủ rượu? Tôi cần phải nếm thử thật cẩn thận mới được”.

Tôi nhìn chàng đưa ly rượu lên miệng không chớp mắt, yết hầu gật gật, nhìn chàng uống rồi, mới hỏi: “Thế nào?”.

Bích Hoa gật đầu: “Không khó uống. Nhưng sao mùi vị có vẻ hơi kỳ lạ?”.

Trong rượu này tôi có bỏ thêm thuốc của Long Tam vào, mùi vị đương nhiên là sẽ kỳ lạ rồi.

Tôi phụng phịu, tạm thời vớt lương tâm đi, mặt dày mà nói: “Sao lại thế được, chắc là do chàng lâu rồi không uống rượu nên mới cảm thấy như thế. Nào, uống thêm một chén nữa đi”.

Bích Hoa nhận ly rượu nữa lại uống hết, nhìn tôi với ánh mắt rất lạ: “Nàng cũng nếm thử một chút đi, đúng là có một mùi vị rất lạ không thể tả được”.

Chàng uống rượu, gương mặt hơi ửng hồng, dưới ánh trăng sáng bạc, trở nên rất thu hút. Tôi che miệng ho khan hai tiếng, giả vờ bình tĩnh cầm lấy ly rượu, uống cạn. Sau đó nhân lúc chàng không để ý, nhổ sạch rượu ra khăn đang cầm trong tay, ngẩng đầu nhìn chăm chú Bích Hoa đang ăn, nói một cách thân nhiên: “Hiện giờ chàng cảm thấy thế nào?”.

Bích Hoa bỏ đũa trong tay xuống, cau mày: “Không sao, chỉ cảm thấy hơi nóng thôi”.

“Chắc là do uống rượu, bị kích thích”.

Chàng nửa tin nửa ngờ, gật đầu: “Chắc là do tôi lâu rồi không uống rượu, tửu lượng giảm mất rồi”. Gương mặt chàng càng lúc càng hồng, đến cả cổ cũng dần trở nên hồng hồng. Bản thượng thần cảm thấy, thuốc đã có tác dụng rồi đây.

Tôi xoa hai tay vào nhau, vờn cổ cẩn thận nhìn biểu hiện trên mặt chàng, suy nghĩ một lúc, rồi mới giả vờ bình thản hỏi một câu: “Gần đây chàng có vẻ kỳ lạ, là có tâm sự gì hay sao?”.

Bích Hoa lại rót một ly rượu, uống một ngụm, cởi vạt áo trước ngực ra, quạt quạt, mới nói: “Nàng ở trong Si Mị Chung này với tôi cũng đã gần ba trăm vạn năm, gần đây tôi vẫn nghĩ, lợi dụng sự thương cảm của nàng với tôi mà giữ nàng ở lại đây, có phải là tôi có phần quá đáng hay không?”.

Gương mặt chàng lộ vẻ đau buồn: “Nàng xem, rõ ràng là tôi biết nàng không yêu tôi, nhưng tôi lại không nỡ để nàng rời khỏi đây, cũng không dám chủ động nói ra chuyện này, quả thật là...”.

Tôi ngây người. Bản thượng thần ở lại trong Si Mị Chung với chàng ba trăm vạn năm, thế mà chàng còn nghi ngờ tình cảm mà bản thượng thần dành cho chàng? Lúc đầu quả thật là tôi còn có vài phần không quên được Bà La Già, nhưng nhiều năm trôi qua, người đó đã bị tôi coi như ký ức niêm phong lại cất vào sâu trong trí nhớ, người mà hiện giờ bản thượng thần thật sự yêu, thì phải là... Tôi cảm thấy vô cùng buồn bực, chỉ hận không thể bóp đầu chàng ra để mà cẩn thận nghiên cứu một lần.

Ánh mắt Bích Hoa lại đột nhiên trở nên rời rạc, gương mặt đỏ hồng như lửa: “Nóng quá”. Chàng túm chặt lấy tay tôi, đặt lên gò má chàng, thờ dãi nói: “Rất mát, thật là thoải mái”.

Tay chàng quả là nóng đến mức làm tôi sợ, tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán chàng, hỏi: “Chàng thấy khó chịu ở đâu?”.

Bích Hoa ngẩng đầu nhìn tôi, đưa tay chạm vào người tôi, gật đầu, hài lòng mà nói: “Mát thật”. Sau đó bất chợt ôm chặt lấy tôi, đứng dậy đi vào trong phòng, đặt tôi xuống giường, rồi chính chàng cũng bò lên giường, cười với tôi. Chàng cười như thế thật là kỳ lạ, tôi kinh ngạc, không nhận được lùi vào bên trong một chút. Bích Hoa từ từ cởi quần áo trên người ra, rồi chàng ôm tôi vào trong ngực, cẩn thận nhìn ngắm một lúc lâu, rồi mới cười nói: “Ồ, đúng người rồi”.

Tôi không khỏi đỏ mặt lạnh sau lưng, chàng, xảy ra chuyện gì vậy chứ?

“Lúc mất Nguyên Đan tôi cứ nghĩ, cứ như vậy cho nàng đúng là thiệt thòi, nếu có thể làm lại, nhất định tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng”. Chàng tùy tiện ném áo khoác của tôi ra ngoài màn: “Nàng như vậy, có nói chuyện với nàng, nàng cũng không hiểu”. “Roet”, áo lót của tôi cũng bị ném đi. “Nếu như đằng nào cũng phải chết, không bằng trước khi chết làm chút chuyện, cũng không xem như thiệt thòi!”. Chàng vùi đầu vào cổ tôi cắn một cái, rồi đột nhiên lại ngẩng đầu: “Nói, nói nàng yêu tôi!”.

Tôi tóm lấy tóc chàng, một mặt coi như cái tay đang sờ loạn trên người tôi là không tồn tại, một mặt cuống cuống nói: “Chàng là đồ ngốc, chẳng lẽ phải dễ thiếp nói ra chàng mới biết? Chuyện thiếp yêu chàng, chẳng lẽ lâu như thế mà chàng còn không biết?”.

Chàng ngẩng đầu cười ha ha, dường như trong mắt có chút ẩm ướt, nhưng lập tức đã biến mất: “Nàng yêu tôi, như vậy chuyện tiếp theo cũng là đương nhiên”.

“Hả, chàng nói thế là có ý gì? Chàng... đừng, đừng...”.

Ngày hôm sau, bản thượng thần lên đỡ thất lưng đang nhức mỏi mà đứng dậy. Xem người không thể chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài! Bích Hoa đúng là cảm thú!!! Đáng giận là lúc tỉnh lại Bích Hoa không hề nhớ chàng đã làm ra chuyện vô lương tâm như thế, còn giờ bản mặt vô tội ra nhìn bản thượng thần, còn nhìn dấu răng trên cổ bản thượng thần một lúc lâu, rồi nói: “Mới vào xuân, đã có muỗi rồi sao?”. Muỗi... Con muỗi lớn nhất chính là chàng! Tôi cố gắng nuốt xuống một ngụm máu, cảm thấy dạ dày cũng muốn đau nhức. Nên lúc Long Tam tới đây, sắc mặt của bản thượng thần quả thật là không tốt chút nào.

Tôi xoa thất lưng, cười lạnh với Long Tam: “Người mà huynh đã lấy làm thí nghiệm ấy, bây giờ có còn sống hay không?”. Không chết vì mất sức à?

Long Tam gật đầu: “Kẻ đó là thái giám trong cung phạm tội, đã bị xử tử lâu rồi”.

Thái giám? Thái giám!

Bản thượng thần cảm thấy như trong miệng lại đang ngậm một ngụm máu nữa. Tôi run rẩy chỉ tay vào Long Tam, căm hận nói: “Biến ngay đi cho bản thượng thần!”.

Long Tam vuốt mũi, nghi ngờ hỏi: “A Hoàn, không phải là muỗi bị bệnh đấy chứ?”.

Bản thượng thần rất khỏe, huynh mới bị bệnh ấy, úi chà, eo mỏi quá. Tôi hít sâu một hơi, giận dữ nhìn Long Tam, rồi đóng sập cửa. Không ngờ là Bích Hoa đang ở trong phòng nghe thấy rồi cười mà như không nói với tôi: “Tôi cứ nghĩ mãi không hiểu sao hôm ấy lại không thể khống chế được bản thân, hóa ra là như thế”.

Tôi cười cười: “Bích Hoa nói gì thế?”.

Chàng cười nhạo tôi: “A Hoàn, không lẽ nàng đã quên chuyện đêm đó rồi? Ồ, hay là đêm nay lại làm lại lần nữa nhé? Thật ra cái cảm giác không khống chế được bản thân cũng không tệ lắm”.

Không phải đã nói là sẽ không nhớ cái gì hay sao? Hà? Hà!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 58: NGOẠI TRUYỆN 5 – NGOẠI TRUYỆN NGỌT NGÀO CỦA BÍCH HOA: Thổ Chân Hoàn

Từ sau lần bản thượng thần cho Bích Hoa ăn viên thuốc nói thật của Long Tam xong, đã có cảm giác không còn chút mặt mũi nào để gặp Bích Hoa, sợ một ngày nào đó chàng sẽ tìm cơ hội tính sổ với bản thượng thần. Nói ra cũng cảm thấy lạ, sau ngày hôm đó Bích Hoa dường như thay đổi tính tình, suốt ngày cười tủm tỉm, đến cả khi đọc sách một mình khoe miệng cũng lộ ra một nụ cười kỳ lạ. Bản thượng thần nghĩ nếu như không phải là tiên khí của mình mạnh mẽ, cũng không thể có yêu ma quỷ quái ở bên trong Sĩ Mị Chung tồn tại, thì bản thượng thần thật sự nghi ngờ không biết có phải là Bích Hoa đã bị tiểu quỷ nhập rồi hay không.

Chàng vui thì đương nhiên là tôi cũng vui, nhưng chàng lại vui một cách bất thường như thế, làm tôi cũng có phần lo lắng. Đáng trách là tôi đã làm ra chuyện trái với lương tâm, nên bình thường nhìn thấy Bích Hoa là như chuột thấy mèo, trốn còn không kịp, nên không thể giữ chàng lại mà hỏi nguyên nhân được.

Cũng may Long Tam là người kiên cường, hôm trước mới bị tôi đuổi ra khỏi cửa mà hôm nay đã mặt dày đến đây. Chuyện này là tôi tự mình gây ra, nên không tránh khỏi bệnh nặng chạy quanh gấp gấp tìm thầy thuốc, cần Long Tam cho tôi lời khuyên. Thật ra trong lòng thầm nghĩ, tôi cảm thấy chuyện này có mấy phần liên quan đến viên “Thổ Chân Hoàn” kia của Long Tam. Không chừng ăn viên thuốc đó xong, sẽ trở nên giống như Bích Hoa bây giờ vậy, cả ngày cứ cười ngây ngô.

Long Tam nghe xong những lời miêu tả của tôi, cẩn thận ngẫm nghĩ, rồi đập bàn một cái cam đoan: “A Hoàn yên tâm, chuyện này dễ thôi, huynh đi hỏi họ muội”.

Tuy rằng huynh ấy bảo tôi yên tâm, nhưng tôi vẫn thấy lo lắng như trước, thậm chí là càng trở nên lo lắng hơn, tiếc là không có ai khác để nhờ vả hết, nên chỉ có thể hy vọng lần này Long Tam hành động đáng tin một chút.

Long Tam vào phòng thì thăm với Bích Hoa một lúc lâu, lúc đi ra gương mặt vô cùng kỳ quái, tươi cười với người đang chờ đợi ở ngoài cửa là tôi. Bước chân tôi chợt dừng lại một chút, huynh ấy cười tươi tắn như vậy tôi mới chỉ nhìn thấy có hai lần. Một lần, huynh ấy cắt mắt râu của Ngao Quảng, nhưng lại nói là do tôi làm, sau đó lúc Ngao Quảng tìm tới cửa, huynh ấy đúng là cười với tôi như vậy. Sau đó tôi phải hi sinh mất một món bảo bối, mới có thể tiến bước được Ngao Quảng. Lần khác, là lúc tôi lỡ lời nói bí mật Nhũ Hạng thích ngủ khỏa thân ra trước mặt mọi người, Long Tam ở bên cạnh tôi cũng cười như vậy. Kết quả lần đó, khụ khụ... không nên nhắc tới thì hơn. Nói ngắn gọn lại thì, biểu tình của huynh ấy như vậy, nhất định là không có chuyện gì tốt.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía, không có ai cả. Thấy vậy rồi mới cẩn thận hỏi: “Huynh cười như thế quá là dọa người ta, mau nói cho muội biết mọi chuyện thế nào rồi hả?”.

Long Tam giờ quạt lên phe phẩy, vỗ vai tôi, không nói gì cả rồi đi luôn. Tâm trạng tôi dường như chìm xuống đáy vực sâu. Các vị thần tiên xin phù hộ cho bản thượng thần lần này không gặp nguy hiểm.

Buổi tối, trăng lên cao, treo trên đầu ngọn cây, mặt trăng tròn vành vạnh. Tôi ngồi ôm một túi hạt dưa to ở trong sân, dưới chân có một đồng vỏ hạt dưa lớn. Bích Hoa mang theo một bình trà ra ngồi cạnh tôi, mỉm cười với tôi: “A Hoàn trốn tránh tôi nhiều ngày như thế rồi, đã đủ chưa?”.

Tôi ghen nhân hạt dưa trong cổ họng, nuốt chút nữa thì không thò được. Ho sặc sụa một lúc lâu, cuối cùng cũng thò được, nghiêm túc nói: “Đúng là Bích Hoa hiểu lầm thiếp, thiếp làm sao mà phải trốn tránh chàng, chàng xem, thiếp đâu có làm chuyện gì trái với lương tâm đâu cơ chứ”.

Bích Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng tôi, rót một chén trà đưa tận tay cho tôi, đảo mắt nhìn tôi một vòng, mỉm cười nói: “Đúng, đúng vậy, A Hoàn đi ngay, đứng thẳng, tất nhiên là không làm chuyện gì trái với lương tâm rồi. Nào, uống một ngụm trà cho thông giọc đi”.

Tôi hiền ngang lăm liết nhận chén trà, uống “ừng ực” một hơi hết sạch, rồi “cạch” một tiếng, đem chén trà đặt lên trên bàn đá, nói: “Thêm chén nữa đi”.

Bích Hoa cầm bình trà lên rót thêm một chén nữa, đưa cho tôi. Tôi ngược mắt nhìn lên chàng một cái, rồi cúi đầu uống nước. Ồ, phải làm sao để gạt được chàng đây? Tôi chậm chạp uống sạch trà trong chén, ngẩng đầu lên lại thấy Bích Hoa đang mỉm cười nhìn tôi, trong lòng cảm thấy lo lắng, nên lại

đưa chén trà cho Bích Hoa, lấp bắp nói: “Ừm, vừa rồi thiếp ăn hơi nhiều hạt dưa, nên giờ thấy thật khát nước, rót cho thiếp thêm chén nữa đi”.

Bích Hoa chớp mắt nhìn tôi, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Được rồi”.

Lúc uống hết chén nước thứ tư, cuối cùng Bích Hoa cũng khuyên can tôi: “Đừng uống nữa, đừng để cho căng bụng khó chịu”.

Chỉ có uống nước mới có lý do để không phải giải thích chuyện đêm đó, chàng thật sự nghĩ bản thượng thần muốn uống hay sao? Đã muốn căng hết cả bụng rồi đây này!

“Chỉ có uống nước mới có lý do để không phải giải thích chuyện đêm đó, chàng thật sự nghĩ bản thượng thần muốn uống hay sao? Đã muốn căng hết cả bụng rồi đây này!”.

Ừa? Sao lại thế này, rõ ràng tôi nghĩ muốn uống cơ mà, sao lại nói ra như thế?

“Ừa? Sao lại thế này, rõ ràng tôi nghĩ muốn uống cơ mà, sao lại nói ra như thế?”.

Nụ cười trên gương mặt Bích Hoa càng trở nên tươi tắn hơn: “A Hoàn không cần phải lo lắng vấn đề giải thích chuyện đêm đó đâu, nàng xem, như thế này không phải là giải thích rõ rồi sao?”.

Tôi lo lắng: “Tôi cứ tự hỏi không hiểu tại sao Long Tam lại có biểu hiện như vậy, hóa ra huynh ấy lại...”.

Bích Hoa mỉm cười gật đầu: “Đúng thế, huynh ấy cũng cho tôi một viên thuốc”.

Gió đêm thổi qua, tôi cảm thấy người lạnh run.

“Ồ, A Hoàn, nàng nói xem tôi nên hỏi cái gì cho tốt bây giờ?”.

Tôi rụt cổ, lẩm nhẩm: “Đầu óc tỉnh táo, đầu óc tỉnh táo”.

Bích Hoa đứng lên, đi quanh tôi một vòng, rồi đứng ở sau lưng tôi, vỗ vỗ vào vai tôi: “Lúc còn ở điện Bích Vân, trong một lần đi tắm y phục của tôi tự dưng không thấy đâu...”.

“Là thiếp phun lửa đốt”. Tôi cẩn thận nói ra sự thật.

Bích Hoa gật đầu: “Tôi cũng đoán là nàng có liên quan. Nhưng mà dù sao thì cũng phải có nguyên nhân chứ?”.

“Chỉ là trong lòng bản thượng thần cảm thấy khó chịu thôi”. Tôi nghiêm mặt. Cũng không thể nói cho chàng nghe là tôi cảm thấy quá nhàm chán, muốn đùa giỡn chàng một chút, tiện thể an ủi một chút tâm lý già cỗi, đen tối, lâu rồi không nhìn thấy mỹ nam.

“Thật ra sự thật là thiếp cảm thấy quá nhàm chán, muốn đùa giỡn chàng một chút, tiện thể an ủi một chút tâm lý già cỗi, đen tối, lâu rồi không nhìn thấy mỹ nam”.

“Tôi hận Thổ Chân Hoàn”.

Bích Hoa lại càng cười vui vẻ hơn.

“Long Tam, huynh chờ đây!”.

Bích Hoa ngửa đầu lên rồi lại cúi xuống.

“Tự tạo nghiệp chướng, không thể sống!”.

“Vì sao nghĩ gì là nói nấy cơ chứ?”.

“Thiếp sẽ không nói với chàng thật ra đêm đó thiếp quả thật là... khụ khụ, rất hài lòng”.

“Sao lại thế này chứ... Mất mặt quá!”.

“Trời ạ, hiệu quả của thuốc bao giờ thì mới hết đây!”.

Ánh trăng lạnh lẽo, đêm lạnh như băng. Bích Hoa cố gắng nhin cười: “Không vội, đêm nay vẫn còn nhiều thời gian, chúng ta vào phòng từ từ trò chuyện”.

“...”.

Q.2 - Chương 59: ĐẠI KẾT CỤC – PHIÊN BẢN BÀ LA GIÀ

Hôm nay tôi nhận được một tin tức: nếu muốn đưa Bích Hoa ra khỏi Si Mị Chung cũng không phải là không có khả năng, chỉ cần... Lúc Long Tam nói đến đây thì chợt dừng lại một chút, ngược mắt lên nhìn biểu hiện trên mặt tôi, rồi mới áp ứng nói, “Chỉ cần Bà La Già đồng ý”.

Tôi giật mình, cầm chén trà lên uống một ngụm, thân thể hơi ngả về phía trước một chút: “Nói như vậy là sao?”.

Long Tam đứng dậy đóng cửa phòng lại, rồi thiết lập một trận pháp bao phủ căn phòng, rồi mới ngồi xuống, nói một cách thần bí: “Mấy ngày trước tôi có đi qua Thiên Thư Các tìm mấy thứ, tình cờ có tìm thấy một quyển bút ký của Cổ thần được truyền lại. Muội có biết chân thân của Thái Vu là gì hay không?”.

“Nghe nói là một con rắn”.

Long Tam đập bàn, nói: “Huynh biết muội sẽ nói vậy mà”. Huynh ấy lại uống một ngụm trà, gác chân lên chân kia, “Mọi người đều bị hình tượng của Thái Vu mê hoặc, nên mới cho rằng chân thân của Thái Vu là một con rắn, nhưng muội có từng nghĩ, loài rắn làm sao mà so sánh được với loài rồng? Mà trận đại chiến Tiên – Ma năm đó, có ai trong Long tộc của huynh có thể địch được pháp lực của Thái Vu cơ chứ?”.

Tôi tập trung suy nghĩ, dường như Long Tam nói cũng đúng.

“Chuyện này cũng giống như khổng tước dù có giống đến thế nào đi nữa thì cũng không phải là phượng hoàng, nếu như Thái Vu thật sự là một con rắn, thì không thể nào mà tất cả chúng tiên đều bại dưới tay ông ta được, ước chừng tùy tiện chọn đại ca, nhị ca của huynh cũng đã có thể thu phục được rồi. Trừ khi, ông ta vốn không phải là rắn!”.

Những lời mà Long Tam nói ra khiến tôi kinh ngạc đến mức lông vũ toàn thân cũng muốn dựng đứng: “Nói như vậy, không lẽ Thái Vu là...?”. Ôi chà, không phải cũng lại là rồng đấy chứ? Có con rồng nào lớn lên trông như thế, cũng thật sự là quá sáng tạo.

Long Tam vừa đưa tay vào trong ngực tìm kiếm, vừa nói: “Huynh đã ghi lại câu ấy ra giấy rồi, muội lại mà xem”.

Huynh ấy mở tờ giấy ra, trên đây có một hàng chữ được viết ngoáy: cự thạch lan vu giang vĩ, toái thạch lộ khai.

Huynh ấy chỉ vào đoạn đầu câu, nói: “Chúng ta vẫn cứ nghĩ là ‘cự thạch lan vu giang vĩ, toái thạch lộ khai’, nhưng mà muội có từng nghĩ tới không, câu này còn có thể hiểu theo một cách khác nữa là ‘cự thạch lan vu giang, vĩ toái thạch lộ khai’ không”. Đầu Long Tam dựa sát vào tôi, thấp giọng nói, “Chúng ta thử đưa ra một cái giả thiết không ai nghĩ đến xem nhé, thật ra Cổ thần Hỗn Độn còn có một cái đuôi, mà có lẽ, Thái Vu chính là cái đuôi ấy hóa thành”.

Năm đó lúc Cổ thần Hỗn Độn viên tịch, tay phải của người hóa thành phụ thân tôi – Phượng Ngạn, tay trái của người hóa thành Thượng thần Đông Hạo, hai chân của người hóa thành bốn cây cột chống trời để chống đỡ Thiên giới, thân thể của người thì hóa thành mặt trời, mặt trăng và những ngôi sao.

Tôi nhủ thầm: “Cho dù là huynh có nói đúng đi nữa, cũng không thể nào đến mức Thượng thần Đông Hạo liên thủ với phụ thân muội cũng đánh không thắng được Thái Vu”.

Long Tam phẩy tay: “Năm đó phụ thân muội vì nương của muội mà đã hao phí không biết bao nhiêu là sức lực, đã sớm không bằng được lúc trước rồi, còn Thượng thần Đông Hạo thì cả ngày trông giữ cái thi thể trong quan tài băng kia, sau đó cuối cùng lại còn cứu nàng sống lại, pháp lực còn có thể có nhiều hay ít? Không thể trông chờ vào họ được”. Huynh ấy lại uống một ngụm nước, chậm rãi nói, “Nhưng mà phụ thân muội có thể khiến cho nương của muội sống thêm chừng ấy năm, Đông Hạo có thể đem cái thi thể vùi trong băng đó cứu sống, thì Thái Vu nhất định là cũng có thể”.

Năm đó mỗi ngày phụ thân lấy một giọt máu trong tim ra để kéo dài tính mạng của nương, Đông Hạo vì cứu người, thì cái giá phải trả cũng không thể nhỏ được. Nếu như là để cứu Bích Hoa, Thái Vu sao có thể dễ dàng đồng ý được cơ chứ? Hơn nữa...

“Đây rõ ràng là chuyện của Thái Vu, có liên quan gì đến Bà La Già đâu cơ chứ?”.

Long Tam đặt chén trà đánh ‘cạch’ một tiếng lên bàn: “Muội vẫn ở trong Si Mị Chung nên chắc là không biết, Thái Vu từ sau khi quay về ngày hôm đó, đã đem pháp lực cả đời truyền lại cho Bà La Già, còn bản thân thì đến nơi rừng núi hoang vu sống đời nhàn tản rồi, mà chứng cứ rõ ràng nhất chính là trên trán của Bà La Già có thêm một hạt châu màu xanh lam. Những người đã gặp qua Thái Vu, thì chắc chắn là đều biết hạt châu kia”.

Tôi nắm chặt lại bàn tay đang run rẩy, vội vàng hỏi: “Ý huynh là, chỉ cần chúng ta xác định được Thái Vu đúng là do cái đuôi của Cổ thần Hỗn Độn biến thành, vậy thì, việc cứu Bích Hoa ra khỏi Si Mị Chung vẫn có hy vọng mà đúng không?”.

Long Tam gật đầu, vô cùng đắc ý nói: “Không thể ngờ được Long Tam tôi cũng có thể phát hiện ra bí mật không ai biết đến, ha ha ha”.

Tiếng cười của huynh ấy trong căn phòng trống này có vẻ vô cùng vang dội, có điều tôi cũng chẳng có tâm trạng mà tính toán với huynh ấy. Tôi thiếu Bích Hoa rất nhiều, nếu như có thể, dù chỉ có một phần vạn hy vọng tôi cũng sẽ thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 60: NGOẠI TRUYỆN 6: Bà La Già (1)

Khi lại lần nữa bước chân vào Cung Tu La, tôi chợt có cảm giác cảnh còn mà người thì đã đi mất rồi. Cung vàng điện ngọc vẫn là đáng vẻ như ngày đó, hoa sen trong ao phía trước cung điện cũng không hề thay đổi. Thị tùng dẫn đường dừng lại ở ngoài cửa đại điện, cúi gập người nói: “Sứ giả Tiên tộc xin mời vào, Ma Quân đang chờ ở bên trong”.

Tôi cảm ơn thị tùng, hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào. Trong điện chắc là có đốt huân hương, mảnh che rất dày cản ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, nhìn trong có vẻ hơi tối. Bà La Già ngồi ở vị trí chủ tọa trên cao, gương mặt ẩn giấu trong bóng tối. Chàng đưa tay chỉ vào một cái ghế ở bên cạnh, nói với giọng điệu bình tĩnh: “Thượng thần Phượng Hoàn đi đường xa đến, mời ngồi”.

Tôi tỏ ra bình tĩnh ngồi xuống, tiếp nhận chén trà ngon mà thị nữ đưa tới, cúi đầu uống một ngụm.

Giọng Bà La Già từ trên cao truyền đến: “Sau khi từ biệt ngày hôm đó, cũng lâu rồi không thấy Thượng thần, vết thương trên người Thượng thần không biết đã khỏi chưa?”.

Hai giới Tiên – Ma bây giờ bất hòa như thế, công khai đấu đá, quả thật khiến cho người ta cảm thấy lo lắng không yên. Hôm đó tôi nổi lửa thiêu Bà La Già, chàng đến bây giờ vẫn còn ghi nhớ trong lòng, không biết được chuyện hôm nay có thành công hay không nữa?

Tôi đứng lên, cảm ơn Bà La Già: “Đã phiền Ma Quân phải lo lắng rồi, vết thương đã tốt hơn nhiều rồi”. Dừng lại một chút, rồi bước mấy bước về phía trước, lo lắng hỏi, “Không biết Ma Quân bây giờ đã khỏe hẳn chưa?”.

Bà La Già thay đổi tư thế ngồi, từ từ dựa vào tay vịn bên phải của ghế, cầm dựa vào cổ tay phải, hạt châu trên trán dường như tỏa sáng nhàn nhạt. Chàng miễn cưỡng nói: “Pháp lực của Thượng thần Phượng Hoàn cao thâm, bồn tọa nghỉ ngơi đến nay, cũng coi như tạm ổn đi”.

Tôi vội vàng nói: “Ma Quân nói đùa, tôi chỉ có chút tài mọn không ra đâu vào đâu hết cả”. Tôi lấy từ trong tay áo ra một hộp thuốc bôi, đưa cho thị nữ bên cạnh, “Ở đây tôi có một hộp thuốc bôi đặc chế, Ma Quân dùng thử đi, có thể làm cho vết thương dễ chịu hơn”.

Đầu Bà La Già hơi tiến về phía trước, nhưng rồi lập tức ngồi thẳng lại, trầm giọng nói với thị nữ: “Thứ mà Thượng thần Phượng Hoàn đưa cho bồn tọa người có thể tùy tiện chạm vào được hay sao?”.

Thị nữ sợ đến mức tay run lên, cuống quýt rút tay lại, liếc nhìn tôi với ánh mắt mang ý xin lỗi, cúi người quay lại vị trí cũ. Tôi là người có thể đưa tay ra thì cũng có thể rút tay về, nên giương mắt nhìn Bà La Già, đoán thử: “Thật ra thuốc bôi này rất có tác dụng, không những có thể chữa trị vết thương, mà coi nó như huân hương cũng không tệ đâu”. Bà La Già vẫn ngồi yên trên ghế, tôi nuốt một ngụm nước miếng, tiếp tục nói, “Ma Quân thử dùng đi, nếu không thì, tôi bôi thử cho ngài nhé”.

Phòng trở nên yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng, giọng của Bà La Già từ trên cao cũng truyền tới: “Nếu vậy thì làm phiền Thượng thần Phượng Hoàn”.

Mới có không gặp không bao lâu thôi, mà tôi càng lúc càng không hiểu nổi tâm tư của Bà La Già. Nhưng cũng may mà cuối cùng chàng cũng đồng ý, cho nên, chuyện này vẫn còn có hy vọng đấy chứ? Bà La Già nhận hộp thuốc bôi, mở ra che một phần rồi đặt dưới mũi người. Tôi đứng bên cạnh nhìn một cách lo lắng, cũng không dám thở mạnh nữa.

Cuối cùng, chàng đóng hộp thuốc lại, ngẩng đầu nói với tôi: “Mùi rất thơm, không biết hiệu quả thế nào?”.

Tôi cười: “Lúc còn nhỏ bị ngã tôi vẫn hay dùng thuốc này, tốt lắm”.

Bà La Già khước miệng nhếch lên một chút, rồi lập tức biến mất, lại đặt hộp thuốc vào trong tay tôi, quay lưng lại với tôi. Tôi cứng đờ người, đã tặng thuốc tới tận tay, không lẽ còn muốn lùi bước, cũng không thể như thế được! Trong lúc tôi đang đứng ngây người tại chỗ âm thầm khóc than, Bà La Già quay đầu lại, nhìn tôi đầy nghi ngờ: “Tại sao còn chưa bôi thuốc?”.

Tôi không hiểu gì hết nên nhìn chàng. Hai má Bà La Già dưới ánh sáng mờ ảo vẫn dần trở nên đỏ ửng, nhưng chàng vẫn tỏ ra hờn dỗi: “Vết thương của bồn tọa là ở sau lưng, nàng tặng thuốc không lẽ là để bồn tọa mang về cung hay sao?”.

Tôi chợt hiểu ra, theo như cách nói không được tự nhiên của chàng, không lẽ là chàng muốn tôi bôi thuốc cho chàng? Đứng ra thì, tôi là khách, chàng là

chủ, công việc bôi thuốc này tôi không nên làm, hơn nữa giữa chúng tôi còn có những ân oán yêu hận tình thù khó nói ra. Có thể là chàng không có cảm giác gì cả, đã sớm quên đi những chuyện đó, nhưng đối với tôi mà nói, thì trong lòng tôi vẫn còn hình bóng chàng, vẫn chưa thể hoàn toàn quên đi được. Có lẽ là thời gian tôi chần chừ hơi lâu, nên Bà La Già cử động, quay người đối diện với tôi, chớp mắt rồi nói: “Bỏ tọa quên mất, trong lòng Thượng thần Phượng Hoàn đã có người khác, những chuyện như thế này sao có thể phiền Thượng thần tự tay làm được cơ chứ”.

Tự dưng chàng nói chuyện một cách kỳ quái như vậy, trái tim tôi chợt đập thành thịch. Dù sao thì lần này tôi đến tìm chàng vì có việc cần chàng giúp đỡ, nên làm theo ý chàng tốt hơn. Tôi vừa cười lấy lòng chàng vừa mở nắp hộp thuốc ra, rồi đưa tay vén áo phía sau lưng chàng lên, để lộ ra một mảng da thịt. Căn phòng không sáng lắm, chỉ có thể thấy da thịt sau lưng chàng chỗ bị lửa niết bàn đốt bị thương hơi hồng hồng. Ngón tay quẹt vào hộp thuốc rồi bôi lên trên vết thương, có lẽ là do miệng vết thương chưa liền lại, nên bị đau, khiến cho lưng Bà La Già hơi cứng lại, nhưng rồi lại nhanh chóng thả lỏng.

Dù sao thì vết thương này của chàng vẫn là do bị tôi đốt, nên trong tâm tôi cũng cảm thấy có phần áy náy, giọng nói vì thế mà cũng mềm mại hơn mấy phần: “Tuy là thuốc này lúc bôi lên thì hơi đau một chút, nhưng sẽ dịu ngay, chàng cố gắng chịu đựng một chút”.

Bà La Già kêu đau một tiếng, cũng không nhìn tôi. Ồ, không lẽ là không dám vứt bỏ thể diện? Thật ra sợ đau hay gì đó mọi người đều có thể hiểu được cơ mà?

Bôi thuốc xong, tôi lại tiện tay kéo y phục chàng xuống rồi chỉnh lại cẩn thận, sau đó đứng sang bên cạnh, nhẫn nại một lúc, cuối cùng cũng to gan mà hỏi: “Bà La Già, chàng có còn nhớ Thái Vu từng cho chàng xem một bức tranh hay không? Trên đó có vẽ một nữ tử và một con rắn ấy”.

Tay Bà La Già đang chỉnh lại vạt áo, quay sang nhìn tôi không hiểu gì mà nói: “Tất nhiên là còn nhớ, bức tranh đó vẽ cha mẹ tôi”.

Tôi tiếp tục hỏi: “Vì thế, trên bức tranh đó vẽ là chân thân của Thái Vu?”.

Bà La Già đứng lên, tay áo khẽ rung, ngẫm nghĩ một chút, rồi phát tay đuổi thị nữ xung quanh lui xuống hết, rồi mới nói: “Bức tranh đó là do chính Phụ Quân của tôi vẽ, nên đương nhiên là vẽ chính xác. Tôi biết nàng muốn hỏi điều gì rồi, nàng đoán đúng rồi đây, Phụ Quân của tôi không phải là thuộc Xà tộc, đương nhiên là không phải. Thật ra đây cũng chẳng phải là bí mật gì hết cả, chẳng qua là thời gian trôi qua đã lâu, người biết chuyện này lại càng ít đi nên mới gây ra sự hiểu lầm như vậy mà thôi”.

Tôi cố gắng nhẫn nại cảm giác trái tim đập nhanh như muốn phá vỡ lồng ngực mà nhảy ra, cố gắng trấn tĩnh lại, đề thấp giọng mà hỏi: “Có thể nào là, thật ra Thái Vu là do cái đuôi của Cổ thần Hỗn Độn biến thành?”.

Bà La Già gật đầu: “Mọi người cứ nghĩ Cổ thần Hỗn Độn không có đuôi, thật ra là sai lầm. Năm đó Cổ thần Hỗn Độn đã đem cái đuôi biến thành Phụ Quân của tôi đầu tiên, sau đó mới đem hai tay biến hóa, mà lúc đó Phụ Quân của tôi đã rời khỏi đó rồi, nên mới gây ra sự hiểu lầm như vậy”.

Tôi chợt kích động, bước đến nắm chặt lấy cổ tay Bà La Già, run giọng nói: “May mà tôi đoán đúng, tôi cầu xin chàng, cầu xin chàng cứu Bích Hoa!”.

Gương mặt Bà La Già lạnh lùng, hất tay tôi ra, đi đến bên giường, vén màn lên nhìn ra ngoài cửa sổ, khoanh tay đứng đó. Nếu như buông tay lúc này, không phải là bao nhiêu công sức cố gắng đổ hết xuống sông xuống biển hay sao? Tôi bước lên mấy bước, nói một cách chân thành: “Tôi biết bây giờ hai giới Tiên – Ma không hòa hợp. Nói đến nguyên nhân khiến cho hai giới Tiên – Ma không hòa hợp, thật ra có mấy phần liên quan đến mẫu thân chàng, mà bây giờ phụ thân chàng cũng đã bỏ qua tranh chấp, ẩn thân trong vùng núi non sông nước, chàng đâu cần phải để trong lòng làm gì nữa? Cho dù là chàng có hận Tiên giới đi nữa, thì trận chiến lần đó, Bích Hoa cũng chưa thành tiên, mà đến ngay cả trong hôn lễ lần trước của chúng ta...”. Tôi dừng lại một chút, che miệng ho khan một tiếng, “Mà ngay cả chuyện ngoài ý muốn lần trước, Bích Hoa cũng không hề xuất hiện trong đó, anh ấy quả thật là người không hề liên quan gì đến chuyện này hết. Tôi biết cầu xin chàng như vậy là làm khó chàng, mà bây giờ tôi cũng không có tư cách gì để cầu xin chàng. Nhưng mà Bích Hoa như vậy, dù sao cũng là vì cứu hài tử trong bụng tôi, nên tôi không thể trơ mắt mà nhìn anh ấy trả cái giá lớn đến như vậy được, cho nên...”.

Bà La Già chợt quay người, mở to mắt nhìn tôi chăm chú, môi run lên. Tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ chàng mất bình tĩnh đến như vậy, nên không tránh khỏi có chút lo lắng. Chàng không quen biết cũng không thân thiết với Bích Hoa, nên có không đồng ý cũng là lẽ thường tình. Tôi cắn nhẹ môi, tìm đập mạnh: “Chàng có điều kiện gì thì cứ nói ra, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết khả năng để làm”.

Ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở lọt vào trong phòng, chiếu sáng một khoảng không gian. Bóng dáng Bà La Già in trên mặt đất, kéo dài, đến tận dưới chân tôi.

Tôi cúi đầu, cọ cọ mũi chân xuống đất: “Chàng cũng biết rồi đây, tuy là tôi chẳng có chút năng lực gì cả, nhưng xưa nay vẫn luôn là người nói là giữ lời”.

Giọng của Bà La Già từ cửa sổ truyền đến, có phần hơi run rẩy: “Nàng nói, đứa bé trong bụng nàng...”.

Cha ruột của đứa bé đứng ngay ở trước mặt tôi, nhưng tiếc là chàng không thừa nhận. Bây giờ lại không thể không rời xa mẹ ruột của nó. Tôi thở dài, nuốt xuống cảm giác muốn khóc, cố gắng mỉm cười nói: “Cũng may là mọi chuyện đã trôi qua rồi, nhưng lại thiếu Bích Hoa một nhân tình”.

Bà La Già chợt cúi đầu nhìn chăm chú vào cái bụng bằng phẳng của tôi, hốt hoảng lùi lại phía sau mấy bước, dựa vào cửa sổ: “Lần trước gặp nàng, bụng đã lộ ra rồi cơ mà, mà bây giờ chỉ sau có mấy ngày, dáng vẻ nàng lại như vậy, đứa bé là đã sinh ra, hay là...”.

Gương mặt của chàng lộ ra vẻ bối rối, trắng bệch, rồi lại xanh mét.

Tôi cũng cảm thấy đau đớn: “Bây giờ, có lẽ là nó đang ở trong nhà một ai đó ở dưới nhân gian. Còn không biết đến mẹ ruột là tôi...”. Nói đến đây, giọng tôi không tránh khỏi có phần nghẹn ngào, nhưng nghĩ đến Bà La Già còn đang ở trước mặt, nên cố gắng đè nén đau thương xuống dưới, khóa miệng cong lên, cố gắng mỉm cười.

Ngực đau đớn, nhưng lại không thể không nói cho xong, tôi nhắm hai mắt lại, nói, “Tôi chỉ cầu xin chàng vì tình cảm trước đây của chúng ta, đồng ý giúp đỡ tôi lần này, sau này, tôi nhất định sẽ không quý rầy chàng”.

Một cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào phòng, khiến cho tóc Bà La Già tung bay, che lấp mất gương mặt chàng.

Giọng chàng đầy đau đớn thê lương, dường như ẩn chứa cả sự tuyệt vọng: “Nàng đã nói đến tình cảm trước đây của chúng ta, làm sao tôi có thể từ chối được cơ chứ. Nhưng mà vết thương trên người tôi còn chưa khỏi, nên tôi cũng không đủ sức cứu Bích Hoa, nếu như nàng muốn nhanh chóng cứu anh ta, thì ở lại đây, ở lại Cung Tu La mấy ngày, mỗi ngày đứng giờ bôi thuốc cho tôi”.

Tôi vui vẻ ngẩng đầu nhìn chàng, vội vàng gật đầu đồng ý. Bà La Già quay người, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Tôi cũng không ghét nhìn thấy nàng, thật ra tôi rất vui khi nàng đến đây, sau này nếu như có việc, đừng ngại đến đây tìm tôi, nếu như có thể, tôi nhất định sẽ cố hết sức để giúp nàng”.

Dáng chàng cao gầy bên trong chiếc áo choàng màu đen lại càng khiến chàng trở nên gầy yếu hơn.

“A Hoàn, chúng ta... không thể quay trở về được như xưa nữa đúng không?”.

Ngày xưa người nói thích tôi là chàng, mà nói không cần tôi cũng là chàng, bây giờ chàng lại bày ra dáng vẻ này, tuy là trong tâm tôi rất vui vẻ, nhưng tôi cũng không dám tin tưởng chàng lần nữa. Tuy là tôi ngốc, nhưng sau khi bị lừa nhiều lần, cũng nên học được điều gì chứ.

“Ma Quân cứ nói đùa, mỹ nhân ở Ma giới kiểu gì mà chẳng có, làm sao có thể thiếu người như Phụng Hoàn được cơ chứ”.

NGOẠI TRUYỆN 7: Bà La Già (2).

Khi ở trên địa bàn của người khác thì chuyện quan trọng nhất là phải cẩn thận từ lời nói cho đến hành động, tôi cũng biết bây giờ không giống như năm xưa, nếu như lại xuất hiện một nhân vật nào như Khai Nha nữa, thì tôi nhất định sẽ chết rất thê thảm, nên tôi vẫn theo thói quen cũ, cả ngày ở trong phòng cửa lớn đóng chặt, không bước chân ra ngoài. Ngoại trừ một ngày hai lần ra khỏi phòng đến phòng của Bà La Già bôi thuốc cho chàng, thì tôi đều ở trong phòng chờ đợi. Tính ra thì đã qua mười ngày, vết thương sau lưng Bà La Già cũng đã lành.

Tôi cất hộp thuốc, nói: “Vết thương trên lưng Ma Quân đã lành hẳn rồi”.

Bà La Già mặc lại y phục, chần chừ một lúc lâu, cuối cùng cũng nói: “Lần trước nàng có nói đứa bé đang ở nhân gian, tôi muốn đi xem nó”.

Chàng nói vậy khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không dám lộ ra trên mặt, chỉ đành cúi đầu nói: “Lâu như vậy, tôi cũng chưa từng nhìn thấy nó, cũng được, cùng đi đi”.

Hiện giờ thân phận của Thái Ất ở nhân gian là một vị Vương gia, tôi cùng với Bà La Già ẩn thân nhảy xuống nóc nhà của vương phủ, nhìn thấy một đứa bé gái, cao còn không đến ba thước, mặc y phục màu hồng cánh sen, trên đầu búi một búi tóc nho nhỏ, đang giơ cánh tay bé nhỏ của nó lên, đôi mắt tròn tròn, mở to mắt nhìn Thái Ất giận dữ nói: “Phụ Vương, tay Kiều Kiều bị đứt, đau”.

Đầu Bà La Già hơi tiến về phía trước, tay run lên.

Thái Ất mặc trường bào màu xanh nhạt, không giống như ngày xưa, vội vàng ngồi xuống, cầm lấy tay đứa bé, cẩn thận nhìn một lúc, rồi lại cẩn thận lấy khăn băng lại vết thương trên tay đứa bé, ôm lấy đứa bé, thấp giọng an ủi: “Kiều Kiều đừng cảm, không đau, Phụ Vương mang con ra ngoài đi mua hồ lô ngào đường mà con thích ăn nhất được không?”.

Bé gái chớp mắt mấy cái, nuốt nuốt nước miếng, đưa tay ôm lấy cổ Thái Ất, nói: “Kiều Kiều còn muốn ăn cao hoa quế”.

Thái Ất cười, chỉ vào chớp mũi đứa bé: “Đi, Phụ Vương mua cho con”. Nói xong gọi tỳ nữ, đặt đứa bé vào tay tỳ nữ, dặn dò, “Phụ Vương vào phòng lấy đồ, sau đó sẽ mang Kiều Kiều đi ra ngoài mua, ở đây chờ Phụ Vương”.

Bé gái ngoan ngoãn gật đầu, đưa tay giữ chặt lấy tay áo của tỳ nữ: “Phụ Vương không cần vội vã, Kiều Kiều chờ người”.

Khỏe miệng Bà La Già cong lên, chàng mỉm cười.

Chờ Thái Ất đi xa, bé gái mới buông tay, đập mạnh một cái lên chân tỳ nữ, nói một cách hung dữ: “Tiện tì, dám dùng chén trà mẹ mà dâng trà cho bản quận chúa, làm tay bản quận chúa bị thương, ngươi cố ý chứ gì?”.

Tỳ nữ kia lập tức quỳ xuống, không ngừng dập đầu, cầu xin tha thứ nói: “Quận chúa tha tội, không phải là Lan Tâm cố ý”.

Đứa bé cười lạnh lùng, dùng giọng nói non nớt trẻ con của mình mà nói một cách âm trầm: “Hầu hạ chủ tử như vậy, tự đi hình đường chịu phạt đi”.

Tỳ nữ kia không dập đầu nữa, chỉ mở to mắt trừng trừng nhìn bé gái đầy lo sợ.

Đứa bé đá tỳ nữ một cái, không kiên nhẫn nói: “Niệm tình ngươi phạm tội lần đầu, để họ nhổ móng tay trên một bàn tay của ngươi đi”.

Một đứa bé còn nhỏ như thế, thế nhưng tâm địa đã lại độc ác đến như vậy rồi. Tôi loạn choạng, suýt chút nữa thì ngã từ nóc nhà xuống dưới đất. Bà

La Già vội vàng đỡ lấy tôi. Đứa bé đứng dưới đất cỡ lẽ nghe được tiếng động trên nóc nhà, nên ngẩng đầu nhìn lên đầy nghi ngờ. Tôi run rẩy, cho dù tương lai nó có trở thành người thế nào đi chăng nữa, thì nó cũng là đứa con duy nhất của tôi, nó trở thành như vậy, thật ra phần lớn trách nhiệm là do tôi, tôi không thể tùy tiện ruồng bỏ nó được. Chỉ cần tìm biện pháp ngăn chặn ma tính trong cơ thể nó, nhất định nó có thể trở về bình thường.

Lúc Phượng Trân ngược nhìn lên trên trời, Bà La Già nắm chặt lấy tay tôi. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, tôi thản nhiên nói: “Bây giờ Ma Quân cũng thấy rồi đấy, không biết còn có ý muốn gì nữa hay không?”.

Gương mặt Bà La Già không tốt lắm, dường như bị kinh ngạc vậy: “Kiều Kiều nó...”.

Tôi gạt đầu: “Đúng vậy, nó là con của tôi”.

Bà La Già chớp mắt: “Trông nó như vậy, dường như không giống bình thường cho lắm”.

Lòng tôi đau đớn, nhưng không thể không đè nén lại, chỉ có thể mềm giọng nói: “Ngay đến Ma Quân cũng nhận thấy, tôi sao lại có thể không biết được cơ chứ. Trận lửa đó của bản thượng thần, làm bỏng Ma Quân, cũng làm bỏng hồn phách của Kiều Kiều, cái giá phải trả cũng coi như là đủ lớn, Ma Quân có thể xem ở việc Phượng Hoàn hành động lần này không đạt được mục đích, mà tha thứ cho Phượng Hoàn được hay không?”.

Thái Thượng Lão Quân đã từng dặn dò tôi, Phượng Trân là con của Tiên và Ma, từ lúc sinh ra đã mang theo một phần ma tính, nếu như có thể thuận lợi sinh ra từ cơ thể người mẹ thì còn có thể không chế được phần nào ma tính, nhưng tiếc là lúc mang thai tôi lại trúng độc Đông Doanh Hoa, hơn nữa lại còn nổi lửa liều mạng một mất một còn với Bà La Già, bây giờ cho dù có đưa Phượng Trân xuống nuôi dưỡng ở phạm giới, cũng e là không chịu nổi sự phản phệ của ma tính. Lúc đó trong tâm tôi còn mang hy vọng, dù sao nó cũng có một nửa dòng máu của tộc Phượng hoàng, có lẽ vẫn còn có mặt lương thiện, nhưng bây giờ xem ra, đúng là tôi đã mơ mộng hão huyền rồi.

Gương mặt Bà La Già lại u ám thêm mấy phần: “Thượng thần Phượng Hoàn nói như vậy là sao, bốn tọa đã không còn so đo tính toán chuyện đó từ lâu rồi”.

Vốn là nghe chàng nói như thế tôi nên vui vẻ, nhưng hiện tại quả thật là không có chút tâm trạng nào hết cả, trong lòng đang trầm nghĩ không biết sau này nên làm gì với Phượng Trân đây, nên giọng điệu trả lời có phần lầy lè: “Ma Quân đại nhân rộng lượng, tôi vô cùng vui mừng”.

Bà La Già vẫn tiếp tục nói về chuyện Phượng Trân, hỏi: “Dáng vẻ nó như vậy còn có cách nào nữa hay không?”.

Tâm tình tôi lúc này quả thật là vô cùng lo lắng, phẩy phẩy tay áo, nói: “Đây là chuyện nhà của bản thượng thần, không dám làm phiền Ma Quân đại nhân quan tâm”. Dừng lại một chút, lại cảm thấy có phần thất lễ, nên nói thêm để chữa nguỵng, “Sau này nghĩ được biện pháp, tôi sẽ thông báo cho Ma Quân một tiếng”.

Gương mặt Bà La Già vô cùng khó nhìn, không nói được một câu nào hết cả, chỉ bình tĩnh nhìn Phượng Trân đang đứng trên mặt đất, về mặt biến đổi khôn lường.

Tôi cũng tiếc nuôi không muốn đi, nhưng không thể không lên tiếng nhắc nhở: “Ma Quân, chúng ta cần phải quay về”.

Bà La Già gạt đầu, ánh mắt không rời khỏi Phượng Trân, chân cũng không động đậy.

“Nếu như Ma Quân tiếc nuôi, sau này tiện đường, có thể đi qua nhìn nó”. Thật ra nó cũng là con của chàng.

Lúc này Bà La Già mới vô cùng lưu luyến theo tôi quay trở lại Cung Tu La.

Chàng ngồi trên ghế, một tay đỡ trán, một tay cầm chén trà, ánh mắt nhìn chăm chú vào nước trà trong chén, thật lâu sau, mới nói: “Tôi từng nghe nói Vương Mẫu nương nương chỉ hôn cho nàng và Bích Hoa, nhưng lại bị anh ta từ chối. Vậy mà cuối cùng Bích Hoa lại vì nàng, mà lấy thân đồ diệt thiên lôi”.

Tay cầm chén trà đang muốn đưa lên miệng uống của tôi khẽ run, suy nghĩ một lát mới đáp: “Đúng vậy”.

Chàng dừng lại một chút, trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng mới nói tiếp: “Tôi còn nghe nói, lúc trước nàng vẫn ở trong Si Mị Chung cùng với Bích Hoa”.

Tôi gạt đầu: “Đúng”.

Bà La Già lại trầm ngâm một lúc, rồi mới nói: “Nàng làm như vậy, rốt cục là vì cái gì?”.

Tôi yên lặng uống một ngụm trà trong chén, rồi đặt chén xuống bàn: “Tôi còn nhớ Ma Quân từng nói với tôi, có rất nhiều mỹ nhân yêu ngài”.

Bà La Già có phần mất tự nhiên mà gạt đầu.

Tôi thở dài nói: “Lúc trước tôi cũng giống như Ma Quân vậy, vẫn nghĩ người yêu tôi là chuyện của người, tôi sẽ không vì điều đó mà phải chịu trách nhiệm gì hết cả”.

Lông mày Bà La Già nhíu lên.

“Đó là ý nghĩ lúc trước của tôi, bây giờ sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, tôi cũng đã nhận được không ít đau khổ. Bích Hoa vì tôi mà làm nhiều

chuyện như vậy, tôi nợ anh ấy rất nhiều. Tuy rằng không thể yêu thương anh ấy được, thì ít nhất cũng không thể trong lúc anh ấy đang gặp hoạn nạn mà tôi lại ung dung tự tại ở ngoài được”. Ánh mặt trời bên ngoài vô cùng chói chang, tôi khẽ khép hờ mắt, nói, “E là bây giờ Ma Quân không hiểu được ý của tôi, nhưng thế cũng tốt, như vậy chứng minh Ma Quân vẫn là người may mắn, tuy không có được hai trái tim cùng đồng lòng hướng về nhau, nhưng ít nhất có thể bảo vệ cho chân tâm của bản thân, còn hơn là bị tình yêu làm tổn thương”.

Bà La Già ngược mắt nhìn tôi chăm chú một lúc, khoe miệng hơi nhếch lên, ý cười không chạm đến đáy mắt, rồi lại lập tức biến mất, chỉ còn lại có đau thương: “Nàng nói như vậy nhưng tôi không thể đồng ý với nàng được. Hai người ở gần bên nhau, nhưng nếu như không phải là hai trái tim hướng về nhau, thì làm sao nói đến chuyện hạnh phúc cho được? Người được yêu không hạnh phúc, thì làm sao người đi yêu cảm thấy hạnh phúc được”.

“Những lời này là Ma Quân đang nói về bản thân mình đúng không? Quả thật là muốn hai trái tim cùng hướng về nhau là chuyện không dễ dàng chút nào, mấy nhân trong hậu cung của Ma Quân nhiều như thế, nếu như thật sự cảm thấy cô đơn, thì thử yêu một ai đó xem”.

Bà La Già bình tĩnh nhìn tôi: “Thượng thần Phụng Hoàng không cần giả vờ ngỡ ngàng cho xong chuyện, nàng phải hiểu rõ chuyện này chứ”.

Tôi cảm thấy đây đúng là một cái nút thắt không gỡ được, chỉ e là Bà La Già chưa bao giờ từng thật sự yêu một người nào cả, mà tôi thì lại vẫn còn yêu Bà La Già, Bích Hoa cũng vẫn luôn yêu tôi, nhưng tôi lại không yêu anh ấy. Theo một góc độ nào đấy mà nói, Bà La Già chưa từng động tâm thật ra lại là người hạnh phúc nhất, tôi không có được người ta yêu mà lại còn nợ người khác một tấm chân tình, mới thật sự là khổ đến không thể khổ hơn được.

“Việc gì Ma Quân phải chạm vào vết thương của người khác như thế”.

Bà La Già đứng lên, khoanh tay nói: “Thượng thần Phụng Hoàng nói như vậy là thừa nhận rồi đấy nhé”. Dừng lại một chút, chàng quay đầu nhìn tôi, “Có loại vết thương, nói thẳng ra sẽ mau lành hơn. Hạnh phúc đích thực, chỉ khi nào hai người yêu nhau ở bên cạnh nhau mới có được mà thôi”.

Ánh sáng chiếu vào một bên gương mặt chàng, khiến gương mặt chàng phần nào cũng nhiễm một chút ánh sáng mà sáng lên.

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi, A Hoàn”. Bà La Già nhìn thật sâu vào trong mắt tôi, “Vi hạnh phúc của nàng, vì hạnh phúc của tôi, hơn nữa là vì hạnh phúc của chúng ta, tôi sẽ đánh cược một lần”.

Khoe miệng chàng cong lên, trong mắt hiện lên một tia hi vọng: “Nếu như tôi nói với nàng, tất cả những chuyện tôi đã làm lúc trước là bởi vì tôi mất trí nhớ, nàng có thể tha thứ cho tôi, cho tôi một cơ hội nữa có được không?”.

Trong lúc hoảng hốt, dường như ta nhìn thấy Bà La Già ngày ấy cầm lấy Sĩ Mị Chung, nhẹ nhàng nói với tôi: “Cho dù là bao lâu đi nữa, tôi cũng sẽ chờ nàng”. Quanh co khúc khuỷu, tuy rằng gập ghềnh, cuối cùng chàng cũng đã quay trở lại, mà tôi thì lại rời đi mất rồi, rốt cuộc là không thể quay trở lại quá khứ được nữa.

“Bản thượng thần già rồi, không còn giống như người trẻ tuổi cả ngày phong hoa tuyết nguyệt từ lâu rồi”.

Bà La Già cười nói: “Thật ra tôi cũng không tính là tuổi còn trẻ nữa, tính ra thì tôi còn hơn nàng mấy tuổi. So với ba người đều không được hạnh phúc, không bằng ít nhất cũng tác thành cho hai người”.

Tôi nhẫn nhịn con đau như kim đâm vào tim, thần nhiên nói: “Ma Quân chỉ muốn nhìn thấy hai người cười vui vẻ, mà bỏ người thứ ba ở nơi nào, người đó chưa từng làm chuyện gì sai, nhưng lại phải chịu trách nhiệm vì sự tùy hứng của hai người kia, thì không phải là quá tàn nhẫn hay sao. Người đi yêu người khác đã quá khổ sở rồi, Ma Quân vẫn nên làm người được yêu như trước đi”.

Bà La Già bình tĩnh nhìn tôi một lúc lâu, mắt cũng dần trở nên đỏ ửng: “A Hoàn đang giận dữ nên mới nói thế thôi, tôi sẽ không tin đâu”.

Tôi thở dài: “Rõ ràng là chàng biết tôi nợ Bích Hoa nhiều như thế”.

Bà La Già đập bàn, mắt vẫn vện đầy tia máu, quát: “Rõ ràng là nàng đã đồng ý với tôi cứu người xong sẽ quay trở lại, tôi chờ nàng gần sáu trăm vạn năm, vất vả chờ đợi, mà nàng lại nói với tôi là không cần đợi nữa, quay trở lại làm một Bà La Già không tim không phổi như trước đây, tôi không làm được, không làm được!”.

Cuối cùng thì chàng cũng rơi lệ, chảy xuống mặt đất, rất nhanh đã không còn thấy nữa: “Nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, không sợ tôi sẽ giống như Phụ Quân năm xưa, lập tức sẽ dẫn quân san bằng Tiên giới hay sao?”.

Mây chợt che lấp mất mặt trời, trong phòng trở nên u ám. Gương mặt Bà La Già giấu trong bóng tối, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy đôi môi chàng đang run rẩy.

“Nàng không nợ Bích Hoa cái gì cả, bây giờ tôi chữa khỏi cho anh ta, nàng sẽ không nợ anh ta cái gì hết cả!”. Chàng thuận tay ra một chiêu thức, khiến cho Sĩ Mị Chung vốn đang ở Tiên giới lại xuất hiện trong tay chàng, sau đó trong nháy mắt, Bà La Già đã đi vào bên trong Sĩ Mị Chung.

Tôi dậm chân một cái, cũng đi vào theo. Tiếc rằng pháp lực hiện giờ của tôi đã không bằng lúc trước, nên làm sao đuổi kịp được tốc độ của Bà La Già. Lúc tôi đuổi tới nơi, Bà La Già đã giam Bích Hoa vào trong một không gian ở trong không trung, hạt châu màu lam giữa trán chàng đã bắt đầu được đưa vào bên trong cơ thể của Bích Hoa.

Bích Hoa bị pháp lực giữ ở giữa không trung, gương mặt lộ ra vẻ đau đớn. Tôi há miệng, hét lên một cách thê lương: “Bích Hoa!”.

Bích Hoa đang ở giữa không trung mở to mắt ra, sắc thái trong mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng nhắm mắt lại: “Hóa ra nàng đã sớm biết tôi là Bích

Hoa, vậy mà tôi còn giả cảm điếc để lừa nàng”.

Hạt châu hoàn toàn nhập vào trong cơ thể của Bích Hoa, Bà La Già thả Bích Hoa từ không trung xuống, cười với tôi: “A Hoàn, đi theo tôi”.

Bích Hoa ngẩng đầu nhìn tôi, một lúc lâu sau, mới gần từng chữ nói: “Hóa ra là anh ta”.

Giữa trán Bà La Già hơi chảy ra một chút máu, chảy dọc theo gò má đi xuống, nhưng chàng cũng không phát hiện ra, che miệng ho hai tiếng, lại vờn tay về phía tôi: “Nàng không nợ anh ta cái gì hết cả, đi theo tôi đi”.

Ngón tay chàng khẽ run, nhưng cũng không so sánh được với trái tim đang run rẩy của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, quay đầu không hề nhìn chàng, chỉ cúi người nâng Bích Hoa đang nằm trên mặt đất dậy: “Chúng ta quay về phòng đi”.

Bích Hoa mở to hai mắt nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh.

Bà La Già lùi về phía sau mấy bước, gương mặt trắng bệch.

“Xem ra vết thương của Ma Quân không nhẹ, vẫn nên sớm quay trở về chữa trị đi”. Nói xong tôi đỡ Bích Hoa đi vào trong phòng. Bích Hoa quay đầu nhìn Bà La Già, rồi lại nhìn tôi, sau đó cúi đầu không nói gì. Căn phòng cách chúng tôi không xa lắm, mà sao tôi cảm thấy quãng đường này thật sự rất dài. Phía sau truyền đến tiếng hét thê thảm của Bà La Già, giống như một thanh đao sắc, cắt nát trái tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 61: NGOẠI TRUYỆN 8: Bà La Già (3)

Tôi dìu Bích Hoa nằm xuống giường, tiện tay rót cho chàng chén trà. Bích Hoa khoát tay, đẩy chén trà ra, nhắm mắt lại. Ngoài phòng Bà La Già gõ cửa sổ nói: “A Hoàn, nàng nhìn xem cách trang trí của căn nhà này đi, hàng liễu đằng sau nhà, vườn hoa phía trước nhà, đây không phải là dựa theo cách trang trí của căn phòng kia ở Ma giới mà làm hay sao, nàng quả thật là muốn chấm dứt tất cả mọi chuyện thật ư?”.

Bích Hoa lặng lẽ quan sát rồi thở dài. Tôi nhìn chàng, giải thích: “Thật ra chỉ là trùng hợp thôi”. Căn phòng trở nên yên tĩnh. Một lúc lâu sau, cuối cùng thì Bích Hoa cũng nói: “Nhiều ngày nay nàng không ở đây, là đến ở chỗ anh ta?”.

Tôi gật đầu.

“Tôi từng hơn một lần suy đoán xem người mà nàng yêu sẽ có dáng vẻ như thế nào, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là không phải người thường”. Chàng bình thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng của Bà La Già in lên cửa sổ, “A Hoàn, nàng nói đi, tôi thua rồi phải không?”.

Tôi chớp chớp đôi mắt khô khốc: “Chàng nói vậy là sao? Thiếp đã nói sẽ ở lại đây với chàng, sẽ không bỏ đi”.

Khóe miệng Bích Hoa hơi nhếch lên một chút, không hề nhìn tôi: “Tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút”.

“Nguyên Đan của chàng mới được chữa trị, nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt. Nhưng từ giờ trở đi không cần phải ở trong này nữa, cũng là một việc đáng mừng”. Tôi đứng lên hạ rèm xuống cho chàng, “Chàng nghỉ ngơi đi, khi nào dậy thì gọi thiếp”.

Lúc trăng treo trên đầu cành cây, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của Bích Hoa ra, trên giường không có bóng dáng ai hết, phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, đèn đang cháy sáng, phía dưới đèn có kẹp một tờ giấy. Tôi bước lại, cầm lấy tờ giấy ở trên bàn. Trên giấy chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủi, chữ viết ngay ngắn.

“Lúc trước tôi cứ nghĩ chỉ cần tôi kiên trì, nhất định có một ngày tôi có thể chiếm được trái tim của nàng, nhưng tôi đã sai rồi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cả nàng và tôi đều đã mệt mỏi rồi.

Câu nàng nói nàng ở lại bên cạnh tôi không phải là ý muốn của tôi.

Bà La Già rất tốt, nàng đừng phụ tình anh ta.

Tôi thật hâm mộ hai người, cũng muốn đi tìm một nữ tử toàn tâm toàn ý yêu tôi.

Có lẽ ngay ngày mai có thể tìm được, có lẽ cũng phải trăm ngàn năm nữa mới tìm được.

Cũng may tôi có sinh mệnh vô tận để mà tìm kiếm.

Đợi tôi tìm được rồi, tôi sẽ mang theo nàng ấy quay lại gặp hai người.

Đừng tìm’.

Tôi nắm chặt tờ giấy, rồi cẩn thận cất vào trong tay áo. Đẩy cửa ra, thấy Bà La Già đang ngồi dựa vào một thân cây, quần áo nhăm nhúm, tóc xõa ra sau lưng, trên tóc có vương mấy cành cỏ dại. Tôi đi đến bên cạnh chàng. Chàng ngẩng đầu nhìn tôi, môi run run.

Tôi thờ dãi, đưa tay phui mấy cành cỏ dại trên tóc chàng đi: “Mặt đất bẩn, đứng lên đi”.

Bà La Già lắc đầu, cầm cổ tay tôi: “Trở về với tôi”.

Đôi mắt chàng hơi đỏ, tóc cũng rối tung, hoàn toàn không còn chút nào đáng vẻ tao nhã của năm xưa. Những ngón tay chàng đang nắm lấy cổ tay tôi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Tôi hơi đau, nên hơi cau mày. Tay Bà La Già run lên, hơi giật về phía sau một chút, cuối cùng thì từ từ buông ra, rồi lại lập tức nắm chặt lấy váy của tôi.

“Tôi không chạm vào nàng, chúng ta trở về được không?”. Váy của tôi bị chàng giữ chặt trở nên hơi nhăn nhúm.

Tôi nhìn đôi môi trở nên trắng bệch của chàng, hít sâu một hơi, cúi người nắm chặt tay Bà La Già: “Đứng lên đi, vết thương trên trán của chàng cần được bôi thuốc”.

Tay Bà La Già hơi run lên, sau đó mở to hai mắt vui sướng nhìn tôi, nhưng trong nháy mắt lại trở nên buồn bã: “Không sao, không có việc gì”.

Tôi khẽ cười: “Thuốc bôi thiếp để ở trong Cung Tu La, không biết là có còn tìm được hay không?”.

Bà La Già ngẩng đầu rất nhanh, chăm chú nhìn tôi, khóe miệng cũng dần nhếch lên. Ánh trăng chiếu rọi, sao sáng lung linh. Thế nhưng ánh sáng trong mắt chàng còn sáng rực rỡ hơn cả trăng sao.

Chú thích:

(1) Hạc giữa bầy gà: chỉ người nổi trội hơn, tài hoa hơn so với những người còn lại, nguyên văn là “hồng tặc tử kê”.

(2) Thái Thượng Lão Quân: một vị thần tiền tối cao trong Đạo giáo Trung Quốc, là một trong Tam Thanh, tôn hiệu là Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, thường được đồng nhất với Lão Tử. Thái Thượng Lão Quân ở tại cung Đầu Suất trên tầng trời thứ 33, thường luyện các loại tiên đơn thánh thủy để trường sinh bất tử.

(3) Nhị Lang Chân Quân: hay Quán Giang Khẩu Hiển Thánh Nhị Lang Chân Quân, Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, Thanh Nguyên Diệu Chân Quân, Chiêu Huệ Hiển Thánh Nhân Hữu Vương; là một nhân vật trong thần thoại Trung Quốc, và là một vị thần trong tôn giáo truyền thống Trung Quốc là Đạo giáo và Phật giáo. Tên thật là Dương Tiễn, là con trai thứ hai của Dương Thiên Hựu và Dao Cơ Tiên tử (em gái của Ngọc Hoàng), anh trai cả là Dương Giao, em gái là Dương Thiển (hay còn gọi là Dương Liên tức Tam thánh mẫu), thê tử là Tam công chúa Tây Hải (sau này đã ly hôn), sư phụ là Ngọc Đình Chân nhân. Sử dụng Tam Tiên Đạo (do giao long ba đầu hóa thành). Đệ tử trung thành là Hạo Thiên Khuyển.

(4) Dương Tiễn: xem (3).

(5) Lưu Đức Hoa: sinh ngày 27/ 09/ 1961, là diễn viên/ ca sĩ quốc tịch Hồng Kông, còn gọi là Andy Lau, rất nổi tiếng ở Hồng Kông và Trung Quốc đại lục trong thập niên 1990s.

(6) Nhậm Đạt Hoa: sinh ngày 19/03/1955, là ảnh đế, tài tử điện ảnh Hồng Kông, còn gọi là Simon Yam.

(7) Lập Uy Liêm: sinh ngày 30/07/1976, là diễn viên/ ca sĩ quốc tịch Singapore, còn gọi là Leon Jay Williams.

(8) Tạ Đình Phong: sinh ngày 29/08/1980, là diễn viên/ ca sĩ/ nhạc sĩ/ đạo diễn... người Hồng Kông, quốc tịch Canada, còn gọi là Nicholas Tse.

(9) Hàn Hân: sinh ngày 23/09/1982, là một vận động viên lái xe đua chuyên nghiệp người Trung Quốc, là tác giả/ ca sĩ có đĩa hát bán chạy nhất, có tham gia sản xuất âm nhạc, đồng thời là blogger nổi tiếng nhất ở Trung Quốc.

(10) Nguyên Thủy Thiên Tôn: là một vị thần tiền tối cao trong Đạo giáo Trung Quốc, đứng đầu trong Tam Thanh, tôn hiệu là Ngọc Thanh, là thần của các thần, ngụ tại cung Tử Hư thuộc Thánh Cảnh trên tầng trời Đại La.

(11) Sứ giả: nguyên văn là “thanh điều” – chim xanh, là sứ giả của Tây Vương Mẫu.

(12) Đại ẩn ẩn vu triêu, trung ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu lâm: nơi ẩn thân tốt nhất là giữa triều đình, thứ nhì là giữa thành thị, cuối cùng là ẩn thân nơi rừng rậm.

(13) Thôi Oanh Oanh và Trương Sinh: nhân vật chính trong vở tạp kịch “Tây Sương Ký” của Vương Thực Phủ trong khoảng những năm Đại Đức thời

Nguyên Thành Tông. Vở kịch miêu tả về cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Tôn Oanh Oanh, một tiểu thư xinh đẹp, con gái của một vị tướng quốc cùng với thư sinh nghèo Trương Quân Thụy.

(14) Thần Nông: hay còn gọi là Viêm Đế/ Ngũ Cốc Tiên Đế, là một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của văn hóa Trung Hoa, là một trong Tam Hoàng. Theo truyền thuyết, Thần Nông là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cây bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như nghề làm thuốc trị bệnh.

(15) Hoàn Phụng: ở đây dùng tên đảo ngược của Phụng Hoàn (fèng huán - 凤寰) thành Hoàn Phụng (huán fèng - 寰娃), chỉ đảo ngược trong cách nói chứ không phải trong cách viết.

(16) Trích bài “Ngũ mỹ nhân kì nhất” của Nam Đường Hậu Chủ - Lý Dục, bản dịch của Nguyễn Thành n. Bản dịch Hán – Việt:

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu

Văn sự tri đa thiếu

Tiểu lâu tác dạ hựu đông phong

Cổ quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung

Điều lan ngọc thể ưng do tại

Chỉ thị châu nhân cái

Vấn quân năng hữu đa sầu?

Khấp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu.

Bản dịch thơ của Nguyễn Thành n:

Trăng thu rồi lại hoa xuân

Bao giờ sẽ hết nỗi buồn ai hay

Đêm qua lâu nhỏ gió lay

Việc qua có được bao người biết chẳng?

Lòng nghe sao những băng khuâng

Nước xưa ngoảnh lại dưới trăng bao lần

Còn nguyên bệ ngọc, thềm lan

Mà nay thay đổi dung nhan đã nhiều

Hỏi người sầu được bao nhiêu?

Sông xuân vẫn chảy một chiều về đông.

(17) Trích bài “Thiên tịnh sa - Thu tứ” của Mã Trí Viễn, bản dịch không rõ tác giả. Bản dịch Hán – Việt:

Khô đàng lão thụ hôn nha,

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia,

Cổ đạo tây phong sáu mã.

Tịch dương tây hạ,

Đoạn trường nhân tại thiên nhai.

Bản dịch thơ:

Cây khô, cảnh cổ, quạ chiều

Chiếc cầu nhỏ nhỏ, nước reo bên nhà

Gió tây, đường cũ, ngựa già

Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời.

(18) Lối viết thảo: hay thảo thư là một lối viết chữ trong thư pháp của Trung Hoa, là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khai (khai thư hay chính thư) thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét, ví dụ như cuồng thảo (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (khoảng năm 730 – 780).

(19) Trích bài Du Sơn Tây thôn (đến chơi thôn Sơn Tây) của Lục Du.

Bản Hán – Việt:

Mạc tiểu nông gia lập tửu hồn,

Phong niên lưu khách túc kê đồn.

Sơn trùng thủy phúc nghi vô lộ,

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Tiêu cổ truy tuy xuân xã cận,

Y quan giản phác cổ phong tồn.

Tòng kim nhược hứa nhân thừa nguyệt,

Trụ trường vô thi dạ khẩu môn.

Bản dịch thơ của Lâm Trung Phú:

Đừng chê rượu đục của nông gia,

Năm khá khách lưu đủ lợn gà.

Sông khuất núi trùng ngò tắt lối,

Liễu xanh hoa thắm lại thôn xa!

Trống tiêu rộn rã hội làng đó,

Khăn áo đơn sơ lẽ cũ mà!

Nếu gặp trăng thanh nay rảnh rồi,

Đêm nường gây gõ cửa chơi nhà!!!

(20) Hoa tịch nhan: theo baika thì hoa tịch nhan còn gọi là hoa ánh trăng (nguyệt quang hoa), có màu trắng, nở rộ lúc chiều tà và tàn úa khi ngày lên. Lặng lẽ nở hoa, rồi lại lặng lẽ héo úa, trong các tác phẩm văn học hoa này mang ý miêu tả hồng nhan bạc mệnh đột ngột hương tiêu ngọc vãn. Ý nghĩa của loài hoa này là tình yêu vĩnh cửu hoặc sự thuần khiết. Tên tiếng Anh là moonflower/ moon vine, tên khoa học (chắc thế) là Calonyction aculeatum/ Ipomoea alba.

(21) Chung Quỷ: Trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa, Chung Quỷ là vị thần diệt yêu trừ ma. Theo sử sách, dưới thời Đường Minh Hoàng, có một người tên Chung Quỷ, tướng mạo cực kì xấu xí nhưng lại rất thông minh, am hiểu mọi thứ. Khi Chung Quỷ lên kinh ứng thí, ông được chủ khảo xem là kỳ tài. Chính vì điều này mà ông trở thành mục tiêu của kẻ xấu. Chung Quỷ ôm nỗi oan ức mà chết. Oan khiến ấy động đến đất trời nên Ngọc đế đã đứng ra chủ trì, phong cho Chung Quỷ làm vị thần trừ gian diệt yêu. Từ đó trần gian xuất hiện vị Phục ma đại tướng quân. Ông có thể xử chuyện âm phủ và cũng có khả năng can thiệp chuyện dương gian. Chung Quỷ có trách nhiệm diệt trừ yêu ma hại người đồng thời giải oan cho những oan hồn chưa thể siêu thoát và trừng trị kẻ gian ác.

(22) Đãng đồ tử: ý chỉ người háo sắc, câu chuyện này có gắn liền với một trong hai đại mỹ nam của Trung Quốc cổ đại là Tống Ngọc. Chuyện kể rằng Tống Ngọc và Đãng Đồ Tử đều là đại phu nước Sở, là thân cận của nhà vua nước Sở. Đãng Đồ Tử ghen ghét tài hoa của Tống Ngọc, luôn tìm cơ hội nói xấu Tống Ngọc trước nhà vua nước Sở. Một lần, Đãng Đồ Tử nói với nhà vua nước Sở rằng: “Thưa bệ hạ, Tống Ngọc có diện mạo chững chạc và oai nghi, có học thức, nhưng rất hiếu sắc, nên bệ hạ nhất thiết không được để Tống Ngọc cùng bệ hạ đến hậu cung. Hậu cung có nhiều phụ nữ xinh đẹp, nếu nhìn thấy Tống Ngọc, có lẽ sẽ gây chuyện phiền phức”.

Nhà vua nước Sở bèn cho triệu Tống Ngọc, hỏi lời nói của Đãng Đồ Tử có chính xác không. Tống Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, thần có diện mạo chững chạc và oai nghi, đây là bẩm sinh; thần có học thức, đây là vì thần cần cù chịu khó và hiếu học; về hiếu sắc, thần không bao giờ hiếu sắc đâu”.

Nhà vua nước Sở hỏi: “Thế thì nhà ngươi có chứng cứ gì không?”

Tổng Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, trên thế giới, nước Sở có phụ nữ đẹp nhiều nhất, và Thần Lý quê thần là địa phương có phụ nữ đẹp nhiều nhất trong nước Sở. Mỹ nữ nổi tiếng nhất ở Thần Lý là láng giềng của thần. Nếu mỹ nữ này cao thêm một chút thì cao quá, nếu thấp hơn một tý thì quá thấp. Nếu trát phấn thì trắng quá, nếu bôi son thì đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng thật là đẹp, không có ai có thể sánh kịp được. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến nhiều quý công tử ham mê. Nhưng nàng thường xuyên leo lên tường xem trộm thần suốt ba năm, nhưng thần chưa bao giờ động lòng, sao có thể nói thần hiếu sắc? Thực ra, Đổng Đồ Từ mới là một kẻ hiếu sắc”.

Nhà vua nước Sở đòi Tổng Ngọc giải thích lý do. Tổng Ngọc nói: “Vợ Đổng Đồ Từ không đẹp chút nào, nhưng Đổng Đồ Từ vừa gặp đã yêu, hai vợ chồng đẻ những 5 đứa con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đổng Đồ Từ thích ngay, vì thế hẳn ta háo sắc hơn thần”.

Miệng lưỡi của Tổng Ngọc phi phàm như vậy đã làm cho Sở Vương đứng sai lẫn lộn, phán Đổng Đồ Từ là kẻ háo sắc. Từ đó, Đổng Đồ Từ phải mang tiếng xấu muôn đời, đời sau thường nhắc đến ba chữ “Đổng Đồ Từ” để chỉ những phường háo sắc.

(23) Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu: dịch nghĩa là đi mòn cả giày sắt mà cũng không tìm thấy cái gì. Có thể hiểu là mất rất nhiều công sức mà chẳng tìm thấy, tự dưng lại đạt được. Xuất xứ từ một bài thơ tứ tuyệt Tống Hạ Nguyên Đình:

Không động phóng đạo chí tương hồ

Vạn quyền thi thư khán chuyển ngu

Đạp phá thiết hài vô mịch xử

Đắc lai toàn bất phí công phu.

(Nguồn từ baike, mình không tìm thấy bản dịch tiếng việt/ bản dịch thơ của bài thơ này).

(24) Vẽ rồng thêm mắt: câu gốc là “họa long điểm tinh”, trong truyện chỉ dùng “điểm tinh”. Câu này có nghĩa là vẽ thân con rồng trước, sau đó mới vẽ hai mắt. Câu thành ngữ này thường dùng để ví với việc khi viết văn chương, phải đi sâu và làm sáng tỏ những điều then chốt nhất, khiến nội dung càng thêm sống động. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Lịch đại danh họa ký” của Trương Ngạn Viễn triều nhà Đường.

Thời Nam Bắc triều cách đây khoảng 1500 năm, có một người rất có năng khiếu vẽ rồng tên là Trương Tăng Dao. Trình độ vẽ rồng của ông đã đạt tới mức truyền thần. Tương truyền, một hôm Trương Tăng Dao vẽ bốn con rồng trắng ở trên tường chùa An Lạc ở Kim Lăng. Nhưng điều khiến người ta khó hiểu là cả bốn con rồng này đều không vẽ mắt. Mọi người cảm thấy khó hiểu thì Trương Tăng Dao trả lời rằng: “Vẽ mắt thì có khó gì, nhưng đã vẽ thêm mắt thì tôi chỉ lo những con rồng này sẽ phá tường bay lên mà thôi”. Đám người nghe vậy đều không tin, họ khẩn khoản mời Trương Tăng Dao vẽ thêm mắt để xem rồng có thật sự bay lên hay không. Trước yêu cầu của mọi người, Trương Tăng Dao đành phải cầm bút vẽ mắt cho rồng. Nhưng Trương Tăng Dao vừa mới vẽ mắt cho hai con rồng thì trời bỗng mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng, sau đó bỗng nghe “Ầm” một tiếng rồi bức tường nứt ra. Mọi người nhìn kỹ thì thấy hai con rồng trắng này đã vút lên bay vờn trong đám mây rồi bay thẳng lên trời. Còn hai con rồng chưa vẽ mắt kia thì vẫn nằm nguyên trên tường. Đến lúc này mọi người mới tin là thực. Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.

(25) Hoành thánh: nguyên văn là hồn đồn, theo Lạc Việt thì đây là món hoành thánh hoặc vằn thắn. Theo baike thì đây là món mì truyền thống của vùng phương Bắc Trung Quốc, dùng vỏ ngoài bằng bột mì bọc nhân, nấu chín ăn cùng canh. Nguyên liệu chủ yếu gồm có thịt heo, thịt tôm, rau cải, hành, gừng, bột mì. Còn gọi là vằn thắn (nuốt mây!!!), biễn thực (há cáo), thanh thang.

Mình thì mình ăn vằn thắn rồi, nhưng mình thấy tả thế này thì giống sủi cảo hơn. Còn món hoành thánh thì mình chưa ăn, vì mình là người Bắc, ngoài Hà Nội cũng không có mấy quán có món này nên không dám nhận xét.

Đây là hồn đồn (hay wonton):

Còn đây là hoành thánh:

Xem ảnh thấy có vẽ hoành thánh nhiều nhân hơn là hồn đồn rồi

(28) Huyền Vũ: nguyên gốc là Quỷ Xà, nhưng mình để là Huyền Vũ cho quen thuộc với mọi người. Hình dạng khởi thủy của Huyền Vũ là con “vũ” màu đen, với Vũ là một linh vật kết hợp của rắn và rùa. Đây là linh vật rất cổ của Trung Hoa. Trong truyền thuyết về tổ của người Trung Quốc, Phục Hi là Tổ phụ, Nữ Oa là Tổ mẫu, thì Phục Hi có hình rắn, Nữ Oa có hình rùa. Sự kết hợp giữa rắn và rùa cho thấy một totem cổ đại từ xa xưa, tượng trưng cho sự Trường Tồn và Sức Mạnh. Hình tượng Huyền Vũ có liên quan mật thiết đến một vị thần có vị trí rất cao trong Đạo giáo là Huyền Thiên Trấn Vũ đại đế, ông còn các danh xưng khác: Thượng đế tổ sư, Đấng ma thiên tôn, Hồn nguyên giáo chủ, Bắc cực huyền linh đại đế. Ông có 2 con vật thiêng là Linh Quy và Thần Xà, tượng trưng cho sự trường tồn và trí tuệ. Vì vậy chữ “Vũ” trong “Huyền Vũ” ở đây với nghĩa là “sức mạnh” gồm cả rùa và rắn.

(29) Trích bài thơ “Bà tửu vãn nguyệt” (nâng ly rượu hời trăng) của Lý Bạch.

Bản dịch âm tiếng Hán:

Thanh thiên hữu nguyệt lai kỳ thi,

Ngã kim đình bôi nhất vãn chi!

Nhân phan minh nguyệt bất khả đắc,

Nguyệt hành khước dữ nhân tương tuyền.

Kiểu như phi kính lâm đan khuyết,

Lục yên diệt tận thanh huy phát

Đăn kiến tiêu tông hải thượng lai,

Ninh tri hiểu hướng vân gian một.

Bạch thổ đảo được thu phục xuân,

Thường nga cô thê dữ thủy lân.

Kim nhân bất kiến cổ thi nguyệt,

Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân.

Cổ nhân kim nhân nhược lưu thủy,

Cộng khan minh nguyệt giai như thử.

Duy nguyện đương ca đối tửu thi,

Nguyệt quang thường chiếu kim tôn lý.

Bản dịch thơ (của Hoa Sơn):

Trăng kia đến tự thuở nào?

Nay ta ngưng ly rượu đào hồi trăng!

Người không vin được trăng vàng,

Trăng cùng người mãi dặm ngàn có đôi.

Gương trăng vút tận cõi trời,

Trăng tan khói biếc, rạng ngời muôn nơi.

Biển đêm người thấy trăng soi,

Đâu hay mai sớm trăng cô tạ từ.

Thỏ còn giã thuốc xuân, thu,

Hằng Nga đơn bóng thần thờ gió mây.

Vàng trăng cổ tích ai hay?

Trăng này từng chiếu mấy đời cổ nhân.

Người xưa nay, tựa nước nguồn

Đã từng chung ngắm trăng non một thời

Ta say ca hát rượu mời

Mong vàng trăng toả sáng soi chén vàng.

(30) Đây là “Liễu Nghị truyện” do Lý Triều Uy sáng tác vào đời Đường. Truyện có thể tóm tắt như sau: Liễu Nghị là một nho sinh thi trượt, trên đường gặp một thiếu phụ chân dê xinh đẹp nhưng đáng về tiều tụy. Người phụ nữ ấy nói rằng mình là con gái của Long Vương ở hồ Động Đình, vốn lấy con trai thứ của Kinh Xuyên, nhưng bị bạc đãi, bắt đi chăn dê, nên muốn nhờ Liễu Nghị chuyển thư đến cho cha để báo tình cảnh của mình. Liễu Nghị đem thư xuống Long Cung. Em trai Long Vương là Tiền Đường giận quá nên giết con trai của Kinh Xuyên, cứu cháu về, rồi định gả cho Liễu Nghị. Nghị từ chối, xin về, được Long Vương ban cho nhiều vàng bạc châu báu. Sau Liễu Nghị lấy vợ, lần nào lấy xong vợ cũng chết. Con gái Long Vương thấy vậy bèn nhớ lại duyên cũ, muốn báo đáp bèn hóa làm người con gái xinh đẹp mà lấy Liễu Nghị làm chồng. Sau hai vợ chồng đều thành tiên.

(31) Trang Sinh mộng điệp: hay Trang Chu mộng hồ điệp, là tên một đoạn văn trong sách Trang Tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường được dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam.

Bản Hán Việt: “Tích giả Trang Chu mộng vi hồ điệp, hủ hủ nhiên hồ điệp dã. (Tự dụ thích chí dư!) bất tri Chu dã. Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên Chu dã. Bất tri Chu chi mộng vi hồ điệp dư? (Chu dữ hồ điệp tắc tất hữu phân hĩ). Thử chi vị vật hóa”.

Bản dịch của dịch giả Nguyễn Hiến Lê: “Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là “vật hóa””.

Giấc mơ hóa thành bướm của Trang Tử gợi ra nhiều câu hỏi trong các lĩnh vực triết học tâm thức, triết học ngôn ngữ, và nhận thức luận. Đây không chỉ là một thành ngữ thường gặp trong tiếng Trung, “mộng hồ điệp” còn lan sang cả các nước phương Tây. Nó được dùng làm một trong các minh họa trong bài luận nổi tiếng “A New Refutation of Time” (một phủ định mới về thời gian) của Jorge Luis Borges, và có thể đã gợi cảm hứng cho truyện ngắn “Polaris” được viết năm 1918 của H. P. Lovecraft.

(32) Trích bài thơ Ly Tư (Xa nhớ) của Nguyên Chấn, được tác giả làm để tưởng nhớ người vợ đã mất là Vi Tùng.

Bản Hán Việt:

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thù thứ hoa từng lần hồi cố,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Bản dịch thơ của Điệp luyện hoa:

Từng qua biển lớn, không gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.

Lần lữa khóm hoa lười để ý,

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

(33) Hương bồ: là một họ thực vật có hoa thuộc bộ Hòa thảo. Các tên gọi của các loài này là hương bồ, cỏ nến, cỏ lác, bồn bồn. Tên khoa học là Typhaceae.

(34) Hoa phượng hoàng: Phượng hoàng đỏ hay còn gọi sò đo cam, chuông đỏ, hồng kỳ, đỉnh phượng hoàng, tulip châu Phi, uất kim hương châu Phi. Tên tiếng Anh là African tulip tree, Fountain tree. Tên khoa học là Spathodea campanulata. Cây thuộc họ Bignoniaceae, có nguồn gốc từ Châu Phi. Cây thân gỗ cao 15-20m, thường xanh phân cành, tán lá rậm hình tròn. Lá mọc đối kép lông chim. Hoa lớn đẹp có màu vàng cam. Cây có khả năng thích nghi và tốc độ phát triển rất nhanh, bông nở thành từng cụm, hạt có cánh nên có thể phát tán theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Bi Thương Của Một Nàng Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.